

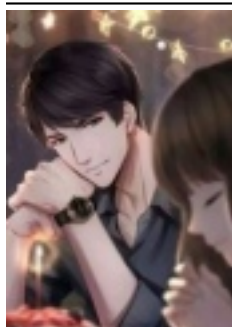
Anh Đây Cóc Sợ Vợ

Contents

Anh Đây Cóc Sợ Vợ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	50
15. Chương 15	55
16. Chương 16	58
17. Chương 17	61
18. Chương 18	64
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	75
22. Chương 22	83
23. Chương 23	87
24. Chương 24	92
25. Chương 25	97
26. Chương 26	100
27. Chương 27	105
28. Chương 28	108
29. Chương 29	112
30. Chương 30	116
31. Chương 31	119
32. Chương 32	123
33. Chương 33	127
34. Chương 34	130
35. Chương 35	134
36. Chương 36	138
37. Chương 37	143
38. Chương 38	147
39. Chương 39	151
40. Chương 40	157
41. Chương 41	159

42. Chương 42	164
43. Chương 43	168
44. Chương 44	171
45. Chương 45	174
46. Chương 46	177
47. Chương 47	181
48. Chương 48	184
49. Chương 49	190
50. Chương 50	194

Anh Đây Cóc Sợ Vợ

Giới thiệu

Tên gốc: Bốn Thiếu Không Sợ Vợ Thể loại: Hiện đại, thanh mai trúc mã, thanh xuân vườn trường, 2

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-day-coc-so-vo>

1. Chương 1

”Hà hà hà, ổn rồi ổn rồi.” chàng trai nhìn màn hình cười hưng phấn, gõ bàn phím cạch cạch cạch, lần này coi như giữ được thứ hạng rồi.

”Tiền đồ!”

Chàng trai bên cạnh cười chế giễu, thao tác chuẩn xác chém bay đầu người trước mặt, đôi chân bắt chéo tỏ vẻ thờ ơ.

”Ha, còn không phải là do đám người ở hệ thống Matchmaking* đó à.”

*Hệ thống Matchmaking này được đặt để reset toàn bộ và hiệu chỉnh lại những thứ hạng MMR lúc trước để cân bằng và cải thiện hệ thống xếp hạng đại diện cho “hạng” mới của bạn trong mùa hiện tại.

Tôn Hạo Quảng nhìn chăm chăm vào màn hình, ngữ điệu rất nhanh, bình thường cậu sẽ không vì một bảng xếp hạng mà phấn khích như thế, kết quả bắt đầu từ tối qua... Cậu gần như quỳ chơi cả đêm, điểm rất xuống còn hạng Bạch Kim*, chứng tỏ thứ hạng này vô cùng quý báu.

*Tôn Hạo Quảng đang ở thứ hạng Kim Cương, chơi đấu xếp hạng toàn thua nên rớt hạng, có khả năng là 3-8 trận thua liên tiếp.

”Đồng đội thằng nào cũng ngu như heo, đánh không lại nộp đầu cho người khác thì thôi, dù sao ai cũng có khoảng thời gian là lính mới, nhưng đứng như trời trồng vậy là sao? Không nhúc nhích để người ta đánh như thằng ngu vậy!”

”Mẹ nó, lúc tôi muốn đi cứu, nói gì mà cậu đứng lên, cậu đánh không lại nó đâu, đến khi chịu không nổi nữa vừa mới đi lên đối diện có tí, kết quả người còn chưa thấy, màn hình đã tối đen. “

Tôn Hạo Quảng càng nói càng tức, nghiêng răng nghiêng lợi.

”Đám anh em này, chờ tôi một chút thì chết hả?”

Nói xong, cậu nhìn tình hình chiến đấu trên màn hình, cười đắc ý, “Hà hà, chỉ có nhị ca là tốt.”

Từ nhỏ cậu đã theo nhị ca lăn lộn, từ nhỏ đến lớn, không có gì mà nhị ca cậu không giải quyết được.

”Ồ.”

Lông mày kiêu ngạo nhếch lên, giọng nói của chàng trai có chút miễn cưỡng.

”Dĩ nhiên cần phải quan tâm đến kẻ ngốc rồi.”

Vào một cái mũi tên cắm thẳng vào tim, độc mồm quá.

”Chết hết rồi.” Tôn Hạo Quảng hơi tiếc nuối, chắc một tiếng, tuy rằng bọn họ có thể thắng, “Nếu Đằng Phi có ở đây thì quá tốt rồi.”

Sở trường của Đằng Phi là đánh Top*, chắc chắn sẽ thắng.

*Đánh Top là đi đường trên, đặc trưng của bản đồ đấu Moba là sẽ chia làm 2 nửa, mỗi bên có 3 đường là Top - Mid - Bottom để tấn công đối phương.

Cố Thần cười hừ hai tiếng coi như đáp lại.

Không chờ cậu trả lời, Tôn Hạo Quảng lắc đầu nói tiếp, “Đáng tiếc, hình như hôm nay em họ cậu ta trở về.”

Động tác của chàng trai dừng lại, “Làm sao mà bố biết được.”

”Cẩn thận!” Tôn Hạo Quảng la lên, nhìn người vừa mới chết trên màn hình, thở dài.

... Cậu nhớ là mình đâu hỏi cậu ta biết không đâu.

Suy nghĩ chợt lóe lên, Tôn Hạo Quảng khó hiểu, “Nhị ca, cậu không đi gặp Sở Dư hả?”

Sức khỏe Sở Dư không được tốt, lúc đi chơi chỉ toàn ngồi bên cạnh xem, cậu cũng không có ấn tượng gì mấy với cô, nhưng mấy năm trước lúc Sở Dư quay về, không phải lúc nào cậu ta cũng bảo vệ hết ư?

”Ai nói tôi muốn về gặp cô ấy?” Mặt Cố Thần đen lại, hừ một tiếng, “Đàn ông sẽ không vội vã đi gặp phụ nữ.”

Tôn Hạo Quảng giật giật khóe miệng, niềm vui khi nhìn thấy thắng lợi trên màn hình cũng vì thế mà bị đè xuống.

”Nhị ca, tư tưởng của cậu thật là, đã là thời đại nào rồi chứ...”

”Tôi nói cho cậu nghe, “ Cậu đẩy máy tính ra, xoay đầu lại.

”Phụ nữ bây giờ yêu cầu đàn ông tam tòng tứ đức còn chưa đủ, nấu cơm là tội mình, việc nhà cũng tội mình, chỉ hận không thể để đàn ông chúng ta sinh con nữa thôi... Cậu như vậy được gọi là gia trưởng* đấy, tìm không ra đâu...”

*Bản gốc là trực nam nham/ : những người đàn ông theo chủ nghĩa gia trưởng, bảo thủ, áp đặt suy nghĩ của mình lên mọi người xung quanh.

Cố Thần đứng dậy, vươn người nhìn cậu, nhíu mày, “Cậu nói cái gì?”

Tôn Hạo Quảng ngậm miệng lại.

Thật ra đáng về chàng trai rất thanh thuần, cộng thêm làn da trắng trẻo, lại thích sạch sẽ, nhìn kiểu gì cũng ra là loại nam thần sơ mi trắng trong mộng của nữ sinh, nhưng hiện thực và mộng tưởng hoàn toàn khác nhau.

Cố Thần là cậu ấm nhà giàu, sinh ra đã ngang ngược, ông bà trong nhà đều nói cậu là: bướng bỉnh, kiêu ngạo, ngỗ ngược mà đã tâm bùng bùng.

Tính cách lúc nào cũng hiện lên trên trán một hai phần, dần dần, cái tính cách ấy ngày càng lộ rõ ra.

Giờ đây cậu nhún mảy, vẻ hung hãn không kiềm chế được kia lập tức xuất hiện, nhất thời Tôn Hạo Quảng kinh sợ.

”Không có gì.” Tôn Hạo Quảng sờ mũi, ho một tiếng, “Nhị ca muốn uống gì không?”

Chủ nghĩa đàn ông thì chủ nghĩa đàn ông vậy.

”Không cần.” Cố Thần ném con chuột trong tay xuống, tìm bạn gái gì hả, cô gái Sở Dư này đúng là phiền phức mà.

”Đi đây.”

”Đi đâu vậy?” Tôn Hạo Quảng nhìn trời, “Sao sớm thế?”

Cậu biết ông Cố luôn có yêu cầu nghiêm khắc như quân đội với thời gian nghỉ ngơi và học tập của Cố Thần, ngủ sớm, dậy sớm, còn phải tập luyện sáng sớm, dù bây giờ nhị ca đang đi học xa nhà, thì cũng đã thành thói quen mất rồi.

Nghĩ lại mà rùng mình.

Nhưng lần này sớm hơn mấy lần trước nhiều.

Điều này không quan trọng, quan trọng là...

”Về nhà làm thêm một ván nữa?” Cậu cười nịnh nọt, chỉ thiếu một điểm nữa thôi là thứ hạng của cậu sẽ quay về Kim Cương rồi.

Chàng trai có chút không yên lòng gật đầu, “Ừ.”

Hình như nghĩ đến gì đó, cậu dừng bước, “Để chú Vương đưa tôi đi.”

”Ừm.” Tôn Hạo Quảng gật đầu, gọi cho chú Vương, nhìn Cố Thần ra ngoài xong thì quay lại ngồi xuống máy tính, để đảm bảo, bây giờ không dám chơi game, nhưng có thể chơi cái khác.

Bên này, chú Vương quen thuộc lái xe.

Đến lúc cua, chàng trai ngồi phía sau bỗng nhiên lên tiếng, “Rẽ phải.”

”Đến đại viện.”

...

”Cố phu nhân xinh đẹp.” Cố thiếu gia chào người đang ngồi trên ghế sofa.

Bà Cố thích người khác gọi mình là Cố phu nhân.

Bà lão đeo kính lão ngồi trên ghế sofa, mái tóc được chải gọn gàng, trên gương mặt có vài nếp nhăn trông thật hiền hòa, thành thực ngồi khâu vá.

Bà ngẩng đầu lên, đôi mắt cong cong, “Thằng hai về rồi đấy à?”

Cố Thần xếp thứ hai trong nhà..

”Dạ.” Chàng trai đứng trước mặt bà nội thì rất ngoan, ngồi xuống ghế, nhìn bà đang làm việc, nhú mảy, “Ông lại kêu bà làm à? Bà chiều ông quá!”

Ông Cố có một tật xấu, có vài thứ nhất định phải để bà Cố làm, đến vợ cũng chỉ mang vớ do bà may.

Ngày trước, bà Cố là tiểu thư nhà giàu, nữ công rất giỏi. Bà nhìn cậu, nhẹ nhàng cắt sợi chỉ, nếp nhăn trên mặt đều là ý cười, lắc lắc đầu.

Chuyện nhỏ như vậy không làm bà mệt được, thậm chí bà rất tình nguyện là đằng khác.

”Sao vậy ạ?” Chàng trai bị nhìn đến khó hiểu, mắt tự nhiên nhìn xuống quần áo mình, hai sợi tóc dựng lên.

Trong mắt bà Cố chứa đầy ý cười, vuốt tóc cậu, lắc đầu, “Đúng là con nít.”

”Bà nội, con lớn rồi.” Con trai không bao giờ muốn mình bị gọi là con nít.

Cố Thần chịu đựng không rút đầu ra, mắt tự nhiên lắc lắc, cứ cảm thấy trong mắt bà Cố có ý gì đó.

”Được được được, con lớn rồi.”

Bà Cố cười tủm tỉm, “Chờ thằng hai tìm được bạn gái thì biết ngay thôi.”

Hình như nhớ đến gì đấy, nụ cười của bà mang theo chút hoài niệm.

Chàng trai có phần mất kiên nhẫn, “Phụ nữ rắc rối lắm, tìm bạn gái làm gì.”

Bà Cố nghe thế thì cười, mới chỉ là thiếu niên 16 17 tuổi mà đã nghiêm túc bảo phụ nữ rắc rối. Bà tháo kính xuống.

”Bộ con gặp rất nhiều cô gái rồi hả?”

Chàng trai xì một tiếng, “Sở Dư không tính à? Phiền muốn chết.”

Cái gì cũng không được, đúng là đồ phiền phức mà.

Bà Cố nhìn anh, nếp nhăn trên mặt in thật sâu, trêu cậu, “Bà nói là bạn gái sau này của con, con lại nhắc đến con bé nhà họ Sở làm gì?”

Trái tim không hiểu sao bị lỡ một nhịp, Cố Thần nhìn vào mắt bà, hét to, “Bà nội!”

”La lớn làm gì hả? Bà nghe thấy mà.” Bà Cố lau lau kính, rồi đeo lên, “Xấu hổ hả?”

Bà tiến lại gần, giống như thế mới có thể nhìn rõ hơn.

Chàng trai đứng bật dậy, đen mặt vội vàng rời khỏi, “Con có việc, về phòng trước đây.”

Bà Cố buồn cười nhìn bóng lưng cậu, còn xấu hổ nữa chứ.

Thằng nhóc ngây thơ.

Bà lại cầm lấy vớ, nên may vớ cho ông lão thôi.

...

Bên này.

”Nhị ca cậu làm gì mà chậm thế?”

Giọng nói từ bên kia truyền tới, Tôn Hạo Quảng không còn sức để nói, tính tình cậu lúc nào cũng gấp gáp, chờ đến mòn mỏi luôn rồi.

”Trên đường cậu gặp chuyện gì à?”

”Có đâu nhỉ, chú Vương cũng quay về an toàn rồi...”

”Nhưng sao lại về đại viện, không phải mới về mấy hôm trước à?”

Có một ngày ông Cố nổi hứng đuổi hết tất cả mọi người ra ngoài, cùng bà Cố sống vui vẻ bên nhau, nên rất không thích người trong nhà quay về quá thường xuyên.

”Ừm.” Cố Thần thấp thỏm, cảm xúc bày trên mặt có phần quái dị, vừa bực bội, vừa xấu hổ.

”Đánh một ván đi.”

Tôn Hạo Quảng nghẹn lời, tốt lắm.

”Aiz aiz, nhị ca cậu...”

Tôn Hạo Quảng nhìn Lee Sin* hung hãn trên màn hình, tựa hồ một giây sau đó sẽ tiêu diệt luôn cả mình, cậu yên lặng nuốt nước bọt.

*Lee Sin là thầy tu mù, một trong những tướng trong Liên Minh Huyền Thoại.

Được rồi, cậu vẫn nên xem là được rồi.

Hung hăng đánh đắm một lượt, cảm xúc khó hiểu trong lòng cũng giảm bớt.

Chàng trai thả lỏng chân mày, bắt đầu chú ý đến động tác của đồng đội, phối hợp theo, cuối cùng Tôn Hạo Quảng cũng yên lòng thở dài.

Lúc này, bà Cố gõ cửa đi vào.

Cố Thần liếc mắt nhìn, động tác chậm lại, vòng qua người trước mặt, “Bà nội?”

Bà Cố đẩy kính lão, nhìn cậu, “Cơm chín rồi.” Bà không có ý để cậu dừng chơi, “Bà đi gọi ông về ăn cơm đã.”

Tôn Hạo Quảng nghĩ nghĩ một hồi, còn thời gian, còn có thể đánh cho xong ván này.

”Ông con đang ở nhà họ Sở, con nhắm thời gian rồi xuống trước đi.”

Trước ở đây, có nghĩa là trước khi ông Cố về nhà. Bình thường ông Cố rất nghiêm với cậu.

Tôn Hạo Quảng chưa kịp thả lỏng, đã bị giọng nói kia làm nghẹn.

”Bà đi đây.”

Ngón tay Cố Thần khựng lại trong một chốc khó nhận ra, khẽ nhếch cằm, ném bàn phím đi, “Bà nghỉ đi, để con đi cho.”

[Nhật ký mắt mặt của Cố Tiểu Gia]

Cố Thần: Đàn ông không vội đi tìm phụ nữ.

Bà Cố cười tủm tỉm: Vậy để bà đến nhà họ Sở cho.

Cố Thần: Được rồi, con không phải là đàn ông.

2. Chương 2

Bây giờ Tôn Hạo Quảng nhìn màn hình thôi cũng đã muốn điên rồi, mình rất muốn thắng để lên cấp a a a!

Bàn phím bị gõ cách cách liên hồi, một lát sau, nhân vật yêu mị trên màn hình cuối cùng cũng ngã xuống đất. Chàng trai ngồi phịch xuống ghế, tâm trạng không tốt lắm.

Không nói đến chuyện thua ở bảng xếp hạng chỉ trong gang tấc, chỉ là... cậu luôn có một dự cảm xấu... Sau này rất có thể sẽ thường xuyên bị như vậy.

Lại nói chuyện ở bên này.

Bà Cố ngạc nhiên, “Con đi đấy à?”

”Vâng.” Cậu nói với vẻ mặt hằm hằm, lông mi khẽ rung động, hất cằm lên, lặp lại thêm một lần nữa.

”Con đi đây, bà nghỉ ngơi đi.”

Bà Cố dở khóc dở cười, nhưng trong lòng lại thấy ấm áp, “Không sao, bà nội đi đứng vẫn còn khỏe lắm.”

Thằng hai nhà bà đúng là một đứa trẻ ngoan.

Cố Thần không nhịn được mà đứng lên, nhẹ nhàng cầm tay dịu bà ngồi vào ghế của mình.

Sau đó cầm áo quần lên vừa đi vừa mặc vào, cậu nhú mày, chắc, đúng là lão già phiền phức mà.

Nếu không phải vì vậy thì giờ cậu đâu muốn chạy đến nhà họ Sở chứ, xa thế kia mà.

Bảo vệ mở to mắt nhìn bóng lưng của cậu thanh niên đi ngang qua rất nhanh.

Đây là... Có chuyện gì gấp à?

...

Cậu dừng lại ngoài cửa nhà họ Sở, thở chậm lại, lắng lẽ điều chỉnh hơi thở của mình.

... Quả nhiên nhà họ Sở rất xa, cậu hơi mệt.

Những âm thanh ồn ào náo nhiệt vang lên từ trong bức tường.

”Này! Cố Lão Chùy! Ông lại lùì nước cờ rồi!”

”Ha ha ha ha, ông Cố à, ông không sao chứ? Không được thì tôi tới nhé!”

”Cố Lão Chùy ơi là Cố Lão Chùy, đây là lần thứ mấy rồi? Là lần thứ năm rồi đấy nhé!”

”Làm gì có!” Theo sau đó là giọng nói oang oang của ông Cố, “Bỏ đi bỏ đi, mấy người ai cũng nhìn nhầm cả rồi.”

Trong sân đang rất náo nhiệt.

Xưa nay ông Cố vốn nổi tiếng là chơi cờ dở, đương nhiên là chỉ đối với những người đánh cờ giỏi ở quanh đây thôi, nhưng dù vậy thì ông vẫn chỉ thích đánh cờ nhất.

Lúc này, có một giọng nói từ tốn ầm ập vang lên, “Tiếp tục không ạ?”

”Tiếp chứ tiếp chứ!” Ông Cố ồn ào, “Để ông để ông.”

Những ông lão khác cũng nói với giọng không nhỏ, “Cố Lão Chùy ông đúng là không biết mất mặt là gì mà!”

Thôi thì đánh lại với tiểu cô nương nhà ta cũng được đi, nhưng rõ ràng đã đến lượt người ta mà cứ khăng khăng bảo là lượt của mình.

Cậu nghe thấy giọng nói kia, khẽ cười.

Rõ ràng chỉ là một giọng nói rất khê trong nhóm người ồn ào oang oang, nhưng truyền vào tai cậu lại rất rõ ràng, thậm chí cậu có thể đoán được dáng vẻ cong môi của người kia vào lúc này.

”Đồ phiền phức!” Chàng trai khê hừ một tiếng, nhìn nút áo sơ mi, phải chắc chắn là đã gài hết rồi mới đẩy cửa đi vào.

Hồi còn bé ông nội rất thích chơi với đồ phiền phức, lúc vừa về nước ông Sở bế cô đi khoe khắp nơi, thiếu chút nữa là ông nội đã nhảy vào cướp cô đi rồi.

Lại còn ôm đồ phiền phức đến trước mặt cậu, hỏi cậu có muốn cô vợ nhỏ này không!

Sau đó... Cố Thần chọn bỏ qua câu trả lời của chính mình, cũng bởi vì vậy mà lúc còn bé, cậu đã giải quyết giúp cô không ít phiền phức.

Trong sân, mấy ông lão đang đứng hoặc đang ngồi, vây quanh một chiếc bàn tròn nhỏ, cười to nghiêng ngả không giữ hình tượng chút nào.

Ánh mắt của cậu chỉ dừng lại ở cô gái đang ngồi trong đám đông đấy.

Sở Dư.

Cơ thể Sở Dư không được khỏe.

Cơ thể mềm mại mà nhỏ nhắn, mặt có phần xanh xao, tính tình ầm ập lại dịu dàng, cứ như mỹ nữ bước ra từ tranh thủy mặc, rất có thần thái.

Nụ cười lạnh lợi ngoan ngoãn, khiến người ta lần đầu tiên gặp đã nâng hứng cô trong lòng bàn tay mà yêu thương bảo vệ, như thể chỉ cần gió thổi mạnh hơn một chút là sẽ có thể thổi cô bay đi.

Lúc này dường như cô nhìn thấy được chuyện gì đó thú vị, khóe miệng khê cong lên.

Cố Thần không kiên nhẫn hừ một tiếng, có gì vui đâu chứ! Rõ ràng chỉ vừa mới vào thu thôi, thể mà đã mặc dày như vậy rồi.

”Ông Cố!” Cậu hét to.

Giọng nói này rất lớn, khiến những người ở trong sân đều quay đầu lại nhìn.

Thấy có người tới, mắt ông Cố liền sáng lên.

”Sao con lại tới đây?”

Trong ánh mắt ông xẹt qua một tia sáng, nhìn đám bạn già xung quanh, rồi lại bĩu môi như chê trách, thấp giọng nói.

”Ông ở nhà họ Sở đây rồi, cần gì lo lắng hả.”

Nói rất nhỏ nhưng vừa đủ để những người xung quanh có thể nghe thấy.

Mấy ông lão im lặng.

Khóe môi Sở Dư cong lên, đúng là người già trẻ con.

Những ông lão ở đây đều là những người có công với đất nước, nhưng đã nghỉ hưu cả rồi, dĩ nhiên những lúc rảnh rỗi cũng rất hay khoe khoang về con cháu mình.

Ông cũng đã khoe cậu với mọi người trước khi cậu đến rồi.

Ông ngoại của cô rất thích khen cô, lần này cũng vậy, đưa cô lên tận trời xanh luôn.

Ông Cố bị người ta khoe khoang vượt mặt, không chơi nữa, mạnh miệng nói, “Đúng rồi, thằng nhóc Cố Thần cũng giống vậy đấy, ngày nào cũng lo cho tôi, vừa về nhà cái là phải đỡ tôi, ông nói xem, cơ thể tôi khỏe như này mà còn cần nó phải lo lắng à?”

Từ nhỏ đến lớn, không phải mấy ông lão ở đây không biết Cố Thần là một đứa trẻ như thế nào, nhìn thằng bé lớn lên, đúng là một đứa trẻ ngoan, chỉ là tính khí của thằng bé này thật là... thật sự có thể làm chuyện chu đáo vậy ư?

Mọi người ra hiệu suýt suýt với nhau.

Ông Cố mặt dày, nghiêm túc lặp lại thêm lần nữa.

Bây giờ Cố Thần đến đón ông về nhà, lại khiến ông thêm phần hãnh diện, có thể tự tin khoe một chút.

Ánh mắt của Sở Dư cũng đang nhìn chàng trai kia.

Lời vừa đến miệng liền dừng lại, Cố Thần hất cằm, rồi không hiểu ma xui quỷ khiến gì làm cậu nói khác đi, “Cố phu nhân không muốn đến nên mới để con đến.”

Chứ không phải cậu muốn chạy xa thế đâu.

Phụt ha ha ha ha ha!

Một đám người già liền cười to chế nhạo ông Cố.

Tức khắc mặt ông Cố đỏ bừng, vừa mới khoe trước mặt mấy ông kia, cuối cùng lại bị thằng nhóc này làm cho mất mặt.

Đây có phải là cháu ruột của ông không thế?!

”Không đi! Về gì mà về chứ!” Ông đen mặt, khoát tay, có phần giận dữ, “Chơi xong ván cờ đã rồi nói sau.”

Cậu cau mày, cũng bướng bỉnh không kém, “Ai thèm quần ông chứ?”

Vừa nói cậu vừa đi tới, nhìn quân cờ hai bên rồi ngồi sang một bên, “Tiếp theo là ai đánh?”

”An An nhà ông!” Ông Sở chỉ vào bàn cờ rồi cười tít mắt, khuôn mặt luôn hòa nhã để lộ mấy phần kiêu ngạo.

An An là tên ở nhà của Sở Dư, từ lúc cô sinh ra đến đến giờ lúc nào cũng yếu ớt... Vậy nên mới có cái tên này*.

(*Nhà họ Sở cầu mong Sở Dư được bình an nên đặt tên cô là An An.)

Cố Thần nghe thấy thế bèn đưa mắt nhìn sang, lông mày nhếch lên, dường như không tin, “Cậu á?”

Biết rồi còn hỏi.

Sở Dư nhìn cậu.

Ông Sở mắt hững, khề hừ, “Vẫn không tin à?”

”Thế là con không biết rồi, ông nội của con hoàn toàn không phải là đối thủ của An An nhà ông đâu.”

Mấy ông kia cũng hùa theo, ông một câu tôi một lời để Cố Thần biết “kỷ lục” của ông Cố.

Cố Thần lấy lại tinh thần, gật đầu.

Đương nhiên là cậu biết.

Có thể là do thiên phú, điểm kỹ năng của Cố Thần đều được tính theo phương diện quân sự, cả mưu lược cũng vậy. Còn ông Cố thì lại không giỏi mưu lược, lúc nào cũng bị cậu vượt trội.

Hồi Sở Dư còn bé, cô chỉ chạy được vài bước đã lên cơn hen suyễn, vì vậy việc cô thường làm nhất chính là ôm sách vở im lặng xem người khác chơi, cậu chê cô sống quá nhàm chán, thế nên mới bắt đầu dạy cô chơi cờ.

Sau khi được ông Sở nhắc nhở, ngược lại ông Cố nhớ đến cháu trai ông hồi nhỏ đã rất có khiếu đánh cờ, lúc nào cũng thắng ông. Mắt ông sáng lên, tính mở miệng, nhưng nghĩ đến sắc mặt vừa rồi là lại cứng đờ, không tiện vất thể diện mà yêu cầu được.

Đánh tới đánh lui mấy quân cờ, ông Cố nghiêm túc đi lại một nước, sau đó lại ồn ào với người xem bên cạnh đang chỉ điểm cho mình.

Bọn họ đều chỉ sai hết cả rồi.

Môi Sở Dư cong lên, chỉ nhìn mà không giục.

”Cậu lạnh à?” Không biết từ lúc nào Cố Thần đã ở sau lưng cô, hai ngón tay kéo lấy áo cô.

Cô gái nhỏ à, thân thiết đến vậy cũng không được để dải cho người ta đụng vào áo của mình như vậy chứ.

Sở Dư lùi ra, kéo áo mình ra khỏi tay cậu, “Không lạnh.”

”Không lạnh sao lại mặc nhiều quá vậy?”

Cậu thu tay về, nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong vắt của cô, nhưng hai giây sau lại không tự chủ được mà dời đi, lẩm bẩm, “Vốn đã xấu rồi còn mặc dày nữa, trông cứ như một con gấu ấy.”

Sở Dư nhìn cậu, một quân cờ bắn lên đầu gối cậu.

Cậu giả vờ tránh, kết quả lại bị đánh thật, “Còn không cho người ta nói thật à?”

”Được rồi được rồi.” Thấy cô chuẩn bị đánh tiếp, chàng trai đầu đội trời chân đạp đất... lập tức sửa lại, “Cậu xinh nhất, cậu đẹp nhất.”

Thật ra không phải là cậu sợ, mà là do... Cô đánh rất đau, đúng thế, vì rất đau, thực sự rất đau, một người đàn ông tốt không nên đấu với phụ nữ.

Ngón tay nhỏ nhấn lấy quân cờ lại, bỏ vào trong hộp.

”Khi nào cậu đi?” Ngón tay bất giác chạm vào tóc sau lưng cô.

Sở Dư nhú mày, cũng không biết làm sao, “Sao cậu cứ tấy má tay chân hoài thế?”

Bàn tay trượt xuống mái tóc mềm, đầu ngón tay nắm chặt, trên trán cậu có mấy phần bắt mắt, “Keo kiệt.”

Lúc này đám người kia cũng dừng lại, ông Cố nhìn chằm chằm bàn cờ, suy nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không biết mình nên đánh tiếp nước cờ gì.

Cuối cùng ông cũng không chịu nổi nữa, liếc trộm Cố Thần hai lần, thấy cậu nhếch miệng, vẻ ngang ngược cũng đã giảm được đôi phần, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Ồi chào, thằng cháu trai của ông đúng là yêu ông mà.

Khụ khụ, “Thằng hai, tới xem giúp ông một chút đi.”

Ông nói với vẻ mặt nghiêm túc, nói xong còn giải thích một cách hiên ngang, “Thằng hai là cháu tôi, là gia đình của tôi, vừa khéo ông Sở với Tiểu An An cũng là hai ông cháu.”

Mấy ông lão không chịu được độ mặt dày của ông Cố nữa, quả đúng hai người họ là ông cháu, nhưng nào có ra trận cùng nhau.

Ông Cố cũng mặc kệ, vỗ vào vai Cố Thần, “Nghĩ lạ đi.”

Lần này bọn họ chắc chắn sẽ thắng. Ông có thể cảm nhận được khả năng đánh cờ của Sở Dư và Cố Thần.

Cố Thần nhìn Sở Dư, đúng lúc cô cũng đang nhìn lại, trong vắt một mảng, đen trắng rõ ràng.

Bất chợt tim thất lại, Cố Tiểu Gia dời mắt nhìn sang bàn cờ, không tập trung quét một vòng, lấy tay chỉ vào một vị trí.

Mắt ông Cố sáng lên, cầm cờ đặt cái cách xuống.

Sở Dư:...

Ông Sở:...

Mọi người cười ầm lên.

[Nhật ký mắt mặt của Cố Tiểu Gia 2]

Cố Tiểu Gia: Tôi không muốn đến nhà họ Sở đâu!

Bảo vệ: Thiếu gia ơi cậu rớt giày rồi.

Cố Tiểu Gia: Ấy, chắc không phải do tôi chạy nhanh đâu.

3. Chương 3

Nhất thời một tràng cười nổ lớn.

Ông nội Cố quay lại, nhìn bàn cờ, nhất thời sắc mặt đen đi: “Tiểu! Cố!”

Thắng cái gì mà thắng! Nước cờ này, là nước cờ chết.

Vốn đang có thể cầm cự được vài nước nữa, nhưng giờ đi nước cờ này chính là chết không lối về.

Nếu giờ mà đang ở thời chiến thì đây gọi là nằm vùng đấy!

Mấy ông lão thấy ông giận thế thì cười càng hăng hơn.

”Chơi thú cho lắm vào, rốt cuộc vẫn thua, ha ha ha!”

”Ha ha ha, cháu nội ông không cùng chiến tuyến với ông rồi!”

Cố Thần nhìn sang theo phản xạ có điều kiện.

Cái... cái gì mà không cùng chiến tuyến chứ.

Cậu liếc nhìn Sở Dư đang ngồi bên kia, thấy cô nhìn cậu khẽ cười, không hiểu sao lại thở dài nhẹ nhõm.

Ông Tôn vừa rồi chỉ thuận miệng nhạo báng:... Ặc

Không phải chứ...

Lấy lại tinh thần, Cố Thần hồi hồn, đưa mắt nhìn vị trí mà ban nãy mình lơ đãng chỉ bậy, cậu im lặng, sự nhanh nhẹn nơi trán không hề giảm, chẳng có gì gọi là chột dạ.

”Tới giờ ăn cơm rồi, kết thúc sớm vẫn tốt hơn.”

Cảm giác được ánh mắt ai kia mang theo ý cười, cơ thể chàng trai bắt giác căng ra, lại càng hùng hồn buông thêm một câu.

”Dù ông có muốn thắng thì cũng chậm quá rồi.”

Cậu không phải vì lòng mình đứng bên kia đâu nhé, đều do ông Cố chơi dở thôi. Muốn trở mình còn khó hơn thua trực tiếp.

Lời này lại càng làm ông Cố tức thêm.

Có cháu nội kiểu này thì có xài được đâu!

Tiếng cười chung quanh lại càng to thêm.

”Lo lắng đấy ha ha ha...”

Quả nhiên là lo lắng cháu nội biết quan tâm săn sóc này sẽ đến ‘giúp’ ông đây mà!

Ông Cố then quá hóa giận, đứng dậy, xua tay làm bộ đuổi, “Đi đi! Cười cái gì mà cười! Bệnh hết rồi hay hả?”

Nói xong lại trừng mắt nhìn Cố Thần, mặt hầm hầm đi ra ngoài, “Ngốc hử, đi ăn cơm còn đứng đó làm gì?!”

Khóe mắt chàng trai liếc sang một bên, hừ một tiếng, “Không phải bảo con hạ cờ hay sao?”

Mấy ông lão cũng bắt đầu chậm chậm bước ra ngoài, vừa đi vừa cười nhạo ông Cố.

Váy dài viền lá sen tạo thoáng tung bay, cũng không cần cô khách sáo tiễn khách ra cửa, Sở Dư mỉm cười nhìn mấy ông rời khỏi.

Mấy ông lão này cũng thú vị phết.

Bất chợt phát hiện chàng trai vẫn đứng im không nhúc nhích. Sở Dư nhìn sang, trong ánh mắt mang theo ý hỏi.

Cố Thần nhìn hiểu ngay.

Vẻ mặt cứng đờ khó nhận ra, chàng trai nhìn về phía bàn cờ, “Tôi định hỏi cậu, có cần tôi dọn mấy quân cờ này không?”

Sở Dư chưa kịp trả lời thì ông Sở đang dọn cờ ngẩng đầu lên, “Không cần đâu.”

Ông bật cười, thật ra Cố Thần là một đứa trẻ rất tốt.

“Cũng không có gì nhiều, con về ăn cơm đi A Thần.” Chỉ có mấy quân cờ thôi mà, ông già thì già, nhưng vẫn thích thu dọn mấy việc cón con này.

Nhìn Sở Dư lẳng lặng gặt đầu, chàng trai im lặng trong giây lát, ngực tắc nghẹn, trừng mắt đáp, “Dạ.”

Nhân lúc ông Sở đang cúi đầu dọn cờ, cậu đưa tay túm lấy tóc Sở Dư kéo một cái, nói “Tôi đi đây.”

Sở Dư bị đau, nhú chân mày trừng mắt nhìn cậu.

Sự khó chịu nơi ngực giờ mới biến mất, chàng trai cảm thấy mỉa mai, ngâm nga câu ca rồi đi.

Về đến nhà, thức ăn đã được dọn lên từ lâu.

“Sao vậy?”

Bà Cố đang loay hoay chỉnh sửa mấy cảnh hoa trong bình.

Thấy mình bị mất mặt, ông Cố thở hỏn hển, nhưng hoàn toàn không có ý muốn trút giận lên bà Cố, phát giận lên phụ nữ thì hay ho gì.

“Còn không phải thăng hai à!” Ông bốt giận đôi chút, giải thích chuyện vừa rồi, nói xong lại giận thối vẻn cả râu, bảo tiếp: “Chờ thêm năm nữa là ném nó vào quân đội ngay!”

Mắt bà Cố tràn đầy ý cười, lắc đầu, “Ông đã lớn thế này rồi mà còn so đó với nó à?”

Bụp, nhanh hoa bị cắt đi, bà Cố đặt kéo xuống, đứng dậy, “Huống gì, thăng hai cũng không nói sai.”

Bà cười, “Ông chơi cờ vốn dĩ đã dở rồi.”

Miệng ông Cố kéo căng, “Aiz, cái bà này...”

Ông còn đang định nói gì đó thì bà nhìn ông, “Ăn cơm nào.” Thế là ông chỉ có thể thối thối chòm râu, lập tức im miệng.

Lúc Cố Thần bước vào, ông Cố đã nguôi giận rồi, được bà Cố dỗ đôi câu đã hết giận.

Nhưng thấy Cố Thần là ông lại mất hứng.

“Làm gì mà lâu thế?” Ông vỗ vỗ bàn, “Cơm canh nguội cả rồi.”

Cố Thần nhìn thức ăn còn bốc khói trên bàn, tâm trạng tốt nhưn mảy, không nói gì, rửa tay xong ngồi vào bàn ăn.

“Ăn cơm thôi.” Cậu nhú mảy, đưa đũa cho bà Cố, rồi lại đưa đôi khác đến trước mặt ông Cố.

Ông Cố trừng mắt, rồi lại phát hiện cậu không có ý định cãi nhau với ông, tự mình bẽ mặt, cũng chỉ có thể giận dỗi im lặng.

Thức ăn trên bàn không nhiều lắm, bốn món mặn một canh, từ nhỏ Cố Thần đã được ông Cố lấy tiêu chuẩn quân đội dạy dỗ, nên không hề kiêng ăn, ba người lại ăn không nhiều, nấu bốn món thì thường hay dư lại.

... Nhưng lần này lại ăn sạch sẽ.

Ông Cố nhìn khỏe miệng cậu nhóc nhếch lên, lại ăn hết một chén bới thêm, yên lặng trợn mắt, dù gì ông cũng đã lớn tuổi, thực đơn cũng nghiêm khắc, bảo vệ nấu ăn đều căn cứ nghiêm ngặt theo dinh dưỡng mà làm, có một món ông không thể nào ăn được.

Ăn rất ngon.

Hình như nghĩ tới gì đấy, ông Cố thôi nhìn món ăn nằm trước mặt Cố Thần, “Đúng rồi.”

“Cô bé Sở gia sắp quay về đây đi học rồi, gì nhỉ... trước đây không phải con chơi rất thân với cô bé sao?” Chỉ mới hai năm gần đây mới không thấy cậu chạy đến nhà họ Sở nữa.

“Ý của ông nội Sở là, chuyển đến trường của con, để con chăm sóc nó.”

“Dạ? Dạ.” Về mặt đơ ra, cậu chớp mắt gật đầu.

Cố Thần ngừng lại, máy móc nuốt thức ăn trong miệng xuống, sóng lưng thẳng tắp, “Quay về?”

Nghĩa là... không đi nữa ư.

“Ừ.” Ông Cố đặt chén xuống, cầm lấy khăn, “Vài năm nay sức khỏe ông Sở không tốt, Sở Dư quay về chăm sóc.”

Bà Sở qua đời sớm, ông Sở không đi bước nữa, nuôi hai người con.

Hai vợ chồng con trai cả của nhà họ Sở đều làm trong quân đội, đứa con gái út lại lấy chồng ở nước ngoài, bận không kịp thở, huống hồ mấy người như bọn họ không thể xuất ngoại, chỉ có thể để mấy đứa cháu quay về chăm sóc.

Sợ Cố Thần không đồng ý, ông Cố lại nói thêm, “Cũng không cần con lúc nào cũng chăm sóc nó, chỉ là sức khỏe của con bé Sở không tốt, ông Sở của con hơi lo.”

Cố Thần gật gật đầu.

Cậu biết, đồ phiền phức Sở Dư ấy sẽ không muốn người khác chăm sóc đâu.

Lúc nhỏ cô không thể hoạt động, ngoan ngoãn ôm cuốn truyện cổ tích mà đọc, lúc cậu muốn đi cưỡi ngựa cũng không đòi theo, chỉ nháy mắt im lặng nhìn cậu, làm nũng trong im lặng.

... Cuối cùng cậu bị đánh không ít.

Tối hôm đó, Cố Tiểu Thần mơ một giấc mơ.

Mơ thấy bọn họ lúc nhỏ.

Cô bé sắc mặt tái nhợt, mặc váy công chúa xinh đẹp, ôm cuốn truyện cổ tích ngồi trước cửa sổ, hăm mộ nhìn mấy đứa nhỏ đang chơi ở bên ngoài.

Bé trai chạy rầm rập vào nhà, “Em nhìn gì thế?”

“Nhìn các bạn ấy chơi.” Giọng nói nho nhỏ của bé gái vang lên, im lặng nhìn bên ngoài sân.

Nhìn theo ánh mắt cô bé, cậu bé căng thẳng hỏi, “Em có muốn ra ngoài chơi không?”

“Có thể hả?” Mắt cô bé sáng rực, nhưng ngay sau đó lại dẫu môi, ánh mắt ảm đạm. “Mẹ nói em không được ra gió.”

Cậu bé nhú mày, nghĩ rồi lại nghĩ, ngang ngược cầm tay cô bé. “Không sao đâu, anh có cách.”

Ngày hè nắng nóng, bé trai lén lút quay về nhà lấy trộm một cái chăn, đắp ý vỗ ngực quần Sỏ Tiểu Dư thành cái bánh chưng, rồi ghen đỏ mặt ôm cô bé từng bước đi ra ngoài, xem bọn trẻ chơi điều hâu bắt gà con.

Hai đứa bé vô cùng vui vẻ, cười như hai đứa ngốc.

Kết quả là... bé gái nóng đến hôn mê.

Sau đó là cảnh cậu bị ông Cố đuổi đánh khắp sân.

Rồi cảnh tượng trong mơ thay đổi, biến thành cảnh khác.

“Đồ phiền phức! Đồ phiền phức!”

Bé trai vui vẻ ôm một thứ, “Em đoán thử xem đây là gì?”

Bé gái bỏ bút xuống, đứng dậy đi đến, mở to mắt nhìn rồi lắc đầu.

Cô không biết.

“ Là kem ly đó! Ăn ngon lắm!” Cố Tiểu Thần nghĩ nghĩ, “Ăn ngon hơn chân gà luôn.”

Đây là do cậu giấu vào ngực, vất vả lắm mới lén đem qua được.

Sỏ Tiểu Dư đáng thương nhìn ly kem, cô không thể ăn.

Cố Tiểu Thần hoàn toàn không ngờ cô bạn nhỏ lại không thể ăn, vậy là đành tự ăn một mình.

Ăn gần hết, nhìn Sỏ Tiểu Dư gầy tong biau môi, đáng thương vô cùng, cậu do dự một lát, lần trước mông còn đau đây này.

.Nhưng mà “tình bạn” quan trọng hơn, cậu vươn tay, “Nếu không thì em ném thử đi?”

Sỏ Dư rất ngoan, “Không thể ăn được.”

Bị bệnh phải uống thuốc, đáng lắm.

Cố Tiểu Thần nghiêng đầu, liếm liếm, “Có thể mà.”

Cậu nghĩ rằng không thể ăn nghĩa là giống như trên truyền hình, sẽ trúng độc.

“Thật ư?” Cô bé nháy mắt, để lộ chiếc răng sữa xinh xinh. Cô vẫn rất tin tưởng người bạn nhỏ này.

Sỏ Tiểu Dư nheo mắt, ăn ngon lành.

Bỗng nhiên, cô mở to đôi mắt, nắm chặt tay, nóng nảy nói.

“Anh Cố, em ăn nước bọt của anh rồi, nếu mang thai thì làm sao bây giờ?”

Nghe nói sẽ có em bé đó.

Cố Tiểu Thần ngơ ngác một hồi, nghĩ ngợi rồi khoát tay, “Vậy thì sinh đi!”

Cậu vỗ vỗ ngực, vô cùng khí phách, “Ba chúng ta sẽ cùng đi nhà trẻ!”

... Ông Cố quay về, lại đuổi đánh cậu khắp sân.

Sau đó có một lần khỏi nhẹ thối tới, người trong phòng biến thành một cô gái.

Gương mặt nhợt nhạt, nhẹ nhàng uyển chuyển.

“Anh Cố ~” âm thanh yêu kiều, vươn tay ra muốn ôm.

Giọng nói mềm mại, làm trái tim của cậu thiếu niên tê dại, không tự chủ bật cười, kêu một tiếng rồi đuổi tay ra.

Quên đi, cô thích cậu như thế, muốn chiều thì chiều thôi.

Kết quả cô gái bỗng nhiên biến sắc, giọng gắt lên hỏi, “Cực cưng của chúng ta đâu?”

...

Sáng sớm, chàng trai bỗng dưng bật dậy.

Thở dài một hơi.

Cái gì vậy hả, đàn... đàn ông Bắc Kinh thế mà lại sợ vợ?!

Cậu xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, nghiêm túc suy nghĩ.

[Nhật ký mất mặt của Cố tiểu gia 3]

Cố gia: bị đồ phiền phức trừng mắt nhìn, ông đây mất mặt quá, không vui không vui.

Bảo vệ:... Thiếu gia đừng kích động! Cậu hát bị lệch tông rồi!

4. Chương 4

Cho đến khi cậu thiếu niên tập luyện buổi sáng xong, mấy phần xấu hổ mới vơi đi.

Còn Sở Dư thì hoàn toàn không có kiểu chuyện phiền muộn như thế.

”An An,“ Ông Sở cũng đang nói với Sở Dư về chuyện này, “Hôm qua ông đã nói với ông Cố rồi, để Cố Thần chăm sóc con ở trường.”

”Vâng.” Sở Dư lặng lẽ gật đầu, mí mắt hơi cong, từ trước đến giờ cô không có thói quen từ chối sự quan tâm của người già.

Đặc biệt là Tiểu Cố, lại càng không có vấn đề gì.

Bàn tay trắng nhỏ bưng chén thuốc lên, đặt trước mặt ông, “Ông uống thuốc đi ạ.”

Những năm này không có ai chăm sóc, căn bệnh lưu lại lúc trước trong người ông Sở cũng đã bắt đầu tái phát, nên nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.

Mặt ông lão cứng đờ, màu nâu của thuốc bắc hòa cùng chén sứ màu xanh ngọc trông thật bắt mắt, nhưng mùi thuốc tỏa ra thì rất khó ngửi, khiến nó chẳng hề còn sức hấp dẫn nữa.

“... Đợi lát nữa rồi ông uống có được không?” Ông Sở dựa lưng vào tường.

Lúc còn trẻ, đừng nói là uống thuốc đắng, đến vết thương do súng bắn hay dao đâm ông cũng đã từng trải qua rồi, bây giờ già rồi thì lại có phần tùy hứng.

”Ông ngoại à.” Sở Dư nhẹ nhàng gọi.

Bị một ánh mắt trong veo nhìn chăm chăm, cuối cùng ông Sở cũng không lay chuyển được Sở Dư, uống thuốc với vẻ mặt đau khổ.

Thực sự rất đáng.

Một đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau.

Chàng trai ngồi trên ghế salon, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Cho đến khi điện thoại trên bàn đột nhiên reo lên, phát ra âm thanh chói tai.

Cậu lấy lại tinh thần, nhíu mày lại.

”Chuyện gì?”

Nghe giọng điệu này, Tôn Hạo Quảng hơi hoảng, nhanh chóng đáp lời, “Tôi chỉ muốn hỏi cậu khi nào thì cậu về?”

Mới sáng sớm ra đã bị cái gì rồi vậy...

”Về làm gì? Ở lại đây tốt hơn.”

Tôn Hạo Quảng:... *lén lút trợn mắt*

Nhị ca cậu nói những lời này không thấy trái với lương tâm sao?

Lần trước ai nói ra vào hẻm nhỏ không thuận tiện? Huống hồ mấy ông già cũng quản khá nghiêm, cậu còn đỡ, chứ ông của nhị ca rất nghiêm, bình thường thì không để ý lắm, nhưng nhị ca cậu mà chơi game hay làm gì khác thì lại rất bất tiện.

—— Đương nhiên là không.

Thấy bên kia không nói gì, Cố Thần mất kiên nhẫn nói tiếp, “Cậu còn có chuyện gì nữa không?”

”Không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây.”

”Ấy, sao cậu vội thế?” Tôn Hạo Quảng chen ngang, thật ra cậu cũng không có chuyện gì gấp, “Cậu rảnh không? Có thì đấu hai trận cùng tôi đi.”

Cố Thần nhìn màn hình TV, đôi chân dài đan vào nhau gác lên bàn thấp, Thờ ơ ra, “Xem TV rồi, không rảnh.

”Chiến binh Balala, biến hình...*”

(*Đây là phim hoạt hình “Chiến Binh Balala” bao gồm những cô gái phép thuật của Trung Quốc.)

Tôn Hạo Quảng nhìn chăm chăm vào điện thoại, nghĩ đến âm thanh vừa nghe được ở đầu dây bên kia, nhếch mép.

... Đúng là... Đúng là không rảnh thật.

Thôi quên đi, không phải núi nào cũng giống núi nào.

Cố Thần tiện tay ném điện thoại sang một bên, nằm ngả ra sau, nghe giọng nói của Balala vang vọng bên tai, nhắm mắt lại.

Không lâu sau, điện thoại lại vang lên.

Cậu bực mình, mò điện thoại trên bàn, “Ai?” Số của cậu cũng chỉ có mấy đứa kia biết, nên cậu cũng chẳng cần khách sáo làm gì.

”Bố đây đang không rảnh.” Bây giờ cậu chẳng muốn làm gì cả.

”Ừ?” Ngoài dự đoán, giọng nói bên kia rất êm ái, hoàn toàn không có ý dây dưa, “Thế thôi vậy.”

”Đợi một lát!” Cố Thần đột nhiên bật dậy nhanh như tên bắn, khụ khụ, “Cậu có chuyện gì không?”

Giọng nói của cậu cao hơn, nghe có vẻ dè dặt, “Nếu cậu đang vội, thì chuyện của tôi tính ra cũng chẳng gấp gáp.”

”Không có gì.” Khóe môi cong lên, Sở Dư từ tốn nói, “Sau này nói cũng không muộn.”

Chỉ vài ngày nữa là đến ngày tựu trường trên khắp cả nước rồi.

Nghĩ một lát, cô nói thêm một câu, “Cậu cố lên nhé.”

Cơn gió nhẹ thổi qua, thổi lên tà váy dài của cô, Sở Dư nheo mắt lại, nhìn cảnh trước mắt, đôi mắt trắng khuyết lấp lánh ánh sao.

Cô đặt điện thoại xuống, tiện tay gạt lấy sợi tóc dính trên khóe miệng, tiếp tục tô tô vẽ vẽ lên bức tranh trước mặt.

Cậu thiếu niên lại nằm xuống, nhìn về phía màn hình TV.

... Biến thân cái gì chứ, quần áo gì mà xanh nguyên một cục, đúng là xấu xí.

Cậu tắt TV, thể loại hoạt hình nhảm chán kiểu này thì ai mà xem nổi!?

Buổi trưa.

”Không ăn nữa hả?” Ông Cố thấy Cố Thần buông đũa xuống, hừ một tiếng, “Lát nữa đói thì đừng có đi làm phiền bà mày đấy.”

Hôm nay bà Cố nấu ăn, ông không muốn ai để thừa thức ăn cả.

”Vâng” một tiếng, chàng trai đáp, “Con no rồi.” Nói rồi liền đứng lên.

”Sao vội thế... Có chuyện gì gấp à?” Ông Cố đang nhai rau cần tây rộp rộp trong miệng, nhìn cậu, “—— Có chuyện gì thì nói ông nghe xem nào.”

”Gấp?” Cậu bước chậm lại, lông mày giương lên, “Con không gấp, chỉ là —— Sở Dư ở bên kia đang hỏi con.”

Cậu kiên cường nói, “Có thể là đang có việc gấp.”

”À.” Ông Cố gạt đầu, nghĩ về tính tình của Sở Dư, nghi ngờ nhìn cậu, nhưng mà chuyện này... thằng hai cũng không cần thiết phải gạt ông làm gì.

Có thể là đang có việc gấp thật. “Cũng được, con đi đi.”

...

”Sở Tiểu Dư?”

”Ừ?” Sở Dư vớt chén đũa từ trong nước ra, bỏ vào trong tủ, nhìn cậu trai đang dựa vào cửa bếp, “Sao cậu lại đến đây?”

Tiếng nước chảy tí ta tí tách, lông mi dài đổ bóng xuống khuôn mặt trắng nhỏ dưới ánh đèn, “Không phải cậu bảo hôm nay không rảnh à?”

”Chuyện lúc sáng tôi làm xong rồi.” Cậu dựa vào cửa, trong mắt chợt lóe lên một tia xấu hổ rồi biến mất, sau đó lại buống bình hất cằm lên, “Chỉ là... ở nhà chán quá.”

”Sao cậu lại rửa chén vậy?” Cậu đổi chủ đề, vừa nói vừa nhú mày lại, “Dì giúp việc không có nhà sao?”

Nghĩ đến Đằng Phi từng nói ông nội cậu ta không thích trong nhà có người, thế là lại hỏi, “Bảo vệ đâu?”

Sở Dư nhẹ nhàng cười, “Chỉ là mấy cái chén thôi mà.”

Ông ngoại cô thấy cô rửa chén cũng có phản ứng giống hệt như này, cũng chỉ là mấy cái chén, cứ làm như cô sẽ biến thành người thủy tinh vậy, thiếu chút nữa là cướp khỏi tay cô rồi.

”Rửa vui không?” Cậu đến gần một chút.

”Hửm?” Sở Dư ngẩng đầu lên.

Hai người đứng rất gần nhau, chớp mắt liên tục, thiếu niên sạch sẽ trắng trẻo, Sở Dư lặng lẽ lùi ra xa, có hơi buồn cười.

Thấy rõ trong ánh mắt cô hiện lên ý cười, dường như cậu cũng kịp nhận ra mình vừa hỏi một câu rất ngốc, Cố Thần đứng thẳng người lên, lỗ tai đỏ ửng, nhưng vẫn lặp lại một lần nữa, “Tôi nói... Rửa có vui không?”

”Cậu có muốn thử không?” Khóe mắt cô cong lên, dừng động tác lại.

”Thử thì thử.” Thiếu niên có phần bất mãn, đẩy cô ra, “Cậu tránh ra đi.”

Nhìn động tác của cô rất dễ dàng, từ tốn ưu nhã, như thể đang uống trà chiều vậy, cậu cũng không thể tin được là cậu lại giận dữ với dáng vẻ ấy.

”Rửa... Rửa như thế nào vậy?” Nói thì dễ, nhưng khi cầm đĩa, Cố Thần lại không biết bắt đầu từ đâu, có cần để cái gì vào không hay là chỉ trực tiếp chà lên thôi?

Sở Dư cười, lui về phía sau hai bước, “Đầu tiên là nặn từ cái chai dầu tiên bên tay trái cậu...”

”Sau đó thì sao?” Cố Thần nhìn chiếc đĩa trong tay, cứng nhắc làm xong lại hỏi.

Trong phòng bếp, giọng nói của thiếu niên có vẻ mất kiên nhẫn, nhưng không biết từ khi nào trên môi lại nở một nụ cười.

”Không tồi chứ?” Cố Thần nhìn chén đĩa được xếp gọn gàng trong tủ, hất cằm lên, nhìn về phía Sở Dư.

Nhìn chén đĩa sạch sẽ, so với mặt cậu có khi còn trắng hơn, không có một chút tỳ vết nào, —— có cảm giác rất hoàn hảo.

”Rất tốt.” Sở Dư bật ngón tay cái, cô lớn lên ở nước ngoài, mặc dù vì cơ thể không tốt nên cô không hề ra khỏi cửa, nhưng vẫn ảnh hưởng văn hóa ở bên kia, trước giờ cũng không ngại khen và biểu hiện ra ngoài.

Lời này vừa nói ra, lại làm cậu ngẩn người, không tự nhiên sờ vào lỗ tai mình.

”Sở Tiểu Dư cậu thật xấu.” Ánh mắt cậu dời sang chỗ khác, lên giọng, “Không phải là cậu rửa bát sao? Sao tôi lại trở thành người rửa bát rồi? Chả trách cậu lại khen tôi, không phải cậu làm thì đương nhiên là tốt rồi.”

Lắm ba lắm bầm, cứ y như bà già ấy.

Bị suy nghĩ của mình làm buồn cười cong cả đôi mắt, Sở Dư cầm một cái chai nhỏ lên, “Cậu có muốn không?”

Cố Thần bị chen ngang, ghét bỏ nhìn sang, “Không muốn.”

Nghĩ sao mà bảo đại lão gia lau những thứ này?

”Đưa tay đây.” Rửa qua chén của đối thủ không tốt.

Cố Thần tròn mắt nhìn, thấy cô hoàn toàn không có ý lùi bước, yên lặng lăm nhăm trong đầu dần ông tốt không được đấu với phụ nữ.

”Ấy ấy... ít thôi.”

[Nhật ký mất mặt của Cố Tiểu Gia 4]

Cố Tiểu Gia: Ai đến cũng không rảnh!

5. Chương 5

Ít thôi?

“Được.” Sở Dư cười, cầm cái chai bóp vào tay cậu.

“Được gì?” Một giọng con trai vang lên từ phía sau.

Hai người nhìn lại, Cố Hạo Quảng vừa bước vào cửa, vừa đi vừa hỏi.

Thấy hai người nhìn mình thì nở nụ cười với họ, gật đầu với Sở Dư, “Lâu rồi không gặp, về khi nào thế?”

“Mới về thôi.” Sở Dư nhếch khóe miệng, cất cái chai trong tay đi.

Hai người cũng không quen thân lắm, lúc trước khi Sở Dư quay về, đa phần là chăm sóc ông, dù có đi ra ngoài thì cô cũng không thể vận động mạnh, bọn họ đi cười ngửa cô chỉ có thể ngồi xem ở bên cạnh.

Được mấy lần, Cố Thần không dẫn cô đi theo nữa.

Bọn cô gặp nhau rất ít, hỏi thăm vài câu thì cũng chả có gì để nói tiếp.

Tức thì, Sở Dư nhìn phía sau cậu, dời chủ đề, hỏi, “Đây là?”

“À” Cố Hạo Quảng nhìn cô gái đi phía sau, không biết phải giới thiệu thế nào, chả biết cô em họ xa ngàn dặm này là ai mà đi theo đuôi, cậu có rất nhiều em họ, làm sao nhớ hết cho được, “... Hạ Tử Hàm.”

Chắc là tên này.

Cậu chưa nói xong thì cô gái đã nhảy vào, “Em là em họ của anh Tôn, Hạ Tử Hàm của nhà họ Hạ.”

Mắt to, cằm nhỏ, mỹ nhân chân dài.

Nói xong, cô nháy nháy mắt với Cố Thần đang ghét bỏ thoa kem dưỡng da tay, chớp mắt hỏi, “Anh Cố Thần, anh còn nhớ em không?”

Cánh tay đang giới thiệu của Cố Hạo Quảng ngừng lại, bắt đắc dĩ buông xuống.

Cố Thần đang thoa tay dừng lại, ngẩng đầu lên, “Gọi tôi là Cố nhị thiếu.”

Nghe giọng nói ừ xừ của Cố Hạo Quảng là biết, cô gái này chả có quan hệ gì với cậu ta, tám phần là không biết xấu hổ mà từ chối.

Ghét nhất là thể loại giả vờ thân thiết thế này, đồ phiền phức còn chưa bao giờ gọi cậu thân mật như thế.

Hạ Tử Hàm đỡ người, lập tức giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, cong khóe miệng, “Cố...nhị thiếu không nhớ em hả? Hồi nhỏ tụi mình gặp nhau, anh còn khen em cao cơ mà.”

Cô cười tủm tỉm, “Anh Cố Thần bây giờ cao ghê, cao hơn cả Tử Hàm luôn, em đoán anh phải cao hơn 1m8 ấy...”

Cô nàng càng nói càng hưng phấn, trong mắt như có ánh sao, rõ ràng là đáng vẽ mê trai, lại lần nữa quên mất phải gọi là nhị thiếu.

Rất sinh động, rất hồn nhiên.

Đa số con trai đều sẽ dính chiêu này, nếu như là người khác, không chừng trong lòng còn thoải mái, nhiều khi lại bỏ qua vấn đề xưng hô.

Cố Thần liếc nhìn người đang cười ở bên cạnh, đáng vẽ không hề gì, trong lòng rục rịch, nhúu mày, không nhận được cất ngang, “Mắc mớ gì đến cô?”

Dù có gặp cũng chưa gặp quá hai lần, lấy đâu ra fan cuồng chứ.

“Lát nữa bọn tôi còn có việc, phiền cô ra ngoài nhớ đóng cửa lại dùm.”

Cố Hạo Quảng mém tí vỗ tay khen ngợi nhị ca của cậu, tốt lắm, rất feel, rất trực tiếp, chỉ thiếu chút là đuổi thẳng ra ngoài thôi.

Anh Cố không thương hoa tiếc ngọc.

Cậu ho một tiếng, nhìn cô gái đang cứng đờ người kia, cuối cùng cũng cho cô một bậc thang, “Vây, Tử Hàm, lát nữa về nói với mẹ tôi dùm, tôi có việc phải làm với nhị ca.”

Hạ Tử Hàm đi rồi, Cố Hạo Quảng mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhị ca cậu mà trêu, “Fan girl đáng thon chân dài, nhị ca, cậu không đau lòng sao?”

“Đau lòng cái gì?” Ánh mắt Cố Thần bất giác nhìn sang chỗ khác, thẳng lưng, vội vàng phản bác: “Có gì để nhìn đâu?”

Còn không bằng một góc người lạnh lùng nhưng lại dịu dàng.

“Hơn nữa làm gì có fan girl nào ở đây?”

Fan girl chân chính sẽ không thế này, thế nên... cậu nhìn Sở Dư, thật sự không phải là cậu khát khe đâu.

Sợ cậu nói thêm gì nữa, Cố Thần vội vàng chuyển đề tài, “Sao cậu lại tới đây?”

Cố Hạo Quảng không hề nhận ra, trả lời tự nhiên, “Không phải cậu không quay về à? Tôi đang định quay về phòng trọ.”

“Vừa nãy đi tìm cậu, biết cậu ở đây nên tôi chạy tới.”

“Ừ” Cố Thần không để ý lắm, nghe vậy thì thở phào, thờ ơ trả lời: “Được.”

Sở Dư nghe bọn họ nói chuyện một hồi mới nhẹ nhàng bảo, “Ngồi xuống rồi nói.”

“Không phải tại cậu đang đứng à?” Cố Thần lầu bầu, theo cô bước tới sofa, “Tôi đến đây lâu như thế, còn chưa chịu rót cho tôi ly nước.”

Sao mà nhìn kiểu gì cũng thấy sai sai...Cố Hạo Quảng chưa hiểu gì vừa lăm bầm vừa đi theo ở phía sau, đột nhiên cảm thấy khác thường.

Nhị ca của cậu là như vậy sao??

Sở Dư bất đắc dĩ, lấy mấy chén trà, “Không phải là bạn ư?” bọn họ đang rửa chén, làm gì có thời gian để ngồi chứ.

Lúc này Cố Thần mới ngậm miệng, nhìn cô pha trà, nước chậm chậm chảy xuống, hơi nóng lượn lờ bốc lên, càng khiến cho người trước mắt càng trở nên mông lung mờ ảo, — đẹp tựa như mơ.

Chàng trai dời mắt, quan sát khắp phòng, làm như chưa bao giờ nhìn thấy, không tìm thấy điểm dừng, cứ chốc chốc dừng lại rồi lại nhìn đi chỗ khác.

Bỗng nhiên cậu ngừng lại, nhìn Cố Hạo Quảng, “Cậu sao không ngồi còn đứng đó làm gì hả?”

Cố Hạo Quảng co rút khóe miệng: ... Nhị ca giờ cậu mới thấy tôi hả...

Cậu đi đến, ngồi xuống sofa, tìm chuyện để nói, “Đằng Phi đâu? Tối hôm qua không phải bảo cậu ta quay về rồi ư?”

Cạch —

Chén tử sa, tay hồng hào, nước trà trong vắt, hai người bạn.

“Anh ấy không ở nhà.” Sở Dư tiếp tục châm trà, nghĩ nghĩ rồi nói, “Hình như chiều hôm qua còn có việc, cho nên tạm thời rời đi.”

Ngón tay như ngọc, vừa thon vừa dài, như búp măng, sờ lên chắc là mềm lắm.

Cố Thần bị suy nghĩ vừa lóe lên của mình làm cho hoảng sợ, sờ cái gì mà sờ!

Cậu đổi tư thế, ánh mắt rơi xuống chén trà, chả biết mình vừa nói gì, “Cậu pha trà gì thế?”

“Nghe mùi là thấy đắng rồi, nghe như thuốc ấy!” Miệng thì nói thế nhưng lại vươn tay ra đón lấy.

Cố Hạo Quảng mém tí là phun cả trà, sao cậu lại cảm thấy nhị ca của mình lại... xấu xa như thế?

Sở Dư liếc cậu một cái, tay vừa đưa ra liền rút lại.

“Sở Tiểu Dư?” Chàng trai sờ sờ mũi, giận thật à?

Sở Dư không thèm đếm xỉa đến cậu.

Không biết lấy đâu ra một hộp đường đỏ của phụ nữ mang thai, từ tốn múc một muỗng, khuấy đều rồi đưa cho cậu.

“Được rồi đó.” cô cong mắt cười, “giờ không đắng nữa đâu.”

Cố Hạo Quảng sắc ngum trà, ho đến chảy cả nước mắt, “ha ha ha... khụ khụ... ha ha ha.”

Cho thêm đường, lại còn là đường đỏ của phụ nữ mang thai, đúng là không hề đắng mà!

“Sao vậy? Còn đắng hả?” Sở Dư nhìn Cố Thần ngồi im lìm, nhẹ giọng hỏi, lúc hỏi tay đang định múc thêm một muỗng đường.

“Không có.” Cố Thần vội vàng che chén trà lại, “Đủ rồi, đủ rồi.”

Rủi như thêm một muỗng nữa thì làm sao giờ?

Chàng trai chậm rãi bưng chén trà, đưa lên miệng mình, cảm nhận được cái nhìn kia, chỉ có thể bóp mũi mà uống cho hết.

— Đàn ông con trai có được dẫn được, coi như cậu đỡ cô hết giận vậy.

... Uống hết thật hả???? Cố Hạo Quảng sợ đến ngây người.

Mấy lúc thế này đáng lẽ nhị ca phải đẩy chén trà ra chứ? Mất trọn trứng lên mới đúng chứ?

“Nhìn cái gì?” Về mặt Cố Thần vô cùng thâm thúy, ánh mắt hung hăng vằn vẹo.

Cố Hạo Quảng im lặng nhìn sang chỗ khác.

... Vẫn hung dữ như thường.

Sở Dư thấy cậu trừng to mắt nhìn mình, dáng vẻ như muốn sống chết một phen, lắc đầu buồn cười, rót một ly nước cho cậu.

Cố Thần nhận lấy, uống một hơi mới thấy dễ chịu hơn chút.

Cố Thần trả ly lại cho cô, nhíu mày, “Đừng nghĩ là tôi đã hết giận.”

Đàn ông nói giận liền giận, bộ tướng dễ dỗ lắm hả?

Chàng trai nhận tiếp ly nước, uống hết, hừ hừ: “Tôi còn rửa chén giúp cậu, không cho tôi uống nước, để tôi uống cái thứ này thì thôi đi, con muốn lấy hai ly nước đổ tôi ư, coi tôi là con nít đấy à?”

Cố Hạo Quảng bóp trán, mấy câu này chứa quá nhiều thông tin, khiến cậu hốt hoảng một phen.

Rửa chén? Giọng nói nuông chiều? Còn cần người ta dỗ?

Nhưng Sở Dư lại cảm thấy cậu chính là vậy, cô cười rộ lên, “Nếu không tôi bỏ thêm kẹo sầu riêng vào nhé?”

Cố tiểu gia có một sự ham mê vô cùng kì lạ, cậu thích ăn sầu riêng, thích vô cùng, mấy món có liên quan đến sầu riêng đều thích tất.

Cố Thần nghiêng đầu, chỉ cần có một cục kẹo sầu riêng mà dỗ được cậu á?

Sở Dư mở tủ lấy ra một hộp kẹo sầu riêng, lấy ra một cục bỏ vào chén, “Này, đây là mang về cho cậu đó, ăn thử xem.”

Chàng trai nhìn hộp kẹo sầu riêng kia, lại nhìn ánh mắt đầy ý cười của cô, cầm ly nước lọc lên miệng che lại, hất cằm.

“Quên đi, tôi không thèm so đo với cậu.”

Thấy cô lúc nào cũng nghĩ cho mình, cậu nên rộng lượng một chút vậy.

Cố Hạo Quảng: ... Một lời khó nói.

Một viên kẹo đã dissolve được Cố Thần, đây chắc chắn không phải là nhị ca của cậu.

“Sáng nay cậu tìm tôi làm gì?” Cố Thần hỏi cô.

“Không có gì.” Sở Dư lắc lắc đầu, che miệng lại ngáp, “Định đem kẹo sầu riêng cho cậu thôi.”

Khi cô còn nhỏ... mỗi ngày đều phải ngủ trưa, nếu không sẽ đau đầu, bây giờ tuy cơ thể đã khỏe hơn chút, nhưng thói quen ngủ trưa vẫn còn đó, không ngủ thì cứ cảm thấy khó chịu.

Sắp đến giờ ngủ của cô rồi.

“Biết rồi.” Chàng trai nhìn đồng hồ kiểu xưa đang treo trên tường.

“Đúng rồi, lúc đi học cậu đi cùng tôi.”

Sở Dư nhìn cậu, đáp lại một tiếng.

Chàng trai cứ nhìn thẳng, làm như vu vơ hỏi một câu, “Cậu đã lập wechat chưa?”

“Wechat?” Sở Dư lắc đầu, “Chưa lập.”

Cô rất ít khi xài mấy mạng xã hội, nên cũng không biết mấy ứng dụng này.

“Đưa di động đây.” Chàng trai thờ ơ nói, “Ồ lại trong nước lâu như thế, cứ xài thì tốt hơn.”

Ừ, đúng là thế.

Sở Dư cũng không nghi ngờ gì, lấy di động ra đưa cậu, nhìn cậu tải wechat về, rồi lại lấy di động của mình ra, không biết đang vọc cái gì.

Cô vô tình nhìn hai lần, liền thấy...

Người theo dõi: Anh Cố.

Sở Dư trừng mắt nhìn cậu.

Cố Thần nhìn đồng hồ treo tường rồi nói, “Tôi còn có việc, đi trước đây, chân cậu ngắn thế, khỏi tiễn tôi.”

Sở Dư... Sở Dư đóng cửa phòng lại cái rầm.

Cố Hạo Quảng: ...

Nhìn nhị ca của cậu đang bị người ta trừng, khóe miệng còn khẽ cong lên, giống như tên trộm lấy được món hời, trong lòng Cố Hạo Quảng ngổn ngang.

Trời đất bao la này, ông đây là lớn nhất.

“Nhị ca, cậu thích Sở Dư từ lúc nào thế?”

Bóng người đi trước bỗng chốc cứng đờ, Cố Thần xoay người lại, lớn giọng quát, “Nói bậy cái gì đó hả?!”

Cố Hạo Quảng co rút khóe môi, biểu hiện thế này... còn bảo người ta nói bậy??

Cậu thở dài, “Thế sao vừa nãy cậu còn uống trà đó? Không phải cậu nên đẩy ra sao?”

Chàng trai nhăn mày, “Tôi mà không uống, đồ phiền phức đó sẽ thêm hai muống đường nữa, lại càng khó uống.”

“Nhị ca, trọng điểm đâu phải ở đây.”

Cố Hạo Quảng hàm ý sâu xa, “Trọng điểm là, vì sao cậu lại cảm thấy là, nếu cô ấy bỏ thêm hai muống đường nữa thì cậu vẫn uống hả?”[Nhật ký mắt mặt của Cố Tiểu Gia 5]

Cố Tiểu Gia: Đàn ông giận liền giận, làm gì mà dễ dãi thế?

Sở Dư: Một bịch kẹo sầu riêng được không?

Cố Tiểu Gia: ... Được.

6. Chương 6

Trọng điểm là ở chỗ, vì sao cậu lại cảm thấy là, nếu cô ấy bỏ thêm hai muống đường nữa thì cậu vẫn uống chứ?

“Không uống thì đồ phiền phức kia sẽ giận.” Chàng trai đứng thẳng lưng, tai bắt đầu đỏ lên, mạnh miệng, “Sức khỏe của cậu ấy không tốt, đại lão gia đây phải nhường cậu ấy một chút.”

Cái cố này...

Không nói đến việc cậu có quan tâm đến chuyện người ta có giận hay không... Chỉ cần nói, Cố nhị thiếu thương hoa tiếc ngọc nhà người ta đã là một câu chuyện tiêu lâm rồi.

Nếu một cô gái khác cũng như thế, cứ cho là cô ấy yếu sắp chết đi, lúc đấy biểu hiện của cậu có phải kiểu nói giận là giận ngay giống như vậy không chứ?

“Cậu vui là được rồi.” Tôn Hạo Quảng nhìn nhị ca cậu một cái.

Kiên ngoại, khinh khỉnh, hay cằn nhằn, khôn khéo, hôm nay thể giới quan của cậu bị lật đổ không ít lần, thực sự không muốn nghĩ lại thêm lần nào nữa.

Ví dụ như tai đỏ hết cả lên.

—— thật ra thì dù có thừa nhận hay không cũng không quan trọng, cơ thể càng thành thực hơn ngôn ngữ nhiều.

...

“Tiểu Cố, con bị bệnh hả?” Ông Cố đặt quả chuối tiêu đang cầm trên tay xuống, nhìn về phía bóng lưng Cố Thần kêu.

Mặt đỏ cứ như sơn màu đỏ ấy.

“Con không sao.” Cố Thần không hề bước chậm lại, suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, “Do trời nóng quá thôi.”

Đang nói chuyện thì lại bước hai ba bước vào phòng, đóng cửa lại cái cạch.

Nhưng không lâu sau, ông Cố lại thấy cháu mình đi ra lần nữa.

—— còn thay cả áo quần nữa, rõ ràng là muốn đi chạy bộ.

Ông Cố thông thả ăn chuối, cảm thấy thằng cháu mình có hơi ngốc. Đi ra ngoài một chuyến đến bây giờ, nóng đến nổi mặt đỏ bừng hết cả lên, thế mà vẫn còn muốn chạy bộ?

Cố Thần cũng không biết ông nội mình đang chờ thăm cậu ngốc, cậu cài nút dây ba lô lại, bắt đầu chạy.

Một vòng này rồi đến một vòng khác, mồ hôi từ trên trán chảy xuống dưới.

Chạy bộ là cách duy nhất có thể khiến cho cậu bình tĩnh lại, lúc đầu sẽ khiến cậu mệt mỏi đến cùng cực, sau đó sẽ làm cho cậu thoải mái, thân thể và tâm trí cũng sẽ được thư giãn.

Học học ——

Cố Thần ngồi trên bậc thang, ngược mặt lên, ánh mặt trời chiếu vào làm mắt cậu nheo lại thành một đường thẳng, không biết đang nghĩ gì.

...

Rất nhanh, còn một ngày nữa là đến ngày tựu trường.

Ông Cố mặc đồng phục thái cực kê hát bài hát thiếu nhi, nhìn cháu trai cả người đầy mồ hôi từ ngoài vào nhà, “Sao hôm nay con dậy sớm thế?”

Bình thường còn không thèm đi tập thái cực cùng ông.

Cố Thần lau mồ hôi trên đầu, vẻ mặt tự nhiên, “Hôm qua con ngủ sớm quá nên mới thế.”

“À.” Ông Cố cũng không suy nghĩ nhiều, “Haiz, thế mà ông cứ tưởng hôm nay là ngày trọng đại gì mà ông quên mất nữa chứ.”

Cố Thần không nói gì, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Chín giờ hơn.

Cố Thần cuối cùng cũng không nhận được mà tắt ti vi, đúng là bộ phim vớ vẩn.

Thật nhàm chán. Cậu đứng lên nghĩ.

...

Sở Dư bắt lực nhìn ông Sở, ông ngoại cứ một mực muốn đưa cô đi. Nói là lo cho cô.

Thực tế thì ông còn muốn để cho nhân viên bảo vệ hoặc gọi anh họ của cô về rồi đi cùng cô nữa cơ.

“Ông ngoại,” Sở Dư vỗ về ông, “Con đến trường học chứ có phải đi ra chiến trường đâu mà.”

Cô biết là ông ngoại quan tâm cô, hai ông anh họ của cô lúc nào đi học cũng bị ông đá ra ngoài, mà cô là con gái, từ nhỏ cơ thể đã yếu, lại còn lớn lên ở nước ngoài nữa, không chắc là có thể thích nghi được với cuộc sống ở trong nước hay không, những yếu tố này cộng lại cũng đủ khiến cho ông ngoại không yên tâm về cô rồi.

Nhưng thực tế thì, cô cũng đã lớn, tuổi của cô ở nhà đã tính là độ tuổi hoàn toàn tự lập rồi, đặc biệt mẹ cô còn là người gốc bản địa 100%, chẳng qua chỉ là đến trường đại học một chuyến mà thôi, đâu có gì to tát.

Sở Dư nói tiếp, “Hơn nữa, không phải còn có Cố Thần sao?”

“Đúng! Còn có con đây!” Cố Thần bước vào vừa lúc nghe được câu này, không nghĩ gì mà lại buộc miệng nói ra, “Con sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, người cậu cứng đờ, “Ý của con là, con...”

Còn chưa kịp giải thích, ông Sở đã cắt ngang, “Thật hả?”

Bị hai người nhìn, đặc biệt là nghĩ đến thân phận của người đang đứng trước mặt, trên vầng trán của thiếu niên xẹt qua nét ngại ngùng, “Thật ạ.”

— sao lại giống như gặp mặt phụ huynh thế này.

Ông Sở ngược lại cũng thấy có lý, thật ra ông cũng biết mình đi ra ngoài một chuyến sẽ rất phiền phức.

Chỉ là không có người chăm sóc, ông lúc nào cũng không yên tâm về sức khỏe của Sở Dư, mặc dù đã khá hơn trước nhiều, nhưng ông vẫn rất lo lắng, lỡ như Sở Dư im lặng không tiếng động té xỉu ở nơi nào đó mà... không có ai nhìn thấy.

“Ông ngoại không còn lo lắng nữa chứ?” Mắt Sở Dư cong lên, “Con đi một lát rồi về nhé.”

Cô đã tìm hiểu, hai ngày đầu tiên chỉ đến để điểm danh, vẫn còn hai ngày nữa mới chính thức khai giảng, cô đi làm hồ sơ nhập học chuyển lớp xong thì có thể về rồi.

Cố Thần đưa cô đến phòng làm việc của hiệu trưởng, rất nhanh đã làm xong hết mọi thứ.

Sau đó lại dẫn cô đi một vòng xung quanh trường, đi qua chỗ nào cậu cũng giới thiệu rất cặn kẽ.

Nghĩ đến cái gì đó, Cố Thần bỗng nhiên nói, “Tôi có một căn hộ ở cạnh trường đấy.”

“Ừ?” Sở Dư thôi nhìn bức tường bên cạnh, không hiểu ý cậu là gì.

“Không phải cậu bảo nếu buổi trưa không ngủ sẽ bị đau đầu sao?” Cậu hất cằm lên, giọng kiêu căng, “Nhà tôi cũng có không ít phòng, có thể cho cậu ở lại ngủ trưa.”

Trường học không chỉ có giờ tự học vào buổi sáng mà còn có buổi tối nữa, nếu dậy sớm thì hằng ngày cũng có thể trở về đại viện, nhưng giờ nghỉ trưa chỉ có hai tiếng, chắc chắn là cô sẽ không ngủ trưa được.

Sở Dư nghĩ một lát rồi nói, “Cậu nói cũng đúng.”

Cô nói tiếp:

” —— thế thì chắc tôi cũng sẽ mua một ngôi nhà ở cạnh đấy.”

Khóe miệng đang cong lên liền cứng đờ, một tia xấu hổ chợt lóe lên giữa hai hàng lông mày, chàng trai hừ một tiếng, “Vừa hay, tôi đỡ phải dọn dẹp.”

Không muốn ở cũng được thôi, nói cứ như đang mong cô ở vậy.

Chân cậu bước nhanh một chút, “Nhanh lên đi, lát nữa trời trưa nắng kiêu gì cậu cũng than nóng cho mà xem.”

Sở Dư nhìn Cố Thần thay đổi 180 độ, có hơi buồn cười, người ta nói tính tình của con gái khó mà đoán trước được, nhưng cô thì lại thấy, Cố Thần mới là một tiểu công tử* kiêu ngạo.

*Bản gốc là tiểu công tử, cách nói trại đi của tiểu công chúa, dùng để chỉ đám con trai ỏn ẻn như gái.

Bước chân như cũ, không nhanh cũng không chậm.

Quả nhiên, qua một hồi.

Chàng trai lại đột nhiên quay lại, nổi giận, “Sao cậu chậm quá vậy? Đúng là đồ phiền phức! Kiêu gì buổi trưa nắng nóng cậu cũng sẽ chóng mặt cho xem!”

Môi Sở Dư cong lên, vuốt lại sợi tóc bị gió thổi bay dưới khóe miệng —— nhưng lại rất buồn cười.

Cô nhìn về phía mặt hồ, “Không đi nhanh được.”

Thiếu niên hừ hai tiếng, lẩm bẩm, “Chân ngắn.”

Trông cô có vẻ rất đều đặn uyển chuyển, nhưng thực tế đẩy lại là nguyên nhân làm cô mảnh khảnh, chiều cao luôn là nỗi đau của cô.

Khóe môi cô xụ xuống, trừng mắt nhìn cậu, “Cậu nói gì đấy?”

Bỗng thiếu niên lại có chút sững sờ.

Cô cứ đứng ở đó như vậy, mặt hồ xanh biếc ở phía sau, cảnh liễu thướt tha, đột nhiên đều trở thành vật làm nền.

Đôi mắt trong trẻo sâu thẳm, gợn sóng, lúc bị cô nhìn chăm chăm, người nào đó lại cảm thấy rất thoải mái.

Cậu không nhịn được mà đến tiến lên hai bước.

Vốn khoảng cách giữa hai người cũng không quá lớn, bây giờ lại càng gần hơn.

Tà váy bị gió thổi nhẹ, chạm khe trên bắp chân cậu, cậu còn có thể ngửi thấy hương thơm nhẹ nhẹ trên mái tóc của cô.

—— dường như thế giới cũng đứng yên lại.

Càng dựa càng gần.

Sở Dư ngẩng đầu lên, “Làm gì đấy?”

Hô hấp của thiếu niên đông cứng lại.

Đột nhiên nhấc tay đặt lên đầu cô, rồi so qua ngực mình, nói: “Có thể làm gì chứ?”

Vừa nói cậu vừa lùi về sau hai bước, tay đặt ở ngực mình, nói rất nhanh, “Thấy cậu cao đến đâu chưa?”

“Tôi đây phải lấy sự thật ra nói cho cậu biết, có thừa nhận hay không cũng không ích gì đâu...”

“Đồ chân ngắn!”

Tập thể dục thường xuyên nên cậu phát triển rất nhanh, khung xương đầy đặn, dáng người rất cao, đứng cùng một chỗ với cô lại thấy cao hơn cô rất nhiều.

Môi Sở Dư hơi cong lên, “Đúng là trẻ con.”

Không nói nhiều lời liền đạp cậu một cái,... Luôn tiện giẫm lên đôi giày sneakers màu trắng của cậu, để lại một dấu chân mảnh mai.

— coi như cô không chấp với đồ trẻ con kia.

Cố Thần nổi giận, “Sở Tiểu Dư!” Giày cậu mới mua đấy.

Thiếu niên bước nhanh đuổi theo cô, nhưng lại vô thức thở phào nhẹ nhõm.

...

Về đến nhà.

Dĩ nhiên Sở Dư phải về nhà ngủ trưa, cậu nhìn cô đi vào, hiếm thấy có dịp không dừng lại, mà trực tiếp xoay người rời đi.

Một đêm ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau.

Chàng trai nằm trên giường đột nhiên mở to mắt choàng dậy.

Không biết cậu cảm thấy gì, sắc mặt cứng đờ, cảm thấy cảm giác này rất quen thuộc.

Cậu hắt chăn lên, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Tắm bằng nước lạnh, Cố Thần nhìn chàng trai trong gương, khóe miệng còn lưu lại nụ cười lúc nãy, cậu có chút xấu hổ, dứt khoát xoay người đưa lưng về phía gương.

Cậu nằm mơ thấy bên bờ hồ, trong lòng ngực có hơi thở ngọt ngào nhẹ nhàng, nhiệt độ gần trong gang tấc.

“Anh Cố ~” Chẳng qua là, lần này, người ở trong ngực lại đang ôm chặt cổ cậu, lẳng lặng hôn lên...

Chỉ có cậu mới biết, khi đó tim cậu đập nhanh đến nhường nào.

“Cậu đúng là đồ phiền phức thật mà.” Càng tắm càng thấy phiền, Cố Thần cầm khăn tắm lên lau sơ qua, đi ra khỏi phòng tắm.

Đến phòng sách, con chữ trên biểu bảng báo cáo đột nhiên biến thành chữ sao hỏa, từng con chữ một lúc ẩn lúc hiện trong đầu cậu, rung đùi đắc ý, cậu làm thế nào cũng không thể hiểu được như vậy là có ý gì.

Cậu vẽ bậy trong vô thức.

Đợi cậu tỉnh lại khỏi sự xuất thần đó, nhìn về phía báo cáo, thì phát hiện trong lúc đó vô tình vẽ cái gì.

Mái tóc dài, váy dài, đôi mắt cong cong.

Thiếu niên nhìn một hồi, đột nhiên lại xấu hổ ném cây bút đang cầm trong tay, rồi sau đó ném báo cáo vào trong thùng rác.

Xấu xí chết đi được!

Cậu đẩy ghế ra, đi ra ngoài.

Người rảnh rỗi hay thích suy nghĩ bậy bạ, không nhất thiết phải nghĩ về một người không liên quan.

Không đi quá hai bước, cậu bỗng dừng lại.

Quay lại một cách không tự nhiên, cúi người xuống, nhặt lên rồi kéo căng tờ báo cáo.

Xếp cả hai vào trong lòng.

— báo cáo khó khăn lắm mới làm được, cậu cứ tiện tay ném đi như vậy thì thật lãng phí công sức quá

7. Chương 7

Ngày hôm sau.

Lý Linh Linh đến hơi trễ, cầm cặp chạy vào lớp, trong lớp gần như đã kín chỗ, trừ chỗ của Cố nhị thiếu, nhưng đứng một hồi thì đã thấy bạn mình đứng ngay góc vầy vầy tay với mình, bên cạnh đó còn một chỗ, rõ ràng là để dành cho cô.

Cô cười rộ lên, đi về phía bạn mình.

“Sao cậu đến muộn thế, đã bảo cùng ăn mà?” Cô bạn vừa trách móc vừa nói với cô, “Giáo viên dẫn mấy bạn nam đi lấy sách rồi, lát nữa sẽ về điểm danh đó.”

“Ừ, mình sai rồi ~” Lý Linh Linh gật gật đầu, bắt đầu nói chuyện với bạn mình, dù gì cũng không gặp nhau cả hè rồi.

Lúc hai người đang nói chuyện hăng say, một cô gái trông rất dịu dàng bị mấy cô gái khác vây quanh đi vào.

Có không ít nữ sinh mỉm cười.

Lý Linh Linh mím môi, liếc một cái, cô bạn huých vài cái cô mới có phản ứng, quay đầu đi chỗ khác.

“Sao cậu ghét Vu Lan vậy?” Cô bạn hỏi nhỏ.

Lý Linh Linh hừ hừ, “Mình ghét cái vẻ đó của cậu ta.”

Cái vẻ mình là thiên nga trắng, còn mấy người còn lại đều là vịt con xấu xí. Ai mà không biết cô ta đến lớp này làm gì, lúc trước xin hiệu trưởng chuyển mình đến lớp này, không phải vì muốn tạo quan hệ với Cố nhị thiếu hay sao? Lúc đến thì rụt rè, đến khi Cố nhị thiếu nói chuyện với cô ta, cô ta còn tưởng mình là thiên nga trắng ai gặp cũng thích chắc?

Nhưng mà, cô bạn thấy rất nhiều nam sinh chào hỏi với Vu Lan, bỗng nhiên có chút bùi ngùi, “Khí chất của cậu ta cũng tốt đó chứ.”

Lý Linh Linh cũng không thể dối lòng mà nhận xét, có chút không vui.

“Đừng nói cậu ta nữa.” Cô cũng không muốn nói xấu cậu ta, bắt đầu vòng vo, “Tháng này sinh nhật tớ, cậu nhớ đến đó.”

“Đương nhiên rồi.” Cô bạn huých cô, “Cậu thử không mời xem!”

Hai người lại bắt đầu nói chuyện hăng say, đến lúc đang high thì bỗng nhiên cả lớp im lặng như tờ.

Lý Linh Linh nhìn theo, không tìm được mà than thở, “Đây mới là khí chất này.”

Chỉ nhìn thoáng qua, cô không chú ý đến bề ngoài lắm, nhưng lại cảm thấy, hoa quỳnh dưới trăng, hay u lan trong đêm đều kém xa.

Sau đó cô mới chú ý, bên cạnh cô ấy còn có người.

Một người... á Cố nhị thiếu.

Ồ, trên lưng Cố nhị thiếu còn mang một cái balo màu hồng phấn.

Tạo nên một hình tượng tương phản hẳn với vẻ bướng bỉnh giữa hàng lông mày.

Nhìn thôi cũng biết hai người đó hẳn là rất thân với nhau.

Lý Linh Linh vội quay sang nhìn Vu Lan, thấy sắc mặt cô ta bỗng chốc trầm xuống, chẳng hiểu sao lại buồn cười.

Tôn Hạo Quảng nhìn hai người đi đằng trước, lại nhìn ánh mắt của mấy người xung quanh lia tới, ủa, bộ cậu ta là không khí hả?

“Cậu ngồi trong đi.”

Cố Thần hất cằm, chỉ vào chỗ ngồi phía trong nói.

Điều hòa trong lớp thường để thấp, chỗ đó có ánh nắng chiếu vào, nên ấm hơn chỗ khác.

Sở Dư ừ một tiếng, quay lại bảo cậu, “Lấy bịch khăn ướt trong cặp ra cho mình.”

Hình như ghế đã được lau rồi, nhưng cô vẫn muốn lau lại lần nữa.

“Ồ.” Cổ Thần cúi đầu tìm bịch khăn ướt trong ba lô đưa cho cô, rồi kéo khóa lại, nhìn cô cẩn thận lau sạch mặt bàn và ghế.

Không thèm để ý ghế ngồi của mình, cậu ngồi xuống luôn, dáng vẻ mất tự nhiên, cần nhân cô, “Tôi nói này, ba lô của cậu nặng lắm, may mà tôi đeo giúp cho cậu, đừng gì trong đó thế?”

May mà còn có chú bảo vệ, nếu không thì ai đeo cho cô ấy chứ.

“Một bình nước và một quyển sách.” Sở Dư không chút để ý trả lời cậu.

Cô rất hay đọc sách.

Chờ đến khi lau sạch hai băng ghế, cô cầm miếng khăn đã lau đưa ra sau, rồi tiếp tục lau bàn, không để ý bảo: “Đem vứt đi.”

“Ồ.” Cổ Thần lên tiếng, cầm lấy miếng khăn ướt vô cùng tự nhiên, nhìn trái nhìn phải, rồi đi đến thùng rác.

Vừa nhìn đã biết đây là bị sai thành quen rồi.

Ánh mắt đang nhìn của mấy bạn cùng lớp trở nên kinh hãi, đây là Cổ nhị thiếu đây hả?!

Bạn học ngồi gần thùng rác vội vàng cầm thùng rác lên, đón lấy miếng khăn ướt trong tay cậu.

Tôn Hạo Quảng nhìn mọi người xung quanh, chắc một tiếng, tỏ vẻ: Đây thì tính là gì?

Ngay sau đó cậu lại thở dài, biết thân biết phận bắt đầu lau cái bàn phía sau, nói gì mà anh em tốt ngồi cùng bạn, chỉ là chuyện cười thôi.

...

Lúc nhận sách, gọi đến tên Sở Dư thì Cổ Thần lên nhận, mọi người đang quan tâm liền hiểu ngay, đó là tên của cô bạn ấy.

Sau khi nhận sách xong, giáo viên bắt đầu đứng trên bục giảng phát biểu.

Đây là học kì một của lớp mười hai.

Mấy bạn học đều là bạn cũ, đã quá quen thuộc, chủ nhiệm giới thiệu qua loa vài câu thì cho lớp giải tán.

Cổ Thần vẫn đeo cái ba lô màu hồng phấn, đi theo sau Sở Dư ra khỏi lớp.

Tôn Hạo Quảng lại bị bỏ lại phía sau:...

Nhị ca, tôi hỏi cậu, cậu có còn nhớ Tôn Hạo Quảng đã cùng cậu lớn lên ở bên hồ Đại Minh không hả?

Sau khi bọn họ rời khỏi, tất cả những người còn lại mới bắt đầu ồn ào, tốp năm tốp ba lục tục đứng dậy, châu đầu ghé tai trên đường.

Có người giữ chặt cô bạn lớp bên, kích động nói, “Tớ nói cho cậu nghe một tin, cậu đừng nói với người khác nha.”

“Ừ, cậu còn không tin tớ hả?” Bạn tốt số 1 trả lời.

“Tớ nói cho cậu biết, Cổ thiếu có bạn gái!”

Bạn tốt số 1 vẻ mặt không thể tin được, không thể nào, có ai mà không rõ tính tình của Cổ thiếu cơ chứ.

“Tớ tận mắt nhìn thấy nè! Bạn gái người ta tới học chung đây!” Cô ngắt lời bạn mình, kích động thét chói tai, “Cậu không biết trước mặt bạn gái Cổ thiếu ngoan cố nào đâu! Hôm nay cậu ta...”

Bao nhiêu chuyện đặc biệt như thế mà cậu bảo không phải bạn gái ư?!

Chưa đầy hai phút, hai người tách ra, vẻ mặt bạn tốt số 1 kích động đến đỏ bừng.

Nhìn một lát, sắc mặt bạn tốt số 1 đỏ bừng, nhìn không được gọi cho bạn thân của mình, bạn tốt số 2 ở lớp khác.

“Này, tớ kể cho cậu một bí mật, đừng nói với người khác đấy!”

Giọng nói bên kia trong veo, “Haiz, miệng mình kín cỡ nào không phải cậu không biết!”

“A a a a Cố thiếu có bạn gái... thật đấy... Cậu ấy còn mang ba lô cho bạn gái... rất rất nghe lời...”

Bạn tốt số 2 đảo mấy vòng, không nhìn được cầm lấy điện thoại gọi cho đồng bọn của mình, “Có bí mật muốn cho cậu biết...”

Tin tức truyền đi với tốc độ kinh người.

Không lâu sau, cả khối đều biết chuyện —— Cố Thần Cố nhị thiếu có bạn gái!

Ai cũng nói rằng, Cố nhị thiếu đối xử với bạn gái rất đặc biệt, mang ba lô hồng phấn cho cô, bị cô sai đi vứt ra cũng không giận, vô cùng ngoan ngoãn...

Nói tới bên đây.

Lúc Sở Dư về đến nhà, ông Sở quan tâm hỏi han.

Sở Dư cười lảng nghe ông nói.

Có người vui, đương nhiên cũng sẽ có người không vui.

Ví dụ như Vu Lan.

Nhưng mà rất nhanh, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra Cố nhị thiếu đối xử với Sở Dư vô cùng đặc biệt.

Cô mất hai năm, nhưng không thể nói chuyện với Cố Thần, càng đừng bàn tới việc khiến cho cậu thích cô, ngày xưa bên cạnh Cố Thần không có ai khác, cô còn có thể lừa người khác được, nhưng lần này rõ ràng như thế, chắc chắn không thể lừa được ở bên nhà nữa... Làm sao bây giờ?

Sáng ngày hôm sau.

Lúc Cố Thần và Sở Dư đến trường, phát hiện mỗi lần có người đi ngang qua đều liếc nhìn bọn họ.

Sở Dư suy nghĩ nguyên nhân, nhìn Cố Thần hỏi, “Ở trường cậu nổi tiếng lắm hả?”

“Đúng đó!” Tôn Hạo Quảng thở phào, rốt cục cũng có cơ hội nói xen vào, “Cậu không biết nhị ca...”

“Không đâu.” Cố Thần cứng đờ, ngắt lời cậu, cười ha ha, “Làm gì mà nổi tiếng chứ.”

Nổi vì tính tình xấu và đánh nhau... có thể nói ra ư.

Tôn Hạo Quảng:...

Nhìn Cố Thần đầy khinh bỉ, nhưng vẫn ngậm miệng.

Sợ quá.

Thấy cậu không muốn nói, Sở Dư cong môi, không hỏi nhiều.

Dù sao cũng biết thôi.

Bọn họ không biết, sau khi ba người họ đi qua, mấy bạn học đi ngang qua nhảy dựng lên, có vỗ tay chúc mừng, cũng có ánh mắt đầy xúc động.

Thì ra là sự thật...

...

Sắp xếp chỗ ngồi xong là bắt đầu vào học.

Dĩ nhiên, chỗ ba người Cố Thần hoàn toàn không nhúc nhích, giáo viên cũng vờ không thấy.

Trường bọn họ không giống với mấy trường khác, học kì mới của lớp mười hai có không nhiều kiến thức mới, khoảng 1 tháng, học xong mới có thể bắt đầu ôn tập.

“Hôm nay chúng ta học...”

“Được rồi, bài tập hôm nay...”

Sở Dư nhìn chăm chú vào đề bài trong sách, khẽ nhướn mày, cô có thể hiểu được định nghĩa, nhưng khi giải đề, hình như có vài chỗ cô chưa học qua, cho nên hơi lờ mờ.

Có lẽ cô nên mời gia sư, để bổ túc lại mấy kiến thức trước kia một chút.

Dường như biết được cô đang lơ mơ, chàng trai đang cầm điện thoại chơi game nhìn sang cô, sau đó vút đi động sang một bên.

“Này, đề này biết làm không?”

Sở Dư nhìn nhìn, đúng ngay câu cô đang suy nghĩ, “Không biết.”

Cố Thần nâng cằm, phồng má, “Đây, để tôi chỉ cậu.”

Sở Dư dựa sát vào, Cố thiếu cầm bút, nở nụ cười, “Đề này làm thế này... sau đó như vậy...”

“Hiểu chưa?”

Sở Dư nhìn bài giảng của cậu, bỗng nhiên hỏi, “Cậu viết... gì thế?”

Lúc còn bé Cố thiếu chỉ thích đánh đấm, ông Cố có đuổi cậu chạy hết cả một con hẻm cũng không ép anh rèn chữ được, bút lông thì khỏi phải nói, cậu đi đến thư phòng một lần, mém tí nữa là làm hỏng hết mấy bức tranh chữ quý giá của ông Cố.

Ông Cố cảm thấy bất lực với cậu, thế nên đến bây giờ, chữ của Cố thiếu... xấu tới mức... kinh khủng.

Ít có người đọc được chữ của cậu.

“Là bài giải đó.” Tại Cố Thần phỉếm đỏ, nâng cằm nói.

Sở Dư nhìn lại một lúc lâu, vẫn không nhìn ra được đây là bài giải.

Chàng trai dường như có thể hiểu được ánh mắt của cô, bỗng nhiên then quá hóa giận, ném bút cái cạch, “Cậu muốn nghe nữa không?”

Trong cả đề cậu chỉ viết mỗi một kiểu chữ, không phải bài giải thì là gì?!

Mới đó mà đã thế này, vậy thì mai mốt cậu viết thư tình thì cô sẽ cười cậu thành dạng gì hả?

[Nhật ký mất mặt của Cố thiếu 7]

Cố thiếu: Tôi không thích cậu đâu nhá.

Sở Dư: Ồ, vậy thư tình này ai viết vậy? Có cần tôi chúc hai người trăm năm hạnh phúc không?

Cố thiếu: QWQ vợ ơi anh sai rồi.

→ Cố sợ vợ login.

8. Chương 8

Buổi trưa, sau khi tan học.

“Sở Dư, lát nữa đi ăn trưa với mình không?” Lý Linh Linh xoay người lại bắt chuyện với Sở Dư.

“Ừ, cùng đi đi.” Sở Dư cong môi, gật đầu trả lời.

Được đáp lại, cô gái hân là rất vui, ngay cả đuôi mắt cũng cong lên.

Cô đã quan sát mấy ngày rồi, tính tình của cô bạn Sở Dư này tương đối nhã nhặn, lúc lật sách không nhanh cũng không chậm, khiến cho người khác có cảm giác thật bình yên khi nhìn cô ấy.

Cô muốn làm bạn với Sở Dư.

Nhưng cũng có lẽ là do Cố nhị thiếu thực sự khá nổi tiếng, cậu lại còn thường xuyên ngồi cạnh Sở Dư không rời nửa bước, vì vậy cô cũng không có dũng khí để đến nói chuyện với Sở Dư.

Nhưng hai hôm nay hình như giữa hai người xảy ra chuyện gì đó, Cố nhị thiếu... trông cứ như đang giận ẦY, cũng không còn thường xuyên dính lấy Sở Dư nói chuyện nữa.

Vậy nên kể từ khi Sở Dư chuyển đến lớp được vài ngày, sau giờ học tối hôm qua, cuối cùng cô cũng có can đảm bắt chuyện với Sở Dư, hôm nay là lần thứ hai.

Cố nhị thiếu không dính lấy Sở Dư nữa, cô sẽ có thể cùng đi ăn cơm với Sở Dư... Đúng không?

Lúc này, cứ như vừa nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, Cố Thần đột nhiên đứng lên.

Lý Linh Linh giật mình, suýt chút nữa là nhảy cẫng lên lập tức nhận sai.

Nhưng cô lại thấy Sở Dư không từ chối, Lý Linh Linh can đảm hơn chút, dù sao trực giác cũng nói cho cô biết, có Sở Dư ở bên thì cũng chẳng cần sợ Cố nhị thiếu làm gì.

Cô vỗ ngực, lén xích lại gần Sở Dư, “Cố nhị thiếu, làm sao thế?”

“Không sao hết.”

Như đang nghĩ đến gì đấy, Sở Dư không nhịn được bật cười, đuôi mắt cong lên như hình cánh cung, “Cậu ấy chỉ là... có chút xấu hổ thôi.”

Lý Linh Linh vốn đã bị mê hoặc bởi ánh mắt của Sở Dư, bên trong như chứa đầy sao, đẹp không tả nổi, nhưng nghe thấy lời này, cô lập tức bật dậy, cảm như muốn rơi xuống đất vậy.

“Xấu hổ á?!”

Có đúng là đang nói Cố thiếu không thế?!

Ở đây Cố Thần rất nổi tiếng, không phải là vì cậu hư hỏng không chịu đi học hay gì, mà là vì bản thân cậu được nhận sự giáo dục quân sự, rất có ý thức tuân thủ thời gian và kỷ luật, nhưng điều này không có nghĩa là người khác sẽ không sợ cậu.

Lúc cậu đánh nhau, vẻ mặt rất tàn nhẫn, đủ dọa người ta sợ tái cả mặt bể cả mặt.

Nói nhiều cũng vô ích, dù sao thì từ sau khi thấy Cố Thần đánh nhau, đám người bọn họ không ai là không sợ cậu.

Chỉ hận không thể tránh xa thể loại này ba mét.

Người như vậy mà Sở Dư lại nói là cậu đang xấu hổ... Cô thà tin chuyện heo nái biết leo lên cây còn hơn.

Sở Dư ôm trán, cười khê.

Chính là xấu hổ đấy.

Nhắc đến chuyện này, phải nói đến buổi trưa tan học của ngày đầu tiên.

Buổi trưa hôm đó...

Mấy cô cậu học trò lần lượt đi ra ngoài.

“Cậu mua nhà rồi hả?” Cố Thần hỏi.

“Chưa.” Sở Dư lắc đầu, “Bảo vệ vẫn đang tìm.”

Vì những căn hộ ở gần trường học hầu như không có phòng đã trang hoàng, mà cô lại muốn trực tiếp vào ở luôn, không muốn tốn thời gian sửa sang lại nhà, có điều rất nhanh rồi sẽ mua được thôi.

Chàng trai chớp mắt, lặng lẽ liếc nhìn cô, “Thế hôm nay cậu định thế nào?”

“Dù sao cũng chỉ không ngủ một ngày thôi mà, không sao đâu.”

Khóe môi chàng trai thả nhiên nhếch lên bỗng xụ xuống.

Thà không ngủ một hôm còn hơn đến nhà cậu ngủ?! Càng nghĩ càng bực, còn có chút tủi thân, cậu có làm gì khiến cô ghét bỏ à.

Không muốn ngủ thì...

Sở Dư không để ý đến điểm này, cong môi nói thêm một câu, “Vả lại, không phải nhà cậu có phòng cho khách đó sao?”

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, “Tiểu Cố hào phóng như vậy, chắc cũng có thể cho tôi mượn phòng khách chứ nhỉ?”

Mắt của chàng trai lại sáng lên lần nữa, cổ nuốt vào trong câu nói sắp buột miệng nói ra, hừ một tiếng, “Để tôi về dọn phòng cái đã.”

Cô nhìn cậu, cười tươi giống như hoa nở, cậu có hơi bối rối nhìn sang hướng khác, nhanh chóng giải thích.

“Chỉ là tôi đây thấy cậu rất đáng thương, không ngủ sẽ bị đau đầu, nếu không phải ông Sở nhờ tôi chăm sóc cậu thì tôi cũng sẽ không quản cậu đâu, giờ đành thu nhận cậu một buổi trưa vậy.”

Người tàng hình Tôn Hạo Quảng ở phía sau phụt một cái, đột nhiên lại có hứng muốn nghe ngóng.

Nhị ca à, cậu như vậy kiểu gì cũng sẽ không tìm được bạn gái đâu, biết không hả?

“À.” Sở Dư đáp, thật ra cũng không giận gì, nhưng vừa mới có chút cảm kích thì đột nhiên lại bay đi hết luôn rồi.

Đúng là độc mồm giống nhau.

Sau khi nói xong, Cố Thần suýt chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi, nhìn Sở Dư rời đi, khóe môi cong lên cũng xụ xuống, có chút nhẹ nhàng, lại có chút không thoải mái.

Sau đó, trên đường về hai người cũng không nói gì thêm.

Thật ra Sở Dư cũng không có gì, nhưng bản thân cô không phải là một người hay chủ động tìm chủ đề để nói chuyện, không có gì để nói thì sẽ chậm rãi nhìn phong cảnh xung quanh.

Cố Thần lại không như thế.

Lén lút nhìn cô vài lần, thấy cô còn không thèm nhìn cậu lấy một cái, đột nhiên cậu thấy hơi hoảng, không lẽ giận thật rồi hả?

Nghĩ một hồi, cậu lại thấy hơi tủi thân, có vậy thôi mà đã không thèm để ý đến cậu...

Bước chân của cậu càng ngày càng chậm.

Tôn Hạo Quảng cười ha hả đi nhanh hai bước, vỗ vào vai Cố Thần.

Cố Thần nhú mày lại, nhăn mặt, “Gì đấy?”

Tôn Hạo Quảng lúng túng, có cảm giác một giây nữa mình sẽ bị cắt thành từng miếng, chịu đựng một lát, cuối cùng thì cảm giác muốn xem trò náo nhiệt vẫn chiếm ưu thế hơn.

Cậu chu môi nhìn về phía trước, hạ giọng xuống rồi nói, “Nhị ca, cậu không định đến đỡ người ta à?”

Cố Thần mím môi, có hơi giận dữ, quay đầu đi, “Giận thì cứ giận đi, còn lâu tôi mới đỡ!”

“Ừ uôi,” Tôn Hạo Quảng bật ngón cái lên, “Có khí phách!”

Mấy ngày nay cậu đã được thấy rất nhiều kiểu nhị ca, kiểu trẻ con không ăn đường được, tủi thân đến nỗi giận dỗi nghiêng đầu... Thật chẳng muốn nhớ lại chút nào.

Nói thật, cậu cũng không ngại xem thêm mấy kiểu đấy nữa, tiếc là cậu không thể làm như vậy với nhị ca được.

— để xem xem nhị ca “đàn ông” như thế nào trước mặt Sở Dư.

Lúc này Cố Thần cũng không buồn nói đến tâm trạng đàn ông của mình, cậu hất tay của Tôn Hạo Quảng đang đặt trên bả vai xuống, cố gắng đi nhanh để đuổi kịp Sở Dư.

Sao đường này lại dài quá vậy...

Đi lâu vậy rồi, thế mà vẫn chưa thấy phần cuối.

Phong cảnh lại còn xấu nữa, làm đường càng dài hơn, thật chả biết trường học xây con đường này làm gì nữa!

Cố Thần bước mạnh một chút, có hơi thiếu kiên nhẫn.

Ấy, hay là... Lát nữa trên đường về nhà mua cho cô một ít đồ ăn đi.

Cậu làm sao có thể cứ so đo với một cô gái mãi được.

Vất vả lắm mới đi ra cửa trường, Sở Dư đột nhiên thấy bảo vệ nhà mình, cô nghĩ một lát rồi đi sang hướng đó, không phải đã nói là buổi trưa không cần đến đón cô rồi sao?

Cố Thần đang thiếu kiên nhẫn, nhìn thấy Sở Dư đột nhiên xoay người đi sang hướng khác, giống như không nói lời nào lại đi luôn, ánh mắt bỗng nhiên luống cuống, “Cậu đi đâu đấy?”

Cậu chạy đến nắm chặt cổ tay cô.

“Tôi sai rồi, cậu đừng giận, tôi xin lỗi cũng không được sao?”

Sở Dư:...

Tôn Hạo Quảng:... Đúng là một người đàn ông kiên cường.

Sở Dư có hơi khó hiểu, “Cậu làm sai cái gì?”

Nếu như lúc này Cố Thần còn có lý trí thì có thể sẽ dễ dàng phân biệt được rất nhanh, trong lời nói của Sở Dư không có một chút gì gọi là đang tức giận cả, nhưng bởi vì yêu nên rất dễ sinh ra sợ hãi, lúc này, Cố Thần không còn có tâm trạng phân biệt cảm xúc trong lời nói của cô nữa.

Chỉ vội vàng trả lời, “Lúc này tôi không nên nói với cậu như thế.”

Sở Dư đột nhiên cười, một nụ cười rất sáng, “Cậu đang sợ tôi giận cậu đấy hả?”

Tiếng cười trong trẻo êm ái, lúc này dù Cố Thần có sợ như thế nào thì cũng đã nghe ra, vốn là Sở Dư không hề giận dữ gì, vậy cậu...

Vậy cậu nói nhiều như thế...

Chóp tai cậu đỏ lên, có hơi cúi, “Cậu căn bản là không hề giận tôi!”

Sở Dư nhìn Cố Thần chằm chằm, đuôi mắt cong lên, chợt cảm thấy bộ dạng này của Cố Thần lại có chút đáng yêu.

Cô cười lên, đột nhiên đưa tay ra néo má cậu, “Tiểu Cố à, cậu đáng yêu quá đi ~”

“Đáng... Đáng yêu cái gì mà đáng yêu!”

Cố Thần xoay đầu, người nóng như muốn bốc hơi, “Đàn... Đàn ông con trai sao có thể nói đáng yêu được chứ?!”

Sở Dư nhìn Cố Thần chăm chú một hồi, liền phát hiện, vốn màu đỏ ban đầu chỉ có ở trên chóp tai, nhưng hình như địa bàn nhỏ nhỏ này vẫn không đáp ứng được hết, bắt đầu từ từ lan rộng đến địa bàn khác...

Cả hai bên má đều đỏ ửng lên, sau đó cổ cũng đỏ, rồi tiếp tục lan rộng xuống phía dưới, dường như có thể tượng tượng ra, ngực của cậu cũng đỏ giống như vậy.

Cả người trông cứ như con tôm đang được người ta luộc chín vậy.

Sở Dư:... Tiểu Cố đúng là người đàn ông kỳ lạ nhất thế giới.

Còn ngây thơ đến nỗi không dám nhìn thẳng.

“Cậu nhìn cái gì?!” Cố Thần nhin rồi lại nhin, nhưng rốt cuộc vẫn không nhin được nữa, dậm chân nói.

Cuối cùng cũng không nỡ nhìn người cậu đổ từ trên xuống dưới nữa, Sở Dư nín cười, khoe môi cong lên, chỉ vào bảo vệ, “Chú bảo vệ tới, tôi sang đó nói với chú ấy một tiếng.”

“Ừ.” Cố Thần không nhìn cô, phất phất tay, làm vẻ không chịu được nữa, “Đi lẹ đi lẹ.”

Sở Dư cắn môi, nín cười đi tới.

Thấy nhị ca nhà mình không biết đang nghĩ gì, cả người lại đổ hết cả lên, Tôn Hạo Quảng rất có mắt nhìn, không đi lên, chỉ lặng lẽ di chuyển tầm mắt.

—— không thấy gì cả.

Mắt chó hợp kim titan cũng không chịu được cảnh nhị ca của mình bị hủy hoại như vậy.

Đợi đến lúc Sở Dư quay về, Cố Thần cũng đã bình tĩnh lại.

“Cậu muốn ở phòng nào?”

Cố Thần chỉ vào mấy phòng cho khách, hai ngày trước cậu cũng đã kêu người dọn dẹp xong cả rồi, phòng nào cũng đều có thể ở được.

Cậu hất cằm lên, vẻ mặt sảng yên biển lặng, dường như đã quên hẳn chuyện xấu hổ ban nãy.

Sở Dư cũng không vạch trần ý tứ, khoe môi cong cong, tùy tiện chọn một phòng rồi đi vào.

Cố Thần thở phào nhẹ nhõm.

Mở cửa phòng, nằm dài trên giường, nhắm tịt mắt lại.

Đi ngủ, ngủ một giấc sẽ tốt hơn thôi.

... Nhưng có làm thế nào cũng không ngủ được, thiếu niên ngồi dậy vò đầu bứt tai, phiền chết đi được, Sở Dư đúng là đồ phiền phức! Không có gì mà sao lúc nào cũng chạy lung tung hết thế này!

Trong đầu toàn là Sở Dư thì sao ngủ được đây trời?!

...

Hậu di chứng của chuyện này vẫn rất lớn, ít nhất thì, người đàn ông họ Cố ngây thơ xấu hổ cho đến tận trước hôm nay.

[Nhật ký mất mặt của Cố Tiểu Gia 8]

Cố Tiểu Gia: Tôi đương nhiên sẽ không đi đỡ phụ nữ rồi!

Hai phút sau.

Cố Tiểu Gia: Sở Dư tôi sai rồi...

Tác giả ôm mặt tỏ vẻ đau lòng: Bóp bóp bóp, tự vả mặt... có đau không?

9. Chương 9

Cố Thần thu dọn xong xuôi, nhìn hai người đang chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng dừng dừng bước.

Quay đầu lại, “Còn không đi?”

Lý Linh Linh, “...”

Tụi tụi bảo cậu đi cùng lúc nào hả? Lão đại không dính lấy bạn gái thì không thể tự mình đi xa hơn à...

Nhưng rồi cuối cùng, cô cũng chỉ dám oán thầm trong lòng, trên mặt lại tỏ vẻ ngoan ngoãn như chim non, vội vàng xách ba lô lên, thân thiết đi bên cạnh Sở Dư.

“Cậu cũng muốn đến căn tin hả?” Sở Dư nén cười hỏi.

Ý của cô là, nhìn cậu có vẻ như không muốn gặp cô, nên mới trốn tránh như thế, không ngờ cậu ấy còn chủ động chạy lại đây, xem ra cậu không có xấu hổ.

Mấy hôm trước bọn họ đều ăn cơm trưa do đầu bếp trong nhà làm từ sớm, đến trưa hôm lại là được, nhưng hôm nay cô muốn ăn thử đồ ăn ở căn tin trường.

Cô đã tra thử, đồ ăn ở trường này là có tâm nhất.

“Ừ” Cố Thần thấy cô chỉ cười, thì nhẹ nhàng thở ra.

Hơn nữa, nhìn thấy cái người cứ ôm chặt cánh tay của Sở Dư, cảm thấy hơi hối hận, biết thế đã sớm nghĩ thông rồi.

Nhất thời không kiểm tra... Đã để...

Cảm giác có người cứ nhìn chằm chằm mình, nghĩ tới ánh mắt ấy thuộc về ai, Lý Linh Linh lại càng ôm chặt, tựa như ôm còng cổ cứu mạng, hận không thể thu bé mình lại.

Làm sao đây? Có phải Cố nhị thiếu đang muốn giết cô hay không...

“Cậu sao vậy?” Sở Dư chú ý đến động tác của cô ấy, quay sang nhìn Cố Thần, rồi cong môi trấn an cô nàng.

“Đừng sợ.”

Thật ra Cố Thần là người rất tốt.

Lý Linh Linh suy nghĩ, tựa như được tưới nắng lượng, đột nhiên ưỡn ngực, cô sợ gì chứ? Cô bây giờ là người có chỗ dựa đó!

Vừa nhìn đã biết, Cố nhị thiếu là một người sợ vợ.

Làm sao giờ, có thể làm tình địch của Cố nhị thiếu, tưởng tượng thôi đã thấy sướng rồi.

Sau khi cô gái nhỏ đã nghĩ thông suốt, tính tình liền khác hẳn.

Cô bắt đầu nói chuyện với Sở Dư ở cạnh theo ý mình, tình bạn của con gái vô cùng kì lạ mà không cần lý do, Sở Dư nghiêng đầu, mỉm cười lắng nghe.

Không lâu sau, cảm giác mới lạ giữa hai người đã hoàn toàn biến mất.

Càng nói lại càng hợp.

Áp suất của Cố Thần càng ngày càng thấp.

... Có cái gì hay mà nói chứ... đúng là không có mất nhìn mà.

Tôn Hạo Quảng đi chậm chậm, ánh mắt kích động quét tới, chắc chắn, chiến trường đẫm máu là đây, địa ngục là đây!

Không uống công cậu chịu đựng áp suất của nhị ca nhà mình lâu như thế...

Mau bùng nổ nào, mau bùng nổ nào! Tổng giám đốc bá đạo nói không cho phép cô được nói chuyện với người khác, ôm hôn đi nào!

Nhưng mà đáng tiếc, cậu phải thất vọng rồi.

Đến cuối cùng, Cố Thần cũng không nói một câu nào.

Tôn Hạo Quảng tiếc nuối chậc một tiếc.

Hãi thật.

...

Đã rẻ lại ngon cái gì chứ, Sở Dư nhú mày, động tác trên tay ngày càng chậm.

Rẻ thì có rẻ, nhưng ngon thì hơi khó nói.

Chờ mọi người dừng tay, Sở Dư cũng buông đũa, im lặng cầm ly nước trái cây uống thêm hai hớp.

Cố Thần nhìn cô, không nói gì.

Ăn cơm xong, Sở Dư phải ngủ trưa, Cố Thần cũng đi theo, Lý Linh Linh dừng bước, Tôn Hạo Quảng đang rảnh rỗi, dứt khoát đi đánh hai ván game.

Mọi người cứ thế mà tách ra.

Về đến nhà chưa được bao lâu.

Sở Dư vừa mới thay áo ngủ, đã nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Nghĩ nghĩ, cô lấy áo khoác mặc vào, nhìn người ở bên ngoài rồi mới mở cửa.

“Sao cậu lại đến đây?” Không phải vừa mới chia tay đấy à?

—— Nhắc đến cũng thật khéo, cuối cùng bảo vệ cũng mua được một căn hộ cùng khu nhà với Cố Thần, một người ở tầng trên, một người ở tầng dưới.

Cho nên hai người bọn họ đi đến chung cư rồi mới tách ra, còn chưa được vài phút.

Chàng trai đẩy cửa ra, lắc lắc hộp đựng thức ăn trong tay giơ lên trước mặt cô lắc lắc, “Không phải vừa nãy cậu không ăn cơm sao?”

Nói xong liền bước vào, nhìn cô đang đứng ở cửa, áo ngủ trên người cô mỏng đến độ lộ cả một mảng ở trước ngực và cổ, có cảm giác như tay ôm đàn che nửa mặt hoa... khiến cho người khác mê mẩn.

“Cậu cậu cậu mặc kiểu gì vậy hả?” Phản ứng đầu tiên của cậu chính là đóng rầm cửa lại, nhìn sang chỗ khác, hỏn hển hét lên.

Vừa nãy có người đi ngang qua, rủ như bị người khác nhìn thấy thì sao hả?!

Sở Dư cúi đầu nhìn áo ngủ trên người mình, áo cổ tròn, đâu có lộ bao nhiêu, hơn nữa mình còn mặc thêm áo khoác mà...

Dù cho Sở Dư gặp biến cũng không sợ, nhưng bây giờ lại cảm thấy hơi khó hiểu, cô ăn mặc đâu có vấn đề gì...

Sở Dư bèn chuyển đề tài, “Đây là cơm trưa của cậu hả?”

Cô nhìn hộp đựng cơm, vì trưa nay muốn ăn cơm ở căn tin, cho nên cô không có mang cơm trưa theo.

Cố Thần không tình nguyện gặt đầu, ánh mắt nhẹ nhàng lướt xuống.

Quên đi, dù... dù gì cũng chỉ có hai người họ ở đây, mặc... mặc ít một chút cũng không sao cả.

“Cám ơn cậu.” Sở Dư cong môi, không từ chối, “Sao cậu lại biết hôm nay tôi ăn ít?”

Cố Thần đặt hộp cơm lên bàn, kéo ghế ngồi xuống, lấy đồ ăn ra.

“Tôi còn không hiểu cậu ư, kén ăn đến thế.” Đồ ăn ở căn tin, dù cho cậu là một người không kén ăn thì động vài đũa đã không muốn ăn thêm rồi, huống chi cô được nuông chiều từ nhỏ, chăm sóc cẩn thận, ăn được mới là lạ đấy.

“Nhiều quá.” Sở Dư nhìn đồ ăn trên bàn, “Cậu còn đói không, ăn cùng đi.”

Đây là dựa theo sức ăn của Cố Thần mà làm, cô chắt chắt ăn không hết.

Cố Thần lắc đầu, “Tôi no rồi.” Cậu có kén ăn đâu.

Cậu lấy chén đĩa đẩy lại cho Sở Dư, “Ăn nhiều chút, vừa nãy ăn ít quá, như gà con mổ thóc ấy.”

Gà con mổ thóc gì hả... Sở Dư trừng mắt nhìn cậu, không nói nữa, tập trung ăn.

Vừa nãy chỉ uống một ly nước trái cây, rồi lại đi một đoạn đường, đúng là cô hơi đói.

“Cậu không cần ngồi đây chờ đâu, tôi cầm hộp cơm về cho cậu được mà.” Sở Dư nuốt đồ ăn xuống, nhìn Cố Thần rồi nói.

“Vừa mới ngồi xuống đã đuổi tôi đi, cậu đúng là đồ qua cầu rút ván.”

Chàng trai hừ một tiếng, “Đồ vô lương tâm!”

Sở Dư: “Cậu đặt cho tôi bao nhiêu cái biệt danh rồi hả?”

... Còn không phải vì cô thấy cậu ngồi đấy trông chán à?

Cố Thần hất cằm, “Có cái biệt danh nào tôi đặt cho cậu mà sai không?”

Về mặt cậu khó chịu nhưng lại ngồi im không nhúc nhích, giống như quyết tâm phải ngồi chờ lấy hộp cơm, Sở Dư cảm thấy buồn cười, tiếp tục ăn cơm.

...

Hết thứ sáu là tới hai ngày nghỉ cuối tuần.

“Anh Cố, anh có nhớ người ta không hả?” Đầu dây bên kia vang lên tiếng nũng nịu của một chàng trai, “Em nhớ anh lắm đó ~”

Cố Thần buông bút, “Nói chuyện cho đằng hoàng.”

“Được, được rồi.” Đầu dây bên kia ho một tiếng, ngại ngừng, khôi phục lại giọng nói trong trẻo, “Dạo này bận gì thế? Ra ngoài chơi đi.”

“Cả tháng nay không gặp anh rồi.”

Giống y hệt tiểu thư khuê cát không bước ra khỏi nhà, cậu ta thầm oán.

“Không đi.” Trên mặt Cố Thần không có phản ứng, dứt khoát từ chối.

“Aiz!” Người bên kia đáp lại hơi to, “Anh không đến thật hả?”

Lúc đầu Tôn Hạo Quảng nói cậu còn không tin, lúc trước trong mấy người bọn họ, Cố Thần là người cứng đầu, khó trối buộc nhất, cậu còn không tin anh Cố đổi tính, cá cược thua không ít tiền rồi.

“Anh có chuyện gì vậy?” Bên kia bắt đầu nhiều chuyện.

Mỗi lần cậu ta hỏi Tôn Hạo Quảng, thằng ấy cứ bày ra vẻ mặt khó mà tả nổi, sau đó vỗ vỗ vai cậu ta, vẻ mặt thông cảm đưa cho cậu ta một cái kính râm.

... Đến giờ cậu ta đã được mấy cái kính rồi đấy.

Cố Thần xoay xoay cây bút trong tay, nhú mày, bỏ qua câu hỏi này, “Không có gì thì tôi cúp đây.”

“Này anh, anh đừng thế chứ!” Người bên kia biết nể cậu mà hỏi tiếp, Cố Thần chắc chắn sẽ cúp ngay, nghĩ lại thuận miệng hỏi.

“Vậy chiều nay rảnh không, mai cũng được?...”

Thật ra Cố Thần nhỏ tuổi hơn cậu ta, nhưng suy nghĩ trưởng thành, luôn luôn nói được làm được, tối thiểu là cậu chưa thấy chuyện nào mà Cố Thần phải “tự vả” mình cả.

Cố Thần không hứng thú, “Không rảnh.”

Chiều cậu bận phụ đạo cho Sở Dư rồi.

Sở Dư cần phải phụ đạo lại kiến thức cũ, cho nên cô muốn tìm một gia sư, Cố Thần nhìn hoa văn trên bàn, gia sư kinh nghiệm cũng chưa chắc bảo đảm, còn không bằng cậu dạy.

Vừa tiết kiệm tiền vừa bảo đảm, rất tốt.

“Vô... tình quá.” Người kia ai oán.

Cậu ta vừa nghĩ ra được vài câu hỏi, thấy Cố Thần không trả lời, nghĩ một hồi, không nhin được ho một tiếng, bình tĩnh hỏi.

“Anh bận chuyện gì thế?”

Cố Thần nhìn điện thoại, cau mày, cúp luôn.

“A!” Bên kia kêu một tiếng, cậu ta là một người tò mò, chuyện gì cũng phải muốn biết câu trả lời, thế mà mọi người lại cố tình không nói cho cậu ta!!!

Ngứa ngứa trong lòng quá aaa...

Nếu không thì... trực tiếp đến xem xem nhỉ?

Cố Thần cầm bảng chữ mẫu lên, tô từng chữ từng chữ một.

Chuyện rèn chữ này, có thể nói cho cậu ta biết ư?

—— Đương nhiên là không rồi, “bí mật” mà!!

[Nhật ký mắt mặt của Cố tiểu gia 9]

Trước khi gặp Sở Dư:

Cậu em họ Trần: Tôi chưa bao giờ thấy anh tôi “tự vả” nói mà không giữ lời đâu nhé.

Sau khi gặp Sở Dư:

Cậu em họ Trần: Tôi sai rồi... là do tôi mù.

10. Chương 10

Buổi chiều, Cố Thần đến phụ đạo cho Sở Dư.

“Con chào ông Sở.” Cố Thần đẩy cửa ra, lễ phép chào hỏi.

Ông Sở dịch tờ báo sang bên, “Tiểu Cố đến rồi đấy à.”

Ông cười ha hả nói, “Con đúng là một đứa trẻ ngoan, làm phiền con rồi, Sở Dư ở đằng sau đấy.”

“Vâng, con biết rồi.”

“Ông Sở, con đi trước đã ạ.” Đợi cách một đoạn xa, Cố Thần mới thở phào nhẹ nhõm, ho khan một tiếng.

Bởi vì... ông Sở rất nghiêm khắc (?) nên cậu luôn cảm thấy căng thẳng.

Sở Dư luôn luôn im lặng, yên tâm ngồi học ở đó cả buổi chiều cũng không sao.

Trái lại chẳng biết Cố Thần nghe mấy câu vớ vẩn từ đâu ra, cứ nhìn chăm chăm cô, không muốn cho cô đứng lên hoạt động một chút nào cả.

Như thường lệ Sở Dư vẫn không thể nào thay đổi được cậu. Phải một lát sau hai người mới dừng lại nghỉ một lúc.

Chỉ là lần này, đến khi Sở Dư dừng lại vì cổ đã mỏi nhừ, Cố Thần cũng không nói gì.

Cô nghiêng đầu nhìn sang, thấy khóe môi Cố Thần nhếch lên cười, tay cô xóa xóa như đang vẽ cái gì đó.

“Cậu đang vẽ gì thế?” Cô hỏi, lịch sự nhìn qua chỗ khác, nhưng giọng nói lại có vẻ rất tò mò.

—— làm gì mà lại say mê đến vậy.

Cố Thần giật mình, bộp một phát đóng luôn cuốn vở lại.

“Vẽ... Vẽ cái gì chứ?” Cậu thều thào bảo, “Tôi... tôi đang viết giáo án!”

“Thật không thể?” Khóe môi Sở Dư cong lên, giọng nói có phần trêu chọc.

Cùng nhau lớn lên từ nhỏ nên cả hai đều hiểu rõ về nhau, ngay cả đến cuộc đời cũng bị đối phương làm ảnh hưởng.

Ví dụ như cờ tướng.

Ví dụ như vẽ tranh.

Từ nhỏ Sở Dư được bồi dưỡng kỹ năng hội họa, mẹ Sở cũng là một người tài nữ, vẽ tranh thủy mặc rất đẹp, Sở Dư lại học tranh sơn dầu ở nước ngoài, nhưng kỹ năng vẽ hai loại tranh này cô đều rất thông thạo.

Lúc Cổ tiểu thiếu gia còn nhỏ, thấy người bạn nhỏ của mình chỉ cần dùng một cây bút lông là có thể vẽ ra được mình, di chuyển bút, lại còn vẽ thêm hai chiếc râu mèo hoặc nơ con bướm nữa, dĩ nhiên là không vui rồi.

Anh đây đẹp trai thế này, sao có thể đeo mấy thứ đồ nữ tính như thế được chứ.

Vì vậy hồi nhỏ Cổ Tiểu Thần cũng học vẽ tranh, chỉ là cậu chỉ học giỏi nhất mỗi phác họa.

“Đương nhiên.” Ánh mắt trong veo kia vừa có vẻ hiểu rõ cậu, vừa có vẻ chế nhạo, Cổ Thần hừ một tiếng, cắn răng mạnh miệng nói, “Tôi nói giáo án thì là giáo án.”

“Cậu ngốc như vậy, không viết giáo án thì sao tôi dạy cậu được chứ?”

Sở Dư rất tinh tế, đương nhiên là hiểu cậu không muốn tiết lộ.

Cô chuyển đề tài theo ý của cậu, thì thầm nói, nhưng lại trêu, “Sao lúc nào cũng châm chọc người khác thế, cậu không thể nói gì dễ nghe hơn được à?”

“Cứ kiêu ngạo như thế sẽ không tìm được bạn gái đâu đấy nhá.”

Con gái thường chỉ nghe những lời ngoài miệng nhưng lại không muốn suy nghĩ ý nghĩa thật sự trong câu nói của cậu.

Chẳng qua cô cũng chỉ thuận miệng nói, nhưng Cổ Thần lại không thể không để ý được.

“Ai... Ai không tìm được bạn gái chứ?!” Cậu giống như một con mèo bị người ta giẫm phải đuôi vậy, xù lông nhảy dựng lên, thẹn quá hóa giận, “Là do tôi không muốn tìm thôi nhé!”

“Nếu ông đây muốn tìm, chỉ cần một giây thôi đã là có cả tá người đứng xếp hàng trải dài từ đây đến Trường Thành Bát Đạt Lĩnh đấy nhá!” Vừa nói ra lời này, cậu suýt chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi mình.

Sở Dư:...

Phụt, cô cong môi lên bật cười, “Được rồi được rồi, Tiểu Cổ người gặp người yêu.”

Cổ Thần buột miệng thốt ra, “VẬY còn cậu?”

... Cậu yêu tôi không.

“Hả?” Sở Dư nhìn với ánh mắt nghi ngờ, cậu nói nhanh quá, cô cũng không nghe rõ.

Cổ Thần bình tĩnh thở phào nhẹ nhõm, sau đó có chút thẹn quá hóa giận, quay đầu đi, “Không nghe rõ thì thôi vậy.”

Vốn dĩ cậu cũng không muốn hỏi.

Sở Dư cầm sách lên, cũng không biết phải làm sao, tiếp tục lật xem.

Nhìn cô rõ ràng là lại bắt đầu chú tâm học hành không thèm để ý đến cậu, Cổ Thần hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì.

Sở Dư rất chăm chú, lúc đang sắp đắm chìm trong thế giới của sách, lại đột nhiên nghe thấy có người nhỏ giọng hỏi bên tai, “Phải làm sao đây...”

Sở Dư không phản ứng kịp, ngược mắt lên, “... Cậu nói gì thế?”

Cố Thần tròn mắt nhìn chăm chăm cô một hồi, tràn đầy ý tổ cáo.

Cậu đã nói rồi mà cô lại không nghe được!

Chẳng lẽ muốn cậu lặp lại lần nữa sao?!

Khóe môi Sở Dư cong lên, giải thích, “Tôi thật sự không nghe được mà, Tiểu Cố đại nhân đại lượng có thể lặp lại thêm lần nữa không?”

Cố Thần khề cần môi, ngẩng cằm lên, cố gắng nghiêm mặt, nhanh chóng nói lại một lần nữa, “Tôi nói là, làm thế nào mới có thể theo đuổi... Mới có thể làm cho một cô gái theo đuổi tôi.”

Ông đây có thể đi theo đuổi con gái sao? Dĩ nhiên là không rồi.

Sở Dư nháy mắt mấy cái,... Đây vẫn là lần đầu tiên cô nghe thấy phải làm cho con gái theo đuổi cậu ấy.

Sở Dư vẫn nhìn chăm chăm cậu mà không nói lời nào, giống như đang muốn xem thấu suy nghĩ của cậu vậy, Cố Thần có hơi chột dạ, ánh mắt nhìn sang phía khác, lớn tiếng nói, “Thế nào? Ông đây hỏi thế có vấn đề gì không?”

“... Không có.” Ánh mắt Sở Dư cũng cong thành hình trăng non, “Tiểu Cố cậu đang thích cô nào hả?”

“Không... không có.” Cố Thần theo phản xạ nhìn vào mắt cô, sau đó lại thấy trong mắt cô chỉ có ý trêu đùa, thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không nhìn được mà có chút mất mát, “Chỉ là sau này kiểu gì cũng sẽ có nên muốn chuẩn bị trước thôi.”

Cậu lại hất cằm, lên tinh thần, “Sở Tiểu Dư cậu đừng có lái sang chuyện khác, nói đi!”

Sở Dư suy nghĩ một lát, đột nhiên dịu dàng nói, “Nhưng tôi cũng đâu có biết.”

Không phải là cô không muốn nói, mà là cô đã yêu bao giờ đâu, cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, sao có thể dạy cho Cố Thần biết theo đuổi con gái như thế nào được.

Trái lại Cố Thần lại không có bất kỳ phản ứng gì với câu trả lời này, cậu nhìn cô, rất nhanh đã nói tiếp, “Cậu... cậu chỉ cần nói cậu thích mẫu người đàn ông như thế nào là được...”

“Cậu... cậu đừng có mà suy nghĩ nhiều đấy!” Còn chưa đợi Sở Dư trả lời, cậu lại đột nhiên vội vàng giải thích, “Tôi đây là muốn xem xem con gái thích gì thôi, không phải muốn hỏi sở thích riêng của cậu, hiểu không...”

Sở Dư nhẹ nhàng khép sách lại, cười, “Tôi biết mà.”

Cô dĩ nhiên là biết cậu không thích cô.

Nhiệt tình đã kích cô trên các phương diện, —— hẳn là không có ai theo đuổi một người kiểu như vậy rồi, huống chi, từ nhỏ bọn cô đã bắt đầu sống chung vậy rồi, cô cũng không cảm thấy có bất cứ điều gì xảy ra cả.

... Người trong cuộc mơ hồ, có lẽ chính là như vậy.

Nghe được câu trả lời của cô, Cố Thần bị nghẹn trong cổ họng, không lên nổi cũng chả xuống được.

Trùng trùng nhìn một hồi, cậu nghiêng răng, vẫn chỉ có thể thỏa hiệp, “Cậu - thông - minh.”

Cậu biểu hiện như thế còn chưa đủ rõ ràng sao?!

“Cám ơn.” Sở Dư đang đứng lên, lấy sách đặt trên giá, nghe vậy chứ cũng không để ý lắm, quay đầu cười.

Nhưng mà, nếu Cố Thần đã mở miệng hỏi thì cô đương nhiên sẽ trả lời cậu, mặc dù cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Dù sao thì, Tiểu Cố cũng đã đến lúc biết loại chuyện này rồi.

“Về phần con gái thích cái gì...” Sở Dư ngồi xuống, cẩn thận suy nghĩ xem con gái đều thường thích cái gì, “Cái này thì không thể kết luận được.”

Nhưng cô cũng không phải là phân tích bản thân cô thích kiểu người như thế nào, nguyên nhân là do cô quá hờ hững với xung quanh, tình cảm cũng thế, cô dường như không mong đợi gì về nửa kia của mình cả.

“Con gái có cả ngàn dáng vẻ, nhưng đa phần đều thích những người đàn ông hay nhớ đến mình, ví dụ như nhớ sinh nhật của cô ấy này, hoặc là đi đến chỗ nào cũng sẽ nghĩ chuẩn bị cho cô ấy một vài điều bất ngờ cho cô ấy vui chẳng hạn.”

“Đương nhiên, quan trọng nhất chính là quan sát.”

“Quan sát hành động nhỏ và sở thích của cô ấy... Sau đó căn cứ...”

Cố Tiểu Gia há miệng, cuối cùng vẫn không nói ra, nhìn hàng mi của cô, thiếu niên nở một nụ cười, thôi vậy, đa phần ai cũng thế cả, sau này quan sát nhiều hơn một chút là được.

...

Lúc này Cố Thần vẫn chưa biết, có người đến phá đám.

Trước cửa nhà họ Cố.

“Ày da! Anh Cố không có ở đây rồi.” Một chàng trai giơ tay làm điệu hoa lan, xoay người hờn dỗi với người sau, “Người ta đau lòng quá ~”

Một thiếu niên người cao lớn thô kệch khác chợt rung mình, cách xa cậu ta một chút, “Trần Thuật! Mẹ nó cậu có thể bình thường một chút được không? Tôi nổi hết cả da gà lên rồi đây này.”

Bà nội Trần Thuật mê kinh kịch*, ở nhà thường xuyên diễn hát, Trần Thuật hay nghe thấy, tự nhiên cũng bị kéo vào hát tuồng, thỉnh thoảng thì sẽ dựng đến một câu diễn là lại duỗi tay ra làm điệu hoa lan.

*là một thể loại ca kịch của Trung Quốc.

Một người khác cũng chà chà cánh tay, nói thêm vào, “Cậu cứ như vậy là chúng tôi đi luôn đấy!”

Dĩ nhiên Trần Thuật là người vừa gọi điện thoại lúc này, chẳng qua là tự mình tới tìm Cố Thần cậu lại cảm thấy có chút... Hừ, cho nên cậu mới gọi điện thoại đến cho từng người, cuối cùng vất vả lắm mới thuyết phục được hai người đi cùng mình.

Nếu có đánh nhau...

—— cũng có người bị đòn chung với mình.

Lúc này dĩ nhiên cậu không dám đắc tội với hai người anh em này rồi. Cậu ho khan một tiếng, lập tức khôi phục nguyên trạng.

“Cái đó, để tôi gọi cho Háo Tử* cái đã.” Nhà họ Cố không có ai, bảo vệ chỉ biết là Cố Thần đi ra ngoài không ngồi xe, nhất định là không đi xa, nhưng đi đâu thì ông ấy không biết, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Tôn Hạo Quảng thôi.

*Người Trung Quốc hay thêm chữ “Tử” vào sau tên biểu lộ sự thân mật, còn chữ “Háo” phát âm giống chữ “Hạo” trong tên Tôn Hạo Quảng, Háo Tử nghĩa là “chuột”.

Chỉ là không biết Háo Tử có biết hay không.

Cậu biết trong số họ Tôn Hạo Quảng là người quan tâm Cố Thần nhất, vậy nên trước khi cậu đến đã gọi không biết bao nhiêu cuộc để rủ Tôn Hạo Quảng đi cùng, kết quả là Tôn Hạo Quảng kiên quyết bất ngờ.

Kiên quyết không đến.

Cậu cảm thấy có vẻ kỳ lạ.

“A lô? Háo Tử!”

“Cậu không tới thật hả?” Cậu không tự chủ được mà hỏi.

“Không.” Tôn Hạo Quảng lập tức từ chối, hoàn toàn không còn đường cứu vãn.

Có thể làm bóng đèn hay không... Cũng phải cần xem trường hợp nào nữa.

“Được rồi, anh Cố không có ở nhà, cậu biết anh ấy có thể đi đâu không?”

“Hmmm.”

Ở đầu dãy bên kia mặt, Tôn Hạo Quảng không cảm xúc, “Đến nhà họ Sở thử xem.”

Nếu là trước kia, cậu có thể không biết nhị ca đi đâu thật, nhưng bây giờ.

Chả cần đoán làm gì.

— không phải đang ở nhà họ Sở, thì cũng đang trên đường đến nhà họ Sở.

[Nhật ký mất mặt của Cố thiếu 10]

Cố Tiểu Gia: Tôi không thích cậu, cậu không nên hiểu lầm.

Sở Dư: Tôi biết mà, cậu yên tâm đi, chúng ta sẽ làm bạn cả đời.

Cố Tiểu Gia: *nắm tay*... Không! Xin cậu đẩy a a a! Hiểu lầm đi!

11. Chương 11

Trần Thuật vốn không hiểu sao Tôn Hạo Quảng lại chắc chắn ở nhà họ Sở, cũng không hiểu vì sao lúc cậu rủ cậu ta cùng đến đó thì giọng điệu lại quái dị đến thế.

Thậm chí còn có phần thông cảm.

Đến khi cậu mở cửa. Ngay lập tức chỉ muốn mắng Tôn Hạo Quảng cả ngàn lần.

Đúng là tò mò hại chết con mèo ghê, mấy lời ông cha ta dạy đúng là có đạo lý.

Nhất là khi Trần Thuật thấy Sở Dư ở trong phòng nhìn mình mỉm cười, còn vẻ mặt anh Cố nhà mình vô cùng âm u, trong đầu cậu liền hiện lên câu nói đó.

Nhìn không khí trong phòng thế này cũng biết... cô nam quả nữ, tình ngay lý gian.

...

Sau đó, bọn họ bước tới.

Môi cậu giật giật, vẻ mặt khóc không ra nước mắt, cậu muốn ra khỏi đây rồi làm lại... Có được không?

Phát hiện bầu không khí hơi quái dị, Sở Dư mỉm cười, phá vỡ yên tĩnh.

“Trần Thuật, Phong Nguyên, Dương Hành, lâu rồi không gặp.” Cô khẽ gật đầu.

“Muốn uống gì? Trà hay nước trái cây?”

“Lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp...” Ba người đồng thanh, cười, “Ha! Ha ha ha!”

... Mấy năm gần đây bọn họ chỉ gặp nhau có vài lần, thật khó cho cô còn nhớ được tên ba người bọn họ.

Bỗng nhiên cảm thấy thật vinh hạnh...

Hai người phía sau thúc tới, Trần Thuật bị đẩy về phía trước, cả người lảo đảo.

Phắc! Hai cái thang không có nghĩa khí này.

Trần Thuật mắng thầm trong lòng, lại rất biết quan sát, vội vàng đề lại ấm trà đang xách lên, nói một hơi, “Không cần, không cần, ở ngoài không nóng, tội tôi không khát.”

Vốn dĩ đã phạm phải sai lầm, nếu bọn họ còn để cho cô rót trà thì khỏi cần nghĩ gì nữa luôn, cứ trực tiếp tới nghĩa trang là được.

Hai người sau cũng nói hòa theo, “Đúng đó, đúng đó, không khát đâu, lúc đến nhà họ Cố đã uống rồi.”

Cái đệt!

Đến nhà họ Cố ngay cả không khí còn không có!

Trần Thuật kiên quyết gật đầu, sợ cô nghĩ mình đang khách sáo, cậu lại liếc Cố Thần, “Huống chi anh Cố của tôi còn ở đây mà? Nếu khát tụi tôi sẽ không khách sáo với anh ấy đâu.”

Câu nói này không rõ ràng, nếu người không có ý gì nghe được thì cũng chỉ hiểu mặt ngoài. Nhưng vào tai người có tâm... chủ gia đình... đúng là rất êm tai.

Mắt thấy vẻ mặt của anh Cố của cậu càng ngày càng tốt, Trần Thuật vừa thả lỏng, lại vừa khiếp sợ vì sự “sa đọa” của anh Cố nhà mình.

Suy nghĩ của Sở Dư luôn rất nhanh, đương nhiên sẽ không làm chuyện khiến người khác khó xử, thấy họ kiên quyết thì thuận theo đặt ấm trà xuống.

“Các cậu đến tìm Cố Thần hả?” Cô cong khóe miệng. “Nếu không vội thì vào ngồi một lát.”

Nói rồi cô nhìn đồng hồ, nói với Cố Thần, “Hôm nay tới đây thôi.”

Cô chưa nói hết nhưng mọi người đều hiểu —— chuyện của tôi đã xong, các cậu có việc thì đi đi.

Cố Thần buồn bực, “Cậu đuổi tôi đi à!”

“Sở Tiểu Dư, cậu có lương tâm không đấy,” cậu hừ một tiếng, nhìn ấm trà đang đặt trên bàn, “Ngay cả nước cũng không cho tôi uống...”

Trần Thuật bị dáng vẻ Cố Thần như thế làm trợn trừng mắt, mém tí trực tiếp xông thẳng lên biểu đạt lòng trung thành, cậu không uống trà thật mà...

Nhưng cảm nhận được ánh mắt lạnh lạnh ấy, cậu co rút khóe miệng, vội vàng khoát tay, “Không gấp, không gấp mà...”

Cậu vô cùng kiên quyết nói, “Bọn tôi ở nhà không có việc gì làm nên mới đi dạo loanh quanh, không hiểu sao lại đi đến Cố gia.”

“Đúng vậy.” Hai người kia cũng ngồi xuống, dáng vẻ không gấp gáp tí nào, rảnh đến đau trứng, cười ha ha nói, “Tụi tôi chỉ thuận đường ghé thăm anh Cố thôi, lát nữa đi ngay ấy mà.”

Về mặt Cố Thần bấy giờ mới tốt hơn, kiêu căng lườm Sở Dư.

Cậu xem, họ đã nói không có việc gì, cậu còn dám đuổi tôi đi.

Sở Dư bình tĩnh chớp mắt, cong môi lên.

Đã chạy đến đây rồi, chắc chắn sẽ không thể nào không có việc được.

Thế nên, cô cầm ấm trà rót một ly đưa cho Cố Thần, dù có chuyện hay không, anh em bọn họ đến tìm nhau, cô cũng không thể làm bóng đèn được.

Cố Thần nhận trà, thoáng hừ một tiếng, nhỏ giọng nói thầm, “Một ly trà đã muốn đuổi tôi đi, đồ keo kiệt...”

Hơi thở chậm rãi ôn hòa trở lại.

Sở Dư nhìn cậu, lại rót một ly... đẩy đến trước mặt cậu, ý tứ rõ ràng, một ly không đủ thì hai ly.

Chàng trai nhận lấy, hừ một tiếng, không thềm nói nữa, cúi đầu chậm rãi thổi trà.

—— Hừ, không biết đây là trà gì, ngon quá.

Ba cậu chàng kia thấy màn kịch câm của Cố Thần như thế, bỗng chốc khóe miệng giật giật, chấn động mém tí nữa là rơi lệ.

Xem ra đã được cứu rồi, đúng là “tạ ơn trời đất”.

Nhìn Cố Thần đã uống xong, đã bình tĩnh lại, Sở Dư cong môi, nhẹ giọng nói, “Lát nữa tôi còn có việc...”

Không cần đoán cũng biết tiếp theo là gì.

Cố Thần nhú mày, ánh mắt dường như có lửa, vừa căm giận vừa đáng thương.

Có việc cái con khỉ!

Đúng là như từ thiên đường rớt xuống điện ngục... ba người kia bắt đầu lo sợ. Đứng mà!

Đáng tiếc quá chậm...

Giọng nói Sở Dư càng thêm dịu dàng, “Học cả chiều rồi, tôi hơi mệt, muốn ngủ một giấc.”

Cố Thần tức giận.

Cô hỏi, “Mai tiếp tục nhé, được không, Cố Thần?”

Cố Thần bị ánh mắt trong suốt của cô nhìn chằm chằm, kiên trì chưa được một lúc thì lại nhìn đi chỗ khác, gật đầu.

...“Được.”

Lỡ như cô buồn ngủ thật thì sao? Dù sao cô lúc nào cũng ngủ nhiều.

“Còn không đi.” Cậu nhìn ba người trên sofa, ông đây không học cùng bạn gái được, không lẽ không thể tàn sát lẫn nhau ư?

Ba người kia suýt nữa đã bám lên khung cửa, muốn nói với Sở đại tiểu thư, à bà cô Sở cũng được, ở trong phòng rằng bọn họ đúng là không có việc mà!!!

Lúc ra ngoài.

Ba người bọn họ có chút không đành lòng.

Bước đi lè mề, Trần Thuật lén nhìn bóng dáng đi như bay đằng trước, hận muốn đâm cho một đâm, “... Lúc này có phải là anh em không thể hả? Dám đẩy tôi lên trước.”

“Chứ không phải trốn không thoát...”

Hai người kia không có tí xấu hổ nào, càng nói càng giận, “Không phải do cậu lỗi bọn tôi tới ư?”

Nói xong rồi nhìn bóng dáng đi đằng trước, thương cảm cho kết cục lát nữa của bản thân mình.

“Xem ra... ai cũng không thoát nổi rồi.”

“Ở đằng sau ấp trứng hay sao mà không theo kịp hả?” Giọng nói của chàng trai đằng trước truyền tới, mang theo hơi lạnh, “Không phải tìm tôi có việc sao?”

“Đến đây đến đây.” Trần Thuật phản ứng kịp, chạy lên nịnh nọt, “Bóng lưng của anh Cố đẹp quá, em nhìn mà ngây người”

Đồ vô dụng!

Hai người nhìn nhau, nhưng cũng lè nhè bước lên.

Thái độ cứ như sắp gặp quỷ đến nơi, căng mặt nói chêm vào màn nịnh nọt ôm chân chó của Trần Thuật.

Tới nhà họ Cố, Cố Thần đẩy cửa ra, “Muốn cùng lên hay từng người một?”

Quy tắc cũ, từng người lên thì sẽ nương tay, cùng lên thì mức độ sẽ tăng lên.

Trần Thuật nịnh nọt cả ngày trời:... “Anh, không thể thương lượng sao?”

Chàng trai nhìn cậu, khí thế hung hăng, vẻ mặt vô cảm.

Ba người đau khổ nhìn nhau.

Động tác lại không hề do dự, ngay lúc đó, ba nắm đấm ăn ý cùng nhau lên... Thậm chí từ ba phía khác nhau nóng lòng ra tay.

Sau khi bị dạy dỗ một cách hung ác, ba người nằm trong phòng tập gào khóc, cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là, “Quấy rầy người khác yêu đương sẽ bị lừa đá.”

Tự nhủ, bị lừa đã còn sướng hơn như vậy nhiều.

— by Trần Thuật.

Cố Tiểu Gia độc thoại nội tâm: cho cậu quấy rầy tôi và Sở Tiểu Dư này!

12. Chương 12

“Anh... Anh theo đuổi thật hả? Có ý tưởng gì chưa?”

Trần Thuật nghĩ ngợi một lúc, lau đi mồ hôi trên trán mình, không nhìn được mà giương mắt, cũng không định ngồi dậy, nên nhà của phòng luyện tập thực sự rất sạch.

— tự mình trượt lui trượt tới nhiều lần, bảo đảm tuyệt đối.

“Hay là để tôi nói cho cậu xem vài loại?”

Mặc dù nhắc tới thể hệ thứ hai thì thường mọi người có vẻ không có ấn tượng tốt đẹp gì, nhưng thực tế thì, tại tầng lớp trên chân chính, đến quần là áo lụa cũng không có bao nhiêu, muốn chống lại một gia tộc lớn cũng không phải chuyện đùa, kỳ thực từ nhỏ bọn họ đã được giáo dục rất nghiêm khắc.

Còn sở thích về sắc đẹp thì đương nhiên cũng có rồi, lúc học tập nghiêm khắc thường sẽ tìm chút thú vui, trong nhà quần không nghiêm như thế, sắc đẹp có thể trở thành một trong số đó, nhưng đó cũng là do cô tình tôi nguyện, thanh toán tiền bạc rõ ràng, chứ suốt ngày không cùng phụ nữ ăn chơi trác táng nhiều cho lắm.

Nhưng muốn tìm người giống như Cố Thần... Thanh khiết tới nỗi có khi ngay cả cơ thể con gái cũng không mơ tới được... Vậy thì càng ít hơn.

... Đúng là của quý hiếm có.

Nhìn dáng vẻ của anh cậu lúc đó... Chắc chắn là bị treo cổ chết trên cây rồi, cơ mà vấn đề là, cây của người ta không chừng còn chả muốn mọc nhánh dài để anh cậu treo cơ!

Thiếu niên vui sướng tràn trề đánh một trận xong, cả khuôn mặt đỏ gay đầy hao hứng, lúc này còn đang cầm khăn lông chuyển từ lau đầu sang mồ hôi ở cổ.

Nghe thấy lời này, tay cậu buông lỏng, theo phản xạ trực tiếp dùng khăn lông đập vào mặt Trần Thuật.

Huhu!

Đốt đèn lên rồi. Hai người anh em kia lặng lẽ quay đầu đi.

Trần Thuật nhắm tịt cả hai mắt, vẻ mặt sống không còn gì luyện tiếc, lặng lẽ bắt lấy khăn lông, quăng xuống đất cái vèo.

“Anh Cố! Đây là mặt đây nhé!”

Đánh người không được đánh mặt nhá! Mặt cậu lớn lên điển trai như thế sao lại dễ dàng để Cố Thần đánh được chứ!

Cố Thần cũng chẳng thèm quan tâm cậu ta nói gì, cố gắng nghiêm mặt, giống như đang không để ý, nói, “Ai nói tôi muốn theo đuổi?”

Không phải nói cậu không để lộ chút gì à?

Trần Thuật:...

Phong Nguyên:...

Dương Hành:...

“Anh giỡn em hả?”

Hận không thể đến ở luôn trong nhà người ta, rõ ràng như vậy...

Lông mày Cổ Thần có vẻ bướng bỉnh, nhìn sơ qua biểu hiện của ba người đang ngồi dưới đất, “Ai giỡn cậu làm gì?”

Thấy bọn họ không phản ứng, Cổ tiểu gia chắc một tiếng, hất cằm lên, lớn tiếng nói, “Nói các cậu biết, hành động của tôi tuyệt đối không hề có ý theo đuổi cậu ấy.”

... Lý... Lý do tốt.

Bây giờ khó mà miêu tả được vẻ mặt Trần Thuật, nói tới nói lui, dù sao thì vẫn phải nghe phương pháp theo đuổi...

Ba người Trần Thuật thở dài, rốt cuộc cũng là anh em từng mặc chung tã, thích một cô gái nhiều năm như vậy thật vất vả, nhìn dáng dấp có vẻ cũng không có tương lai, muốn kiêu ngạo thì cứ kiêu ngạo đi.

Trần Thuật ngồi dậy, “Thích ấy, không phải kiểu vừa gặp đã yêu, mà là lâu ngày sinh tình, nhìn các cậu rõ ràng là muốn thuộc vào loại lâu ngày sinh tình rồi.”

“Muốn lâu ngày sinh tình, ý trên mặt chữ cũng đã rõ, trước tiên nhất định phải tăng thêm cơ hội ở chung với nhau.”

“...”

“Đến cả cách theo đuổi cũng cụ thể thế này...”

“Chín mươi chín đóa hồng đỏ, thẻ quẹt miễn phí, mua túi mua quà hay gì đấy.”

Cổ Thần:... Nhìn cậu ta đầy ghét bỏ, mấy câu lúc đầu nghe còn có lý...

Mặc dù cậu chưa theo đuổi ai bao giờ, nhưng cậu hiểu Sở Dư, nếu cậu làm những thứ này cho Sở Dư thật, kiểu gì cũng bị đồ phiền phức kia ném ra ngoài luôn cho xem.

“Ấy! Ánh mắt đó của anh là sao thế?” Trần Thuật trợn mắt há hốc mồm, nhìn người nào đó xoay người rời đi, dáng vẻ lười để ý đến cậu, “Đừng đi đừng đi mà, nếu không... Nếu không... Chúng ta làm cho cô ấy một buổi tiệc chúc mừng nhé?”

Cổ Thần dừng bước, suy nghĩ một chút, nghiêng đầu sang, “Nếu các cậu không làm cho cô ấy... Cũng không phải là không được.”

... Miễn cưỡng tốt lắm, bộ dạng của cả ba trông như kiểu nuốt không được mà nhổ cũng không xong.

Cổ Thần không để ý bọn họ, nhú mày, “Tìm chỗ yên tĩnh một chút, không nên mời quá nhiều người, trên bàn không cần phải có rượu, cô ấy không ăn cay được, chỉ ăn nhạt, tốt nhất là chọn món ăn Quảng Đông ấy, à còn nữa, cô ấy dị ứng tỏi, lúc làm đồ ăn nhớ dặn dò bếp...”

Trợn mắt há hốc mồm.jpg

“Anh! Anh! Anh!” Trần Thuật nghe đến mức hoa hết cả mắt, liền vội vàng cắt ngang lời cậu đang thao thao bất tuyệt, “Lát nữa anh ngồi xuống ghi lại được không?”

Coi như cậu đã nhìn ra, bộ dạng này của Cổ Thần, còn đợi đến lúc Sở Dư mọc nhánh dài mới có thể treo chết gì chứ, cậu ta có thể trực tiếp thắt cổ chết rồi sau đó trói mình lên cây.

Cổ Thần ghét bỏ liếc bọn họ, “Mấy cái này mà cũng không nhớ được.”

Cậu còn có thể đọc ngược lại nữa là.

—— ha ha.

Mặt ba người lạnh lùng, “Tụi em đâu có lén lút quan sát cô ấy.”

“Ha, ngốc quá mà, đúng là chẳng đàn ông tí nào cả.”

Cổ Thần không nhin được dậm chân, nổi giận, “Nói ai ngốc đấy hả!”

Vẫn là bị ngược riết cũng thành quen, ba người liền hoảng sợ, “Không nói anh không nói anh, anh chưa từng làm thế bao giờ.”

—— nói câu này đúng là trái với lương tâm mà.

...

Theo chính sách áp lực cao, mọi người cuối cùng cũng đáp ứng những yêu cầu của Cố Thần.

Sở Dư đương nhiên sẽ đồng ý đến.

Mỗi người chuẩn bị một phần quà nhỏ.

Theo lý mà nói, bọn họ cũng không thân thiết lắm, lại nói buổi tiệc này cũng chẳng ra làm sao, nhưng dù sao cũng có Cố

Thần ở đây, huống hồ người ta cũng đã bỏ ra nhiều công sức để mừng cô trở lại, cô cũng không sao cả, đương nhiên là không thể không nể mặt rồi.

Cũng vì không thân thiết lắm, nên mới nghĩ đến chuyện chuẩn bị quà tặng.

Mọi người cầm quà của mình, nhìn Cố Thần đi loang quanh sau lưng Sở Dư, còn không ngừng bắn tới cái nhìn đầy ghen tỵ, đột nhiên cảm thấy... thoải mái cực kỳ.

“Đến đây đến đây, cách giờ ăn cơm vẫn còn sớm, Sở Dư, hay là đánh một ván đi?”

Lúc Cố Thần đi đón Sở Dư mọi người cũng đã bàn bạc xong cả rồi, lát nữa tuyệt đối không được kéo chân sau, không được quá lạnh nhạt, cũng không được quá nhiệt tình, ngàn vạn lần cũng không được dọa người ta chạy mất.

Tám chuyện trên bàn mặt chược là khá nhất.

Môi Sở Dư cong lên, gật đầu.

Bốn người Sở Dư, Cố Thần, Trần Thuật, Tôn Hạo Quảng ngồi trên bàn, hai người khác mỗi người ngồi phía sau Trần Thuật và Tôn Hạo Quảng cổ vũ.

“Yêu Kê.” Trần Thuật vừa đánh ra một lá bài, vừa trò chuyện, “Thật ra thì tôi vẫn luôn tò mò, không biết Sở Dư ở bên đó nói tiếng trung hay là tiếng anh vậy?”

Ánh mắt Sở Dư thoáng qua một chút dịu dàng, cười nhẹ nói, “Bố tôi đang học tiếng trung, vậy nên ở nhà chúng tôi thường nói chuyện bằng tiếng trung với mẹ, đến trường học thì đương nhiên sẽ nói tiếng anh.”

“À à.” Đến lượt Tôn Hạo Quảng, cậu đánh ra một lá bài, “Tình cảm của chú dì tốt thật.”

Cậu và Sở Dư học cùng lớp lâu như vậy, đương nhiên cũng quen thuộc hơn nhiều người, giống như đang không để ý mà nói băng quơ, “Sở Dư, cậu xem chúng ta cũng quen nhau vậy rồi, lớp các cậu có cô gái nào tốt hay anh chàng nào đẹp trai không?”

Mấy người kia nghe đến vấn đề này, lặng lẽ bật ngón cái cho Tôn Hạo Quảng, rồi nhìn sang Cố Thần.

Phát hiện thấy anh của các cậu... Đã thần nhiên vênh tai lên.

Khóe môi Sở Dư cong lên, cười dịu dàng, “Có.”

“Đều là trai đẹp hai mét cả.” Cô hơi trêu nói, “Đẹp trai, thực sự rất đẹp trai, nhưng sợ là cậu phải gả qua đấy.”

Cô chỉ đang đùa thôi, chứ dĩ nhiên cũng có con gái rồi.

Tôn Hạo Quảng cười ha, khoát tay, “Vậy thì thôi vậy.”

Những người khác cũng cười theo.

“Tự Mạc!”

Đùng một phát, bài trước mặt Cố Thần bị đẩy ngã.

Cười cái gì mà cười, có gì đẹp trai chứ!

Mọi người giật hết cả mình.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Sau đó, Cổ Thần giống như một vị chúa tể của cả trận.

Bằng —— Tôn Hạo Quảng bị bắn pháo.

Bằng —— Tôn Hạo Quảng bị bắn pháo.

Bằng —— Trần Thuật bị bắn pháo.

Bằng —— Tôn Hạo Quảng sống không còn gì luyến tiếc.

(*Bắn pháo, thuật ngữ trong Mạt Chước, ý chỉ vừa đánh bài ra là khiến đối phương thua ngay.)

“...”

Thiếu niên khí thế hùng hổ, hoàn toàn để cho bọn họ nếm được mùi vị bị điểm pháo mà sợ hãi.

—— Trừ Sở Dư.

Vất vả lắm Cổ Thần mới đi vào phòng vệ sinh, cuối cùng cũng có thể nghỉ một lát, Tôn Hạo Quảng và Trần Thuật nằm ngã trên ghế như thể không có ngày mai.

“Cần khăn giấy không?” Mắt Sở Dư cong lên, đưa tới một tờ khăn giấy ướt.

Tôn Hạo Quảng nhận lấy, lau mồ hôi trên đầu, “Cám ơn.”

Vừa nói cậu vừa ngồi dậy, “Nhị ca uống lộn thuốc rồi.”

Trần Thuật ngồi dậy, giống như vô tình thấy Sở Dư trước mặt thật tốt, đột nhiên chỉ đến, “Cái này gọi là phản khoa học, tại sao anh ấy lại không để cậu thua chứ?”

“Đúng đấy.” Tôn Hạo Quảng dường như cũng chú ý đến, nói xa nói gần, “Cậu nói xem, cậu và nhị ca tôi có quan hệ thế nào?”

Cậu đi một vòng quanh người Sở Dư, giống như đang quan sát từ trên cao xuống xem xem cô có chỗ nào hấp dẫn được Cổ Thần.

“Bây giờ ngẫm lại, nhị ca tôi đối với cậu rất đặc biệt, hôm nay lúc anh ấy tới còn nói cho tụi tôi nghe một đồng đồ mà cậu không thích ăn, haiz, anh ấy còn chả biết tôi thích ăn cái gì...”

Sở Dư ngẩn người.

Lúc này, tay Cổ Thần muốn đẩy cửa ra ngoài lại dừng một chút, rồi thu tay về.

Tai dí sát vào cửa.

[Nhật ký mắt mặt của Cổ Tiểu Gia 12]

Cổ Tiểu Gia: Tôi không ghen! Nói nhỏ thôi.

Tôn Hạo Quảng: Bởi vậy mới bảo là uống lộn thuốc.

13. Chương 13

Sở Dư lắc đầu, âm thanh mềm mại, “Đừng để Cổ Tiểu Nhị nghe được lời này.” Rõ ràng là bọn họ đang trêu chọc cô, “Thật ra cậu ấy rất ngây thơ, không thích bị người khác trêu như thế đâu, khéo lại nổi giận đấy.”

Cô cười nhẹ, trong ánh mắt của mấy thanh niên này hiện lên tia yêu thích, có đôi câu nên nói sao đây, nhất là ở thoáng dịu dàng hiện lên ấy, có điều mấy anh em cũng không ngần ngại, tiếp tục công việc phò tá, thể son sắt, “Sao thể được, anh tôi mà nghe được tin tức cùng với cậu thì chắc chắn...” vui thâu trời luôn.

Sau đó liền nghe thấy cô nói một câu.

“Hai ngày trước cậu ấy còn nghiêm túc nói với tôi là đừng có hiểu lầm.”

...

“Ha! Ha ha ha!” Gió lạnh thổi qua từng cơn, mọi người đều cứng mồm, không biết phải nói gì.

Ánh mắt Tôn Hạo Quảng chợt lóe lên, “Anh... anh... anh ấy chỉ hơi làm cao xú thôi, cậu còn không hiểu anh tôi sao, anh tôi quen được nuông chiều rồi, chắc là nhất thời lỡ miệng mà thôi.”

Mấy người kia vụng trộm tặng cho Tôn Hạo Quảng 1 cái like.

Sở Dư nhìn bọn họ một lúc, đuôi mắt cong cong, “VẬY Ạ?”

Cô cười cười, đánh bài, “Ba vạn.”

Rõ ràng là không tin lý do này mà, giữ vững ý kiến của mình, hơn nữa lại không muốn tiếp tục dây dưa với chủ đề này.

Lời đều đã nói hết rồi, cứ tiếp tục dây dưa thì sẽ rất xấu hổ, sợ không khí quá yên tĩnh, mấy người bọn họ sáng suốt chuyển đề tài.

Chủ yếu là anh của bọn họ thôi... đã làm đến thế rồi... còn muốn nói gì nữa?

—— Tự mình giết mình, có quỷ cũng phải làm cho xong.

Làm sao bây giờ, bọn họ cũng hết hi vọng rồi!

Chưa được hai phút, Sở Dư đi WC.

“Cố...Thần?” Cô bình tĩnh lui về sau, nhìn thấy chàng trai đang tựa đầu vào tường, có chút khó hiểu.

Nhanh như chớp, chàng trai ấy đứng thẳng người dậy, quay đầu dựa vào tường, vẻ mặt cau có, “Sao lại ra đây?”

Sở Dư đứng im nhìn cậu, lần đầu tiên không dám chủ động nhắc đến vấn đề khiến người khác sẽ xấu hổ thể này.

“Có chuyện muốn nói.” Cô đáp.

“Chuyện gì?” Chàng trai hừ một tiếng, nhăn mày hất cằm, hai tay đút vào túi quần, dáng vẻ như kiểu “cậu nhìn nhầm rồi, tiểu gia đẹp trai nhất thiên hạ làm sao có thể là tiểu gia được”.

Đàn ông sao... sao có thể hối hận khi gặp trở ngại chứ.

Nhưng mà, vành tai lại đỏ cả lên.

Sở Dư nhìn vành tai cậu, khóe miệng cong cong, nhẹ nhàng nói, “Không có chuyện gì.”

Nói xong liền xoay người đi về phía nhà vệ sinh.

... Chắc không phải bị bệnh gì chứ.

Lại bị thiếu niên chặn lại.

Sở Dư quay lại, nhướn mắt nhìn anh.

Có chuyện gì? Cô còn phải đi vệ sinh nữa.

Dưới ánh mắt thúc giục của cô, Cố Thần hít một hơi rồi nói, “Tôi muốn hỏi cậu... tôi có thể...” có thể... thu lại lời nói của mình được không?

Thật ra lúc ấy cậu không muốn nói như thế đâu.

— Nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, lờ nháy vào chậu lửa.

Giọng nói của cậu ngày càng nhỏ, nói đến về sau liền tắt tiếng, Sở Dư chỉ nghe được một đoạn, bất đắc dĩ hỏi lại, “Cậu nói cái gì?”

Gần đây giọng của Cố Tiểu Nhị càng lúc càng nhỏ.

“Tôi nói!” Cố Thần bỗng nhiên cao giọng, “Tôi có thể...”

Nhìn thấy ánh mắt của Sở Dư, cậu nhắm mắt, nói hết một hơi.

“Mượn khăn giấy của cậu không?”

...

Sở Dư:...

Phì... Cô không nhịn được mà phì cười, không thể nào nhịn nổi, đặc biệt khi nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng của Cố Thần, đáng vẻ Cố ngây thơ lại log in.

“Đủ chưa?”

Sở Dư lấy một bịch khăn ướt ra, vừa cười vừa đưa cho cậu, cứ có cảm giác hôm nay Cố Thần khao cô một trận cười ấy.

Sao, sao lại đáng yêu thế chứ.

“Đủ rồi.” Cố Thần nhận lấy, cúi đầu nhìn bịch khăn giấy trong tay, vẻ mặt lạnh lùng.

Đến khi cô đi rồi, thiếu niên lập tức nhìn thẳng vào bức tường, vài giây sau.

— Tiếng “bùm” vang lên.

A, đây chắc chắn không phải là cậu.

...

Bốn người ngồi trên bàn mặt chực nhìn Cố Thần bước vào, vẻ mặt không nói gì.

Quả thật...

Sau đó nhìn thấy sắc mặt của Cố Thần, sao lại cảm thấy có vẻ... đời không còn gì lưu luyến thế này??

Hình như nghĩ đến điều gì đó, Tôn Hạo Quảng cẩn thận mở miệng hỏi, “Nhị ca, anh nghe thấy tụi em nói rồi hả?”

Cố Thần quay đầu, liếc cậu một cái, đáng vẻ lười trả lời.

Tôn Hạo Quảng lập tức liền hiểu, thế là im lặng thấp cho anh một cây nến.

“Vậy thì,” Cậu không dám cười, “Về sau Nhị ca biểu hiện tốt một tí, Sở Dư thông minh như thế, chắc chắn sẽ tin thôi.”

“Đúng đúng,” Trần Thuật cũng gật đầu nhin cười, “Anh của em đẹp trai như thế, sao lại không có người thích cho được.”

Làm sao bây giờ? Khó khăn lắm mới được thấy trò cười của Cố Thần, thật không nhịn cười nổi mà.

Cố Thần hí mắt nhìn chằm chằm hai người, nhìn đến khi khóe miệng họ cứng đờ mới dời tầm mắt.

Hoàn toàn không có tâm tình so đo.

Nếu như có cỡ mấy thời gian thì tốt quá rồi.

Rõ ràng mấy anh em cũng phát hiện tâm trạng của cậu không tốt lắm, đưa mắt nhìn nhau, ra hiệu an phận một chút.

Mãi đến lúc ăn cơm

“Sao lại không ăn đồ ăn?” Sở Dư cong môi, nói rồi cô liền đổi đĩa, gấp cho cậu một miếng sườn heo, nhỏ nhẹ nói.

“Được rồi, lúc ấy tôi không nên cười cậu, là lỗi của tôi.”

Lúc cô quay về đã phát hiện tâm trạng Cố Thần không được tốt, nhớ đến kinh nghiệm cậu giận dữ mấy ngày không thèm để ý đến cô, lại cảm thấy buồn cười.

Cố Thần còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thấy miếng sườn được gấp vào chén mình, và ánh mắt ấy đang đặt trên người mình, bỗng giật mình.

Khóe miệng cậu không nhịn được cong lên, cảm xúc trong mắt tăng vọt, hất hất cằm.

“Tôi là người nhỏ nhen vậy ư?”

Mấy anh em:...

Sở Dư vuốt vuốt tóc, khẽ lắc đầu, “Không phải.”

Cậu nóng tính, nhưng lại không thù dai, chỉ là hơi trẻ con mà thôi.

Mấy anh em:... Bọn họ nhìn thấy chính là Cố Thần giả mạo.

“Ừ.” Cố Thần cầm đĩa, mặc kệ ánh nhìn, gấp cho Sở Dư một miếng cô thích, vành tai hơi đỏ, giọng điệu kiêu căng, “Có qua có lại.”

—— Món Sở Tiểu Dư gấp cho cậu là món sườn cậu thích ăn, thật ra cô vẫn để ý đến cậu.

Cậu nói rồi cầm cùi gặm sườn, khóe miệng nở nụ cười, cậu rất muốn đối tốt với Sở Tiểu Dư thêm chút nữa, nhìn cô ốm yếu như thế, bình thường cứ nghĩ cậu đã cố sức lắm rồi... ông đây thích bảo vệ cái yếu, vẫn nên gách vác thêm một tạ.

Ừ, sau khi kết hôn rồi... bát để cậu rửa là được.

Trần Thuật và Tôn Hạo Quảng nhìn Cố Thần đang cúi đầu cười khúc khích, liếc nhìn nhau, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Thật không muốn thừa nhận, người chỉ vì một miếng sườn mà để não bay đi đâu mất rồi... Anh của cậu bình thường hung thần ác sát, cứ có cảm giác con hổ vừa được sờ đầu... bỗng chốc tự động lăn lộn làm nũng.

—— Thật là ngứa mắt.

[Nhật ký mất mặt của Cố Tiểu Gia 13]

Cố Tiểu Gia: Đàn ông sao có thể hối hận!

Cố Tiểu Gia gặp trở ngại: Oa oa! Tôi hối hận rồi!

14. Chương 14

“Nhi ca, em còn có chuyện phải làm, không về cùng hai người được.”

Sau khi ăn xong, bọn họ chào tạm biệt, dù gì Cố Thần cũng đã dặn đi dặn lại, không được ở lại quá muộn, không được làm trễ giờ ngủ của Sở Dư.

Tuy thấy hơi phiền... Nhưng mà anh của họ thích thì phận em út chỉ có thể giúp thôi...

Tôn Hạo Quảng nghe điện thoại, ho một tiếng, giả vờ nhìn sang hai người họ, không chờ trả lời liền khoát khoát tay rời khỏi.

Bồi dưỡng tình cảm gì gì đó... Vẫn là thế giới của hai người mà thôi.

Ba người còn lại nhìn người đang rời khỏi, nhìn nhau một cái, rồi nói, “Không biết có chuyện gì, chúng ta đi theo xem thử... biết đâu có thể giúp đỡ.”

Sở Dư khếp áo lại, “Chúng ta có nên đi theo không?”

Cố Thần nhíu mày, đang định nói thì thấy ba người họ lén lút ra dấu với cậu.

Vành tai đỏ lên, cậu vội vàng quay đầu, “Không có gì đâu, chúng ta về thôi.”

Ai... ai thèm bọn họ tự chu trương chứ!

Lúc đi đến xe, bỗng nhiên nghĩ tới gì đấy, thân thể chàng trai cứng lại.

“Sao vậy?” Sở Dư hỏi.

“Tôi quên gọi tài xế đến đón rồi.” Cố Thần nhíu mày, nhìn chiếc váy mỏng manh trên người cô, ảo não cầm di động, “Để tôi gọi, cậu mặc ít quá, tìm quán nào đó ngồi một lát đi.”

Lúc ấy cậu chỉ lo hối hận, quên mất phải gọi tài xế tới đón.

Sở Dư nuốt mấy lời như bảo đi tàu điện ngầm hay bắt xe vào miệng, nhìn cậu rồi cười rộ lên, “Không lạnh lắm đâu, đừng lo mà.”

Chàng trai trừng mắt nhìn cô, gọi điện thoại xong, nhìn áo choàng mỏng manh trên người cô, bước tới gần đưa tay kéo dây kéo đến tận cằm cho cô, giọng nói không được vui, “Dây kéo của cậu để cho đẹp thôi à? Không lạnh mới lạ đấy.”

Sở Dư trừng mắt, hiếm khi im lặng không nói, dây kéo áo choàng vốn dĩ trưng cho đẹp mà...

Có đôi khi, thế giới quan của con trai với con gái cách nhau cả một dãy ngân hà.

Cố Thần kéo dây kéo xong xuôi mới cảm thấy hài lòng.

“Muốn đến chỗ nào ngồi một lát không?”

Cậu vẫn cứ lo, gió đêm hơi lạnh, vào quán ngồi cho an toàn.

Sở Dư không hề kéo dây kéo xuống, cô ngẩng đầu lên cười, “Đi đi.”

Đã lâu rồi không ra ngoài.

Cô ngẩng đầu nhìn trời, khóe miệng cong cong.

Lúc này sắc trời cũng không còn sớm, bầu trời đã bắt đầu có vài ngôi sao rải rác xung quanh vàng trắng, phát ra ánh sáng nhu hòa.

Rực rỡ nhưng cũng không kém phần nhẹ nhàng.

... Thật muốn vẽ một bức quá.

Cô đứng im, Cố Thần cũng không bước đi.

—— Cô ngắm phong cảnh, còn cậu thì ngắm cô.

Hàng lông mi đen dày, chiếc cằm trắng trẻo, mỉm cười nhìn bầu trời đêm, dường như cậu có thể nghe được âm thanh hoa nở chậm chậm trong gió.

“Được.”

Giọng nói chàng trai chưa bao giờ dịu dàng đến thế.

Trong đêm tối, cậu dường như nghe thấy âm thanh của lòng mình, nói với cậu rằng, cậu thật sự đã xong đời rồi.

Nằm gọn trong tay một cô gái.

Hơn nữa lại vui vẻ chịu đựng.

Rõ ràng đến thế, không cho cậu trốn tránh.

“Đi thôi.” Đồ phiền phức của cậu đang thúc giục.

“Nghĩ gì thế?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Cố Thần cười, âm thanh trầm thấp thật từ tính, “Nghĩ tới cậu đấy.”

Nghĩ đến Sở Dư, nghĩ đến đồ phiền phức, nghĩ đến cô nàng gốc ghêch, toàn bộ đều là cô.

Không chờ cô phản ứng lại, cậu đẩy cô bước đi, “Nghĩ xem lát nữa cậu có ngã nhào xuống rồi òa khóc hu hu hay không.”

Sở Dư trừng mắt nhìn cậu.

Chàng trai phản xạ có điều kiện lùi ra sau, không dám bước tới, nhưng vẫn không chịu sửa lại, nói thầm, “Đi đường không nhìn đường mà cứ nhìn trời, cậu tưởng cậu là con nít lúc nào cũng có người bế chắc.”

“Hay cậu nghĩ cậu là công túa, lúc ngã sẽ có người chạy ra đỡ, nếu không sẽ khóc cho họ xem?”

Sở Dư:...

Có vài người, luôn luôn khiến người khác tức đến giậm chân.

Sở Dư nhin không được giơ tay ra đánh, thế nhưng cổ tay đã bị người khác nắm lấy.

Chàng trai nắm lấy cổ tay cô, bỗng nhiên bước lên vài bước, hai tai đỏ ửng.

“Nhưng có tôi ở đây, cậu có thể nghĩ như vậy một lần.”

Cậu nói nhỏ, “Tôi sẵn lòng.”

Trên mọi nẻo đường, cậu đều nguyện ý nắm tay cô đi.

Cho dù là công chúa nhỏ tùy hứng hay cục cưng được nuông chiều cũng không hề gì.

Là công chúa cậu sẽ cưng chiều, là cục cưng cậu sẽ chiều chuộng.

Cô đáng yêu như thế, cậu đều rất rất thích tất cả mọi mặt của cô.

Có thể yêu chiều cô, cậu cam tâm tình nguyện.

Giọng nói nhỏ đến thế, nhưng Sở Dư lại nghe thấy. Cứ như một sợi lông chim, nhẹ nhàng quét qua.

Quần áo mùa hè hơi mỏng, áo khoác cũng không dày, không có tác dụng lắm, cách một lớp quần áo cô có thể cảm nhận được độ ấm trên cổ tay mình, ấm áp vô cùng.

—— Nóng hơn nhiều so với lòng bàn tay mình,

Cô giật mình, bỗng nhiên cảm thấy trái tim cũng nóng lên.

Cảm giác ấy khiến cho cô vội vàng tránh khỏi tay cậu, cảm giác ngượng ngùng không hiểu sao khiến cô nói tránh sang chuyện khác.

Cô mỉm cười, giọng nói dịu dàng, “Vậy tôi có cần gọi cậu là papa không?”

Bóng lưng phía trước bỗng cứng đờ, khóe miệng không nhin được co rút, nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu! nói! cái! gì!”

Papa gì hả!!!

Sở Dư không hề sợ hãi, cười cười, “Không phải cậu bảo tôi có thể làm em bé sao?”

Cô nghĩ nghĩ, ánh mắt cong cong, “Cố papa?”

Hơi thở chàng trai rối loạn, cả người nổ “ầm” một tiếng khi nghe xưng hô này, thẹn đỏ cả người, quát lớn, “Sở... Sở Tiểu Dư!!!”

“Cậu... cậu không được nói nữa!”

Nhìn điệu bộ hùng hổ của cậu, không hiểu sao Sở Dư luôn luôn dịu dàng vào lúc này lại cảm thấy có một tia xấu xa trong lòng, bỗng nhiên cảm thấy đáng vẻ của cậu như thế thật thú vị.

Cô cười cười, đột nhiên vươn tay, vẻ như muốn ôm, “Cố papa, ôm cái nào!”

Bé mệt rồi, không muốn đi

~Cố Thần sợ ngây người.

Gì mà... muốn ôm hả?

Cậu thở hổn hển, cứ dang tay với cậu như thế!

—— Có biết là cậu sẽ không nhận được không hả?

“Cậu cậu cậu!” Cậu bật thốt, “Con gái sao có thể như thế...”

Nghĩ đến hậu quả từ miệng mình lúc trước, vội vàng ngậm miệng lại, nhanh đến nỗi cắn luôn đầu lưỡi khiến cậu đau đến hít hà.

Rủi như... rủi như cậu lớn tiếng với cô.

Không phải cậu sợ sau này cô không đòi ôm nữa, mà là... mà là cô yếu ớt như thế, rủi như bị cậu quát cho khóc thì sao bây giờ?

...

Cho nên... ôm... ôm một cái nhỉ?

Không phải cậu chiếm tiện nghi đâu nhé, là do không còn biện pháp nào... aiz

Cậu tự thuyết phục bản thân.

Nghĩ một hồi, chàng trai hất cằm, vành tai đỏ lên, kiêu căng nói, “Sợ cậu rồi, một chút thôi đó.”

Nhanh như chớp, cậu ôm lấy cô.

Sở Dư:... Cô có thể nói thật ra cô chỉ đùa với cậu thôi được không?

Cố Thần hít sâu.

Ôm vào ngực mới thấy người trong lòng mềm mại nhỏ bé đến chừng nào, khiến cậu muốn khảm vào trong xương cốt.

Cậu ngăn bàn tay táy máy lại. Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, vèo một cái rời khỏi.

Khụ, may là cậu rời khỏi kịp lúc, nhưng mà... mềm thật đấy...

Chàng trai nhận không được cười rộ lên, nhảy tưng tưng tại chỗ.

Và rồi, Cố Thần hóa đá...

“Được rồi, được rồi, mau đi thôi.” Cậu ho một tiếng rồi vội nói, vỗ vỗ quần áo trên người, ánh mắt nhìn trái ngó phải chứ không dám nhìn cô.

A a a! Đừng nhìn cậu! Nhảy tưng tưng như trẻ trâu như thế không phải là cậu đâu!

Nhưng hành động phũ phũ áo sau khi ôm thế này...

Sở Dư:...

“Tôi bị bệnh truyền nhiễm gì hả?” Sở Dư nở nụ cười thần nhiên.

Bỗng nhiên muốn đâm chết cậu, có phạm pháp không nhỉ?

—— Nếu không phạm pháp thì ra tay ngay.

“Bệnh gì?” Cố Thần đang đắm chìm trong ngái ngủ nên không nghe cô nói gì, chỉ nghe loáng thoáng bị bệnh, cậu giật mình, lập tức cảnh giác.

Chỉ là do... hồi bé bị hai từ này ảnh hưởng quá sâu thôi.

“Có phải trúng gió rồi không? Có sốt không? Đau đầu không?”

Cậu hỏi, thấy cô không nói gì, nhíu mày quyết định nhanh chóng, “Chúng ta đi bệnh viện đi.”

Sở Dư...

Cô chưa kịp phản ứng, cậu lại phản ứng quá nhanh không cho cô cơ hội xen vào.

“Tôi không sao cả.” Cô đỡ trán, bây giờ mới hoàn toàn hiểu ra, vừa nãy là do cô hiểu lầm.

“Thật không?”

Sở Dư cong khóe miệng, nhẹ giọng đáp lại, “Thật mà.”

Cố Thần nhìn cô một lượt, vẫn lo lắng, nhíu mày, “Đừng qua loa với sức khỏe bản thân.”

Nói xong cậu nhìn cửa hàng bên cạnh, kéo cô bước vào.

“Vào đây làm gì?”

Lúc thiếu niên nghiêm túc thì không để người khác phản kháng, nhìn một lượt người cô, “Mua áo khoác.”

Cậu không hài lòng với cái áo khoác của cô, “Cậu mặc mỏng quá, chả có ích gì cả.” Còn hử ở giữa nửa chứ!

“Cô chọn giúp cô ấy với.” Cậu nhìn cô bán hàng bên cạnh, âm thanh lớn thêm, “Phải dày vào.”

Nghĩ tới nghĩ lui áo choàng không giữ ấm được, vừa nãy cậu không nên tin cô nói không lạnh.

Sở Dư bất đắc dĩ, không định giải thích áo khoác và áo choàng khác nhau ở đâu, gật đầu đồng ý.

Nhân viên bán hàng dẫn Sở Dư đi, nhẹ nhàng nói, “Cửa hàng chúng tôi mới nhập về hàng mùa thu, rất thích hợp với thời tiết thế này, da của cô trắng trẻo, mặc vào chắc chắn rất đẹp.”

Sở Dư không xoi mói, mặc thử rồi đưa cho nhân viên gói lại.

“Sao nhanh thế?” Cố Thần sờ mũi, “Cậu thử nhiều một chút đi, dù sao tôi cũng rảnh không có việc gì làm.”

Huống chi... cô mặc vào rất đẹp.

Sở Dư lắc đầu, khóe miệng cong lên, “Đi thôi.”

Đúng lúc này, ánh mắt của cô dừng lại, nói với nhân viên bán hàng, “Có thể lấy cho tôi xem bộ đó được không?”

Nhân viên bán hàng nhìn bộ đồ kia, quay lại nhìn Cố Thần, nở nụ cười, “Đương nhiên là được ạ.”

Cố Thần đang thắc mắc cái nhìn của cô nhân viên, đến khi cô ấy mang một bộ đồ tới.

Trong nháy mắt hai tai thiếu niên lại bắt đầu nóng lên, “Tặng... tặng tôi?”

— Là một bộ đồ nam.

Sở Dư gật đầu, mỉm cười, “Đi thử đi.”

Coi như xin lỗi vì ý nghĩ muốn đâm chết cậu vừa nãy.

“Ừ.” Thiếu niên hất cằm, đứng lên, khụ một tiếng, giọng nói kiêu căng, “Đã là tấm lòng của cậu, tôi đây đành thử vậy.”

Tâm hồn Sở Dư mỏng manh là thế, mua áo khoác mà vẫn nhớ đến cậu, cậu cũng phải thử một chút chứ.

Trái tim đập thành thịch, sau khi mặc vào mới phát hiện... quần ngắn cả một khúc.

Tan nát cõi lòng.

Sở Dư hơi tiếc nuối, Cố Thần mặc vào rất đẹp.

“Không ngắn mà.”

Thiếu niên nhú mày, lập tức bình tĩnh lại, không cởi ra, vẻ mặt rất kiên trì, “Bình thường đều dài như thế, tôi thấy mặc vào rất đẹp, mua.”

Chiều dài đến mắt cá chân... Nói ngắn cũng không ngắn, chỉ là không dài mà thôi, miễn cưỡng thì coi cũng được.

Vốn định mua cho cậu, cậu thích là được rồi.

Nhân viên bán hàng nhìn cậu, im lặng dời ánh mắt sang chỗ khác, trợn mắt nói dối cũng là một kỹ năng ngược FA đây.

Thân là phận FA, cô bội phục.

...

Lúc Cổ Thần xách túi quần áo bước ra, sự hưng phấn trong đáy mắt vẫn chưa tan, chân dài bước một bước nhảy xuống bậc thang.

Đi một đoạn, nghiêng đầu như nhìn thứ gì đó trong tủ âm tường đến mê mẩn, hỏi băng quơ, “Sao lại muốn tặng quà cho tôi?”

Bên cạnh cửa sổ thủy tinh.

Con mèo con liềm liềm chân mình, “meo meo” hai tiếng, lỗ tai của nó còn dựng thẳng hơn cả lỗ tai của bốn đại vương đây! Không vui!!

“Vừa nãy đã hiểu lầm cậu.”

Gió đêm thổi qua làm rối tóc cô, Sở Dư im lặng, lựa chọn không giấu giếm hiểu lầm vừa nãy, đưa tay vuốt lại tóc, trong bóng đêm giọng nói vô cùng dịu dàng.

“Cho nên là tôi đang dỗ cậu đấy.”

Chàng trai dừng bước, khóe miệng không không chế được cong lên, ánh mắt sáng lấp lánh, gõ gõ cửa kính, than thở, “Cậu đây là phạm quy rồi.”

Sở Tiểu Dư đúng là!!

Giọng nói sao lại nhẹ nhàng đến thế... còn bảo là dỗ cậu

~~Phiền thật

~Mềm quá

~~Ngọt quá đi

~~Như thế làm sao cậu giận cho được chứ

~Tác giả:

Cổ Tiểu Gia: Xem cuộc sống nhộn nhạo của tôi đây

15. Chương 15

Sáng sớm, Cổ Thần mặc quần cộc đứng trước tủ quần áo xốc qua xốc lại.

“Đâu rồi? Đâu rồi?” Cậu tiện tay quăng bộ đồ đang cầm trong tay đi, nói nhỏ.

“Rõ ràng hôm qua còn để ở đây mà.”

Tìm không thấy, cậu bước ba bước thành hai, “Bà nội, bà nội! Bà có thấy bộ đồ con mặc ngày hôm qua không?”

Bà Cổ đẩy đẩy kính lão, cười nói, “Giặt rồi.”

“Sao lại giặt rồi? Con còn mặc nữa mà.” Chàng trai nhăn mày đi tới đi lui, giọng nói có phần gấp gáp.

Bà Cố đang xỏ chỉ, nhìn dáng vẻ tức giận của cậu, cười ha ha rồi khêu một mũi, “Bộ đồ đó con mặc mấy ngày rồi, không giặt thì hôi lắm.”

Chàng trai có chút không vui, lầm bầm: “Nó có bẩn đâu.”

Vì để không ra mồ hôi, mấy ngày nay cậu như tiểu thư khuê các không bước ra khỏi lớp, lúc ra ngoài còn cố tình đi dưới bóng râm, căn bản không có bẩn.

Bà Cố lườm cậu, “Sao, giặt có một bộ đồ thôi mà đã giận bà nội con rồi à...”

Cố Thần làu bàu, trong nháy mắt cơn nóng nảy bị kiềm lại, không tình nguyện nói, “Không có.”

“Thằng hai lại đây.” Bà Cố nhìn cậu, đôi mắt hiện lên tia sáng, cắt sợi chỉ rồi bỏ xuống, vẫy tay với chàng trai rồi vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

“Sao vậy.”

Bà nội Cố cẩn thận nhìn cậu một hồi, nhìn đến khi cậu ngại ngừng mới cười khẽ, giọng nói vô cùng hiền hậu, “Thằng hai nhà ta đã lớn rồi.”

Cố Thần hơi mất tự nhiên, cảm thấy bà nội mình hình như đã nhìn ra được gì rồi, cậu ngồi dịch lui sau, “Lớn...lớn gì mà lớn!”

Bà nội Cố kéo kéo tay cậu, nghiêng đầu dựa sát vào, nhẹ nhàng hỏi, “Thằng hai à, nói cho bà nội nghe, cô bé đó là ai vậy?”

Bà lão nghịch ngợm nháy nháy mắt, “Bà nội nhất định sẽ giữ bí mật cho con.”

Cố Thần hoảng sợ, thiếu chút nữa bật dậy khỏi sofa, âm thanh tự giác to hơn, “Làm gì có cô gái nào?! Bà nội đừng nói linh tinh!”

Ánh mắt bà nội Cố chứa ý cười, dường như đang cảm thán, “Vậy chắc là bà nội già rồi, mắt kém rồi”

“Thằng hai nhà ta cũng không dở hơi, ví dụ như mặc bộ đồ nào đó, thường xuyên cười ngây ngô, bắt đầu mang cơm trưa từ nhà theo, sáng dậy phải đứng soi gương cả nửa tiếng đồng hồ...”

Bà nội Cố đẩy kính lão, cười vô cùng hiền hòa.

“Nội tin thằng hai nhà ta ngây người là do mình quá đẹp trai, chứ không phải vì muốn đi gặp con gái nhà người ta đâu, có đúng không?”

Bà nội Cố càng nói thì mặt Cố Thần lại càng đỏ, “Đương... đương nhiên là không rồi!”

Bà nội Cố đáp một tiếng, không phản bác lại, sau đó cười ha ha, nói nhỏ, “Bà nội rất tiến bộ, ai cũng không sao cả, con nói cho bà nội biết đi, bà nội giúp con theo đuổi nhé, ông nội con theo đuổi bà lâu như thế, bà rất có kinh nghiệm đấy.”

Nói xong lại nghĩ nghĩ, “Nếu không bà nội tìm cách làm quen với con gái nhà người ta cho con nha?”

Cố Thần căng khóe môi không nói lời nào.

Bà nội Cố cũng không giục cậu, chỉ mỉm cười chờ đợi.

Ba mẹ Cố Thần khá bận, là do một tay bà nuôi lớn nên từ nhỏ quan hệ của cậu với bà rất tốt, bình thường cũng không hề giấu diếm bà.

Không biết qua bao lâu, chàng trai ho một tiếng, hai má đỏ bừng, giọng nói mất tự nhiên, “Bà... bà thấy chất bà tên Cố Sở có được không...”

Bé trai tên Cố Sở, bé gái tên Cố Sở Sở...

Sở...

“À ~” Bà nội Cố kéo dài giọng.

Hèn gì...

Cố Thần ngẩng đầu nhìn bà nội Cố, bà nhìn cậu với ánh mắt sâu xa, rõ ràng bà chưa nói gì, nhưng Cố Thần lại ngồi không yên, cậu đứng dậy, “Con...con...con không nghe bà nói nữa, con đi học đây.”

Ánh mắt bà nội là sao! Không phải nghĩ đến chất là rất bình thường sao? Cậu... cậu còn lâu mới thèm lo xa nhé! Cũng không hề nghĩ xa nhé!

Bà lão nhìn bóng dáng vội vàng bước ra ngoài, cười tủm tỉm.

“...Thằng hai, con còn chưa mặc đồ kia!”

Cố Thần đã chạy đến trong sân:...

Cậu không phải vì xấu hổ đâu nhé!

Đợi Cố Thần thay đồ xong xuôi đi ngang qua chỗ bà nội, thì thấy bà lão đang làm động tác, “Cố lên!”

Cố Thần ngồi trên xe, nghĩ đến động tác của bà nội, bất giác cười thành tiếng, cậu biết bà nội nhất định sẽ giúp mình.

Sở Dư nhìn cậu đang cười ngây ngô, bất đắc dĩ, “Cậu đang nghĩ gì thế?”

Ngốc quá.

“Tôi đang nghĩ...” Cố Thần nhìn cô, nhỏ giọng đáp, “Cậu và bà nội ở chung chắc chắn rất hợp.”

Sẽ không có mấy chuyện linh tinh mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu đâu

~Sở Dư cười lắc đầu, hoàn toàn không hiểu sao cậu lại nghĩ đến chuyện này.

Giữa trưa trước khi vào tiết.

Tôn Hạo Quảng chột chột nhìn cậu, nhìn thoáng qua mắt cá chân của cậu ấy, rốt cục vẫn không nhận được hỏi, “Nhị ca, cuối cùng anh cũng thay đồ rồi à?”

“Bộ đồ kia của anh...”

Nam sinh bình thường ít chú ý đến phương diện quần áo, nhưng vẫn không chịu được nhị ca mình cứ mặc như thế, quan trọng là bộ đồ đó rất có cá tính, lần đầu tiên cậu thấy nhị ca mình mặc một cái quần ngắn thế...

Không muốn để ý cũng khó.

Khóe mắt Cố Thần liếc qua Sở Dư, nhét cục gôm vào miệng cậu ta, Sở Dư đang giảng ngữ pháp tiếng Anh cho Lý Linh Linh, cô sống ở nước ngoài, cho nên rất giỏi tiếng Anh.

Giọng nói dịu dàng, rõ ràng là không chú ý đến bọn họ.

Cậu âm thầm thở dài một hơi, “Mặc thoải mái không được hả?”

Tôn Hạo Quảng ngơ ngác phun cục gôm trong miệng ra, nhìn lại, nhất thời ghen ngào, “Anh, anh dùng qua chưa...”

Cậu nhìn cục gôm hơi đen trên tay, chắc là còn mới... đúng không?

“Dùng rồi.” Chàng trai thờ ơ gạt đầu, hai chân dưới bàn ngang ngược dặng rộng ra, ghét bỏ nói, “Lại chơi bóng rổ à? Người hôi quá!”

Tôn Hạo Quảng mém tí bật khóc, dùng rồi?... Đây đúng là nhị ca thân yêu mà.

Giọng cậu ta đầy tuyệt vọng.

“Do đạo gần đây anh không đi, nên giặc lùn Lý dẫn một đám người kiêu căng ngang ngược bên Nhị Trung đi gây rối... Em đi dạy dỗ bọn chúng đây...”

Giặc lùn Lý là biệt danh bọn họ đặt cho Lý Bộ, Lý Bộ này có một cái tật là thích bắt nạt người yếu, lúc nhỏ Cố Thần và Lý Bộ không hợp nhau, bây giờ lớn rồi, lúc nào không hợp thì trùm bao bố đánh cho một trận là chuyện bình thường.

Lúc nhỏ Lý Bộ để hai mái như Hán gian, cho nên tên giặc lùn Lý cũng từ đây mà ra.

Đang nói chuyện bóng rổ thì cán bộ thể dục từ từ đi tới, cẩn thận ho một tiếng, tìm người dễ nói chuyện như Tôn Hạo Quảng.

“Này Tôn ca, gần đây trường có trận đấu với bên nhị Trung, mỗi một khối đều có... mấy cậu... muốn tham gia không?”

Nếu bọn họ không tham gia...vậy...

Tôn Hạo Quảng cắn chặt răng, bật người đứng dậy vỗ đùi, “Tham gia!”

Cậu chịu ngược như thế, tên giặc Lý kia dựa vào đâu mà đắc ý! Cho tức chết nó!

Nói xong cậu nhìn Cố Thần làm nũng, “Nhị ca ~”

Tiết tháo gì chứ, nhị ca cậu nhất định là nhị ca ruột.

Cố Thần ném quyển sách lên mặt cậu, “Nói chuyện cho đàng hoàng!”

Làm nũng xấu muốn chết.

Tôn Hạo Quảng:...

Mặc cho quyển sách trên mặt xuống, cậu nhếch mép, cố lấy dũng khí, tiếp tục làm nũng, “Nhị ca, đi nha đi nha ~”

Cậu cũng không tin! Nếu ngược phải cùng bị ngược!

Nhưng có đôi khi... Con người không thể không tin vào tà ác!

“Em làm nũng với anh lâu vậy...” Tôn Hạo Quảng tức chết mà, còn kiên quyết thế!

Ruột thịt cái mông ấy!

Chàng trai mặc kệ cậu, giễu cợt: “Bố ghét nhất là làm nũng!”

Tôn Hạo Quảng cười ha ha, vẻ mặt u oán, yếu ớt hỏi, “...Nếu là Sở Dư thì sao.”

Tác giả:

Cổ tiểu gia OS:...Hiện tại đã out!

Bà nội Cố *support boss* chính thức log in.

16. Chương 16

Cố Thần khinh thường nhìn cậu ta, phát ra cảnh giới “còn cần phải nói nữa sao” “chắc chắn là thật rồi” “lúc này im lặng còn hơn lên tiếng”.

Tôn Hạo Quảng nhìn ánh mắt của cậu là hiểu ngay, âm thầm liếc một cái, “Có giới thì nói đi.”

Để xem cậu tự vả thế nào.

Cố Thần nhìn cậu ta, thờ ơ dời tầm mắt.

—— Đây là sự thật, không cần chột dạ.

Tôn Hạo Quảng hừ một tiếng, mình đang cần người ta cho nên không bỏ ý định lại hỏi tiếp. “Nhị ca, anh để bọn nó kêu căng vậy hả...”

Nhưng sự kiên trì này chỉ kéo dài đến ngày hôm sau.

Nhà Tôn Hạo Quảng khá gần trường, bình thường Cố Thần và Sở Dư đến đã thấy cậu ta ngồi chễm chệ trên ghế, hôm nay là lần đầu tiên cậu đến muộn như thế.

Tiếng chuông vào học reo lên...Đã qua một tiết học... người vẫn chưa thấy tới, sắc mặt Cố Thần càng ngày càng khó nhìn.

Đến giờ ra chơi.

Lúc cậu không chịu nổi định bước ra ngoài, thì có người từ cửa sau hấp tấp đi vào, đúng lúc đụng vào cậu.

“Nhị ca!!”

Nhìn miệng cậu ta sưng một mảnh xanh tím, tâm trạng Cố Thần rốt cục cũng bộc phát.

Cậu túm lấy tay cậu ta, kéo tới cửa sau “ầm” một cái đụng vào khung cửa phát ra tiếng vang.

Còn nghe được giọng nói hung hăng ở ngoài truyền đến, “Ai đánh!!”

Mọi người trong phòng học đều giật mình, nhất thời im như thóc.

Bạn học ngồi cạnh cửa bị dọa đến ngốc, vôi trên tường rơi nhẹ xuống, cổ họng rất ngứa, muốn ho lại không dám hó hé.

Thậm chí tiếng cười đùa ở lớp bên cạnh đều im bật, cúi đầu như chim cút.

Hai lớp im lặng trong chốc lát, tiếng cười đùa ầm ĩ từ mấy lớp xa xa tựa như cách hai thế giới.

—— Xu lợi tị hại là bản chất con người.

*Xu lợi tị hại: thấy lợi thì hăm dọa chạy theo còn thấy việc xấu thì tránh xa.

Tôn Hạo Quảng lau khô miệng, mắng một cậu thẳng giặc lùn, cũng không giấu diếm gì mà kể ra hết, trong giọng nói còn có cảm giác mấy đứa nhóc bị ăn hiếp chạy về méc ba mẹ.

“Còn không phải do thẳng giặc lùn họ Lý kia ư! Đau chết bố rồi!”

Mấy người bọn họ không thể đánh nhau làm lớn chuyện, người trong nhà ai ai cũng dạy: làm thế nào đánh người khác đau đớn mà không gây ra thương tích.

Cố Thần hung dữ nhưng rất bảo vệ anh em của mình.

Cậu cười lạnh, khí thế quanh người vô cùng áp bách, “Đi xuống trước đi.”

Hai người càng đi càng xa.

Trong phòng học lúc này mới bắt đầu ồn ào sôi nổi trở lại.

Đôi lông mày hơi nhíu lại, cuối cùng Sở Dư đã biết... thanh danh của Cố Thần ở trường lớn bao nhiêu, nhưng tâm trạng bây giờ của cô cũng không đặt ở đây.

Lý Linh Linh nhìn Sở Dư một lát, cẩn thận hỏi, “Sở Dư, cậu không đi xem Cố thiếu hả?”

Sở Dư bình tĩnh lại, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Cậu ấy có chừng mực.”

Lo lắng không? Dù thái độ của cô có lạnh nhạt, nhưng Cố Thần là bạn duy nhất ở bên cạnh cô, đương nhiên là lo lắng rồi.

Nhưng cô rất rõ, nhiều năm như thế, tính tình Cố Thần tuy quái đản, kiêu ngạo, nhưng làm việc rất có chừng mực, không bao giờ gây phiền toái.

Tuy nói thế, nhưng cô không chú ý đến vừa nãy mình đã nhăn mày.

Hai phút sau, di động Sở Dư hiện lên một tin nhắn, ngón tay linh hoạt mở khóa màn hình, nhìn chằm chằm.

Lý Linh Linh hơi tò mò, “Tin nhắn của Cố thiếu hả?”

“Ừ” Sở Dư gạt đầu, “Bảo mình xin nghỉ giùm hai người họ.”

Đương nhiên, còn có một câu bảo cô đừng lo lắng, cái này thì không cần nói cho Lý Linh Linh biết.

Sau khi Sở Dư xin phép, tạm thời bỏ qua chuyện này, bắt đầu học bình thường.

Hai người Cố Thần đi đến giữa trưa mới quay về từ cửa sau.

Tiết này là tiết toán, cả lớp vô cùng im lặng, Sở Dư cúi đầu viết bài, cảm thấy có người ngồi xuống bên cạnh, mới ngẩng đầu lên nhìn.

Nhìn đôi mắt cậu, cảm giác ngoài dáng ngồi hơi xấu ra thì tâm trạng rất tốt, mọi việc chắc đã giải quyết ổn thỏa, nên cô cúi đầu tiếp tục viết bài.

Khóe môi Cố Thần từ từ sụp xuống.

Dường như đang tủi thân, cậu sờ hai má bị xước, cậu bị thương, vết thương lớn thế mà cô ấy không thêm quan tâm luôn?

Cậu xé tờ giấy viết vào, “Tôi về mà cậu không thêm hỏi xem tôi có bị thương không à?”

Nhìn chằm chằm, cậu trừng tờ giấy trong tay, khảy khảy mái tóc.

Sao... sao cứ cảm thấy như nường tử một mình thủ phòng trống ai oán vì phu quân đang điểm bên ngoài mà không quan tâm đến mình vậy.

Cậu vò lại ném vào học bàn, lại xé một tờ, nghĩ nghĩ rồi viết.

“Tôi về rồi, mọi chuyện đã giải quyết, đập cho thằng giặc lùn đó phải kêu cha gọi mẹ, chắc cậu còn nhớ thằng đó, là cái đứa hồi đó kéo tóc cậu đấy...”

Hình như sai sai... Nếu cô hiểu lầm làm sao?

Thiếu niên ngừng tay, lại viết lại lần nữa.

Sửa một hồi, Cố Thần nhìn đi nhìn lại, thấy mấy câu này quá trắng trợn rồi, tâm tư của cậu nhất định sẽ bị lộ, lúng túng một hồi...sửa lại lần nữa.

Cuối cùng...trên giấy chỉ còn lại hai câu.

“Tôi về rồi, có xin phép không?”

Thiếu niên chợt dạ hải lòng gật đầu, cảm thấy vậy là tốt nhất, sẽ không bị lộ.

Lúc chuẩn bị gửi giấy cho Sở Dư, cậu đột nhiên nghĩ tới... Chết rồi! Chữ của cậu vẫn chưa rèn đẹp.

Dáng ngồi cứng ngắc, cả người Cố Thần không thoải mái.

...

Chuông tan học còn chưa reo.

Ngoài cửa sổ các bạn học chạy qua như một cơn gió, vừa chạy vừa quay lại nói, “Mau lên! Lát nữa căn tin đông lắm!”

Mọi người trong lớp bắt đầu xôn xao, giáo viên vẫn cứ đứng trên bục giảng giảng bài, đến khi chuông reo mới cho tan học.

Giáo viên vừa dứt câu, mấy bạn học đã vồn vàng chuồn ra ngoài.

Không muốn chen lấn, mấy người Sở Dư Cố Thần chờ mọi người rời đi hết mới ra khỏi lớp.

Trên đường về nhà.

“Mọi việc giải quyết xong rồi hả?” Sở Dư hỏi.

“Đương nhiên.” Cố Thần chưa kịp nói, Tôn Hạo Quảng đã chen vào, nhắc tới việc này cậu ta vô cùng thích thú, lúc nói chuyện khóe môi bị sưng cũng không thấy đau.

“May mà có nhị ca, cậu không biết thằng lùn đó nham hiểm bao nhiêu đâu, chắc là biết tôi sẽ về tìm viện binh, nên nó gọi mười mấy người đứng chờ ở đó, chờ bọn tôi đến.”

Thật ra cậu ta rất sùng bái Cố Thần, nên biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Cảm thấy có người nghe nên càng hưng phấn, hoàn toàn không biết về mặt của chàng trai phía sau không chen miệng vào đã nặng nề đi bao nhiêu.

“Nhiều người thì được cái gì? Nhị ca tôi lúc đó tùy tiện dùng một chiêu... sau đó chắc là thằng đó bị khiêng về rồi ha ha ha ha...”

“Đúng rồi, nhị ca còn nói traten bóng rổ lần này nhất định phải tham gia ha ha ha, thằng giặc lùn đó đang muốn đoạt giải quán quân, làm sao có thể, cơ mà có một điều kiện...”

“Điều kiện gì?”

Tôn Hạo Quảng chỉ cười to, cậu ta nhìn cô rồi cười hắc hắc, “Hỏi nhị ca tôi đi, tôi không nhớ rõ ha ha ha!”

“Nhị.” Tôn Hạo Quảng xoay người, chưa kịp kêu nhị ca đã thấy về mặt âm trầm của người phía sau, cậu ta rùng mình sợ hãi, khóc không ra nước mắt, teo ròi, đặc ý quá rồi!

Cậu ta vỗ đầu, dường như nghĩ đến cái gì, “Tôi quên mất, tôi còn bận việc!”

“Tôi phải đi đây!” Cậu ta nhìn Sở Dư, dáng vẻ nôn nóng bất an, tốc độ nói nhanh hơn, “Đúng rồi! Nhị ca bị thương trên người, lát nữa phiền cậu bôi thuốc dùm cậu ấy.”

Dường như gấp lắm, cậu ta vừa nói xong đã phóng cái vèo.

Sở Dư chưa kịp đáp lại đã không thấy bóng dáng cậu ta đâu.

Nhớ đến cậu ta nói Cố Thần bị thương...

Cô nhú mày, cẩn thận nhìn cậu, cuối cùng thấy vết xước nhỏ trên mặt cậu, cô vươn tay kéo cậu đi. “Trong nhà có thuốc sát trùng không?”

Trên người chắc còn có vết thương, về nhà thoa thuốc vậy.

Độ ấm trong lòng bàn tay truyền đến trên da khiến cậu bình tĩnh lại.

Chàng trai ngoan ngoãn để cô kéo đi, còn uất ức nói thầm.

“Vết thương to tể mà cậu cũng không thấy...”

Cũng không hỏi xem cậu có đau không...

Tên Háo Tử chỉ biết chít chít cả ngày, có gì hay mà nghe!

Tác giả:

Tôn Hạo Quảng: Cả thế giới thiếu nợ tôi một giải Oscar!

Sau khi Tôn Hạo Quảng nghe thấy tiếng lòng của Cố tiểu gia liền quỳ xuống OS: Tôi sai rồi!

[Nhật ký mắt mặt của Cố tiểu gia]

Cố tiểu gia: Nam tử hán phải khí phách một chút mới được.

..

Cố tiểu gia: qwq, Sở Tiểu Dư, đau quá đi, phải thổi “phù phù” ~~

17. Chương 17

Sở Dư nhìn cậu, khóe môi cong lên, không thèm tranh cãi với cậu vết thương to hay nhỏ.

“Ngồi xuống.” Cô chỉ vào ghế, giọng thản nhiên, “Hộp cứu thương để ở đâu rồi?”

Chàng trai cũng không phản kháng, ngoan ngoãn ngồi xuống, thấy dáng vẻ nhẵn mày của cô thì miệng cũng mềm đi, “Trong phòng tôi, gần tủ bên trái.”

“Lấy giùm tôi được không?” Cô nghĩ nghĩ rồi hỏi.

Không gian riêng tư, mình không nên lục lọi là tốt nhất.

“Nghĩ nhiều làm gì.” Cố Thần nghĩ một phát là biết ngay cô đang bận tâm điều gì, tốn hơi thừa lời, lầm bầm, “Bên trong cũng không hẳn là phòng ngủ, tôi chỉ ngủ trưa mà thôi.”

Giữ làm gì ba cái lễ tiết xàm xí ấy! Phìền!

Nếu cậu đã nói thế, Sở Dư cũng không phải là người không biết điều, lập tức khẽ cười, đi tìm cái hộp cứu thương.

“Ngẩng đầu lên.”

Cô vịn nắp chai còn i ốt.

Trước tiên phải rửa vết thương cái đã.

Chàng trai nghe lời ngẩng đầu, cô nhìn mấy vết xanh tím trên mặt, nâng cằm cậu lên, cầm miếng bông gòn chấm chấm.

Cầm bị người trước mặt nắm lấy, mỗi lần tay cô nâng lên hay hạ xuống, mỗi một động tác đều khiến tim cậu nhảy nhót liên tục.

Dường như cô muốn nhìn kỹ hơn, hơi cúi người xuống càng gần, mái tóc mềm mại lướt qua hai má cậu, thậm chí cậu còn ngửi được mùi hương thoang thoảng.

Giống như cánh bướm nô đùa giữa những khóm hoa, khiến trái tim người khác phải ngứa ngáy.

“Đau hả?” Cầm giác gò má ở dưới tay đang trốn tránh, Sở Dư dừng tay, hỏi cậu.

“Hả?” Vẻ mặt chàng trai hoảng hốt, nghe thấy nên gật đầu bừa, ngay lập tức lại lắc đầu, “Không...”

“Cái gì?”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của người trước mặt, lời nói vừa thốt ra vội vàng sửa lại, “Không...không đau lắm.”

Lời đã nói ra, không thể nuốt lại được.

Chàng trai thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, yên lặng ngẩng đầu nhìn trời.

...Trần nhà đẹp quá đi.

“Tôi nhẹ một chút nhé.” Tay Sở Dư nhẹ lại, giọng nói nhẹ nhàng, mang theo ý dụ dỗ. Giật giật tay, nhắc nhở, “Cậu cúi xuống một tí, cao quá.”

“Ừ...ừ” Chàng trai nhanh chóng nhìn xuống, điều chỉnh góc độ theo động tác của cô, thế là tầm mắt liền rơi vào... Chàng trai dời mắt, nhìn chăm chăm vào bức tường không dám hó hé.

“Được rồi.” Sở Dư ngừng tay, lùi ra sau, nghĩ nghĩ, rồi lại lấy từ trong ba lô ra hai miếng băng keo —— hình một con heo hồng.

“Cái gì đây!” Cố Thần cứng đờ, ngửa đầu, vẻ mặt kháng cự, “Vết thương nhỏ thế này, dán gì mà dán.”

Con heo nhìn ngu như gì, còn là màu hồng nữa chứ! Cậu mà dán đi ra ngoài, để người khác cười cho thúi mặt à.

Sở Dư cong môi, bây giờ vết thương nhỏ rồi à...

“Tôi không dán!” Cố Thần cảnh giác lùi ra sau, kiên quyết nói.

Sở Dư nhìn cậu một hồi, nghĩ nghĩ, nếu không muốn dán... cũng được thôi.

—— Dù sao con trai sĩ diện cũng là chuyện bình thường. Lát nữa xuống lầu mua mấy miếng bình thường là được.

Cô cong môi, lúc đang định nói với cậu lại nghe giọng nói hỏn hển...

“Cậu...cậu lại xài chiêu này!”

Ánh mắt kia dường như biết nói, trong suốt yêu kiều, lại chứa hình ảnh của cậu, luôn khiến cậu có cảm giác trong mắt cô luôn có cậu... khiến cậu phải đồng ý với cô.

“Tôi nói cho mà biết, lần này tôi không thỏa hiệp đâu! Cậu... cậu nhìn tôi cũng... vô dụng thôi!”

Sở Dư hơi kinh ngạc, lập tức mỉm cười, cúi đầu nở nụ cười.

“Được.”

Sợ cô khiến cậu thẹn quá hóa giận, Sở Dư không nói, chỉ cắt miếng băng keo heo hồng kia đi, cười tủm tỉm gật đầu, tỏ vẻ chính mình thỏa hiệp.

“Trên người còn có chỗ nào bị thương không?” Cô hỏi.

Dường như bỏ qua vấn đề vừa nãy.

Nhìn miếng băng keo heo hồng biến mất, rõ ràng là không tiếp tục bắt cậu dán nữa, Cố Thần thở dài nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy hơi mất mát.

Sao... sao lại thỏa hiệp dễ dàng thế!

Cô không lo vết thương của cậu bị nặng hơn ư?

Nhưng nghĩ đến mấy lời cô vừa hỏi, hắt cằm, “Có.”

Ngọt ngào quá.

Vẫn tốt... Hừ, đáng tiếc cậu lại bị thương.

Chàng trai kiêu căng nhìn Sở Dư, để có thể nhanh chóng bình phục... để cô ấy xem hộ cũng không sao...

Thoa thuốc xong, thấy Sở Dư dọn dẹp đồ tính rời đi.

Cố Thần đưa người đến tận cửa, muốn nói lại thôi, nhẩn nhẩn một lúc rồi cũng không nhịn nổi, mất tự nhiên hỏi, “Miếng băng keo đó đâu?”

Hay là... hay là cứ dán đi, rủi để lại sẹo thì sao.

Sở Dư mỉm cười, lục trong ba lô, vẫn là màu hồng, “Tôi chỉ có loại này, lát xuống dưới mua loại bình thường cho cậu.”

Khóe miệng chàng trai không nhịn được cong lên.

—— Cậu có người đau lòng nè.

“Khụ” một tiếng, cậu giật lấy, nhỏ giọng, “Lấy cái này đi.”

“Đàn ông con trai lựa chọn cái gì!”

Đi xuống dưới mua làm gì còn thời gian ngủ trưa.

...

Vài ngày nữa sẽ có trận bóng rổ, Cố Thần nói sẽ tham gia, vậy là thật sự muốn tham gia, hay là do người nào đó tàn bạo lôi kéo tham gia.

Tuy cậu tự tin nhưng không hề khinh địch. Cho nên mấy ngày nay, cứ giờ ra chơi là Cố Thần đều ở sân bóng rổ.

Giữa trưa, Triệu Tường ôm trái banh đứng chờ ở sân bóng.

Nhìn Cố Thần từ xa đi tới, cả đám người đều đứng dậy, chờ cậu đến gần.

—— Tiếng phì cười truyền đến.

Cố Thần nhủ thầm, nhìn xung quanh, “Cười cái gì?”

Cả đám lúng túng, trong lòng sợ run, cố nén cười.

Nén đến hồng thẹn rồi...

Cố Thần không để ý, tâm trạng cậu đang vui, nhìn cái gì cũng thấy vui mắt.

Dùng vẻ mặt đắc ý nhìn bọn họ hai giây.

Nhếch mép, lưỡi so đo với họ.

— Dù sao, cũng chỉ là một đám FA bị thương chỉ có thể tự mình bôi thuốc.

Tùy tay cầm trái banh, nhủ thầm, “Nào!”

Đã nói sẽ thắng, đến lúc đó sẽ có nhiều người đến xem, Sở Tiểu Dư cũng đến nữa...

Cả đám:... Phắc... Ánh mắt ấy là sao...

But, cứ thế buông tha bọn họ??

...

Triệu Tường thở hồng hộc, không ngại mặt đất bẩn, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tôn Hạo Quảng... vẻ mặt cứng ngắc.

“Anh Cố... uống thuốc kích thích hả?”

Bọn họ đã thay phiên mấy lần, anh Cố nhà cậu vẫn còn có tinh thần, bóng sắp bị cậu đập cho nở hoa, ngược cả đám bọn họ, hăng hái ghê gớm.

Về mặt Tôn Hạo Quảng như là cậu ảo tưởng quá, lắc lắc đầu, “Không có.”

Sau đó nghiêm túc bổ sung, “Chỉ là uống xuân dược thôi.”

Xuân tâm nhộn nhạo gì gì đó, đáng sợ nhất.

Tác giả:

Cố Tiểu Gia: Hừ, một đám FA! Tôi có người quan tâm bôi thuốc cho đấy nhé!

18. Chương 18

“Cố thiếu ở đó...”

“Nhìn kìa, là Tôn Hạo Quảng!”

Lúc này trên sân còn chưa bắt đầu, nhưng người ở Nhất Trung và Nhị Trung đang khởi động làm nóng người, làm quen cảm giác một chút, bên ngoài sân có vài nhóm hai ba cô gái đi chung với nhau, lần lượt chiếm vị trí trên khán đài, che miệng nhìn rồi chỉ trỏ về phía các chàng trai đang làm nóng người ở trên sân.

“Bập...”

Quả bóng đập vào rổ, xoay tròn ở thành rổ một vòng, lắc lắc mấy lần, rơi xuống.

Cố Thần ném bóng rổ, nhìn một lượt, thờ ơ đẩy người bên cạnh rồi lơ đãng nói, “Việc tôi bảo cậu làm đã làm đến đâu rồi?”

Tôn Hạo Quảng bị đẩy tay, bóng trong tay trực tiếp rơi xuống, người trước mặt đang khom người đuổi thân bị bóng đập làm lảo đảo, cậu vội vàng khoát tay tỏ ý xin lỗi.

Sau đó quay đầu lại nhìn về phía Cố Thần, “Dĩ nhiên là đã làm rồi.”

Ghế người nhà đã giải quyết xong, mấy anh em ai cũng không có bạn gái, vì muốn Sở Dư được ngồi ở ghế người nhà được thoải mái hơn, cậu còn cố ý chạy đến lớp mười một chuyển để dẫn dò em gái, sau đó nói Sở Dư trông em gái hộ cậu.

— Mặc dù em gái cậu vốn dĩ muốn đến.

“Sao vậy?” Tôn Hạo Quảng nhìn sắc mặt Cố Thần, nhìn quanh một vòng, “Sở Dư vẫn chưa tới sao?”

Thiếu niên nhú mày, quay đầu lại, bóng đập vào bảng, rơi xuống cái bịch.

Tôn Hạo Quảng sờ mũi, an ủi, “Còn sớm mà, chắc lát nữa kiểu gì cũng sẽ đến thôi.”

Cố Thần đáp một tiếng cho có, có vẻ không quan tâm, nhưng lực trong tay lại rất lớn.

Ai là người hứa đến xem để cổ vũ cho cậu chứ?

Sở Dư đi cùng Tôn Ngữ.

Tôn Ngữ chính là em gái của Tôn Hạo Quảng, tiểu cô nương xinh đẹp lanh lợi, trên đường đi cứ luôn miệng than thở về anh trai ngốc nghếch của mình với cô.

Sở Dư mỉm cười lắng nghe, không nói nhiều, nhưng cô cũng đoán được, tình cảm anh em họ thực sự rất tốt.

“Chị đợi em một lát.” Tôn Ngữ kéo cô vào siêu thị một chuyến, cầm hai chai nước thể thao, “Em phải mua cho anh em hai chai nước đã.”

Sở Dư nghĩ một lát, cũng cầm hai chai.

Mua cho Cố Thần nữa.

...

Lúc hai người vào trong, khán đài gần như được lấp kín, Tôn Ngữ nhìn hai lần, thấy mục tiêu rõ ràng rồi dẫn Sở Dư chạy thẳng tới hàng ghế trước.

“Mình ngồi đây đi chị!” Cô tùy tiện ngồi xuống, vỗ vào chỗ bên cạnh.

Sở Dư nhìn cô cười.

“Em mệt quá, phải uống nước đã.” Lúc này, như cảm nhận được điều gì, thiếu niên nghiêng đầu qua, nhận ra người trước mặt thì mắt liền sáng lên, ném bóng qua một bên rồi đi đến chỗ ghế người nhà.

“Không phải đây...” Có... Một chàng trai cầm chai nước lên vẫy vẫy, giống như đang muốn gọi.

Triệu Tường xoa trán, sau đó vỗ mạnh một cái, nháy mắt, để cậu nhìn cho kỹ.

Đến cả cậu cũng đã nhìn ra, anh Cố đi lấy nước chắc? Rõ ràng là đi về phía người ta.

Sở Dư chưa từng đi xem một trận đấu bóng rổ nào, nên cũng không biết thật ra có một số quy tắc ngầm, ví dụ như, đây là ghế người nhà.

Cô không biết, nhưng những người khác đều biết, vậy nên khi có người ngồi xuống, đặc biệt là lúc Cố Thần thả bóng để đi sang bên này...

Sặc! Hóa ra tin đồn đó là thật! Nhìn đi! Đó chính là bạn gái của Cố thiếu!

A a a! Cố thiếu đi qua rồi! Là muốn đến cổ vũ người yêu sao?!!!

Sở Dư chỉ cảm thấy xung quanh rất yên tĩnh, lúc đang định ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một đôi giày thể thao màu trắng dừng trước mặt mình, hơn nữa còn có một giọng nói quen thuộc vang lên, “Sao đến trễ quá vậy?”

Sở Dư ngẩng đầu lên, “Đi siêu thị một chuyến.”

“Siêu thị?” Mắt Cố Thần sáng lên, nhìn một lượt, thấy cô mang theo hai chai nước thể thao đặt ở bên cạnh, mắt cậu lại sáng thêm vài phần nữa, nhưng lại kiềm chế để khóe miệng không cong lên, cậu mắt tự nhiên, “Hôm nay nóng quá, tôi hơi khát.”

Kiểm chế được mà, không được nóng vội.

Tôn Ngữ ngồi bên cạnh cố gắng tránh ra xa, không dám nhìn thẳng, bộ dạng này của anh Cố... Trông cứ như một con cún con đang tha thiết nhìn vào miếng xương đang nằm trong tay chủ vậy...

Người đàn ông tàn nhẫn của hội... Thảm không nở nhìn.

Sở Dư không cảm thấy có gì khác thường, cô đưa đồ uống cho cậu, nhìn quần áo cậu đang mặc trên người, khẽ cười, “Mặc nhiều áo quá nhỉ.”

Bình thường Cố Thần cứ như người ngồi trên đồng lửa vậy, ngày ngày đều la hét đến nóng người, so sánh quần áo của cả hai, như không phải đang ở cùng một mùa vậy.

Hôm nay lại hiếm khi thấy mặc thêm một chiếc áo khoác.

Cố Thần cầm đồ uống, mở nắp ra, xoay đầu qua nhìn về phía bên cạnh, lúc này mới để mặc cho khóe miệng cong lên.

Ngọt ghê.

Đột nhiên nghe được lời này của cô, chỉ trong nháy mắt, cũng chẳng hiểu vì sao tai lại đỏ lên.

“Khụ khụ, là người khác... cứ bắt tôi mặc.”

Suýt chút nữa là đồ uống phun hết cả ra ngoài, cậu ho khan một tiếng, cởi áo khoác ra, hất cầm, nhét vào trong lồng ngực cô.

“Vậy cậu cầm giúp tôi đi.”

Tôn Ngữ...

Dịch ra một chút, lại cách xa chỗ đó thêm chút nữa.

Sở Dư không nghĩ gì nhiều, tự nhiên cầm lấy. Nhìn xuống sân chơi một lát, lúc này bên Nhị Trung kia đã vào sân, MC cũng đã bắt đầu điều chỉnh micro.

Cô hỏi, “Bây giờ cậu phải vào sân rồi đúng không?”

Miệng nhỏ của Cố Thần nhấp nhấp đồ uống, ngồi bên cạnh cô, bộ dạng ăn uống no nê lười biếng.

Xì xào một tiếng, đang định nói chuyện, chỉ thấy bên cạnh có người từ từ đi đến đây.

Vu Lan nhìn quanh một vòng, hình như chỉ còn mỗi chỗ này là còn chỗ trống, cô nàng nhìn bọn họ có chút khó xử, mắt tự nhiên hỏi, “Tôi có thể ngồi ở đây không?”

Không thể không nói, bình thường khi con gái cao ngạo mà đỏ mặt mắc cỡ, thì thật dễ khiến cho người khác động lòng.

Mấy người bên cạnh rung động, tất cả đều im lặng nhìn sắc mặt của Cố Thần và Sở Dư.

“Không thể.” Sở Dư còn chưa lên tiếng, Cố Thần đã trực tiếp dội thẳng một gáo nước lạnh, bộ dạng lười biếng trở nên nguy hiểm trong nháy mắt.

Mặc kệ không có chỗ ngồi hay khó xử gì đấy thì vẫn đều không thể.

Vu Lan lại nhìn quanh vị trí của sân bóng lần nữa, cắn môi, răng trắng cắn môi đỏ, đúng là xinh đẹp bức người, đáng vẻ không còn cách nào khác, “Tôi tới trễ, sân bóng thực sự không còn chỗ nào...”

“Liên quan gì đến tôi?” Cố Thần nhíu mày lại, ngang ngược không thèm che giấu, nhìn mặt cô gái đang kiểu không thể tin nổi, cậu không nhận được mà tiếp tục nói.

“Không có chỗ ngồi thì đứng, không đứng được thì biến!”

Xung quanh yên lặng một hồi, âm thanh rầm rì liên vang lên.

Lý Linh Linh ngồi ở đằng sau cách đó không xa, vỗ đùi cười một hồi, sau đó đứng lên, cười toe toét lộ ra một hàm răng trắng, không hề che giấu cười nhạo, “Này! Vu Lan! Chỗ của mình vẫn còn chỗ trống này.”

Cô đi cùng với bạn cùng phòng, sợ Sở Dư không có chỗ ngồi, dành cho cô một chỗ, quên mất là cô đã có chỗ ở ghế người nhà...

Nhìn sắc mặt của Vu Lan lúc này, thật khiến người ta sảng khoái quá đi.

Ngược lại bạn cùng phòng lại đụng vào tay cô nàng, ý bảo cô đừng có làm càn như vậy nữa.

Lý Linh Linh hoàn toàn không để ý đến.

Cố thiếu đã có bạn gái, cô ta chính là tự mình chạy đến làm kẻ thứ ba, thật là, cứ nghĩ xinh đẹp thì Cố thiếu sẽ thương hoa tiếc ngọc chắc? Ha ha ha! Đúng là tự mình làm mình mất mặt!

Mẹ nó, Cố thiếu thật khiến người ta hả dạ quá!

Vu Lan tức muốn điên, nhưng vẫn là chậm chạp đi qua, cái tiếng rầm rì chết tiệt, cứ như xung quanh có cả ngàn con ruồi vậy, gớm chết đi được.

Túi xách suýt nữa thì bị cô nàng tự mình bóp nát, miễn cưỡng giữ lại vẻ kiêu ngạo, làm như cô thực sự đang đi tìm chỗ ngồi, bây giờ tìm thấy rồi nên cũng rất mừng rỡ.

Nhìn cô nàng như vậy, xung quanh có vài người lại thấy xấu hổ thay, nói không chừng bọn họ còn nghĩ nhiều hơn.

Mặc dù cậu và Sở Dư có ý kiến khác nhau, nhưng cô vẫn đợi sau khi đám người kia đi rồi mới hỏi, “Sao lại đuổi người ta đi thế?”

Ở đây vẫn còn rất nhiều chỗ mà.

Khí thế trong mắt Cố Thần liền tháo xuống trong nháy mắt, kiêu ngạo nhấp ngụm nước, có chút đắc ý.

Cậu chỉ muốn đạt được chức bạn trai của tiểu mỹ nhân!

Những người khác tội nghiệp cô ta vì lý do gì, cậu không quan tâm!

Dù sao chỗ ngồi đại diện cho bạn gái này chỉ có Sở Tiểu Dư mới được ngồi!

Sở Dư trầm ngâm một lúc, “Chỗ ngồi này có ý nghĩa gì sao?”

Cố Thần trước mặt mọi người độc mồm độc miệng như vậy, mặc dù cô không hiểu, nhưng cũng không tùy tiện ngắt lời, nhất định là có lý do gì đó.

Suy nghĩ một lát...

— vậy thì, chỗ ngồi này có ý nghĩa đặc biệt gì nhỉ?

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Tiểu Gia OS: Haiz, bổn thiếu gia phải đạt được chức bạn trai của tiểu mỹ nhân!

19. Chương 19

“Hà?”

Cố Thần khê sững sốt, đột nhiên chớp mắt, không biết lấy khăn ướt từ đâu ra, cẩn thận lau chai nước, “Đây... Đây là ghế người nhà.”

Mặt cậu căng thẳng, làm ra vẻ vấn đề này có gì hay ho đâu mà hỏi chứ.

“Ngồi ở đây có nghĩa là có quan hệ khá thân thiết, cô ta là một người xa lạ thì đương nhiên không được ngồi ở đây rồi.”

Sở Dư nghĩ ngợi, cảm thấy cậu nói rất đúng, bèn gật đầu.

Thấy cô gật đầu, thiếu niên mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm như vừa trút hết gánh nặng vậy, nhưng cũng không thể ngồi yên ở đây được.

“Sắp bắt đầu rồi, tôi vào sân đây.”

Đi được hai bước, cậu lại quay lui lại, vờ ra vẻ thờ ơ mà nói, “Đừng quên cổ vũ cho tôi đấy.”

“Ừm.” Cô đáp.

Tiếng còi vang lên, cuộc thi bắt đầu.

Lúc nào thời gian thi đấu cũng trôi qua rất nhanh.

“Số 17 của đội đỏ đã dùng kỹ thuật đánh lừa đối phương, vòng qua số 7 đội xanh, nhảy lên, úp rổ!” Giọng của bình luận viên ngày càng to, khiến cho người nghe hừng hực khí thế theo, “Vào chưa? Woaaaa! Vàoooo!”

“Bây giờ đội đỏ đang dẫn đầu với tỉ số 1-0!”

Tiếng vỗ tay cùng tiếng hò reo hòa làm một.

Sở Dư nhìn chằm chằm vào số 17 của đội đỏ, không khỏi mỉm cười.

Chàng trai ở trên sân bóng thoải mái phô ra tốc độ và thể lực của cậu khác với những người khác đến đâu, đáng vẻ lúc cậu nhún mảy chỉ huy mọi người cũng có có sức hấp dẫn lạ thường.

Trận đấu vẫn diễn ra.

“Bầu không khí ngày càng căng thẳng hơn rồi!”

“Rất rõ ràng, số 17 của đội đỏ đang bị đội bạn kèm chặt.”

“Số 2 và số 8 của đội xanh đang bao vây xung quanh cậu, như muốn đẩy cậu vào thế bị động.”

“Lúc này số 3 của đội xanh đang dẫn bóng trước, đồng đội của đội đỏ cũng chạy đến! Tỷ số sẽ được gỡ hòa hay đội đỏ sẽ nhanh chân hơn đội bạn một bước đây?!”

Mọi người nín thở chờ đợi, Tôn Ngữ bất giác nắm chặt tay Sở Dư.

“Perfect!!!”

“a!”

“Trời má oiii!”

Bên ngoài sân đột nhiên vang lên những tiếng hét chói tai, tay đưa lên miệng để cố gắng không hét lên.

Tôn Ngữ liền đứng lên ghé nhảy căng lên, phấn kích gọi anh Cố.

“Chúng ta hãy xem lại cảnh tượng vừa rồi.” Bình luận viên cũng đang rất kích động, vừa rồi còn trực tiếp nói một câu perfect, lúc này lại tiếp tục nói,

“Lúc quả bóng vừa vào rổ, số 17 của đội đỏ vốn đang bị kèm chặt lại đột nhiên nhảy lên, đập cho bóng đã chạm vào thành rổ bay ra ngoài! Thực sự rất tuyệt!”

Nụ cười trên mặt Sở Dư càng đậm hơn, không nhịn được mà vỗ tay với Cố Thần, đã rất lâu rồi cô không cười tươi như vậy.

Trái tim chàng trai đập mạnh chỉ trong nháy mắt, mặc dù cách xa không thấy rõ, nhưng cậu cũng có thể tưởng tượng ra được hình ảnh đó.

— Lúc cô cười thực sự rất đẹp, đặc biệt là khi cô vui, tựa như mặt hồ trong veo được chiếu sáng bởi những vì sao lấp lánh giữa bầu trời đêm.

Tiếng tim đập ngày càng lớn, cứ như muốn chọc thủng màng nhĩ.

Máu chảy nhanh cơ hồ không ngừng lại được, đột nhiên thiếu niên mất kiểm soát, giơ tay lên giữ một cái hôn giữa không trung.

! Tiếng hét chói tai chỉ mới yên lặng một lúc, rồi lại càng điên cuồng hơn...

Sở Dư ngăn người, mặc dù thấy xung quanh mọi người ai cũng kích động, nhưng cô lại chẳng có vẻ gì gọi là bất ngờ, cũng chỉ là làm một động tác tay ăn mừng thôi mà, cô vẫy vẫy tay rồi cười trả.

Điều này còn làm thiếu niên bất ngờ hơn.

Không nhận được mà nhếch môi, nắm tay lại rồi nhảy căng lên, nụ cười trên mặt sáng hết ngọn lửa.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều cảm nhận được rất rõ, số 17 của đội đỏ đang rất phấn khích, cứ như được tiếp thêm sức mạnh vậy...

Về mặt của đội mình: Thắng chắc rồi!

Về mặt của đội bạn: Chúng tôi không phục! Có gan thì chơi tập thể đi!

—— Để một người cân team thì còn gì gọi là hảo hán nữa cơ chứ!

Trận đấu kết thúc, Lý Ninh Đức ném phăng áo xuống.

Mẹ nó! Tên họ Cố kia uống phải thuốc kích thích sao?!

Các bạn học lần lượt rời đi, trên đường, dù giọng đã khàn nhưng vẫn không ngừng gọi hai chữ Cố thiếu, hoặc là không thể kìm lại được sự phấn khích mà bàn về chuyện trên sân bóng...

Lúc đi về phía Sở Dư, mắt của Cố Thần lại sáng lên.

Quả nhiên, còn chưa đến gần, Sở Dư đã bật ngón tay cái lên, “Tiểu Cố! Bao đỉnh!”

“Nào có.” Thiếu niên cố gắng để đuôi mình không ve vẩy, cậu nâng cằm lên, mở nước uống ừng ực ừng ực, kiêu ngạo nói, “Cứ vậy mà phát huy.”

Suy cho cùng thì cậu cũng chỉ nghĩ về cô thôi

~~Một đám anh em:...

Thấy bọn họ không tin, thiếu niên ngằm liếc họ một cách đắc ý.

Chẳng trách bọn họ nghi ngờ.

—— Dù sao thì, lũ FA bọn họ cũng chẳng biết gì về sức mạnh của nụ hôn đó đâu.

...

Chiều tối.

Bà Cố đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Đầu dây bên kia, chàng trai hít một hơi, giọng có hơi run, “Bà nội Cố, cháu là Tôn Hạo Quảng đây ạ.”

“À, Tiểu Tôn đấy à.” Bà Cố nghe ra giọng, bà rất quen với Tôn Hạo Quảng, hồi còn bé thường xuyên đến nhà quậy phá với thằng hai, sau này lớn rồi cũng đến nhà họ Cố không ít lần.

“Sao thế?” Giọng bà lão rất hiền.

“Không có gì ạ.” Đầu dây bên kia cười nói, “Hôm nay chúng cháu được giải nhất, anh em chúng cháu có phần phấn khích, liền rót cho nhị ca không ít rượu ạ. Nhị ca cũng đã uống nhiều rồi, có thể không về được...”

Không phải là bây giờ cậu ta không thể về được, mà là anh em bọn họ căn bản không muốn cho cậu về.

Uống rượu say càng thêm hung dữ... Đúng là vũ khí của loài người, cũng không biết thói quen “một lời không hợp liền ra tay” là từ đâu mà đến nữa.

Bà Cố yên lặng nghe, không quan tâm đến lời giải thích vì sao lại uống rượu của mấy đứa nó.

Chỉ hỏi, “Uống say khướt rồi hả?”

Đến bà còn chưa thấy bộ dạng uống say khướt của cháu trai nhà mình lần nào...

Tôn Hạo Quảng ngây người, hoàn toàn không nghĩ đến việc bà Cố sẽ hỏi câu này, đúng là khác xa vạn dặm so với ông Cố.

—— cậu còn cố tình nói thành bọn họ chúc rượu...

Cuối cùng cũng phản ứng lại, Tôn Hạo Quảng nhìn đồng bọn đang uống rượu như điên... Cười gượng, “Sao bà biết ạ?”

“Nhị ca của chúng cháu rất ngoan, hoàn toàn không nói gì, chỉ là...”

“Sở... Tiểu Dư đâu rồi?” Một giọng nói say khướt quen thuộc vang lên từ sau lưng cậu, kéo cổ áo cậu, mang theo chút khí lạnh, cứ như không hài lòng với câu trả lời của cậu nên phải ra tay, “... Trả... Trả lại cho tôi...”

Tôn Hạo Quảng:...

“Anh! Anh!” Những người bên cạnh vội vàng đến giải cứu người đang đè lên vai cậu, nhanh chóng kéo người đi.

Tôn Hạo Quảng nhìn điện thoại trong tay, tròn mắt nhìn một người đang say khướt, nhị ca, anh không biết mình đang làm gì sao?!

Đầu dây bên kia yên lặng một hồi, đột nhiên lại truyền đến một trận cười.

Bà Cố đặt đồ đang cầm trên tay xuống, cười tủm tỉm rồi nói vào ống nghe, “Tiểu Tôn à.”

“Con bật loa to chút đi.”

Vừa nói, bà liền cẩn thận tìm chức năng ghi âm trên điện thoại, rồi hài lòng nhấn vào.

Tôn Hạo Quảng ngây ra một hồi, cắn răng từ chối nói, “Thôi ạ, nhị ca uống say, nói nhiều không đếm xuể.”

Bà ngắt lời cậu, cười tíu tít, “Ngao nào, bà cũng biết cháu dâu của bà là nha đầu nhà họ Sở rồi, bà đây là đang giúp nó một tay thôi.”

Tôn Hạo Quảng:...

Nhị ca, em đã cố gắng hết sức... Do anh chằm ngồi trước.

“Cách... cách xa tôi ra một chút!”

Bên kia ồn ào một trận, cùng với giọng nói đang lảm bảm của thiếu niên say khướt.

“Muốn có vợ...”

“Muốn Sở, ợ, Tiểu Dư...”

“Tụi mày hôn vài...”

Haiz, cháu trai của bà thật là đáng yêu.

Bà Cố nghe một hồi, cảm thấy hài lòng rồi, mới đặt điện thoại xuống, nhưng mà... tốc độ tiến triển vẫn còn chậm quá nhỉ?

Bà nghĩ một lát, cười híp mắt dặn dò bọn họ cho cậu uống thêm chút rượu, đừng để cậu tỉnh, sau đó đưa cậu về căn hộ ở gần trường...

Uống say chỉ biết gọi Tiểu Sở là đúng đắn đấy...

Sau đó bà cầm điện thoại lên, gọi đến nhà họ Sở.

“Tiểu Sở đấy hả? Con giúp bà nội một chuyện được không?”

Tác giả có lời muốn nói: Bà nội Cố *trợ công boss*, hành động (?? >? <>

20. Chương 20

“Bà nội?” Sở Dư đang nghĩ xem giọng nói này của ai, hỏi, “Bà Cố ạ?”

Bà Cố cười haha, “Đúng rồi, là bà đây.”

“Bà Cố, bà muốn cháu giúp chuyện gì vậy ạ?” Cô không đáp ứng ngay mà nhỏ giọng hỏi.

Vẫn còn gọi bà là bà Cố, bà than thầm một câu hiệu suất của cháu trai nhà mình đúng là quá kém, sau đó vẫn cười tủm tỉm rồi lại xưng là bà nội như cũ, nói.

“Bà nội cũng không nhờ chuyện gì lớn, chỉ là hôm nay không phải thằng hai nhà bà có trận đấu bóng rổ à? Con cũng biết thân phận của bà nội và ông nội rồi, đi ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng gì, thằng hai lại là một đứa hiếu thảo, nên đã nhờ người ghi hình lại trận đấu rồi.”

“Vâng.” Sở Dư im lặng nghe, thỉnh thoảng đuôi mắt lại cong lên đáp lại một tiếng, tỏ ý rằng mình đang nghe, “Cố Thần đúng là rất hiếu thảo.”

Bà Cố cười làm nếp nhăn thêm sâu hơn, nói tiếp, “Vốn buổi trưa là có thể xem được rồi, nhưng thằng hai không phải đã đi ra ngoài ăn mừng rồi sao?”

“Ông nội nó ở nhà đợi mãi nhưng không đợi được, lại bắt đầu phát cáu lên, miệng thì nói một đàng mà trong lòng lại nghĩ một nẻo, còn nói gì mà không chịu đưa video đến thì sẽ không thèm nhìn mặt nó nữa chứ. Còn không cho người đi lấy về.”

Bà cười to, nói rất đầu ra đũa, “Bà còn không biết tính ông ấy sao?”

Sở Dư híp mắt cười.

Bà Cố thật là đáng yêu.

Bà đổi giọng, “Lão già đây bây giờ vẫn còn mặt nặng mày nhẹ ngồi ở phòng khách đợi video kia kia.”

Ông Cố đang chấp tay sau lưng vừa bước được một chân vào cửa, nghe thấy vậy, chân bỗng cứng đờ. “Này tôi làm sao hử...”

Bà Cố nhìn ông Cố đang nói to với vẻ mặt không phục, neho mắt lườm ông, bà nhìn ông Cố chán không buồn nói gì, đẩy kính lão lên rồi nói tiếp, “Tiểu Sở à, làm phiền con đi giúp bà nội một chuyện được không?”

Đúng là, hợp tình hợp lý.

Sở Dư nghĩ một lát, “Cố Thần có biết không ạ?”

Dù sao cô cũng là người ngoài, tùy tiện đụng vào đồ người khác cũng không tốt lắm.

Bà Cố cũng không ngại ngần gì, ân cần nói, “Biết chứ, thằng hai nói nó để ở trong phòng khách ấy, con cứ vào lấy là được.”

Cháu trai của bà nhất định sẽ nói như vậy.

Có chủ nhà đồng ý là tốt rồi. Đuôi mắt Sở Dư cong lên, “Thế thì con qua đó luôn đây ạ.”

...

Bên này.

Nhận được chỉ thị của bà Cố, Tôn Hạo Quảng cúp điện thoại với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nghe bà nói, cậu cũng dễ dàng hiểu được mục đích của bà là gì.

Nói thật, kế hoạch rất tốt, cậu lại rất muốn tình nguyện làm như vậy, nhưng vấn đề là, nhị ca của cậu bây giờ... làm sao cậu có thể kéo nhị ca về nổi đây?

Hai trong số ít những người không say nhìn cậu đứng đó, cuối cùng cũng không nhin được mà hét lên, “Mẹ nó! Hạo ca! Cậu làm mẹ gì ở đó mà mặt ngu quá vậy?!”

Vừa nói vừa bò dậy đứng lên.

Tôn Hạo Quảng xoa trán, đi tới.

Lúc này trong phòng đã là một đồng ngổ ngang.

Tháng này Cổ Thần không dẫn dắt bọn họ, đội bóng rổ thiếu đi một người chủ lực, bình thường lúc Nhị Trung so tài, cuối cùng cũng có cơ hội thắng, bọn họ nhất định sẽ nắm chắc cơ hội này.

Các anh em phải chịu uất ức thì cũng thôi, nhưng ngày ngày nhìn bọn họ điều vô dương oai, chắc chắn trong lòng rất khó chịu.

Lần này giải đấu bóng rổ League còn chưa bắt đầu, bên Nhị Trung đã lớn tiếng nói nhất định phải thắng này nọ, kiêu căng phách lối, nhưng lần này bọn họ lại thắng...

Cuối cùng vẫn là khí thế của thiếu niên, chỉ cần nghĩ đến sắc mặt của đám Nhị Trung kia, cũng đã cảm thấy uất ức trong lòng được giải tỏa, thoải mái không chịu được.

Đám anh em cứ một hai bảo đi ăn mừng.

Tâm trạng phấn khích, mấy người ở đội bóng rổ tự chuốc say mình, nhưng cũng không quên mời rượu anh hùng của ngày hôm nay là Cổ thiếu.

Được rồi, say hết cả lũ.

Có đứa thì ngồi ôm chai rượu, yên lặng ngồi trong góc không biết đang nghĩ gì, hoặc là xúm lại một chỗ rồi nói linh tinh, nhưng lại không di chuyển, trông rất ngoan.

Nhưng còn có một người đang say khướt, đoán chừng là đang chìm trong giấc mơ làm ngôi sao, cầm chai rượu lên làm micro, chề không đủ để hát, một chân nhảy lên ghế salon, dáng vẻ rất có tâm hồn nghệ sĩ, gào thét điên cuồng trong khi nó hát gì cũng có ai hiểu cái mẹ gì đâu.

Chả khác gì tiếng mổ heo cả.

Bên cạnh còn có hai người đang gục trên ghế salon, tư thế khác nhau, ngủ say như chết, dù trong này có ồn đến mức nào cũng không tỉnh dậy, cơ hồ như đang thi đấu tiếng ngáy khò khè với người nào đó, tiếng này tiếp lời tiếng kia, như một bản song ca, cho người kế tiếp bắt được nhịp.

Dù thế nào thì, những người này đều bị giới hạn bởi cái ghế salon, sức phá hoại không lớn lắm, cùng lắm thì cũng chỉ làm mất cay xè, tai nhĩ ỏi mà thôi.

Nhưng mà, nhị ca của cậu thì đương nhiên sẽ không như vậy rồi.

Tôn Hạo Quảng sống cũng đã mười mấy năm rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cậu biết, thì ra lúc nhị ca cậu uống say sẽ có bộ dạng như này.

“Ở đâu đây?” Bị tay của những cậu trai vây xung quanh, tiếp tục đi về phía trước, lại lung lay một bước, chân đụng phải thành ghế, vừa vấp một cái đã ngã nhào.

Thiếu niên cơ hồ bị đụng đau, giận tái mặt, nhăn mày lại.

Yên lặng một hồi, cứ như đang cố gắng để mình tự thăng bằng lại, quả nhiên, lại bắt đầu vững vàng đi đến.

Chàng trai từ từ đi tới cái ghế trước mặt, neho mắt lại nhìn một hồi, liền đá một cước.

Bang ——

Cậu lại đá thêm một cước nữa, nhìn chiếc ghế kêu lộc cộc lộc cộc bị đá ra thật xa, lúc này mới nghiêm túc tiếp tục tìm kiếm.

“...”

Thật ra thì, cậu cũng chả biết nhị ca cậu có say hay không nữa.

Đúng là bá đạo một cách không logic tí nào mà.

Đi thẳng một mạch về phía trước, đụng phải thứ gì cản đường cậu, không cần để ý đó là bàn ghế hay là người, chỉ cần cậu đụng phải, sẽ dùng một cước đá văng.

Trong phòng... Mọi thứ đều thay đổi vị trí đến mấy lần.

Tránh được một bàn chân đang đá, Tôn Hạo Quảng lén nghiêng rằng, sau này... Con mẹ nó ai dám chuốc say nhị ca của cậu nữa, cậu sẽ tính sổ với người đấy.

“Nhị ca? Nhị ca, em là Háo Tử đây, em dẫn anh về nhà được không?”

Bị nhiều người vây quanh cơ hồ khiến cậu không có cảm giác với câu nói này, suy nghĩ một cách khó khăn, rồi trực tiếp xách Tôn Hạo Quảng đi như xách gà.

Thiếu niên neho mắt, ghé sát vào, nghi ngờ nhìn chằm chằm mặt Tôn Hạo Quảng.

“Về, nhà?”

“Cậu biết nhà của tôi... Hức, ở đâu sao?”

Tôn Hạo Quảng: ...

Mùi rượu phả vào mặt, cậu ngửa ra sau rồi ngửa đầu lên, vậy mới nói... Ai đó có thể nói cho cậu biết, vì sao lúc Cổ thiếu uống say đến thế rồi mà vẫn còn nhiều sức như vậy không?

Thấy cậu không nói gì, vốn dĩ những người kiên nhẫn đã không nhiều, giờ uống say xong càng mất kiên nhẫn hơn, vị hung thần kia nhú mày, liền xốc cổ áo cậu lên không trung lắc lư hai cái, “Nói!”

“Khụ khụ, biết biết,” Tôn Hạo Quảng nói lỏng cổ áo, “Đi theo em đi, Sở Dư đang ở nhà đợi anh đấy!”

“Sở... Dư?”

“Á, là vợ tôi đấy mà!” Thiếu niên khẳng định gật đầu, rồi nở một nụ cười ngọt ngào.

Nói xong, tay của cậu liền buông lỏng một chút.

Đột nhiên lại giật tái mặt, đấm một phát, “Sao cậu biết vợ tôi?!”

“...”

Tôn Hạo Quảng: ... Con mẹ nó tôi có một câu đmm không biết có nên nói hay không nhỉ?

Cậu xoa bụng, nghiêng rằng nói, “Sở Dư bảo em đến đón anh, đương nhiên là biết rồi.”

“...”

“À.” Thiếu niên yên lặng hồi lâu, như chưa phản ứng kịp, phản ứng rất chậm, đáp một tiếng đầy thờ ơ.

... Lại thêm một cú đấm nữa.

“Cậu gạt tôi.”

Tôn Hạo Quảng: ...

Triệu Tường đứng đó xem thật sự rất muốn thấp nển cho cậu ta.

“Anh Cổ, cậu ta thực sự không lừa anh đâu!”

Cổ thiếu lắc đầu, “Không phải!”

Thiếu niên hất cằm lên, đắc ý, “Tôi say, vợ tôi, sẽ biết mà tới đón tôi!”

Cậu bỗng giật tái mặt, giơ một ngón tay lên chỉ thẳng về phía Tôn Hạo Quảng, vẻ mặt đầy sát khí.

“Vậy nên, cậu ta nhất định là, hức, thềm tiểu mỹ nhân của tôi!”

Triệu Tường: ...

Em họ Giáp: ...

Tôn Hạo Quảng: Tiểu mỹ nhân cái đầu nhà anh ấy!

Mặc kệ vẻ mặt khó coi khó mà nói nên lời của bọn họ, Cổ Thần ném tay họ ra, lộ ra một hàm răng như cá mập.

“Đánh cậu ta...”

...

Cuối cùng đã đưa được Cố Thần lên xe, Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường cùng thở dài một tiếng.

Cuộc đấu trí thử thách lòng dũng cảm này, có thể xem như đã thành công một nửa.

Trên đường đi lúc nào cũng phải tùy cơ ứng biến với những hành động của cậu, còn phải đề phòng để không bị cho ăn đấm. Cuối cùng cũng đã đến tiểu khu, hai người cũng chỉ biết thở dài một hơi.

Lúc mở cửa xe đi xuống, nhìn cậu ngồi trên xe có hơi chóng mặt, sợ cậu đi xuống hụt chân lại ngã, hai người vội vàng đến đỡ cậu.

“Tránh ra!”

Thiếu niên đánh lên hai cái tay, mặt dữ như quỷ, “Hồi chết đi được!”

“Tôi là, người đã có vợ!”

Có hơi mơ hồ, nhưng cậu vẫn còn nhớ rõ, không thể để cho người khác đụng vào.

Ha ha, bọn họ muốn chạm là chạm được à?!

Hai người nhìn nhau, đều thấy rõ tia hồi hận trong mắt đối phương.

— Nếu biết trước, thà họ ở lại đó rồi đưa mấy con sâu rươi kia về còn hơn...

Chàng trai không thèm quan tâm đến họ, nghiêm túc, nhìn kỹ xung quanh một hồi, vẫn không hề thấy người nào.

Cậu mất hứng, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào hai người họ, “Vợ tôi đâu?!”

“Sở, Dư đâu rồi?!”

Cậu vẫn nhớ rất rõ, bọn họ nói, chỉ cần xuống xe thì sẽ nhìn thấy vợ ngay!

“...”

Gọi thuận miệng thật đấy, người ta vẫn chưa đồng ý với anh đâu!

“Không phải sắp đến rồi sao? Anh nhìn kỹ chút đi, đây chính là nhà anh, có phải trông rất quen không?”

“Nhà?” Con sâu rươi lại quan sát một lượt, cơ hồ cảm thấy đúng là có chút quen thuộc, liền tự mình đi về phía trước, “Đúng rồi, về nhà!”

Có say bí tỉ cũng không quên dọa hai người không được phép đi theo.

Đã đến tiểu khu, cũng sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng sợ cậu va đầu vào đâu, Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường vẫn nghe theo lời của bà Cố, gọi điện thoại về nhà Cố Thần, sau đó đứng thật xa ở phía sau.

Đợi đến lúc Sở Dư xuống rồi sẽ đi.

Bỗng người phía trước thì đột nhiên dừng lại.

Cố Thần có hơi ngẩn ra.

Nhìn đường đi trước mắt, ợ một cái, cậu đi tới đây như thế nào vậy?

... Không nghĩ ra.

Thiếu niên suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hít một hơi, dồn khí vào đan điền.

“Này! Cậu biết tôi không?”

Cậu rống lên.

“Tôi là ai vậy?! Nhà tôi ở đâu? Dư Dư của tôi đâu rồi?!”

“Tôi ngoan như vậy, sao vợ tôi lại, hức, còn chưa đến đón tôi về nhà hả!”

Sở Dư xuống lầu được một nửa: ...

Ông già đang ngồi ăn dưa hóng gió: ...

Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường đang muốn đi tới: ...

Tròn mắt nhìn một cửa sổ đang kéo ra của tiểu khu, có mắt từ phía sau dò ra tới.

Rất tốt, anh à, anh thật biết cách nhuộm màu hường cho tiểu khu này!

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Tiểu Gia: Oan ức quá mà, tôi ngoan như vậy, sao Sở Tiểu Dư lại không đến đón tôi về nhà hả?!

Cố Tiểu Gia của chúng ta khiến cho tiểu khu được rửa này ngập tràn màu hồng tình yêu rồi

21. Chương 21

Sở Dư khom lưng, vén lọn tóc rũ xuống ra sau tai, tìm đồ.

— Sao lại không thấy đâu?

Chợt thấy điện thoại đặt trên bàn vang lên.

Cô bắt máy, ở đầu dây bên kia là giọng nói của Tôn Hạo Quảng.

Bảo cô xuống dưới đón Cố Thần, Cố Thần uống say cấm tiệt không để họ đỡ, nên mới cần cô xuống.

Cô còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã cúp máy, Sở Dư bất đắc dĩ lắc đầu, mang giày vào rồi đi xuống dưới.

Bọn họ không đỡ nổi, chỉ sợ cô lại càng không.

— Đến khi xuống dưới, bỗng nhiên nghe thấy tiếng la.

“Dư Dư của tôi đâu rồi?”

“Tôi ngoan như vậy, sao vợ tôi lại, hức, còn chưa đến đón tôi về nhà hả!”

“...”

Sở Dư hạ tầm mắt, đứng im.

Trong nháy mắt, dường như suy nghĩ rất nhiều, lại dường như chẳng nghĩ gì cả.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Vẫn là Cố Thần đang bị hai người kia kéo tay thấy cô.

Vung hai cánh tay đang đặt trên vai mình ra, cậu bước thẳng đến đây.

— Lúc ấy, Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường vì đề phòng hậu quả sau khi nhị ca bọn họ tỉnh táo lại sẽ...thẹn quá hóa giận mà hủy diệt bọn họ, nên rất không tình không nguyện chạy lên kéo cậu lại.

Mặc dù bọn họ đều muốn cách xa tên này ra.

“Em đến đón anh đấy à!”

Cậu kích động bước đến chỗ cô, bỗng nhiên đi chậm lại, dường như sợ sẽ đụng phải cô nên bước tới thật cẩn thận.

Lông mày vốn dĩ dựng đứng bỗng chốc hạ xuống, dường như buông bỏ phòng bị trong nháy mắt, từ đã thú đang sẵn mỗi bỗng chốc biến thành con chó con vừa được ăn no.

Ánh mắt Sở Dư hiện lên tia phức tạp.

“Ừ.”

Chàng trai hài lòng gật đầu, sớm đã quên mất đáng về “một lời không hợp liền ra tay” của mình vừa nãy, “Vậy chúng ta về nhà thôi!”

Bước được hai bước, cậu quay người lại, hất cằm, giống y chang học sinh tiểu học, nắm lấy một ngón tay của cô, “Em đến trễ quá!”

Nâng ngón tay lên quơ quơ trước mặt cô, kiêu ngạo nói, “Cho nên, hức, nắm một ngón tay.”

Sở Dư giật giật nhưng không giãy ra.

Cô nhìn về phía hai người đang giả vờ ngắm sao bên kia, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Sao cậu ấy lại uống nhiều thế?”

Hai người ngẩn ra, không biết phản ứng này của cô là sao.

Bọn họ nhìn nhau, vậy, rốt cục cô có nghe thấy anh của bọn họ vừa mới hét lên hai câu kia không.

... Chịu thôi, không nhìn ra được.

“Mấy cậu không có chìa khóa đúng không.” Dường như không nhận ra hai người kia trao đổi ánh mắt, Sở Dư cong khóe môi, “Bà Cố vừa mới đưa cho tôi, tôi còn có việc, hai người đỡ cậu ấy lên đi.”

Câu đầu tiên của cô đã quy nguyên nhân gọi cô xuống là vì không có chìa khóa.

Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường liên tục lắc đầu, “Không được, không được đâu!”

Phản ứng đầu tiên là nhìn sắc mặt Cố Thần

Dường như trong tiềm thức cảm giác được sự an toàn, nhị ca của cậu bắt đầu buông lỏng, thần trí trở nên hỗn độn.

— Ánh mắt giờ đây tràn ngập mê man, ngoan ngoãn như học sinh tiểu học được mẹ đón về nhà.

Hoàn toàn mất đi đáng về hung dữ phòng bị vừa nãy.

Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường cạn lời.

Tức ngực quá!!!

Chênh lệch giữa bạn và vợ... cách cả một dải ngân hà.

Hai người cắn răng, nói tiếp. “Phiền cậu chăm sóc anh Cố bọn tôi nhé, bọn tôi còn có việc gấp liên quan đến mạng người, mấy con ma men kia còn nằm ở quán, bọn tôi phải quay về đưa bọn họ về nhà.”

Sở Dư nhìn xoáy vào bọn họ, cảm xúc chỉ như vô tình, thần nhiên nói, “Sao ngày nào mấy cậu cũng có việc gấp thế!”

“Ha! ha ha ha!”

Không biết là vô tình hay cố ý, Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường chột dạ như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, cười gượng về mặt tự nhiên, không chờ cô đáp lại đã quay người bước đi.

“Vậy, bọn tôi đi nhé!”

Ngồi trên xe về, Tôn Hạo Quảng bỗng có chút tiếc nuối.

“Aiz, tiếc quá không được xem rồi!”

Biểu hiện vừa nãy của nhị ca, rõ ràng là đã xác định mối quan hệ của bọn họ thành vợ chồng rồi — Hôn hôn, ôm công chúa gì gì chắc là có đủ cả rồi.

Nhưng thật ra bọn họ không phải...

Vậy thì càng vui rồi...

...

Sở Dư nhìn người bên cạnh, rốt cục vẫn dìu cậu lên.

Thật ra bây giờ cô đã hiểu ra, chỉ sợ mấy việc gấp kia chỉ là cái cớ mà thôi, bao gồm cả việc cô tìm mãi mà không thấy máy quay phim đâu.

Nhưng, cô cũng không thể cứ như thế rời đi được.

Cô và Cố Thần là bạn, mặc kệ quan hệ sau này của bọn họ là gì, mặc cho lựa chọn sau này của cô là gì, thì chỉ ít bây giờ, cô không thể bỏ rơi cậu ngay lúc cậu đang say cần người chăm sóc như thế được.

Cậu rất tốt với cô, không thể vì bất cứ lí do gì mà khiến cô xem thường.

Cô tùy ý để Cố Thần nắm tay mình đi lên nhà.

“Chờ xíu.” Sở Dư buông tay ra, lấy chìa khóa mở cửa, “Vào đi.”

Cố Thần không phản ứng.

Lúc cô quay đầu lại, thấy Cố Thần đang nhìn chăm chăm đứa bé đang nhào vào lòng mẹ mà khóc ngoài kia.

“Tiểu Cố?”

“Ồ.”

Chàng trai quay lại, suy nghĩ còn đang mơ màng, dang hai tay ra, “Chân đau quá, phải ôm một cái!”

Dáng vẻ y chang đứa bé vừa bị té ngã.

Phải ôm một cái, hôn một cái, phải dỗ dành mới chịu đứng dậy.

Sở Dư sững sốt, “Cậu vào nhà trước đã!”

Cậu vào nhà trước đã → vào rồi cho ôm!

Chàng trai lúc này dung lượng não có hạn, xoay một vòng mới hiểu ý câu nói, hài lòng hất cằm, nâng chân bước vào.

“A...”

Chân vừa nâng lên đã vướng vào bậc cửa, thấy Cố Thần sắp ngã, Sở Dư vội vàng quay lại đỡ cậu, ngay lúc cậu bổ nhào vào ngực cô.

Hai tay cậu đặt trên eo cô.

Mềm mại tinh tế.

Chàng trai ngắn người, trong đầu đặc quánh, không nói rõ cảm giác gì, nhưng bắt đầu cảm thấy hưng phấn.

Cậu ôm càng chặt, miệng thì lầm rầm, đầu cậu cọ cọ lên gáy cô.

“A ~ thơm quá ~ vợ ơi ~ Dư Dư ôm nào ~”

Hơi thở nóng rực phải vào gáy cô, thân thể Sở Dư cứng đờ.

Cổ trắng như tuyết bỗng chốc ửng hồng, tay kéo đôi tay đang đặt trên eo mình.

Quần áo mùa hè quá mỏng, đặc biệt là Cố Thần, cậu chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng. Cố Thần dán chặt thân thể mình lên, có thể cảm giác được nhiệt độ của làn da, thậm chí cô có thể cảm nhận được đường cong của cậu.

Thiếu niên không giống với những cậu bạn cùng tuổi gầy gò, trái lại, có thể là do thường xuyên luyện tập, trên người cậu đâu đâu cũng đều rắn chắc, gầy nhưng lại khỏe mạnh, ẩn chứa sức lực kinh người.

Chàng trai bị kéo ra trùng to mắt, dáng vẻ anh đây không hài lòng, tiếp tục dang hai tay ra, “Ôm ~”

“Không được!” Sở Dư đặt tay trước ngực cậu.

Chàng trai mở to mắt, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, mơ mơ màng màng cảm thấy lo sợ, nhất thời uể oải.

Cậu nói nhỏ, “Vừa nãy bọn họ muốn đỡ anh, nhưng anh rất thông minh không cho bọn họ đỡ.”

Cậu càng nói càng đáng thương, “Anh chỉ để cho em ôm, mà em còn không chịu ôm.”

Lời nói của cậu, chính là một lời hứa.

Một người có mối tình duy nhất, chỉ hứa hẹn với một người là cô.

Một người, say rượu cũng nhớ kỹ lời hứa.

Hoặc giả là sợ hãi điều gì đấy.

Lông mi Sở Dư khẽ chớp, khoe miệng lại cong lên, cô kéo tay cậu, nhẹ giọng, “Đầu có đau không? Nghỉ một lát nhé?”

“Ừm.” Cố Thần gật gật đầu, ngoan ngoãn để cô kéo đi.

Cậu nỗ lực quá nhiều, khát vọng đã lâu, lại càng dễ dàng thỏa mãn.

Nhưng chỉ cần một câu nói dịu dàng, chuyện gì cũng quên hết.

...

“Cố Thần, cậu nằm ở đây chờ một lát nhé?” Cậu bây giờ giống như một đứa trẻ, giọng nói của Sở Dư nhẹ nhàng hẳn, nghiêm túc nói với cậu, “Tôi đi nấu canh giải rượu cho cậu.”

Dù cậu phản ứng hơi chậm, nhưng mỗi một câu của cô, cậu đều suy nghĩ thật kỹ.

“Được.”

Chàng trai lảng lảng, choáng váng gật đầu.

Sở Dư xoay người vào phòng bếp.

Không lâu sau, một mùi hương của hỗn hợp giấm và gừng bay ra.

Nước giấm và đường đỏ, thêm chút gừng, là cách nấu canh giải rượu thông thường, rất nhanh chóng dù hơi khó uống.

Khoảng chừng 10 phút, Sở Dư bước ra.

Vừa vào cửa phòng, bắt gặp đôi mắt đen láy đang nhìn mình, sau đó xuất hiện một gương mặt cười toe toét.

Sở Dư kinh ngạc.

Tư thế chàng trai vẫn giống trước khi cô rời đi, chần chập tới cầm, hai tay đặt trên mép chăn, chỉ lộ ra mỗi cái đầu.

“Sao cậu không ngủ?”

Người say rượu đều rất dễ ngủ, nhất là lúc nằm trên giường, cố cứ tưởng cậu đã ngủ rồi.

“Đang đợi em mà...” Chàng trai cố gắng mở mắt to ra, không cho mình ngủ.

“Nằm ở đây chờ một lát.”

Thần trí cậu đã mơ màng, nghe cô nói thế, cố chấp hiểu theo ý này.

Cậu ngáp một cái, giọng nói hơi nhỏ, “Phải nghe lời vợ...”

“...”

Trong lòng Sở Dư có chút phức tạp.

Có lẽ là cảm động, hoặc là sự tự trách không thể nói rõ, cũng có thể là một thứ tình cảm nào đó.

Điều này thúc đẩy cô ngắt ngang lời cậu.

“Cố Thần, ngồi dậy uống canh nào.”

Sau khi Cố Thần ngồi dậy mới cảm thấy hơi nóng.

Cậu khó chịu uốn éo thân mình, “Anh nóng!”

Cậu làm nũng, “Tắm đi ~”

“...”

Không phải định bảo cô tắm cho cậu đấy chứ.

Sở Dư chỉ có thể dời tầm mắt, coi như chưa thấy gì.

“Anh nóng! Anh khó chịu! Anh muốn đi tắm!”

Cố Thần thấy cô không để ý đến mình, đột nhiên cảm thấy oan ức.

Cậu khó chịu mà cô cũng không quan tâm!

Cậu cởi đồ, trừng mắt giận dữ.

“Anh mặc kệ, anh mặc kệ! Em phải tắm cho anh!”

Sở Dư bất đắc dĩ.

—— Thật ra, Cố Thần lúc bình thường vẫn tốt hơn.

“Cố Thần, đừng quậy nữa.”

Cô không thể nào giúp cậu... tắm được.

Thiếu niên run rẩy, hơi lúng túng, nếu là bình thường thì cậu đã nghe lời, nhưng lúc này cậu đã say, không chịu nổi ảm ức, bỗng nhiên bùng nổ.

—— Bọn họ rõ ràng là vợ chồng mà!

Cậu vỗ giường.

“Này này này, em là vợ anh! Em không tắm cho anh hả!”

“Em không thương anh đúng không!”

“...”

Ai say rượu cũng đều khó chơi như thế này hết hả?

Sở Dư không muốn đồng ý, nhưng lần này Cố Thần như quyết tâm cho bằng được.

Thậm chí khóc lóc om sòm đều lôi ra hết.

Sở Dư:...

Cô đột nhiên mỉm cười, không biết sau khi tỉnh lại Cố Thần có còn nhớ không, cậu bình thường kiêu ngạo là thế...

“Được.” Sở Dư gật đầu.

Sở Dư cũng không tự mình ra tay, cô chỉ có thể lấy khăn lông ra lau thôi.

...

Sở Dư vắt nước khăn lông, tỉ mỉ lau cổ giúp cậu.

Sau đó đưa cho cậu, “Tôi hơi mệt, tiểu nhị tự làm được không?”

Vợ cậu đã lau cho cậu rồi

~Chàng trai cảm nhận được nhẹ nhàng khoan khoái thôi không quẩn quít nữa, mơ mơ hồ hồ cầm lấy cái khăn, tay chân luống cuống.

Sở Dư chỉ chỉ ngực cậu, nhẹ giọng bảo cậu, “Lau chỗ này đi, giống vừa nãy tôi lau cho cậu ấy.”

Chàng trai động dậy, mới bắt đầu động tác còn cứng, lát sau không cần Sở Dư bảo, cậu tự động lau toàn thân, từ cánh tay đến bụng.

Dáng vẻ lau người vô cùng vui vẻ.

Lúc này quần áo đã cởi được nửa, cánh tay một bên đã để trần, vừa nhấc tay lên thì áo sẽ xắn lên đến trên cổ.

Cơ bụng thấp thoáng như ẩn như hiện.

Sở Dư khẽ cười, hít một hơi, mắt tự nhiên nhìn đi chỗ khác.

Thấy thời gian trôi qua không ít, cô quay đầu lại, chuẩn bị vắt khăn cho cậu.

Đúng lúc này, cô lại thấy cậu vói tay vào quần!

Một chỗ căng phồng nhích tới nhích lui.

Mặt Sở Dư ửng đỏ trong nháy mắt, bình tĩnh nhìn xuống, neho mắt lại, giọng nói thậm chí càng nhẹ nhàng, “Cố Thần! Cậu làm gì thế!”

Cố Thần cảm thấy hơi lạnh, không biết vì sao hô một tiếng lấy khăn lông ra, vẻ mặt mê man nhìn cô.

“...”

Nhìn thấy khăn mặt trong tay cậu, Sở Dư yên lặng lắc đầu, thấp giọng nói, “Cậu tiếp tục đi.”

“Ồ.”

Sau khi lau xong, cậu bẻ bẻ ngón tay, sao lại không với tới nhỉ.

Vì thế ngồi xuống sát bên người Sở Dư, nhét khăn lông vào tay cô, phả hơi rượu, “Dư Dư lau cho anh đi!”

Tay Sở Dư run lên.

Khăn lông rơi xuống chân.

Cứ cảm thấy... có hơi nóng.

Cô nhặt khăn lông lên, nhúng nước vài lần, tỉ mỉ vò mấy cái mới thấy hết nóng.

Sở Dư cúi mặt, “Nằm sắp xuống.”

Cô chăm chút lau sau lưng cậu.

Cố Thần nghiêng đầu, nhìn cô chăm chăm.

“Nhìn cái gì?” Sở Dư hỏi.

Cậu ngẩn người một lúc, đột nhiên nâng mặt lên, sắc mặt đỏ ửng, ánh mắt trong veo nhìn cô.

“Vợ ơi~ Em đẹp quá đi ~”

Trong mắt cậu như chứa lửa, Sở Dư dời tầm mắt.

Cố Thần không chờ cô phản ứng lại, đánh sắp tới, nắm lấy eo cô, chôn mặt vào bụng cô dụi dụi, luôn miệng lẩm bầm.

“Rất thích em, rất thích rất thích em...”

Cả người dường như bắt đầu bắn ra bong bóng màu hồng, tiếp tục lẩm bầm, “Rất thích Sở Dư, thích vợ lắm ~”

Khí nóng phả lên bụng, Sở Dư né tránh, đang lúc định đẩy cậu ra thì cậu đã quay lại chỗ mình.

Nghiêng đầu nằm sắp ở đó, có thể nhìn cẩn thận một lượt từ trên xuống dưới.

Giọng nói mang theo ngọt ngào đặc ý, “Tóc đẹp nè, mắt đẹp nè, mũi cũng đẹp, miệng cũng đẹp luôn, cảm cũng đẹp...”

“Chỗ nào cũng đẹp hết...” cậu kiêu ngạo vô cùng.

Sau đó cậu như nghĩ đến gì đấy, bỗng nhiên buồn rầu, “Nhưng lại hơi hung dữ.”

“... Hung dữ?”

Cố Thần mạnh mẽ gạt đầu, nói ra những lời sâu thẳm trong lòng mình. “Đúng thế, dữ lắm, anh còn sợ em mà.”

Cậu hoàn toàn đã quên mất dáng vẻ bình thường của mình, không sợ trời không sợ đất.

“...Sợ cái gì?” Động tác trong tay Sở Dư chậm lại, dịu dàng nói.

Chàng trai than thở.

“Sợ em không vui...”

“Sợ em có giận anh không...”

“Sợ có thể em không quan tâm đến anh...”

“...”

Sợ nhất chính là, cô không thích anh.

...

Tình cảm thiếu niên luôn thẳng thắn nhiệt tình, Sở Dư dừng tay, ngón tay ấn nhẹ lên tấm lưng trần ấy, đường cong khêu gợi, động tác bỗng nhiên nhanh hơn.

Cô cũng không hề phát hiện ra, mặt mình chậm rãi ửng hồng.

Tay Cố Thần nhịn không được vuốt ve, Sở Dư vươn tay ngăn cậu lại, cậu thuận thế nắm lấy tay cô.

Đôi mắt say mê lị nhīm chằm chằm bàn tay trắng trẻo, lōi kéo đặt lên gò má cậu.

Tay Sở Dư lạnh lạnh, vừa đặt lên gương mặt nóng hổi, cậu thoải mái run lên.

Hai má cọ cọ tay cô, thở phào nhẹ nhõm, “Thoải mái quá ~”

Động tác của Sở Dư nhanh lên hẳn.

“Được rồi.” Cô bỏ khăn lông xuống, “Ngủ đi.”

Đang định đứng dậy rời đi.

...

Cố Thần giữ chặt tay cô, “A...Cùng ngủ đi.”

“Hả!” Sở Dư đang định nói gì thì đã bị cánh tay của cậu kéo xuống.

Cố Thần mím môi, nhét Sở Dư vào chăn, mới hài lòng gạt đầu ngáp một cái, “Ngủ đi!”

Ôm người vào lòng.

Chàng trai chỉ cảm thấy một mảnh thiếu nào đó đã được lấp đầy, vừa vặn cơn buồn ngủ ập tới, dường như một giây sau sẽ tiến vào mộng đẹp.

...

Cả người bị cậu ôm vào lòng, ngẩng đầu chính là vòm ngực của cậu, cả bầu không khí chỉ có thể ngửi thấy mùi hương của cậu, như bị cậu vây quanh.

Bỗng nhiên Sở Dư cảm thấy hai má được bao bọc trong chăn nóng lên.

Nhẹ nhàng nhúu mày.

“Buông ra.” Cô nói.

Cô vừa động, chàng trai liền tỉnh, tay vỗ vỗ tay cô, miệng thì thầm cự tuyệt, “Không muốn!”

Trong lòng mỗi một người đàn ông đều là trẻ con, chỉ là đứa trẻ ấy được giấu thật sâu ở đáy lòng, bây giờ đây, đứa trẻ trong lòng Cố Thần đã xuất hiện một vòng.

Cậu càng ôm chặt một chút, tự nhiên nhắm hai mắt lại thì cảm lên đỉnh đầu cô, mơ mơ màng màng hừ hừ, “Không buông!”

Biết có giây dựa cũng vô ích, Sở Dư nhẹ nhàng nói, “Tôi không thích bị ôm ngủ”

“A...”

“Không thể nào.”

Ôm thoải mái thế này, vừa thoải mái vừa thơm, ai mà lại không thích... Nói dối...

Cố Thần không hề suy nghĩ mà lăm bằm phải đối, ôm càng chặt.

“Lúc trước chúng ta cũng ôm nhau ngủ mà.” Cậu còn nhớ rõ, lúc trước khi cậu ôm cô cậu còn đặt cô ở trên...

Bỗng nhiên cậu hơi nghi ngờ, a, tư thế này có đè cô không?

Sở Dư... Bọn cô ngủ chung khi nào vậy?

Giống như tú tài gặp nhà binh, có lý mà không nói rõ, chẳng thể nào nói phải trái với người không có đầu óc được.

Cô hít vào một hơi, nói tiếp, “Ôm nhau sẽ nóng lắm.”

Lúc này Cố Thần đã nửa tỉnh nửa mê, mắt nhắm chặt, nghe cô nói, bàn tay với tới cởi nút áo cô.

Nóng, cởi áo...

A~ mềm quá

~Sở Dư phản xạ có điều kiện nâng chân lên, “Làm gì đó?”

“A...”

Cố Thần đau đớn cuộn lại như con tôm, mắt bỗng nhiên mở ra, vẻ mặt trách móc nhìn cô, “Đau quá!”

Sao tự nhiên lại đá cậu?

Sở Dư lúc này mới phản ứng lại. Là do cô hiểu lầm rồi.

Cô hơi xấu hổ nghiêng đầu, “Đau không?”

“Đau!”

Cố Thần gật mạnh đầu, kéo tay cô, vẻ mặt tự nhiên nói, “Muốn phù phù!”

Sở Dư...

Cô thu tay lại, mỉm cười ôm cậu, nói sang chuyện khác, “Được rồi, không đau nữa.”

“Còn đau mà!” Cố Thần không vui, “Muốn ôm!”

Sở Dư tiếp tục ôm, hơi bắt đắc dĩ, chỉ cần không phù phù, ôm một chút thì có thể.

—— Cô không hề chú ý rằng, thái độ của cô có bao nhiêu dung túng.

Giống như? Được hời?

“Em tốt với anh quá ~”

Sở Dư bình tĩnh cong khóe môi, gật gật đầu.

Cố Thần mơ mơ hồ hồ cảm giác mình được hời, cười ngây ngô...Bỗng nhiên đến bên tai cô nói nhỏ, “Anh muốn nói cho em một bí mật ~”

Cậu cũng phải đối xử tốt với cô!

“...”

Sở Dư dừng một lát, miệng khẽ nhếch lên, đồng tai lắng nghe.

Cổ Thần kéo chăn trùm kín đầu hai người, tựa như hai đứa bé trùm chăn kể chuyện nhau nghe, “Anh nói em biết, anh đã vẽ rất nhiều rất nhiều bức tranh về Sở Tiểu Dư ~ cô ấy không biết đâu ~”

Cậu giả hoạt cười, “Lần trước anh lừa Sở Tiểu Dư nói là viết giáo án, cô ấy ngốc nghếch mà tin thật ~”

Lúc cậu nói chuyện, có lúc là Sở Tiểu Dư, có lúc là em, rõ ràng tinh thần đã mơ hồ, nhưng Sở Dư vẫn hiểu.

Sở Dư:... cô không tin.

“Còn nữa còn nữa...” Cậu nhìn trái ngó phải, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

“Ngày ấy lúc tụi mình ăn cơm, thừa dịp Sở Tiểu Dư vào phòng bếp, anh lén đổi hai đôi đũa với nhau ~”

Rồi lại đáp, “Ngọt lắm nha, ha ha!”

Sở Dư:...

“Còn nữa...” Chàng trai như mèo con trộm thịt, “Còn có ngày kia cô ấy mặc áo ngủ, anh lén chụp rất nhiều hình ~”

“...”

Cô mím môi, giọng nói thản nhiên, “Còn gì nữa không?”

Cổ Thần bỗng nhiên đứng dậy, giơ ngón tay với cô, “Còn một chuyện nữa, cái quan trọng nhất.”

Cậu lắc lư kéo cô đến tủ quần áo, ném quần áo xuống hết, kéo tay cô đẩy đẩy.

Tấm ván phía sau bỗng nhiên trượt ra, một phần tủ quần áo bỗng nhiên mở ra.

Sở Dư nhìn căn phòng phía sau, lặng im.

Cổ Thần nhận ra cô khàng khác, kiêu ngạo dựng ngón tay, đắc ý nói.

“Ha ha ha! Lúc nghe nói Sở Tiểu Dư sắp đi học cùng anh, anh liền thông phòng khách và phòng ngủ với nhau ~”

Tác giả: Trong lòng Cổ Tiểu Gia OS: Anh đây tuyệt không!!

22. Chương 22

Ngày hôm sau.

Khó khăn lắm mới được một ngày trời mát, gió lạnh phảng phất thổi qua cửa sổ, rèm cửa màu xanh đậm lại nghịch ngợm lướt qua đầu giường.

Người trên giường khẽ nhú mào.

Ánh mắt có chút mệt mỏi, Cổ Thần đưa tay che ánh nắng, chuyển động cơ thể, chuẩn bị nằm sấp lại rồi ngủ tiếp.

“Ừm?”

Cậu day day trán, ngồi dậy, kéo chăn ra nhìn chân mình với vẻ mặt bức bối.

“...”

Chẳng biết cổ chân được quấn lại bởi hai sợi dây từ lúc nào.

Cố Thần vừa bực vừa buồn cười.

Chiếc giường lớn vốn không có tâm điểm, cũng không biết vì sao cậu lại bị trói, bó hai chân lại như bánh chưng, cố định chặt trên giường.

Di chứng sau khi uống rượu đang từ từ kéo đến, cứ như đang có cả ngàn con ruồi bay trong đầu, không ngừng kêu vo ve vo ve, đúng là nhức đầu muốn chết.

Lúc này lại nhìn thấy một vết bầm dưới chân, thiếu niên nằm xuống lại, thứ này là do ai làm đây?

Cậu mà không dạy dỗ cho tên đó khóc ra nước mắt thì cậu sẽ chẳng phải là Cố Thần nữa!

...

Cậu nhớ rất rõ, buổi trưa hôm qua lúc bọn họ thắng trận, mọi người liền kéo cậu đi ăn mừng, Sở Tiểu Dư phải ngủ trưa, cậu cũng đành phải để cô đi.

Sau đó cậu uống nhiều quá, hình như là với... Với Háo Tử?

Không nghĩ nữa, đau đầu quá, như có cây búa đang gõ bên trong vậy, Cố Thần không kiên nhẫn được nữa đành ngồi dậy, cầm sợi dây thừng dưới chân rồi mở ra, nhìn đồng dây bị ném xuống đất, mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Và sau đó lại nằm bịch xuống giường.

Uống rượu có hại cho sức khỏe, câu này đúng là chuẩn không cần chỉnh mà.

Đã rất lâu rồi cậu chưa có cảm giác toàn thân mệt mỏi như này, năng lượng như bị rút sạch, uể oải chẳng muốn làm gì.

Haiz, nghĩ nhiều làm gì, gọi điện thoại luôn cho nhanh.

“Háo Tử,” Giọng của cậu có hơi khàn, “Đứa nào buộc chân tôi lại thế?”

Tôn Hạo Quảng nhận điện thoại với vẻ mặt đầy ngơ ngác.

Lượng tin tức trong câu nói này có hơi nhiều nha...

Mặc dù cảm thấy không có khả năng, nhưng cũng sợ nhờ đâu lại làm phiền hai người bọn họ, nên sáng nay mặc dù tò mò muốn chết đi được, cũng không dám gọi điện cho Cố Thần.

Kết quả là trong lúc cậu đang tò mò, thì lại thấy nhị ca gọi điện cho cậu, giọng khàn như vậy, chắc chắn là vừa mới tỉnh dậy.

“Nhị ca à,” Cậu nín cười, cẩn thận hỏi, “Chân anh bị trói lại hả?”

Vậy, tối qua anh làm cái gì... Mà lại khiến cho Sở Dư trói chân anh lại vậy?

Mượn rượu giở trò... cường gian?

Cố Thần nhú mày lại, “Không phải cậu?”

Nghe thấy câu này cũng đủ hiểu là cậu ta không biết, “Triệu Tường à?”

“Khụ khụ.” Tôn Hạo Quảng ho khan, không dám cười ra tiếng, “Nhị ca, anh không nhớ chuyện tối qua sao?”

Mẹ nó, đúng là tiếc thật mà.

Mặc dù cậu không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nhị ca của cậu nhất định là đã làm rất nhiều... chuyện xấu hổ.

Ha, ha ha ha ha, chỉ tưởng tượng đến bản mặt sống không còn gì luyện tiếc của nhị ca mà cậu đã cảm thấy buồn cười lắm rồi.

Nhưng nghĩ lại đến cảm giác trước mặt Sở Dư, thần trí của nhị ca hoàn toàn bị men rượu xâm chiếm, e là có chút... mơ hồ.

Cố Thần nghĩ lại, cậu vẫn nhớ rất nhiều chuyện, ví dụ như chuyện cậu đánh cho Tôn Hạo Quảng mấy phát này, cả chuyện Tôn Hạo Quảng muốn cướp tiểu mỹ nhân của cậu, còn có... sau đó cậu quay về tiểu khu, hét to... Tôi là ai... Vợ cậu ở đâu...

Cố Thần im lặng một hồi, thật... thật là xấu hổ.

Đầu dây bên kia còn đang cố gắng hỏi cậu có nhớ không, mặt Cố Thần căng ra, thẹn quá hóa giận, “Cậu im lặng đi, dần ông dần ang mà hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Sau đó xảy ra chuyện gì nhỉ?

Sau đó hình như là... SỞ! TIỂU! DƯ! ĐẾNNN!!!

Sấm giữa trời quang.

Thiếu niên sững sờ, đột nhiên lấy chân trùm đầu lại, nằm dài trên giường, chớp chớp mắt.

Vậy mới nói, Sở Tiểu Dư... Có phải đã thấy hết một màn mất mặt đó rồi không?

“Em lải nhải á? Nhị ca, bình thường trước mặt bọn em anh cũng lải nhải chả ít hơn em tí nào đâu... Em...”

Đầu dây bên kia thấy có chút không phục, Cố Thần nhắm mắt lại, nghe một hồi, khó khăn hỏi, “Những... Những lời tôi nói Sở Tiểu Dư nghe được sao?”

“Chắc là không.” Tôn Hạo Quảng nhớ lại phản ứng lúc đó của Sở Dư, nói một cách không chắc chắn, sau đó cũng không nhìn cười được nữa, trước đó giọng của nhị ca thực sự rất buồn cười, chỉ nói một chút, “Nhưng nhị ca à, anh ha ha ha, không nhớ tối hôm qua anh được Sở Dư, ha ha, chăm sóc sao?”

Cố Thần còn chưa kịp phản ứng xem xem điều này có nghĩa là gì thì đã bị tờ giấy ở đầu giường thu hút, cậu quá quen thuộc với nét chữ viết trên đó rồi.

“Sở Tiểu Dư!”

“Gì thế gì thế?” Mắt Tôn Hạo Quảng sáng lên bởi tiếng gọi, “A lô? A lô a lô?”

“Aaaa!”

Cố Thần cúp điện thoại.

—— Xin lỗi đã trói chân cậu lại, với cả, có canh giải rượu ở trên bàn. Sở Dư.

Cố Thần ngồi bật dậy ngay, trong đầu đều là suy nghĩ về chuyện Sở Dư nấu canh giải rượu cho cậu, mang giày vào định ra khỏi phòng, nhưng đi được hai bước lại nghĩ đến chuyện gì đó, quay lại lấy tờ giấy xếp thẳng đặt trong ngăn kéo, mới hài lòng đi.

Hmmm, thật ra thì, Sở Thần cũng dễ nghe phét nhỉ?

...

Ra khỏi phòng một hồi, thứ đầu tiên cậu nhìn thấy là canh giải rượu ở trên bàn.

Thử uống một ngụm, cậu nhíu mày, giấm và gừng... Đúng là chẳng ngon tí nào.

Bỏ đi, thiếu niên ho một tiếng, ai bảo cậu nhức đầu chứ.

Đến lúc uống xong đặt chén xuống, Cố Thần thấy trong nồi vẫn còn một ít, cậu nhìn một hồi, đột nhiên lại đổ ra chén rồi uống thêm một ngụm.

Dù... Dù sao cũng là tấm lòng của cô, vả lại cậu cũng đang thấy đói, cái này cũng chẳng khác canh là bao.

Thiếu niên vừa nghĩ như vậy, vừa nhanh chóng uống hết.

Thật ra thì, cũng có vẻ ngon đấy.

Uống xong, đang lúc hài lòng chuẩn bị đi ra ngoài, cậu đột nhiên dừng lại, chạm tay vào chén, chén này vẫn còn ấm!

Sở Tiểu Dư vừa mới đi!

Điện thoại ở bên kia rất lâu mới kết nối được.

Cậu thấp giọng hỏi, “Sao giờ cậu mới nhận điện thoại vậy...”

Sở Dư trả lời, “Sao thế?”

Cố Thần vuốt chén, sờ tới sờ lui mấy vòng, “Cậu...”

Cậu đang muốn hỏi tối hôm qua cậu có làm trò điên rồ gì không, thì trong đầu lại có hình ảnh nào đó thoáng qua, mặc dù có chút mơ hồ, nhưng hình như là... cậu bảo muốn ôm một cái? Không... không phải đâu...

Hay là, hay là đợi lát nữa nhớ lại hết rồi hỏi sau đi.

Cậu ho khụ, tai hơi đỏ lên, đổi đề tài, “Tôi vừa mới thấy canh giải rượu cậu nấu.”

“... Ừ.”

“Tôi, tôi vẫn chưa uống xong, hơi khó uống một chút, còn dư lại một ít nên tôi đổ rồi.” Sợ cô nghe được lại không được tự nhiên, thiếu niên nói nhanh hơn một chút, “Cái đó, bây giờ đi đến đâu rồi?”

Đúng là cậu có đổ một... một chút xíu thôi.

“... Có chuyện gì không?” Sở Dư cụp mắt.

Thật ra thì cô mới rời đi chưa được bao lâu, không phải cô không muốn đi, mà là Cố Thần... ôm cô không cho cô đi, động đậy một chút, thì cậu sẽ lại càng ôm cô chặt hơn.

Nếu thực sự phải gọi cậu dậy, cô e là sẽ lúng túng hơn.

“Nếu ở gần đây thì quay lại đi.” Cố Thần cơ hồ không để ý lắm, nói, “Dù sao, dù sao buổi chiều tôi cũng không có chuyện gì làm, phòng khi chán nản, còn có thể dạy kèm cho cậu.”

Gần đây phải tranh đấu giải league bóng rổ, trường nào cũng cho nghỉ, trường bọn họ và Nhị Trung là trận đấu mở màn, vẫn phải tiếp tục tranh đấu vòng sau, nên hai ngày này bọn họ cũng không có việc gì làm.

“... Không cần đâu.” Sở Dư từ chối, chèn thêm một câu giải thích nhưng vẫn giấu đầu lòi đuôi, “Gần trưa rồi, tôi phải về nhà ngủ trưa.”

Cố Thần nhìn thời tiết, “Cũng gần đến giờ ngủ của cậu rồi, đại viện xa như vậy cậu mà về thì đến mấy giờ chứ?”

Cậu nhú mày, “Ngủ muộn cậu lại than đau đầu cho mà xem.”

“Chả bao giờ chăm sóc bản thân cả,” Cậu nói nhỏ ở đầu dãy bên này, “Cậu có phải trẻ con ba tuổi không vậy hả Sở Tiểu Dư?”

Sở Dư đột nhiên nghĩ đến, một người đàn ông đã nói câu này trong một quyển sách nào đó.

Ông ta xúc động, “Con người luôn có hai mặt, lúc không yêu, tôi sẽ cảm thấy cô ấy không có gì nổi bật, nhưng đến lúc tôi yêu cô ấy, tôi lại cảm thấy cô ấy bỗng trở thành một đứa trẻ, lúc nào cũng cần có người chăm sóc, dường như chỉ cần một giây không để ý đến là lại bị người khác bắt nạt.”

“Không phải cậu cũng có nhà ở bên này sao? Còn chạy về làm gì?”

Ánh mắt Sở Dư có phần phức tạp, cô luôn biết cách cư xử, nhưng lần này, cô lại chẳng biết phải làm thế nào.

Đột nhiên lại vớ lấy được đáp án vào lúc này, cô mờ mịt, luống cuống, nhưng, chỉ là không cảm thấy ngạc nhiên nữa, giống như là... Tận sâu đáy lòng cuối cùng cũng đoán được cách giải quyết.

Vậy thì cô có thích cậu không?

Trong lòng bỗng nhiên lại lặng lẽ vui mừng, là bí mật nhưng lại tồn tại.

Có thể là do các cô lớn lên cùng nhau, cô đã quen được Cố Thần chăm sóc và làm bạn với nhau, lúc trước đọc sách cô cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này, nghĩ đến chuyện sẽ có một người khác thay thế vị trí của cô, dù lý trí biết là như vậy, nhưng trà trong miệng vẫn có ohaafn đắng chát.

Cô không có cách nào khẳng định được, vui mừng lúc này xuất hiện rồi cuộc là xuất phát từ ham muốn độc chiếm tâm tởi, hay là trong đêm không có ai, cảm xúc đã nở hoa lúc nào không thể kiểm soát được.

Càng ngày cô càng thân thiết với Cố Thần hơn, lại sợ mình dễ đưa ra những quyết định dẫn đến những kết quả không mấy tốt đẹp.

“Sở Tiểu Dư! Sao không nói gì hết vậy?” Thiếu niên đột nhiên có hơi nóng nảy.

Đột nhiên lại không nói gì cả, nhớ đâu xảy ra chuyện gì...

“Không sao.” Sở Dư lấy lại tinh thần, môi cong lên, “Chỉ là không muốn về đó ngủ thôi.”

“À.” Thiếu niên bình tĩnh trở lại.

Cố Thần nghĩ một hồi, ngón tay lại chạm vào hoa trên bàn rồi dịch lui dịch tới, giả vờ ho một tiếng, nhìn đèn treo trên trần nhà, cơ hồ không để ý lắm nói, “Hay là, cậu sang phòng cho khách nhà tôi ngủ cũng được.”

“Dù sao thì phòng cho khách cũng không có người ngủ, chỉ cần dọn dẹp một chút thì...”

Sở Dư:...

Dù tính cách có lạnh nhạt đến đâu, thì dù sao thì cô vẫn là một cô gái.

“Tiểu Cố.” Cô cắt ngang, có chút xấu hổ. “Cậu im lặng đi.”

“...”

Cố Thần hạ giọng xuống, nhỏ giọng hỏi, “Sao... Sao thế?”

Đột nhiên lại linh cảm có chuyện gì không hay xảy ra...

Cứu, cứu mạng! Không phải tối hôm qua cậu đã nói ngu ngốc gì đấy chứ...

Tác giả có lời muốn nói. Ừ, không có “?”

[Nhật ký mất mặt của Cố Tiểu Gia 22]

Cố Tiểu Gia: Cậu mà không dạy dỗ cho tên đó khóc ra nước mắt thì cậu sẽ chẳng phải là Cố Thần nữa!

...

Cố Tiểu Gia: Hmm, thật ra thì Sở Thần cũng dễ nghe phét đấy.

23. Chương 23

“Đau quá! Phải thổi phù phù!”

“Anh muốn nói cho em một bí mật ~”

“Anh nói em biết, anh đã vẽ rất nhiều rất nhiều bức tranh về Sở Tiểu Dư ~ cô ấy không biết đâu ~”

“Ngày ấy lúc tụi mình ăn cơm, thừa dịp Sở Tiểu Dư vào phòng bếp, anh đã lén đổi hai đôi đũa với nhau ~”

“Còn nữa, hôm đó cô ấy mặc áo ngủ, anh lén chụp rất nhiều hình ~”

A a a a a a!

Chàng trai nằm trên giường bật dậy.

Nhìn trái ngó phải, dáng vẻ vẫn còn đang sợ hãi, nhận ra chỉ là mơ mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu thực sự muốn làm mấy chuyện ngốc nghếch như trong mơ đó, thế... thế...

Còn nắm cái gì đó... làm nũng lặn lộn không nhẽ, nếu không phải là Sở Tiểu Dư thoải phù phù...

May là, may là chỉ là mơ...

Lúc cậu tỉnh dậy trời thì đã giữa trưa, bình thường không ngủ trưa đâu, nhưng hôm qua uống say, đầu cậu rất đau, mấy bữa nay lại tập thói quen ngủ trưa với Sở Dư nên dứt khoát ngủ một giấc.

— Buổi chiều Sở Dư không bảo cậu dạy kèm cho cô.

Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa.

Cổ Thần sờ trán đầy mồ hôi lạnh, cảm thấy trên người dính dính, cậu lắc lắc đầu để mình tỉnh táo lại.

Nhưng cậu càng không nghĩ đến thì hình ảnh trong đầu lại càng rõ ràng.

— Chàng trai kiêu ngạo đưa một ngón tay lên, ưỡn ngực đắc ý nói, “Ha ha ha! Lúc nghe nói Sở Tiểu Dư sắp đi học cùng anh, anh liền thông phòng khách và phòng ngủ với nhau ~”

Rõ ràng là không phải mơ.

— Thậm chí cậu cũng nhớ rõ dáng vẻ xấu hổ buồn bực của Sở Tiểu Dư lúc đó.

Nếu như, nếu như là thật thì làm sao bây giờ? Nếu không thì sao lúc trưa cậu vừa giải thích, Sở Dư liền xấu hổ cắt ngang lời cậu...

Không không không, cậu là trai chuẩn Bắc Kinh! Dù có say cũng sẽ không lặn lộn làm nũng, còn đòi ôm phù phù nữa...

Trong đầu cậu dường như có hai phe đang đánh nhau, một Cổ Thần bình tĩnh nói với cậu rằng đừng phủ nhận, đó chính là tình hình tồi tệ của cậu, một Cổ Tiểu Gia khác chống nạnh dậm chân kiêu gì cũng không chịu tin.

Cổ Tiểu Gia mang dép lê, vọt vào phòng tắm, mở vòi nước tắm rửa để bình tĩnh lại.

Đừng tự dọa bản thân...

Không phải cậu từng mơ về Cổ Tiểu Dư à? Mấy giấc mơ kỳ kỳ không có ít, nhưng lần này lại rất kỳ quái.

Cổ Thần an ủi bản thân thật lâu mới bình tĩnh lại, nhìn thiếu niên trong gương, thở dài.

Nhưng lúc vừa bước ra khỏi phòng tắm, chàng trai ngó nghiêng, ma xui quỷ khiến lại cúi đầu nhìn nhìn.

Đâu có sừng...

...

Nếu giấc mơ đó là thật, cái chỗ bị Sở Tiểu Dư đụng vào...phải sừng lên chứ...đúng không?

Vậy là, nằm mơ rồi?

Cuối cùng Cổ Thần cũng yên tâm được phần nào.

Nghĩ nghĩ, cậu lại gọi điện thoại cho Tôn Hạo Quảng.

“Háo Tử.” Cậu hỏi, “Hôm qua tôi say có làm chuyện gì kỳ quái hay không?”

Tôn Hạo Quảng chưa kịp xử cậu cái tội gọi hai lần trong một ngày thì đã bị cậu hỏi làm cho ngơ ngác, trả lời theo phản xạ, “Gọi tên Sở Tiểu Dư 168 lần trong một giờ thì có được tính không?”

Lúc ấy Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường nhàm chán, thế là ngồi đếm cho cậu, từ trên đường về nhà cộng thêm lúc ngồi trong quán, tổng cộng đúng là 1 tiếng đã gọi tên Sở Dư 168 lần.

“Ai hỏi cậu chuyện này!” Chàng trai cứng đờ, lập tức cao giọng, “Sao mà bọn cậu rảnh thế hả! Còn đếm cái này nữa!”

“...”

Tôn Hạo Quảng không nói gì, cảm thấy nhị ca nhà cậu chính là dẫn chứng cho hai câu “giấu đầu hở đuôi” và “thẹn quá hóa giận” đây mà.

Cố Thần khụ vài tiếng, tâm trí vẫn quan tâm tới việc có bị bại lộ bí mật hay không, “Tôi... ngày hôm qua lúc say... tinh thần thế nào...”

“... Cái gì?” Tôn Hạo Quảng ngơ ngác.

“Chính là, tôi có làm... mấy chuyện không được đàn ông làm không?”

Tôn Hạo Quảng:...

Nhị ca, sau khi say tìm vợ khắp nơi, gọi tên vợ 168 lần trong 1 tiếng còn chưa đủ không đàn ông hả...

Cố Thần lại tiến tới, gian nan hỏi, “Tôi có làm nững các kiểu gì không?”

Tôn Hạo Quảng vừa nghe thế liền kích động, “Nhị ca, tối qua anh ăn vạ với Sở Dư hả...”

Nhị ca của cậu... làm thế nào thế!

“Im mồm!” Cố Thần cắt ngang lời cậu, “Cậu suy nghĩ gì thế? Bớ mà làm nững á! Tôi chỉ hỏi cậu thế thôi.”

Tôn Hạo Quảng à một tiếng, không nói tin hay không, bắt đầu nhớ lại mấy hành động tối qua của Cố Thần.

“Vậy thì anh yên tâm đi, ” Cậu ta cười hì hì, “Nhị ca em dù có uống say thì vẫn lên trời được xuống đất được, tuyệt đối chuẩn men.”

Sau khi cúp điện thoại, Cố Thần yên tâm thêm phần nào.

Nhưng cậu đã quên, dù là lúc bình thường, trước mặt Sở Dư và trước mặt anh em của cậu hoàn toàn khác nhau...

...

Cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, Cố Thần ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm, đánh hai trận game, tâm trạng tốt lên một chút, chuẩn bị ngày mai quay về nhà.

Đến tối.

Cố Thần đã thành thói quen, cứ đến giờ là lên giường ngủ. Nhưng cả ngày hôm nay ngủ quá nhiều, đến tối nhắm mắt cỡ nào cũng không ngủ được, chỉ có thể nằm lộn lộn trên giường.

Hai má cọ lên gối, cậu bỗng nhiên giật mình, ngẩng đầu, không biết sao lại lôi ra một sợi tóc dài từ trên gối mình ra.

Màu đen, mềm mại, dài.

“ ... ”

Mấy tính từ này hợp lại với nhau, để Cố Thần kịp nhận ra đây là tóc của ai, dùng một tiếng, cậu vội bật đèn lên, ngồi dậy.

Quả nhiên, màu tóc ngả vàng, là tóc của Sở Dư.

Ánh mắt lập tức đảo một vòng trên giường. Quả nhiên sau đó nhặt được thêm 3 sợi tóc bên mép giường.

Chuyện này khiến cho hai má Cố Thần ửng đỏ.

Sở Tiểu Dư, đã ngủ trên giường này.

Hô hấp dồn dập, chàng trai thản nhiên nằm sang bên trái, ôm gối nằm vào lòng.

A... cậu chỉ là thích ôm gối đi ngủ... thôi mà.

...

Vừa tỉnh dậy, trời vẫn còn tối.

Cố Thần thức dậy, chạy vài vòng quanh khu nhà, gọi điện cho chú Vương để chuẩn bị quay về đại viện.

Vài ngày nữa là khai giảng rồi, cậu muốn quay về đại viện đón Sở Dư đi học cùng.

Cố Thần ngồi trên ghế salon vọc điện thoại chờ chú Vương tới, bất giác thuận tay ấn vào thư mục riêng tư. Sở Tiểu Dư đồ phiên phức.

Chờ, chờ tí!

Cố Thần vừa thoát ra lại ấn mở lại, vẫn là thư mục trống, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi.

...

Ngã tư đường nào đó.

Chiếc xe đột nhiên rẽ ngoặt, quay đầu xe chạy ngược hướng.

Chú Vương cảm thấy kì lạ bẻ tay lái.

Sáng sớm, ông đã chạy được nửa đường, lại nhận điện thoại của cậu chủ bảo không đi nữa.

Sao lại thế?

Về đến nhà, lão phu nhân nhìn phía sau ông không có ai, ông chưa kịp giải thích thì bà lão đột nhiên nở nụ cười.

“Không có gì, đừng quan tâm tới nó.” Bà lão khoát tay với ông, “Cậu cứ làm việc của mình đi.”

Chú Vương rời khỏi, vừa ra khỏi phòng, bỗng nhiên nghe thấy bà Cố vỗ đùi cười ha ha.

Chú Vương:...

Chả hiểu chuyện gì cả.

...

Thời gian trôi đi thật nhanh.

Thấm thoát đã đến khai giảng.

Tôn Hạo Quảng đến hơi sớm, lúc đến đã thấy có người để rác bên cạnh bàn Cố Thần, cậu ta cười to, ai mà có mắt thế nhỉ!

Tuy vài ngày không đi học, nhưng bụi đã đóng một lớp, mọi người biết rõ ràng, lát nữa chắc chắn lại là nhị ca của cậu xả rác cho xem.

Ha ha ha! Vừa nhìn đã biết địa vị gia đình rồi! Ha ha ha!

Nhưng lần này cậu chờ thật lâu, đến khi chuông vào học reng lên vẫn không thấy người bước vào.

Tôn Hạo Quảng yên lặng suy đoán, hai người này chắc còn đang dây dưa trên đường rồi.

Cách giờ vào học khoảng 2 phút, cuối cùng Sở Dư cũng đã đến lớp.

Theo phản xạ Tôn Hạo Quảng nhìn ra phía sau cô.

—— Kì lạ!

Sở Dư đã vào chỗ ngồi mà vẫn không thấy ai bước vào.

Đến giờ học, cậu không nhìn được, chột chột Sở Dư, “Này, Sở Dư, sao nhị ca tôi chưa đến vậy?”

Sở Dư im lặng lau bàn mình, quay đầu lại, bình tĩnh nở nụ cười, “Sao lại hỏi tôi, làm sao tôi biết?”

Tuy rằng trong lòng phức tạp, nhưng sáng sớm cô vẫn ở nhà chờ cậu đến, sắp vào học đến nơi, cô đến nhà họ Cố mới biết rằng cậu không quay về đại viện.

—— Cũng đúng, bọn họ đâu có quan hệ gì, cậu đi đâu không cần phải nói với cô.

Bỗng nhiên cảm giác lạnh lạnh... sát khí này...

Tôn Hạo Quảng vội rút tay về.

Cười ha ha hai tiếng, rồi quay về chỗ của mình.

Xét tình cảm anh em, hay là cậu báo trước cho nhị ca...mua cái đệm để quỳ nhỉ?

Chờ đến khi thầy giáo vào lớp, lúc chuông vào học bắt đầu vang lên, cả lớp bỗng nhiên ồn ào, ngay cả giọng nói của giáo viên đều bị át xuống.

Tôn Hạo Quảng ngẩng đầu.

Giây phút nhìn thấy người đang đứng trước cửa lớp kia, sắc mặt cậu nháy mắt bị bóp méo.

— Nhị ca của cậu bao năm nay, dù mùa đông cũng chưa bao giờ đeo khăn quàng cổ...

Cái người đeo khẩu trang, đội mũ, mang khăn quàng cổ, cả người trùm kín mít, thiếu điều muốn che luôn con mắt kia chính là nhị ca của cậu hả??

Phắc! Kinh khủng quá!

Nhưng nhìn dáng vẻ càng thêm hồng hách so với bình thường kia, chính là Cố Nhị Thiếu chứ không ai khác.

Vậy, mấy ngày nay nhị ca cậu đi phẫu thuật toàn thân đấy à?

Cố Thần sờ khẩu trang, kéo ghế ngồi xuống.

Sở Dư lau đã sạch sẽ bàn bên cạnh rồi, không cần cậu dọn rác, được gom lại thành một đồng nằm trong góc.

Hai người không nói với nhau câu nào.

Chàng trai ngồi bên cạnh yên lặng như một vị hòa thượng, làm sao cũng cảm thấy có cảm giác đứng ngồi khó yên.

Tiếng chuông tan học vang lên.

Tôn Hạo Quảng ngồi sau hai người và Lý Linh Linh ngồi phía trước không ai dám hít thở.

Mấy bạn học phía trên cũng tự giác nhỏ giọng lại, bầu không khí trở nên áp lực, chỉ còn lại tiếng bút viết lên giấy.

Sau khi tan học giáo viên chủ nhiệm đến đây kiểm tra, ánh mắt bỗng sáng lên, tốt, rất tốt, lớp 12-6 này đều là học sinh ngoan ngoan.

Thật ra thì, chống đỡ được 3 tiết, cả đám chỉ muốn thấp nhang cho hai vị đằng trước này.

Chuyển biến xảy ra vào cuối tiết thứ 3.

“Cậu đứng lên đi,” Sở Dư đứng lên, nhú mồm, “Tôi muốn ra ngoài.”

Lúc sáng lúc chờ cậu nên cô uống nước hơi nhiều.

Cố Thần né ngón tay đang vươn ra của cô, bắt đầu nổi cơn, trực tiếp đá ngã ghế, mũ trên trán cũng quăng ra ngoài.

Âm thanh “ầm ầm” khiến mọi người run lên.

Lén lút vẽ hình chữ thập lên ngực, cầu xin hai người đó, mau làm hòa đi.

Sở Dư giận đến bật cười, nhú mồm.

Cứ như cô là virus, đụng vào là lây bệnh vậy.

Khóe miệng nở nụ cười hờ hững, cô kéo ghế ra, mở miệng, “Cố Thần, đừng chần...” đường.

Lúc đến trước mặt cậu, lời nói bỗng nuốt vào.

Bỗng dưng ý thức được, Cố Thần quay đầu lại, nhặt mũ lên che mặt, “Cậu...cậu...cậu nhìn cái gì?”

“ ... ”

Sở Dư mất tự nhiên xoay người, bỗng nhiên cảm thấy gương mặt nóng bừng.

Hình như cô đã biết, sáng nay Cố Thần không đến đón mình lại còn bịt kín mít thế này là vì sao...

Nhưng có đôi khi, nếu có người thẹn thùng hơn bạn, cảm giác này cũng chậm chậm lui đi.

Vén tóc ra sau tai, bỗng Sở Dư cảm thấy buồn cười.

Cô khẽ nhếch miệng, cúi đầu nhẹ nhàng cười, rốt cục cảm thấy mất tự nhiên, không nói gì thêm, đi đến nhà vệ sinh.

Cô cười một tiếng, cả bầu không khí dường như ấm lên.

Cả lớp sôi nổi trở lại.

...

Tôn Hạo Quảng cũng thấy lúc mũ Cố Thần rơi xuống, lộ ra cái trán...

Yên lặng che mặt, đến cả trán cũng đỏ thề... đây cũng coi như là một loại năng lực.

Chỉ có Cố Thần đứng ngồi không yên, cuối cùng không nhịn được, dứt khoát ra tay với hai cái bàn.

Lúc Sở Dư quay trở về... chỉ thấy ở giữa hai bàn của cô và Cố Thần, bỗng nhiên có một đường thẳng.

—— Đường giới hạn.

Con nít còn không ngây thơ như thế.

Cô yên lặng bật cười, bỗng nhiên lấy một đồng rác ở đằng góc, đẩy đến cậu.

“Tiểu Cố, vứt hộ tôi với.”

Tác giả:

Cố Tiểu Gia OS: Cậu không thấy tôi không thấy tôi không thấy tôi...

Cố ngây thơ lại login.

24. Chương 24

“Tiểu Cố, vứt hộ tôi với.”

Lúc cô nói câu này, Tiểu Cố liền lùi lại, không có phản ứng gì.

Trên dưới toàn thân như đều là những con chữ “đừng nói chuyện với tôi” được viết hoa in đậm to tướng.

Sở Dư cũng không để ý mấy, đuôi mắt cong lên, lại đẩy cậu thêm cái nữa, “Tiểu Cố, vứt hộ tôi với nha.”

Lại còn “nha” nữa chứ!

Thật... Thật là đáng yêu...

Cố Thần không tự chủ được đưa tay ra, lúc lấy rác hình như Sở Dư cũng không chú ý, tay cô nhẹ nhàng chạm vào tay cậu.

Hai tay chạm vào nhau, Cố Thần mới kịp phản ứng lại, cứ như bị bỏng vậy, thu tay về cái vèo.

Đồng rác đập vào thành thùng rác, lại lăn lóc cộc lóc cộc bên chân cậu.

Sở Dư phụt một tiếng rồi khẽ bật cười.

Cố Thần xấu hổ muốn chết, đúng là tức chết đi được!

Bây giờ cô còn dám cười cậu nữa chứ!

Hai ngày nay cậu ở nhà đứng thử nghiệm trước gương không biết bao nhiêu lần, chỉ cần vừa nghĩ tới Sở Dư, nghĩ đến lúc mình uống say... ôm eo cô rồi cứ nói thích cô suốt, còn mặt dày gọi cô là vợ, sau đó lại thoải mái tiết lộ bí mật của mình cho cô biết, buổi trưa còn nghiêm túc bảo để cho cô ngủ ở phòng cho khách nữa chứ.

Cậu liền cảm thấy cả người không tốt, trơ mắt nhìn người trong gương từ trên xuống dưới đều đỏ hết cả lên, cứ như con tôm luộc ấy, còn tỏa ra hơi nóng nữa chứ...

Huống chi là lúc thấy cô...

Cố Thần lấy khăn quàng choàng lên, cắn răng nhắm mắt lại không nhìn sang bên kia, lấy phấn vẽ lên, mò mẫm run tay vẽ cho đường giới hạn to hơn một tẹo.

Đúng là xấu hổ đúng là xấu hổ đúng là xấu hổ đúng là xấu hổ.

Sở Dư nhìn những đường vẽ ngoằn ngoèo trên bàn, không nhìn được mà phụt một tiếng rồi bật cười.

“Tiểu Cố, cậu vẽ lệch rồi kìa ~” vừa nói cô vừa đẩy tay cậu ra, “Ồ chỗ này này ~”

Phấn trong tay đột nhiên bị gãy thành mấy đoạn, giọng nói của thiếu niên đột nhiên cao lên, “Tôi tôi tôi thích vẽ lệch như thế đấy, không được hả?”

Giờ nghỉ giữa tiết cũng chỉ có 10 phút, đi vệ sinh một chuyến rồi quay lại, cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Chuông vào học vang lên.

Giáo viên vào lớp, cảm giác được người bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, mặc dù tư thế ngồi vẫn còn lệch ra ngoài như cũ, nhưng rõ ràng đã thả lỏng hơn so với lúc này.

Đuôi mắt Sở Dư hơi cong.

Giáo viên đứng trên bục nói, “Khai giảng cũng đã được hai tuần rồi, tiết này chúng ta sẽ cùng kiểm tra lại những kiến thức đơn giản đã học, tôi sẽ ra một bài kiểm tra...”

Lớp học đột nhiên náo động hết cả lên.

“Không muốn đâu thầy ơi... Mỗi tháng kiểm tra mỗi lần đã mệt lắm rồi, còn thêm làm gì nữa vậy thầy ơi!”

“Còn phải dạy quá giờ nữa, mà thời gian ăn cơm lại không có...”

Ồn ào náo loạn cũng vô ích, thầy liền đưa một xấp đề cho lớp trưởng, để lớp trưởng phát xuống dưới.

“Được rồi,” thầy giáo vỗ tay, cười híp mắt, “Số câu hỏi trong bài kiểm tra cũng không nhiều lắm đâu, các em mau làm đi, làm xong sẽ nghỉ luôn chứ tôi không dạy quá giờ.”

Sở Dư và Cố Thần cũng không nói gì.

Lúc làm bài kiểm tra, Cố Thần cuối cùng cũng chịu kéo mũ của cậu lên, để lộ ra đôi mắt.

Chỉ là dù thế nào cũng không dám nhìn sang bên cạnh.

Tai có thể nghe được tiếng sột soạt bên cạnh, cậu giữ nguyên một tư thế không hề thay đổi, Sở Tiểu Dư đang làm gì nhỉ...

Cô ấy có đang nhìn mình không ta? Hình như đang vẽ mình đúng không? Có đang cười nhạo mình không nhỉ?

Chỉ mới một tiết trôi qua thôi mà cứ như đã lâu lắm rồi vậy.

Cuối cùng cũng tan học, Cố Thần liền quay đầu, “Háo Tử, cậu đói không, trưa nay chúng ta cùng đi ăn cơm...”

Mặt Tôn Hạo Quảng dần ra, sao hôm nay nhị ca của cậu lại có lòng nghĩ đến cậu đầu tiên vậy, bỗng dưng muốn khóc...

Không dễ gì đâu...

Cậu còn chưa lên tiếng, Sở Dư đã cười híp mắt gật đầu, đặt bút xuống, “Được.”

Người thiếu niên cứng đờ, “Không phải cậu không thích thức ăn ở trường sao?”

“Đúng vậy,” cô cười, “Trùng hợp thật, hôm nay đồ ăn trưa của tôi cũng được đưa đến trường.”

Sáng sớm hôm nay cô vẫn còn đang tức giận, cho nên không tính trở về tiểu khu để hai người ăn cơm chung với nhau, giờ trùng hợp thế này...

Cậu có thể... có thể rút lại câu nói kia sao?

...

Lớp trưởng thấy bọn họ đều đứng lên, liền tới thu bài kiểm tra.

Sở Dư cầm hai bài đưa cho lớp trưởng.

Lớp trưởng cảm kích nhìn cô cười, lúc đang cúi đầu sửa lại hai bài kiểm tra để đem lên nộp.

Thì đột nhiên lại ngẩn hết cả người.

Sau đó nhìn về phía Cố thiếu đang che mặt như muốn nói gì đó rồi lại thôi, sau đó lại nhìn sang Sở Dư một tẹo, có chút khóc không ra nước mắt.

Không biết mình nói cái này thì... thì liệu ngày này năm sau có phải là ngày giỗ của mình không nhỉ?

Tôn Hạo Quảng đưa bài đến, không để ý lắm liền giục một chút, “Sao đấy, nói đi.”

Lớp trưởng cắn răng, “Cố thiếu, bài của cậu... sửa lại một chút.”

Về lý mà nói, chữ Cố thiếu xấu, mọi người trong lớp ai cũng biết, đặc biệt là lúc lớp trưởng phát bài và thu bài giúp thầy, có nhìn kiểu gì cũng chẳng thể nhìn ra chữ của Cố Thần, thật là có muốn quên cũng không thể quên được...

Vậy nên cậu mới vừa nhìn một cái đã nhận ra bài phía trên chính là bài của Cố Thần.

Nhưng...

“Gi?” Cố Thần cầm bài thi nhìn, cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, liền đưa lại, bây giờ cậu chỉ muốn ra khỏi đây, cứ cảm thấy chỗ ngồi này ở đâu cũng là hơi thở của Sở Dư.

“Cố thiếu,” lớp trưởng nói một cách khó khăn, “Cậu nhìn tên cậu...”

Nhưng mà... Nhưng mà mẹ nó cậu ghi tên là Sở Dư mà!

Một tim dễ sợ!

Hai chữ này cậu còn cố gắng viết thật đẹp, từng nét bút ngay ngắn, hoàn toàn không giống với phong cách trước kia của cậu, lớp trưởng có muốn vỡ như đọc không hiểu cũng không được.

“Hả?” Sở Dư cúi đầu lại gần.

Cố Thần cũng cúi đầu nhìn, người cứng đờ, liền lấy bài kiểm tra nhét vào tay lớp trưởng, “Cậu đổi giúp tôi đi!”

Sau đó xoay người lại, giống như có quỷ đang đuổi ở sau lưng vậy, thẳng tay kéo Sở Dư đi.

Tôn Hạo Quảng lén đến gần, liếc xem bài thi...

“...”

Cậu có một câu không biết có nên nói hay không.

Sau khi cậu ra cửa, ánh mắt của anh cậu trông rất phức tạp.

Đến khi đến nhà ăn vẫn chưa bình thường trở lại.

Cố Thần chủ động đi lấy cơm, lúc đến ăn cơm, vài người ngồi xuống.

Lúc này trong nhà ăn rất đông, người đến người đi, không biết chuyện gì, một người đi ngang qua Sở Dư, không cẩn thận đụng phải người bên cạnh, mặc dù cậu phản ứng rất nhanh, nhưng canh của người kia vẫn hắt vào tay Sở Dư một ít.

Cố Thần nhanh chóng rút một tờ giấy đắp trên tay Sở Dư.

“Đi đứng kiểu gì thế!” Giọng cậu lạnh băng, cứ như mưa đá vậy.

Bát canh đó vẫn còn nóng!

“Xin lỗi cậu, thực sự xin lỗi cậu!” Bạn nam kia run rẩy, nhanh chóng nói xin lỗi, “Không phải tôi cố ý đâu, lúc này không hiểu sao lại bị trượt chân, á, cậu không sao chứ?”

Không sao cái gì chứ! Người bị nóng đâu phải cậu!

Cố Thần còn muốn nói gì đấy thì Sở Dư đã kéo Cố Thần lại, quay sang lắc đầu với bạn học kia, “Không sao, mình không sao.”

Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thần, nhẹ nhàng cười, giọng nói dịu dàng, “Canh không nóng, cậu đừng lo.”

Cậu ấy cũng không cố ý, vả lại canh cũng không nóng, lau một chút là được rồi.

Cố Thần đang tức giận bỗng nhiên cứng lại, cả người cứng ngắc. Mặc dù còn bực, nhưng sao lại không thể nổi cáu ra được nhỉ...

Thật là mềm...

Bạn học kia xác nhận cô không sao thêm lần nữa, nhìn người bên cạnh đang dần hạ hỏa, sờ mũi, nhanh chóng rời đi.

Mẹ nó, cứ như suốt chút nữa là chết luôn ở trong đấy luôn rồi.

Ồi dào, sau này đi đứng phải cẩn thận hơn mới được.

...

Sau khi bạn nam kia rời đi, Sở Dư lau sạch canh trên tay, nhưng vẫn có cảm giác nhột nhột của dầu ăn, đành đặt đĩa xuống đi vào phòng vệ sinh một chuyến.

Tôn Hạo Quảng thấy hết mọi chuyện, yên lặng không nói lời nào.

Không phải nói là không định nói chuyện cùng Sở Dư sao?

Không phải nói là cách xa cô ấy sao?

Vừa có chuyện một phát là nhanh hơn ai hết... Cậu còn có thể nói gì?

Cậu đặt cược, nhị ca cậu mà chịu được qua tối nay coi như cậu thua!

Cùng lắm là đến lúc tan học vào buổi chiều thôi!

Trong nhà ăn có nơi rửa tay, chỉ là bây giờ hơi đông, nên Sở Dư cũng phải đứng đó đợi.

Nhìn Cố Thần chỉ tháo khẩu trang ra, lúc ăn cơm còn vén khăn quàng lên, Tôn Hạo Quảng nhẩn nhện, “Nhị ca, anh không thấy nóng sao?”

Thật ra cậu cũng muốn nói, không cần che thì bọn họ cũng đã thấy hết cả rồi...

Nhưng mà, không dám...

Thấy Sở Dư vẫn chưa quay lại, cậu khuyên, “Bây giờ đông như thế, chắc Sở Dư phải đợi lâu đấy, anh có thể tháo khăn quàng ra một lát cho mát.”

Cậu thực sự không thể quen được việc phải nhìn hình tượng như này của nhị ca.

Cố Thần nghĩ một lát, liền tháo mũ và khăn quàng xuống, thậm chí còn ném ra xa, cầm khăn ướt lên lau trán và mồ hôi trên cổ.

Nói thật, nóng chết đi được.

Ngược lại Tôn Hạo Quảng lại ngạc nhiên một phen, không nhìn được mà thấy có chút đáng tiếc, “Nhị ca, sao mặt anh...”

... Không đỏ.

Lời còn lại biến mất khi nhìn vào mắt Cố Thần, cười ha ha hai tiếng, cầm tờ rơi bên cạnh lên làm quạt, ân cần quạt sang, “Quạt gió quạt gió...”

Lúc này Cố Thần mới di chuyển tầm mắt.

Vốn chỉ nghĩ đến Sở Tiểu Dư mới có thể... Vừa nãy bị người kia dọa một phen, chỉ mãi lo lắng, ai còn nghĩ đến chuyện xấu hổ này nọ nữa...

Cậu bắt đầu ăn cơm nhanh như một vị thần, ăn xong trước thì còn có thể đeo cái lồng “an toàn” vào... sẽ có cảm giác an toàn hơn.

Do dự một hồi, nhúu mày một cái, nhỏ giọng nói, “Lát nữa cô ấy quay lại đừng quên nhắc tôi đấy.”

“Vâng.”

—— Sợ quá mà.

Mặt Tôn Hạo Quảng thờ ơ.

Chỉ là bọn họ vẫn chưa nói xong thì đã nghe có người nhẹ giọng nói, “Nhắc gì vậy?”

Tôn Hạo Quảng ngẩng đầu lên nhìn về phía người đang nói theo phản xạ.

Nhưng Cố Thần lại cúi đầu thấp hơn.

Sở Dư ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm đũa lên, nhìn về phía Cố Thần.

Giống như đang nghĩ đến cái gì, gò má bỗng hơi ửng đỏ.

Tôn Hạo Quảng nhìn theo tầm mắt cô nhìn về phía nhị ca, không tự chủ được mà hỏi, “Đũa của nhị ca... Làm sao vậy?”

Sao lại nhìn đũa chăm chăm rồi đỏ mặt thế?

Cố Thần đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn theo tầm mắt Sở Dư.

Sau đó lập tức làm rơi đũa.

—— Anh nói cho em một bí mật... Anh đã lén đổi...

Giọng nói cao vút, thẹn quá hóa giận, “Sở Tiểu Dư cậu nhìn cái gì! Lần này tôi không có lén đổi!”

Cậu cũng đâu phải lén đổi nhiều lần đâu chứ!

Sau đó dường như nhận ra mình vừa nói cái gì, mặt liền bắt đầu bốc khói, “Nhìn cái gì chứ!”

Mọi người bên cạnh: ...

Tôn Hạo Quảng: ...

Tác giả có lời muốn nói:

Tôn Hạo Quảng: Không, tôi sửa lại, nhị ca tôi chịu được đến buổi chiều coi như tôi thua!

25. Chương 25

“Nhị ca anh không biết đâu, thằng giặc Lý đạo này thâm hiểm lắm, hai ngày trước em tưởng anh ở đại viện, lúc về đó định tìm anh thì thấy đi sau nó có thêm hai nhân viên bảo vệ, chạy bộ quanh con ngõ thừa sống thiếu chết ha ha ha ha, anh nói xem chúng ta quay về có nên lượn vài vòng trước mặt nó không?”

“Nhị ca, anh có nghe thấy không?”

“Hả...” Cố Thần hồi hồn, không nhìn về phía sau nữa, “Nói tiếp đi...”

Khóe miệng Tôn Hạo Quảng giật giật, bán tín bán nghi nói tiếp, “Em nghe nói, bữa đó tụi nó cũng đi uống rượu, không biết uống thể nào mà lái xe tông vào cây...”

“À...” Cố Thần nghe một hồi lại thất thần.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau, làn váy dài được gió thổi nhẹ nhàng phất lên, thỉnh thoảng cậu còn nhìn thấy mép váy tung bay.

“Tuy người không bị sao hết, nhưng chắc là ông già của nó thấy...”

“Ừ.”

Thậm chí, không biết có phải ảo giác hay không, mà cậu cứ cảm thấy có người đang nhìn mình đằng sau, khiến lưng cậu càng lúc càng nóng, càng ngày càng khó chịu.

Cậu bỗng ngoái đầu lại trừng mắt.

Sở Dư khẽ bật cười.

“Bây giờ chúng ta lượn một vòng, chắc chắn sẽ làm nó tức chết, anh thấy sao nhị ca?”

“Ừ.”

Tôn Hạo Quảng quay đầu lại, thấy người đội nón bên cạnh cậu càng ngày càng cúi thấp người, cả người đều xấu hổ, còn có vài bong bóng hương phấn xung quanh.

Cậu quay lại nhìn Sở Dư đang mỉm cười dịu dàng, đột nhiên cảm thấy lòng trống rỗng.

—— Ngược quá mà, rõ ràng là cậu ta đang nói chuyện, vì sao cứ có cảm giác bản thân vô hình thế này...

Cậu ta không có cảm giác tồn tại đến thế luôn hả?

“Cậu nói tiếp đi.”

Tôn Hạo Quảng ở một tiếng không chút lưu luyến.

“Trời xanh quá, mây trắng ghê, hoa thơm ngát, con chó kia tội nghiệp quá đi...”

Quả nhiên, cậu ta nhìn người bên cạnh, dù cho cậu ta có nói gì, nhị ca vẫn cứ đắm chìm trong thế giới của mình.

Sở Dư ở sau nhìn cậu là cậu lại khó chịu quay lại trừng một phát, thỉnh thoảng cười một tiếng, nhị ca của cậu ta lại xấu hổ, bong bóng hương phấn lại sôi trào.

Cứ máy móc “à, ừ” một tiếng.

“...”

Tôn Hạo Quảng chờ đến khi mở rồi ngậm miệng, “Phật nói, bạn phải luôn luôn rộng lượng với chúng sinh, dù cho anh ta có xấu xa thế nào, thậm chí gây thương tổn đến bạn, bạn phải buông xuôi thì mới có thể đạt được hạnh phúc chân chính.”

...

Rất cục cựa chờ được đến lúc tách khỏi hai người này, Tôn Hạo Quảng không lãng phí một giây nào, ba bước thành hai bước vội vàng rời khỏi.

Ngược quá đi mất.

...

Sau khi cậu ta rời đi, Sở Dư và Cố Thần không nói gì thêm nữa.

Có điều lúc hai người tách nhau ra, đột nhiên Sở Dư nói, “Buổi chiều không cần mặc dày thế đâu.” Cô mỉm cười dịu dàng, “Lời nói lúc say rượu, tôi chưa bao giờ để trong lòng.”

“...”

“Cậu quên thật rồi hả?”

Mọi người đều có tâm lý may mắn, rõ ràng biết Sở Dư vẫn còn nhớ, nhưng bây giờ cô bảo đã quên, Cố Thần hết xấu hổ thì nhỏ giọng hỏi.

Sở Dư nhoẻn miệng cười, gật đầu.

“Chẳng lẽ, không phải nói bấy bạ à?”

“Dĩ nhiên là phải rồi!” Cố Thần nói như đinh đóng cột, “Có ai say rượu mà nói thật đâu?”

Cậu cao giọng, “Lúc say rượu toàn nói năng nhảm nhí, cậu không tin đúng là thông minh đấy.”

Sở Dư gật đầu cười.

Mấy đáp án lúc trước cô nghĩ đến, cô cũng sẽ không coi là thật.

...

Tiểu Cố ném khăn quàng và khẩu trang ra, lấy một chai nước từ trong tủ lạnh ra tu một hơi, cảm thấy thật phần khích.

Không coi là thật là tốt rồi.

Không nhớ mấy trò ngu xuẩn của cậu là được rồi.

Cậu vui mừng một lúc, có điều đến khi nằm lên giường, bình tĩnh lại, không hiểu sao lại nhớ lại chuyện hôm đó, bình tĩnh nhớ lại lần nữa, cậu mới phát hiện lúc ấy Sở Tiểu Dư rất chiều cậu nha.

Cố Thần ôm cái gối nở nụ cười, cô lau người cho cậu, cậu bế cô cô cũng không tức giận, bọn họ còn ngủ chung giường.

—— Trên gối còn lưu lại hơi thở của cô.

Không biết sau này có thể bảo cô ngủ cùng nữa không

~~Bỗng Cố Thần thấy khó chịu. Cậu trở mình, nhìn lên trần nhà.

Cô không để trong lòng, vậy cũng không để ý chuyện bọn họ ngủ chung giường?

Cảm giác vui mừng vừa nãy bỗng chốc tiêu tan, cảm thấy không cam lòng.

Nếu ngộ nhỡ sau này có người khác say rượu cũng bế cô thì sao!

Không được, sao lại không để trong lòng vậy hả? Bọn họ đã ngủ cùng giường rồi, rõ...rõ ràng lúc cậu gọi vợ cô đã đồng ý rồi.

Bọn họ ở bên nhau! Dựa vào đâu mà không để trong lòng chứ!

Cố Thần lẩn qua lộn lại, không tài nào ngủ được.

—— Rốt cục cô nghĩ thế nào, rốt cuộc... rốt cuộc cô thích cậu không?

Cậu bật dậy, cậu phải hỏi lại đã, biểu hiện của cô rõ ràng là thích, vì sao lại nói là không để trong lòng?

Nhìn đồng hồ, giờ này cô đang ngủ trưa, Cố Thần lại nằm xuống.

Chờ một chút, chờ một chút đã.

Khổ sở chờ đợi đến giờ Sở Tiểu Dư tỉnh giấc, Cố Thần không chịu nổi nữa, vội vàng mặc đồ chạy ra khỏi nhà.

Ngón tay chạm đến chuông cửa, chàng trai lại do dự buông tay.

Nếu như cô ấy... không thích mình thì sao?

...

“Này! Là cậu nhóc à!” Một ông lão từ phía sau cậu bước lên, nhìn dáng vẻ mong chờ nhìn chăm chăm vào cánh cửa của cậu, càng nhìn càng thấy cậu trai này trông quen quen, nhìn một hồi mới nhớ ra.

— Đây không phải thằng nhóc hai ngày trước la hét đòi vợ mình dẫn về nhà đấy sao?

Ông chấp tay sau lưng, chớp chớp mắt, “Thằng nhóc, con lại để vợ mình đuổi ra khỏi cửa hả?”

Sao có thể thừa nhận điều này được!

Cố Thần định hỏi sao ông ấy lại biết mình, bỗng chốc ra vẻ nghiêm túc, “Đương nhiên không phải rồi!”

“Sao con đây có thể để vợ đuổi ra khỏi nhà được?”

Sau này Sở Tiểu Dư mà đuổi cậu ra ngoài, cậu chắc chắn sẽ phá cửa mà vào.

Không đúng, cậu nghiêm túc lại có uy tín như thế, Sở Tiểu Dư sẽ không dám đuổi cậu ra ngoài đâu.

Ông lão gật đầu cười ha ha, “Ông hiểu, ông hiểu mà.”

Thằng nhóc này khi say mà có thể khóc hu hu đòi vợ đến đón... ông tin.

Người ta còn trẻ, chưa mặt mũi lại thôi.

Sau đó ông chớp mắt, “Ông nói này, có phải lúc say con không dỗ vợ cho tốt không ả?”

Nhìn vẻ mặt kì quái không nói chuyện của cậu, ông lão ra vẻ hiểu hết, truyền thụ kinh nghiệm cho cậu, “Ông chỉ con này, nhóc, sau khi tỉnh rượu, đầu tiên phải ôm vợ mình trước, sau đó...”

Phụ nữ mà, ôm một cái là không thể thiếu, nếu không không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra... tai nạn khủng khiếp thế nào đâu.

Cố Thần âm thầm căng tai ra nghe.

Tuy rằng nhất định sau này cậu không dùng, nhưng có thể truyền lại cho Háo Tử.

Người gia rất thích mấy đứa nhỏ lắng nghe mình nói, ông thấy cậu chuyên tâm như thế, càng nói càng hăng say, dường như muốn đem hết kinh nghiệm sau khi say rượu truyền lại cho cậu.

Mãi đến khi có một bà lão đi ra từ phòng bên cạnh nói. “Ông còn không mau về ăn cơm!”

Thì ông lão mới cười ha ha hai tiếng, sau khi ông ấy đi rồi, Cố Thần cúi đầu suy nghĩ, bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Thật ra, nếu Sở Tiểu Dư gọi cậu về ăn cơm, cậu nhất định sẽ không ở lại...

Nhưng, rốt cục cô nghĩ thế nào...

...

Đúng lúc này, cánh cửa mở ra.

Sở Dư không ngờ Cố Thần đang ở ngoài, cô ngăn người rồi nở nụ cười, gật đầu với cậu.

Cố Thần hoảng hốt.

Thấy Sở Dư định đóng cửa lại, cậu cắn chặt răng, đột nhiên giữ tay cô lại.

“Có, có phải cậu biết?”

Nhiệt độ lòng bàn tay nóng đến bỏng, truyền đến mặt, hai người run lên, nhưng không ai định rút tay về.

Cố Thần bưng bình nhìn cô đắm đắm, cầm chặt tay, ánh mắt sáng ngời, “Cậu có biết.”

Sở Dư im lặng, rồi bất chợt ngược mắt nhìn cậu, “Biết cái gì?”

Cố Thần vốn khí thế bồng bồng, nhưng cô vừa nhìn một cái thì bỗng nhiên xẹp xuống.

Cậu bắt đầu, “Biết tôi...tôi...”

Biết cậu từ nhỏ đã bắt đầu ngấp nghé cô, biết cậu lén lút vì muốn được gần cô mà không biết phải làm sao, biết mấy hành vi lén lút của cậu, biết cậu... thích cô.

Sở Dư thần nhiên hạ tầm mắt, mắt tự nhiên rút tay về, “Tôi không biết.”

Chàng trai nắm chặt tay cô, nhắm mắt, cắn răng nói, “Biết tôi tôi tôi thích cậu!”

Sở Dư khựng lại, cắn cắn môi, mặt dần ửng hồng.

Giống như đóa sen xanh trong hồ nước, chậm rãi bung cánh, từ từ mà tuyệt đẹp.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trái tim cậu như muốn nhảy lên cuống họng.

Thành thịch, thành thịch, thành thịch, thành thịch...

Nhưng lại chỉ nghe thấy một tiếng “Ồ” đáp lại.

Trái tim rơi xuống, chàng trai không vui hừ hừ, quay đầu lại, “Cậu cứ thế hả...”

Đáp lại lời tỏ tình của cậu với thái độ như thế.

“Vậy cậu muốn thế nào?”

Ánh mắt cô sáng như thế, giống như một dải ngân hà, bị ánh mắt như thế nhìn chăm chú, cổ Cố Thần bắt đầu đỏ lên...

Cậu há miệng hít một hơi, ra vẻ mất kiên nhẫn, lớn tiếng nói, “Vậy cậu có thích tôi không? Trả lời một câu thôi!”

“Nhanh lên!”

Nào có ai lại như thế!

Sở Dư bỗng nhiên bật cười, “Không thích.”

Chàng trai hỏn hển quay đầu lại, “Lần này không tính!”

“Chỉ nói một chữ thôi.”

26. Chương 26

Thiếu niên thở hỏn hển quay đầu lại, “Lần này không tính!”

“Cậu trả lời chỉ có một chữ!”

Một chữ, cũng có thể là “không” mà.

Chẳng qua lúc cô lén nhìn vào mắt của cậu, tiếng cười của cô bỗng nhỏ dần.

Yêu càng nhiều, thì sẽ càng dè dặt.

“Tiểu Cố,” cô gọi.

Cô nghĩ, làm sao cô có thể ích kỷ như vậy được chứ.

Mỗi giây mỗi phút cô đều tự nhủ với lòng mình, trần trọc suy nghĩ, vẫn còn giữ lại một tia hy vọng.

—— Hôm nào cũng chờ đợi một câu trả lời, chẳng khác bị hành hạ là bao.

Mắt cô dịu dàng như sóng, đặc biệt là nụ cười hiền hậu kia, đột nhiên lại khiến trái tim Cố Thần đập nhanh hơn.

Cậu cắt ngang lời cô, làm ra vẻ như đại nhân rộng lượng bỏ qua cho cô vậy.

“Nghĩ lại thì, không nên nói làm gì.”

Cậu hất cằm lên, “Cậu còn quá nhỏ, tôi biết cậu xấu hổ, tôi cho phép cậu không nói cũng được.”

Nói xong cậu liền đi ra ngoài, trông có vẻ hơi gấp gáp, “Có phải chúng ta nên đi đến trường không?”

Rõ ràng là vì kích động nên mới đi đến bước này, nhưng khi chuyện ập đến, cậu vẫn còn sợ.

Cậu sợ phải nghe thấy câu trả lời mà mình không mong muốn, sợ một khi cô đã nghiêm túc nói ra, quan hệ giữa hai người sẽ bắt đầu có sự thay đổi.

Cậu đã tưởng tượng về tương lai của hai người sau này rất nhiều lần, cậu sẽ dẫn cô đi nếu cô muốn xem mặt trời mọc, cô không leo lên đến đỉnh núi được thì cậu có thể công cô trên lưng...

Cậu sẽ dẫn cô đi cưỡi ngựa, khi đó cậu có thể ôm cô vào lòng thật chặt...

Cậu sẽ dẫn cô đi thả diều, lúc nhỏ cô thường ghen tỵ với cậu khi cậu có thể làm một con diều giấy đẹp.

Cậu muốn đáp ứng hết tất cả sự tiếc nuối của cô lúc còn bé, dù có thể cô không còn thích chúng nữa.

Nhưng cậu không dám nghĩ, còn cô, cô có đồng ý không? Cô có đồng ý để cho cậu làm những chuyện này không?

— Cố Thần cậu cả đời kiêu ngạo hống hách, nhưng lại dè dặt, nhát gan với chỉ một mình cô.

Sở Dư kéo tay áo cậu, “Cố Thần.”

Cố Thần cup mắt xuống, bàn tay nhỏ trên tay áo trắng trẻo mềm mại, móng tay trắng ngần, nhẹ nhàng kéo một góc ống tay áo của cậu.

Rõ ràng là nhẹ nhàng dịu dàng như thế, nhưng đối với Cố Thần lại như sức nặng ngàn cân, làm cho bước chân cậu không thể nào cử động được, kéo không đi.

“Cố Thần, tôi...”

Cố Thần vẫn không quay đầu lại, “Sở Tiểu Dư, đừng từ chối tôi.”

Có lẽ cậu biết cô không nhìn thấy sắc mặt của mình, giọng nói yếu ớt hiềm hoi, mang theo chút hy vọng, “Không từ chối là tốt rồi.”

Không chấp nhận cậu cũng được, chỉ cần không từ chối là tốt rồi.

Sở Dư bỗng cảm thấy đau lòng, có điều không đợi cô trả lời, cơ thể của người trước mặt đột nhiên cứng lại, giống như tất cả sự yếu ớt ban nãy đều chỉ là ảo ảnh, “Cậu từ chối tôi cũng vô ích.”

“Cậu từ chối tôi, tôi sẽ trối cậu lại.”

Cậu quay đầu lại, kiêu ngạo vô cùng.

“Sau đó ngày nào tôi cũng sẽ ăn tối trước mặt cậu!”

... Đúng là một... phương pháp tốt.

Sở Dư nhìn Cố Thần, sắc mặt kiểu ‘một lời khó mà nói hết được’.

— Cô bị dị ứng tỏi, nên cực kỳ nhạy cảm với mùi tỏi.

Chua xót trong lòng liền vơi đi một ít, Sở Dư thấy buồn cười.

“Cậu để tôi nói xong đã.”

Cố Thần liếc mắt nhìn sang, tầm mắt di chuyển, lăm lăm, “Thì cậu nói đi, ai không để cậu nói đâu.”

Khóe môi Sở Dư cong lên, “Chúng ta...”

“Sở Tiểu Dư cậu nghĩ xong rồi nói sau cũng được!”

“Ừ, chúng ta còn...”

“Đừng đến lúc đó rồi hối hận!”

“Chúng ta còn nhỏ...”

“Tôi cũng nói với cậu rồi, tôi không để ý đến việc cậu có nói hay không, chỉ là...”

“Tiểu, Cố!” Sở Dư trừng mắt nhìn cậu.

Cậu là người có khả năng thể dục, luôn có thể khiến cho cô đỡ khóc đỡ cười, không giữ lại được chút lúng túng cùng những cảm xúc nên có khác.

Cố Thần ghen hòng, hạ tầm mắt xuống, cuối cùng cũng chịu ngậm miệng lại.

Lúc này Sở Dư mới tiếp tục.

“Tôi nói chúng ta còn nhỏ, đợi chúng ta trưởng thành rồi tôi sẽ cho cậu câu trả lời, được không?”

Cô sẽ để mình tự suy nghĩ trong vòng một năm.

Nếu đến lúc đó cô vẫn không thể quyết định được, vậy thì cô cũng không muốn vì cô mà khiến cho cậu bỏ lỡ nhiều điều nữa.

Cố Thần khựng lại, trong mắt có chút mất mát ngoài dự đoán, nhưng cũng lóe lên những tia vui sướng.

Do dự cũng được, cậu hiểu cô, cô ảm áp dịu dàng, về chuyện tình cảm lại rất yếu đuối, cô do dự, dù sao thì cô vẫn thích cậu được phần nào đó, chỉ chưa phải là tin tốt nhất mà thôi.

Cậu chuyển tầm mắt, đặc ý vênh vào hát cảm lên, “Ông đây vốn dĩ cũng không nghĩ chúng ta sẽ bên nhau bây giờ.”

“May là cậu không đồng ý.”

“Cậu mà đồng ý tôi còn phải tìm lý do để từ chối cậu.”

“...”

Sở Dư: ...

“À.”

Cô cười nhạt, buông tay ra rồi đi.

“Vậy tôi nhất định phải chịu đựng một năm tới rồi.”

“...”

Trong mắt Cố Thần chợt lóe lên tia chán nản, ba bước gộp hai đuổi theo, làm bộ như không để ý nói, “Tôi, ý tôi là...”

Sở Dư quay đầu đi, mái tóc dài theo đó trượt xuống một bên, cô bình tĩnh nhìn cậu, khóe miệng nhếch lên như đang khiêu khích.

“Sao nào, có phải Tiểu Cố cậu đã hối hận rồi không?”

“Sao lại thể được chứ!” Cố Thần bị cô nhìn chằm chằm đến giật mình, bỗng thốt lên.

“Bỏn thiếu gia đây làm sao có thể hối hận chứ!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Cố Thần nuốt chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi.

Sở Dư đáp một tiếng, “À.”

Cô khẽ ngoái đầu lại nhìn cậu rồi cười, “Vậy thì tốt.”

Thiếu niên đứng đó, người cứng đờ.

Cậu thực sự... không... hối hận.

Chết tiệt!

Lát sau, ở đằng sau truyền tới tiếng đùng phải tường cái “bốp”.

Sở Dư cúi đầu xuống, khóe môi cong lên.

“Đồ ngốc.”

...

Buổi trưa ở trường.

Tôn Hạo Quảng nhìn thấy phía trước là Sở Dư, còn nhị ca đang lơ đãng ở phía sau đang lăm bằm gì đó, yên lặng mang tai nghe vào.

Đúng là cậu đánh cược với thời gian lâu quá mà.

Đừng nói là đến lúc tan học vào buổi chiều, nhị ca của cậu đến cả buổi trưa còn không chịu nổi nữa là.

—— Đúng là rất có tiền đồ.

Giờ học chiều hôm đó.

Lúc thầy đặt câu hỏi thì ngạc nhiên phát hiện, các học sinh của mình hình như tích cực hơn so với lúc bình thường thì phải.

—— Bình thường dường như không có ai chủ động giơ tay trả lời câu hỏi, hôm nay lại không ít người mặt mày vui vẻ đứng lên.

Khiến cho hiệu quả giờ học cũng rất cao, vốn dĩ còn nghĩ sẽ kéo dài giờ học cuối cùng lại còn dư một ít thời gian.

Trở lại văn phòng, thầy giáo vẫn còn lăm bằm, “Hôm nay lớp sáu có chuyện gì vui sao?”

“Cảm giác bầu không khí rất tích cực.”

Thầy Lý dạy tiết buổi sáng lặng lẽ lau nước trên bàn.

... Có lẽ là vì tôi đã, đã cho cả lớp nghỉ một tiết.

Trong giờ học.

Mấy cô cậu ngồi cùng bàn cười cười nói nói, trên mặt cũng đầy vẻ hăng hái.

Lý Linh Linh quay đầu lại, mò từ trong học bàn ra một thiệp mời, đưa đến trước mặt Sở Dư, “Cái đó, Sở Dư, hai ngày nữa là tiệc mừng sinh nhật mình, cậu có thể đến không?”

Vì buổi sáng phải dọn dẹp nên thiệp mời đã đặt ở dưới học bàn từ lúc sáng sớm rồi, nhưng không hiểu sao lúc quay lại lại chẳng thấy đâu nữa, nên bây giờ lại càng thấy căng thẳng hơn.

“Nhưng cậu yên tâm đi, không có người ngoài nhiều đâu, đa số đều là bạn trong lớp cả.”

Sở Dư ngẩng đầu lên, nhận lấy thiệp mời, khẽ cười, “Đương nhiên rồi.”

Lý Linh Linh tính tình rất tốt, có thể nói cô nàng là một người bạn khá thân thiết với cô.

Lý Linh Linh thở phào nhẹ nhõm, nhe răng cười, “Hôm đó lúc nào cậu đến mình sẽ ra đón cậu!”

Sở Dư gật đầu, “Được.”

“Đi tiệc gì đấy?”

Lúc này, có một giọng nói chen vào.

“Không mời tôi hả?”

Mặc dù đang nói với Lý Linh Linh, nhưng cậu lại nhìn Sở Dư, ý tứ như đang tố cáo vì sao cậu đi dự tiệc mà không đưa tôi theo cùng.

Sở Dư cười dịu dàng, hoàn toàn làm lơ ánh mắt cậu.

Lý Linh Linh: ...

Làm sao bây giờ? Cô đúng là không chuẩn bị thiệp mời cho cậu thật...

... Đâu má, ai mà biết ông cụ này muốn tham gia chứ.

Cô bạn bên cạnh lén đẩy chân cô, đưa một tấm thiệp mời ở dưới hộc bàn sang.

Dù sao thiệp mời cũng không viết tên, quan hệ giữa bọn họ lại tốt, cô ấy đến nhà cô cũng không phải chỉ mới một lần, không có thiệp mời cũng không sao.

Lý Linh Linh quay đầu nhìn bằng ánh mắt cảm kích, lấy thiệp mời ra đưa cho cậu. “Của Cố thiếu nè.”

Cố Thần nhận lấy, lúc này mới hài lòng.

...

Chuông vào học vừa vang lên, lớp trưởng lại cầm một xấp bài thi bước vào.

Đứng trên bục giảng, đẩy mắt kính lên.

“Thầy toán nói, bài thi lần này của lớp chúng ta rất tệ, rất nhiều bài đã được thầy giảng, nhưng vẫn có nhiều bạn không giải được...”

“Tiết cuối là tiết tự học, tôi sẽ chép câu trả lời lên bảng...”

Cả một lớp hơn ba mươi người, thầy toán sửa bài hơn nửa tiếng của buổi trưa, tức muốn bể phổi.

Nhìn dáng vẻ đó của thầy, nếu như không phải tiết sau còn có giờ học, kiểu gì thầy cũng lao ra khỏi lớp rồi.

Lúc bài thi đặt xuống trước mặt, Cố Thần vẫn đang nhìn chằm chằm vào Sở Tiểu Dư.

“Phát bài rồi hả?” Cậu suy nghĩ một lát, như muốn hỏi gì đó, vẻ mặt lơ đãng xích lại gần Sở Dư, “Cậu thi được bao nhiêu điểm?”

Cậu, cậu chỉ là đang quan tâm đến thành tích của Sở Tiểu Dư mà thôi.

Sở Dư quay sang, cười tít mắt xích lại gần cậu.

Thấy người cậu cứng đờ, mới chỉ lên ranh giới, “Đường ranh giới, cậu vượt qua đường rồi ~”

Lúc này Cố Thần mới nhớ trên bàn còn có ranh giới, hất cằm lên, mạnh mẽ nói,

“Gì mà ranh giới chứ, Sở Tiểu Dư cậu thật là trẻ con!”

Cậu vừa nói vừa lấy tay lau đi.

“Tôi đây chỉ là vẽ ra để suy nghĩ về bài toán hình học thôi.”

“Mấy cái đường ranh giới trẻ con đó bốn thiếu gia đây sao có thể vẽ được chứ?”

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Tiểu Gia OS: Bốn thiếu gia đây còn lâu mới vẽ đường ranh giới đấy nhá!

27. Chương 27

Có lẽ cho rằng thổ lộ không bị từ chối, trong lòng Cố Thần như được thả lỏng, chân tay cũng vui mừng tự động bám theo Sở Dư.

Dù sao đều biết hết rồi.

“Sở Tiểu Dư, đề này cậu biết làm không?”

Thấy cô suy nghĩ nãy giờ, cánh tay bên cạnh chìa sang lần nữa.

Sở Dư gõ cây bút lên tay cậu.

Đây là lần thứ 4 rồi.

Trong vòng 10 phút, cậu đã lòi 4 câu cô làm sai ra hỏi cô có biết làm hay không.

Sai thì chắc chắn có chỗ nào đó không đúng, Sở Dư không thèm để ý đến cậu, Cố Thần nhanh chóng lấy cây bút ra, sắp lại gần, “Tôi biết, tôi biết nè, để tôi chỉ cho cậu!”

“Câu này làm thế này, thế này nè...”

“...”

Sở Dư bất đắc dĩ, cô còn muốn tự mình động não.

...

“Sở Tiểu Dư, rốt cục cậu có hiểu không?”

Trong lúc Sở Dư không để ý đến cậu, chàng trai ngồi bên cạnh lại sắp tới.

Sở Dư dùng bút gõ lên trán cậu, trừng mắt với cậu rồi nói, “Không được nói.”

Cô vừa mới nghĩ ra cái gì đó.

Nói xong, cô tiếp tục suy nghĩ đến điều mới nghĩ ra lúc này.

Hình như...là chỗ này?

“...Hung dữ quá.”

Cố Thần nhỏ giọng nói thầm, xoa xoa cái trán quay lại chỗ ngồi của mình, chăm chú nhìn mặt bên xinh đẹp của cô, không dám nói nữa.

Nghĩ nghĩ, lại thấy cái trừng mắt vừa nãy ngọt quá đi, Tiểu Cố nhìn cô rồi nở nụ cười.

—— Cô chỉ trừng mắt với cậu thôi.

Sở Dư bỏ bút xuống, Cố Thần vội quay đầu lại, cầm bút lên, dáng vẻ nghiêm túc đối chiếu đáp án với đáp án trên bảng.

Rồi làm như thấy cô bỏ bút xuống, Cố Thần quay đầu sang, giả bộ vu vơ hỏi, “Cậu xong rồi hả?”

“Sao lại chậm thế.” Cậu hást cầm, dáng vẻ sốt ruột, “Tôi tra đáp án đến trang này rồi này.”

Sở Dư: “...”

Cô liếc nhìn cây bút chưa mở nắp trong tay Cố Thần, cười hờ hững, “À, cậu giỏi quá.”

“Đương nhiên!” Cố Thần xoay xoay cây bút trong tay “Tôi nói cậu nghe...”

Cậu nhìn theo ánh mắt của cô, bấy giờ mới phát hiện ra bút chưa mở nắp...

Giọng nói ngưng bật, vành tai đỏ bừng. Ngay lập tức cậu giả vờ như không có gì, lườm cô một cái, kiêu ngạo nói, “Cậu coi ngay cả nắp bút tôi còn chưa mở, là do tôi đúng hết đó.”

Cậu không dám nhìn phản ứng của cô, nắm chặt cây bút trong tay, “Đúng thế, cho nên có câu nào không biết làm cậu có thể hỏi tôi.”

Dáng vẻ như ban ơn, “Xem tôi cao hơn cậu bao điểm, tôi có thể dạy cậu luôn đấy.”

Nói xong Cố Thần sợ cô sẽ hỏi tiếp nên lảng sang chuyện khác, “Cậu có hiểu đề này không?”

Sở Dư nhìn đôi tai đỏ ửng của cậu, khóe miệng cong lên, vuốt vuốt tóc.

“Có.”

...Có?

Cố Thần ngẩn người.

Sao lại hiểu thế...

“Vậy, vậy...” Cố Thần lập tức nhét cây bút vào tay cô, ngang ngược nói, “Vậy cậu nói tôi nghe xem!”

Như nhau thôi.

Sở Dư: ...

Sở Dư nhìn thoáng qua bài thi của cậu, “Không phải cậu bảo cậu đúng hết à?”

Tiểu Cố liếc mắt nhìn sang, nghẹn giọng nói, “Tôi viết bừa đó, may thôi may thôi.”

Cậu ngồi xít lại gần, hai má hơi nóng lên, mở miệng để che giấu hô hấp của mình, “Cậu có dạy tôi không!”

“Sở Tiểu Dư không ngờ cậu lại như vậy!”

Sở Dư nhìn cậu, hô hấp Cố Thần chậm lại, giọng nhỏ đi, “Tôi mới vừa dạy cậu, cậu cũng phải dạy lại tôi chứ...nếu cậu không dạy thì tôi...”

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, rồi thành thì thầm, trừ cậu ra cũng không có ai nghe được.

“Cậu không dạy tôi...thì tôi...vẫn cứ thích cậu.”

Cậu còn có thể làm gì chứ, cậu cũng bế tắc lắm chứ.

Thì thầm cái gì chả ai nghe được.

Sở Dư buồn cười nhìn cậu, cuối cùng cầm bút lên, “Lại đây.”

Cố Thần hăng hái hẳn lên, sắp tới.

“Kiến thức quan trọng của đề này chính là...”

Cậu luôn thấy giọng của Sở Dư vô cùng êm tai, nhẹ nhàng hờ hững, cứ như gió xuân tháng 2, thổi sóng nước ao xuân gợn nổi.

Đặc biệt là lúc cô nói nhỏ nhẹ, mềm mại dịu dàng, giống như kẹo được ăn lúc bé, là hương vị của hồi ức.

Ngọt ngào vô cùng.

“...Hiểu không?”

Sở Dư không nhìn sang bên cạnh, cô rú mi xuống nên không nhìn rõ cảm xúc trong đáy mắt, gõ gõ cuốn sách.

“Hiểu rồi, hiểu rồi.”

Cầm thấy ánh mắt nóng bỏng dừng trên má chuyển sang nhìn sách, cô cắn cắn môi, cầm chai nước lên uống một ngụm, “Hiểu rồi thì tiếp tục.”

“Tiếp theo phải vẽ ở đây...”

Nghe một hồi, Cố Thần lại thất thần.

Mấy đường vẽ quẹt tới quẹt lui trên giấy khiến người nhìn hoa cả mắt, một cục đen thui, ánh mắt chàng trai bất giác chuyển từ tờ giấy lên tới cầm cô.

Cậu, cậu bị hoa mắt rồi, một lát thôi, một lát nữa thôi rồi nhìn tiếp.

Cái cằm nhỏ nhỏ, ánh mắt cậu rơi xuống môi cô.

Sắc môi của cô không đẹp như những người khác, nhưng lại hồng hào tự nhiên, có lẽ là do giảng mệt, cô cầm lấy chai nước.

Đôi môi ẩm ướt trở nên hồng hào, nhìn qua cứ như hoa đào sớm mai.

Khiến người khác... rất muốn...

Sở Dư cảm giác ánh mắt người bên cạnh đang lạc trôi, bất giác mím môi, lại cầm chai nước.

Chàng trai tiếp tục nhìn, thấy cô cầm chai nước nhũn mảy, là do nước trong chai đã hết.

... Liếm liếm môi.

Suy nghĩ vừa xẹt qua, chàng trai vội vàng dời mắt, vành tai ửng đỏ.

Thấy Sở Dư kinh ngạc quay sang nhìn, cậu giật cái chai nước của cô, nói lớn, “Cậu khát à, để tôi đi lấy nước cho.”

Trong lớp có nước uống, các học sinh hay thay phiên nhau đi lấy nước, sau khi đun lên là có thể uống, nhưng vì phải cắm điện nên chỉ có thể đặt trên bục giảng, vì thế bình thường sau khi hết tiết mới có thể lên lấy nước.

Sở Dư im lặng một lát, đột nhiên vẽ lên giấy một cái đầu heo với cái mũi hếch lên trời.

“Aiz! Nhị ca!” Tôn Hạo Quảng ngẩng đầu, bỗng nhiên đưa cho cậu một chai nước, “Lấy hộ em một...” chai!

Chưa nói hết câu, chỉ thấy nhị ca của cậu để lại cho cậu một bóng lưng lạnh lùng.

Tôn Hạo Quảng: ...đau tim.jpg.

Cậu ta đứng lên đi theo.

Không giúp thì cậu không tự mình lấy được à?

...

Cổ Thần lúc này đã đứng trên đây, ấn nút nước nóng.

Cậu cứ nhìn chăm chăm cái chai không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Nhị ca!” Tôn Hạo Quảng cầm chai nước huơ huơ trước mặt cậu, “Nghĩ gì mà thần thờ thế!”

Cậu ta ấn nút nước lạnh, “Nói nãy giờ mà anh không nghe à.”

Cổ Thần lấy lại tinh thần, mơ mơ hồ hồ liếc cho cậu ta một cái, “Cậu nói nhỏ quá.”

Không cảm xúc.

“...”

Được rồi, là lỗi của cậu ta.

Tôn Hạo Quảng liếc một cái đầy khinh thường, uống một hớp nước rồi mới đóng nắp lại, “Sao anh không rót?”

Nói xong lại nhìn đèn đỏ trên máy báo hiệu đang đun nước, tay chỉ chỉ cái đèn đó, “Đừng nói là anh uống nước nóng nha.”

Trời nóng thế này, ai lại đi uống nước nóng?

“Ừ” Cổ Thần gạt đầu, ra vẻ đương nhiên không hề nhăn mặt, “Sở Tiểu Dư không uống nước lạnh được.”

Không phải là do nước ở trường không sạch, thật ra quốc gia rất coi trọng trường học, nước mà trường học dùng để uống mỗi ngày đều được qua kiểm nghiệm, mà lúc cô đến kỳ... hay bị đau bụng.

Tôn Hạo Quảng:...

Về mặt phức tạp.

Nghẹn họng, thôi cậu về chỗ thì hơn.

Bên cạnh ít hay thêm một người cũng chả ảnh hưởng gì tới Cố Thần, sau khi nước đã nóng, nghĩ tới Sở Dư sẽ uống liền, cậu rót một ít nước lạnh rồi sau đó mới rót nước nóng.

Nước ấm thì có thể uống liền.

Nhìn chai nước gần đầy, lúc định về chỗ, cậu đột nhiên nghĩ tới, có nóng không nghĩ... rồi Sở Tiểu Dư bị bỏng thì sao?

Nếu không, nếu không cậu thử dùng cô né?

Suy nghĩ chợt lóe, Cố Thần run tay, âm thanh càng lớn.

Chàng trai nhìn trái ngó phải, xoay chai một vòng, ghé mặt vào chai.

Ừ, hơi nóng.

Nhiệt độ ấm áp truyền tới hai má, rót thêm tí nước lạnh nữa là được.

28. Chương 28

“Ấy ~”

Bà Cố đặt đồ trong tay xuống, đẩy kính lão lên, cười híp mắt chăm chú nhìn thiếu niên đang rón rén chuẩn lên lầu.

“Thằng hai về rồi đấy à.”

Cố Thần cứng đờ, chân đang nhấc lên liền hạ xuống đất, xoay người lại rồi làm vẻ mặt như chưa hề có chuyện xảy ra, tới ghé salon ngồi xuống cái phịch, còn thuận tay ném một quả nho vào miệng.

“Bà nội, bà ăn cơm chưa?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng Cố Thần cũng biết hỏi câu này là hồngбет rồi, nhà họ ăn cơm tối, lúc nào cũng phải đợi cậu về ăn cơm chung.

Bà Cố nhìn trời một chút, cười híp mắt, “Ăn trưa rồi.”

“... À.” Cố Thần không biết nên nói tiếp gì nữa, đành tiếp tục ném nho vào miệng.

“Tối nay chúng ta phải ăn cơm sớm một chút.” Bà Cố nói, “Người nào đó có viết một câu thơ như nào ấy nhỉ? À, hình như là... Tiêu tụy vui chẳng, một bóng hồng? Con nói xem, có phải khi để ý đến một người nào đó thì sẽ chẳng còn tâm trí nào để ăn cơm nữa không... Bữa này không ăn, đến tối chắc sẽ đói lắm...”

“Bà nội! Bà đang nói gì thế!” Cố Thần đột nhiên xù lông.

Cậu có bao giờ vì Sở Dư mà không có tâm trí để ăn cơm đâu chứ?!

Lại còn tiêu tụy vì bóng hồng?? Ai không ăn cơm trưa vì cô ấy hả??

Bà Cố nhìn phản ứng thái quá như vậy của cậu, dường như đột ngột hiểu ra, khoát tay lia lịa, “Đương nhiên là bà nội không có ý nói Tiểu Cố của bà rồi.”

Bà gật đầu khen ngợi nói, “Tiểu Cố của chúng ta làm sao có thể chẳng màng ăn uống được, giờ nhốt trong phòng hai ngày thì kiểu gì cũng sẽ đích thân xuống bếp làm măn hán toàn tịch* luôn ấy chứ.”

(*Măn hán toàn tịch/tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được khi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán.)

... Măn hán toàn tịch.

Mặt Cố Thần đột nhiên đỏ lựng, bồng rất cứ như vừa bị lửa đốt, đừng nói đến măn hán toàn tịch, đến cả nhà bếp cậu còn chả bao giờ vào.

Đã vậy bà nội còn nói một cách nghiêm túc nữa chứ, cứ như đó là chuyện có thật vậy.

Quả nho trong tay Cố Thần bị bóp chảy nước, bắn tung tóe tay cậu.

Bà Cố bình tĩnh rút hai tờ khăn giấy, nhét vào tay cậu, cười to, “Giá nghe được cái gì rồi hả, sao lại không cẩn thận gì hết vậy?”

“...”

Cố Thần miễn cưỡng đánh mặt, cầm hai tờ khăn giấy kia lau sạch lòng bàn tay rồi đứng lên, làm như thể chưa từng nghe đến vấn đề này.

“Bà nội, quần con bẩn rồi, con về phòng thay cái khác đã.”

Nói xong cũng không đợi bà nội trả lời, chân đã phóng nhanh về phòng.

Đi xa lắm rồi vẫn còn nghe tiếng bà Cố cười, “Tiểu Cố à, lát nữa đừng quên đi gọi ông nội về ăn cơm giúp bà đấy nhé.”

Cố Thần không quay đầu lại, chân cũng bước nhanh hơn.

Tức chết mất!

Lúc trước cậu đi gọi ông nội về nhà ăn cơm, cũng chỉ vì muốn đi gặp Sở Tiểu Dư mà thôi!

Cậu tưởng bà Cố chỉ trêu cậu, kết quả là một lúc sau, sắp đến lúc ăn cơm tối, bà Cố lên gõ cửa thật, bảo cậu đi sang nhà họ Sở gọi ông Cố về ăn cơm.

Lúc này Cố Thần vẫn tiếp tục giữ nguyên tư thế, làm ra vẻ như đang học hành một cách nghiêm túc.

“Con đang học bài rồi, ông nội biết lúc nào là giờ cơm mà, chắc lát nữa sẽ về thôi.”

“Không được, hôm nay bà nấu cơm sớm, đợi đến lúc ông nội con về thì cơm canh nguội lạnh mất.” Bà lắc đầu phủ nhận.

Bà Cố thở dài, làm bộ không muốn ép cậu nữa, “Được rồi, Tiểu Cố không muốn đi cũng không sao.”

Bà chống gậy chuẩn bị xuống lầu, “Bà lão này vẫn nên đi gọi ông già kia thì hơn.”

Thấy người nhanh chóng đi ra ngoài, chàng trai đột nhiên đẩy ghế ra đứng lên, mặt xụ xị, “Con đi!”

Không phải chỉ là đi gọi ông nội về nhà ăn cơm thôi sao?!

Nói xong lại sợ bà nói gì tiếp, cậu nhanh chóng đi vượt qua bà rồi xuống lầu.

Bà Cố cười tí mắt, còn nói với theo.

“Thức ăn vẫn còn chưa chín, không cần về sớm đâu!”

“Nhớ đừng quên cám ơn Tiểu Sở đã chăm sóc con tối đó nhé!”

Chàng trai lại đi nhanh hơn, cứ như sau lưng đang có quỷ đuổi theo vậy.

...

Chẳng biết là để chứng minh điều gì, hôm nay Cố Thần và ông Cố thực sự về rất sớm.

Lúc ông Cố về nhà, không thấy bà Cố ngồi trước bàn cơm cũng đoán được còn lâu mới tới giờ ăn cơm, mặt liền sầm đi.

“Tiểu tử thôi kia, con kéo ông về sớm như vậy làm gì hả?”

Sau khi tiểu tử thôi này đến, chỉ biết nhìn ông chằm chằm, một phút cũng không cho ông ở lại, cứ làm ông thua mãi, sau đó lại làm cái mặt bí xị gọi ông về.

Ông còn tưởng thức ăn nguội lạnh hết cả rồi.

Cố Thần cũng không vui vẻ gì.

Mặc dù cậu cũng chả phải đi gặp Sở Tiểu Dư.

...

Sau khi ông Cố bị gọi về, mấy ông lão vẫn chưa giải tán.

Lúc này mấy ông đều nhìn bàn cờ với vẻ mặt tán thưởng.

“Nước cờ này đúng là tuyệt quá.”

“Ông nhìn xem, đi nước này...”

Ông Sở cũng gật đầu đồng ý, “May là bọn họ vội về nhà, không thì chắc tôi sẽ thua Cố Lão Chùy một ván mất.”

Nhìn Cố Thần đánh cờ, chỉ cần hai nước cờ cũng đủ khiến cho Cố Lão Chùy không còn cách nào xoay chuyển tình thế, mặc dù Cố Lão Chùy hạ cờ rất bậy, thua rất nhiều nước trước đó, nhưng nói thật, nếu như Cố Thần tiếp tục đánh thay Cố Lão Chùy thì chưa chắc ông Sở đã có thể thắng.

Mấy ông lão cười to sôi nổi, “Vậy ông sẽ phải phá kỷ lục! Cho Cố Lão Chùy xách cây búa đi thôi ha ha ha!”

Chỉ có ông Tôn lắc đầu, “Cũng không chắc.”

Mấy ông lão cùng ngẩng đầu lên, mặt đỏ ửng, “Sao lại không chắc?”

Như nghĩ tới điều gì, mắt ông Tôn lóe lên một tia sáng, “Chủ yếu là,”

“Cố Thần đứng bên cạnh thì vẫn chưa chắc đã thắng được.”

Dù có EQ thấp đến đâu thì ông cũng chưa từng thấy người nào ngốc đến nỗi muốn kết hôn với cháu gái nhà người ta mà lại phải đối đầu với ông nội.

Mấy ông lão kia không nghĩ đến vấn đề này, nhưng cũng nghĩ đến tính cách đó của ông Cố và Cố Thần...

Mọi người cứ cười sảng sặc, đến cả ông Sở cũng không nhịn được mà bật cười.

Ông Tôn vừa cười vừa nhìn ông Sở, đột nhiên lại cảm thấy có chút không đành lòng.

Nếu ông có một đứa cháu gái ngoan ngoãn như vậy, vẫn chưa đến tuổi trưởng thành mà có tên khốn nào dám đụng vào một sợi tóc của con bé, ông sẽ đá văng xa ba mét cho tên đó không dám lộn xộn với cháu gái ông nữa.

Nhưng ông lại không muốn trực tiếp ngăn cản nhân duyên của đôi trẻ này, nghĩ một lát, ông nói, “Ông Sở à, Sở Dư nhà ông vẫn luôn được Cố Thần chăm sóc như vậy có phải không tốt lắm không?”

“Dù gì hai đứa cũng đã lớn vậy rồi.”

Chăm sóc thì chăm sóc, sao không đến nhà khác chăm sóc đi.

Mấy ông lão đột nhiên ngắt người, họ cũng không phải ngốc, bỗng hiểu ra điều gì đó.

Ông Sở cũng vỗ đùi một cái, ồ một tiếng bừng tỉnh hiểu ra. Chẳng qua là vấn đề mà ông nghĩ khác hoàn toàn so với bọn họ. “Cũng đúng, cả hai đứa đều lớn cả rồi, chắc cũng không thích có người chăm sóc.”

Ông Sở cân nhắc nói, “Mấy hôm trước tôi cũng nói với Cố Thần rồi, để cho nó âm thầm chăm sóc là được.”

“...”

Ông Sở: Nó cố gắng, đến lúc đó hy vọng nó không ôm đùi ông mà khóc.

...

“Tiết sau là tiết thể dục.”

Cố Thần xách chai nước đi về phía sân thể dục cùng Sở Dư.

“Đây là tiết đầu tiên của giờ học thể dục chính thức, lát nữa có thể sẽ cho chúng ta chạy quanh sân thể dục mấy vòng.”

Trường bọn họ thường quy định môn thể dục sẽ bắt đầu học vào tuần thứ ba.

Thực tế thì trường bọn họ có thể chọn môn thể dục tự chọn, ví dụ như bóng rổ, tennis, bơi, aerobic, yoga, vân vân và mây mây. Nhưng chỉ học trong một học kì, con gái thường không thích chơi thể thao, những môn giáo dục thể chất ít vận động hơn thì đã được chọn xong ở học kỳ trước rồi.

Học kỳ I Sở Dư vẫn chưa đến, bây giờ vào học thì cũng chỉ có thể chọn môn bóng rổ hoặc tennis.

Cuối cùng đành chọn bóng rổ cùng Cố Thần.

Cậu có hơi lo lắng, “Lát nữa cậu... có muốn chạy không?”

Bóng rổ là môn vận động khá nhiều, vậy nên thầy thường yêu cầu chạy mấy vòng để rèn luyện thân thể một chút, đương nhiên, yêu cầu đối với nam và nữ không giống nhau.

Nữ ba vòng, nam năm vòng.

Ba vòng cũng một nghìn hai trăm mét rồi, đối với con gái bình thường chạy như vậy cũng đã rất khó khăn, còn với Sở Dư mà nói, rất khó.

Môi Sở Dư cong lên, “Chạy thôi.”

Hồi nhỏ cô dậy sớm chạy mới có hai bước đã thở hổn hển, đổ mồ hôi lạnh, còn không đứng dậy nổi, bây giờ cơ thể đã khá hơn, có thể chạy được một chút.

Cố Thần có hơi bực, muốn nói cô đừng chạy, nhưng há miệng rồi khép lại, cuối cùng cũng chọn tôn trọng ý kiến của cô.

“Vậy lát nữa cậu không được ỷ mạnh đâu đấy.”

Cậu nhìn cô, mặt mày nghiêm túc, “Nếu cảm thấy chạy không nổi nữa, phải xuống dưới ngay.”

Đuôi mắt Sở Dư cong lên, gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Lúc Cố Thần và Sở Dư đến, mọi người đều đã có mặt đông đủ cả rồi.

Những người quen biết nhau tùm năm tùm ba làm thành một nhóm nhỏ.

“Lão đại!” “Sở Dư!”

“Nhị ca!” “Sở Dư!”

Ba người bao gồm Triệu Tường và Tôn Hạo Quảng cũng chào hỏi Cố Thần và Sở Dư.

Sở Dư đương nhiên cũng biết ba người bọn họ,

Chỉ là lúc vừa gọi với ra, những người vốn đang cười cười nói nói cũng không khỏi nhìn lại. Giờ đây danh tiếng của Sở Dư cũng rất vang dội, đặc biệt là lúc nào lão đại và Sở Dư cũng ở cạnh nhau.

Bên kia chỉ có mấy nữ sinh tùm năm tùm ba, Vu Lan đột nhiên ngẩng đầu lên, sao cô ta cũng đi theo...

Quả nhiên Cố Thần vẫn chọn bóng rổ.

“Thật vui khi thấy các em ở đây, năm nay thầy là người phụ trách dạy môn bóng rổ, mọi người có thể gọi thầy là thầy Hứa.”

Năm trước Cố Thần cũng chọn lớp của thầy Hứa, thấy cũng không tệ, năm nay lại tiếp tục.

Chủ yếu là lớp của thầy tương đối tự do, dạy ném rổ cũng dạy chủ yếu về tư thế, đợi đến lúc thành thạo rồi sẽ để cho họ tự luyện tập.

Đội bóng rổ ba người cũng như thế.

Quả nhiên, nói xong một vài chuyện, thầy Hứa bắt đầu cho học sinh chạy bộ.

Học sinh nữ chỉ có bốn người, nam và nữ tách nhau ra chạy.

Cố Thần vẫn không nhìn được, đi tới trước mặt Sở Dư, không yên tâm hạ giọng dặn dò lại lần nữa.

“Sở Tiểu Dư, cậu không được ỷ là cậu mạnh đâu đấy, nhớ chưa?”

Tác giả có lời muốn nói: Có sao? *khóc*

29. Chương 29

“Sở Tiểu Dư, cậu không được cậy mạnh đâu đấy có nghe không?”

Cố Thần nghĩ thế nào cũng không yên tâm, cứ cảm thấy dặn dò bao nhiêu cũng không đủ.

“Tôi nói cậu nghe, cậu mà cứ cậy mạnh, lát hồi mà mệt tôi sẽ không quan tâm cậu đâu!”

Con người Sở Tiểu Dư này, suy nghĩ trong bụng đều không giống với biểu hiện bên ngoài.

Sở Dư bắt đầu gật đầu, “Được.”

Lúc này Cố Thần mới nửa tin ngờ quay về.

Đội hình của bên nam không có người dẫn đầu, người đầu tiên chạy, người phía sau liền chạy theo.

Tốc độ nam sinh nhanh hơn rất nhiều so với nữ sinh, mấy bạn nữ chạy phía sau bọn họ, muốn tăng tốc lại sợ không chạy nổi 3 vòng nên cố tình chạy chậm lại, cho nên nữ sinh chạy chưa được một vòng thì bọn con trai lại sắp đuổi kịp họ.

Cố Thần không hề tập trung chạy, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người ở phía trước, nhìn Sở Dư cố gắng chạy lên trước.

Cậu nhú mày, bước chân tự giác tăng tốc.

Bất tri bất giác thoát khỏi hàng chạy.

Bạn nam phía sau trở mắt nhìn cậu chạy càng lúc càng nhanh, chạy đến cạnh bạn nữ kia, hình như nói gì đó, trong lòng nhộn nhạo “phắc” một tiếng.

Cậu chạy đến bên cạnh cô, giả vờ thờ ơ hỏi, “Cậu sao rồi?”

Sở Dư đã thở nặng nề, với nữ sinh bình thường thì một vòng chạy chậm cũng chả có gì, nhưng đối với cô thì có hơi mệt.

Nghe giọng nói phát ra từ bên cạnh, cô quay đầu sang, điều chỉnh hơi thở của mình, “Không... sao...”

“Cậu... chạy đi, đừng quan tâm đến tôi.”

Cố Thần biết nói chuyện rất tốn sức, cậu nhú mày, “Cậu đừng nói chuyện nữa.”

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của cô là cậu biết, cô nói thật.

Đặc biệt là trong tình huống cậu còn chưa chạy hết vòng.

Chàng trai hơi phiền não, lại dặn dò thêm, “Đừng cậy mạnh! Cậu mà còn cậy mạnh tôi sẽ không lo cậu nữa, thật đấy!”

Sở Dư buồn cười, tiếng thở dốc ngày càng nặng, nếu không phải cô đang thở không ra hơi thì chắc chắn cô sẽ nói rằng.

Mấy lời này cậu đã nói 4 lần rồi, cứ lèm bèm lảm nhảm mãi.

Sau khi chạy hết một vòng, Vu Lan chạy bên cạnh bỗng nhiên tăng tốc, “Cậu chậm quá.”

Hai bạn nữ kia không biết làm sao, tốc độ này bình thường mà, lỡ tăng tốc rồi đến vòng thứ 3 chạy không nổi thì sao?

Nghĩ nghĩ, rồi lại cắn răng chạy nhanh theo.

Dù sao bọn họ cũng theo Vu Lan.

Sở Dư khẽ cười, nhìn khoảng cách giữa bốn người ngày càng xa, nhưng cô vẫn duy trì tốc độ của mình.

Cô vẫn còn nào mà.

...

“Nhị ca, sao anh chạy nhanh thế?”

Không lâu sau Tôn Hạo Quảng cũng chạy về, đứng cạnh đường băng, thở hổn hển nốc hai ngụm nước, thấy nhị ca đang nói chuyện gì với giáo viên, cậu bèn đi qua.

Đối với người bình thường, chạy 5 vòng có thể quá sức, nhưng đối với vận động viên thì chỉ là chuyện nhỏ, đặc biệt là đối với những người mỗi ngày đều huấn luyện như Cố Thần.

Giống như bây giờ, lúc nhị ca xuất phát chạy, chưa đến 3 4 phút đã chạy xong rồi.

“Nhị ca, anh có thấy vừa này mọi người đều nhìn anh không.” Cậu ta đưa chai nước sang, “Uống nước không?”

Nhìn mấy người xung quanh, vẫn còn đang chú ý tới Cố Thần.

Cố Thần lắc đầu, không để ý cậu ta nói gì, chỉ mắt quét một vòng sân thể dục, Sở Tiểu Dư đâu rồi?

Vu Lan sắp chạy đến đích cúi đầu nhìn quần áo mình, điều chỉnh hô hấp, thẳng lưng, dáng vẻ kiêu ngạo chạy tới.

Gần...

Ngày càng gần...

Ánh mắt Cố Thần bỗng nhiên đông cứng, Vu Lan nhìn theo hướng cậu đang nhìn.

...Là Sở Dư.

Cơ thể Sở Dư loạn choạng.

Trong nháy mắt Cố Thần nắm chặt cái chai trong tay, chạy vọt qua...

Mặc kệ cái shit!

Vu Lan mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm máu, mém tí nữa không duy trì được dáng vẻ của mình.

Trên thực tế đã chạy được 2 vòng, Sở Dư chỉ thấy hai chân mình như đeo chì, mỗi lần nâng bước phải cố dùng hết sức.

Hô hấp ngày càng dồn dập, ngay cả phổi cũng thấy đau.

“Sở Tiểu Dư!”

Một giọng nói quen thuộc từ sau truyền tới, ngay lúc đó, tiếng bước chân ngày càng gần, bóng dáng Cố Thần xuất hiện ngay bên cạnh.

Chàng trai lùi lại, ánh mắt lo lắng nhìn cô chăm chú, mở miệng ra rồi khép lại, rốt cuộc vẫn không nói được câu bảo cô đi nghỉ ngay.

Nghe thấy tiếng hít thở bên tai, cậu thở dài, đặt tay lên vai cô, “Nào, thoải mái nào, thả lỏng bả vai, điều chỉnh lại hô hấp...”

Trước mặt Sở Dư đã mơ hồ, nghe giọng nói bên tai, hít sâu làm theo.

“Đúng, chính là như vậy...”

Chàng trai nhả mây, giọng nói dịu dàng từ tốn khó mà nhận ra.

“Sở Tiểu Dư, cậu tuyệt lắm...”

“Cứ từ từ, chỉ còn một vòng thôi...”

“Không cần gấp...tôi sẽ chạy cùng cậu.”

Giọng nói cứ lặp lại bên tai cô, Sở Dư khó khăn cong khóe môi nở một nụ cười.

Còn nửa vòng thôi.

Trước mắt Sở Dư bỗng biến thành màu đen, bước chân loạng choạng.

Cố Thần biến sắc, “Sở Tiểu Dư!”

Sở Dư chạy chậm lại, cố gắng hít thở, lắc đầu với Cố Thần.

Ánh mắt vẫn bình thản như cũ, lại hiện ra sự kiên trì khó phá vỡ.

—— Chỉ còn nửa vòng.

Cố Thần suýt nữa không khống chế được bản thân, cậu nắm chặt tay, vươn tay ra, nói nhỏ:

“Tôi đỡ cậu.”

Nếu không dừng lại thì để cậu nắm tay cô bước tiếp.

Sở Dư thở hổn hển, không hề rụt rè, cô thật sự không chạy nổi nữa rồi nên đặt tay vào lòng bàn tay cậu.

Bàn tay ngay lập tức được chàng trai nắm chặt.

Đôi tay nắm chặt được truyền một cỗ sức mạnh, dễ dàng kéo cô chạy về phía trước.

Cậu chạy rất chậm, lòng bàn tay truyền đến một sức lực rất lớn, cô không cần tốn sức, thậm chí cô nghĩ nếu mình mà nhẹ một chút có thể sẽ bị sức mạnh kéo bay lên không trung.

Trước mắt Sở Dư đã mơ hồ, hốt hoảng nhìn bóng dáng phía trước, bỗng nhiên cảm thấy, Cố Thần đã trưởng thành.

Lưng rộng rất rộng, vừa nhìn đã khiến người khác an tâm mà dựa vào.

Cô tự dưng nắm chặt tay.

...

Vu Lan dừng lại, cô ta đã hoàn thành 3 vòng chạy của mình.

Nghe tiếng chàng trai đằng trước nhẹ giọng trấn an, cô ta nắm chặt cái khăn trong tay.

Sở Dư làm sao tốt hơn cô ta chứ?

Một lát sau, tất cả mọi người đều đã về đích.

Trên đường băng chỉ còn lại hai bóng người tay trong tay.

Nữ sinh: ...Bọn tôi chạy 3 vòng mệt như chó, sao không có cậu nào ra nắm tay bọn tôi hết vậy...

Các nam sinh nhìn hai người họ, vẻ mặt không nói nên lời.

Ngồi nghỉ được một lát, mấy nam sinh đã vội vàng cầm bóng rổ đứng dậy.

Vu Lan lơ đãng nói, “Tư thế ném bóng thể này có đúng không?”

Thấy mấy nam sinh nhìn qua, cô vội vàng khoát khoát tay, vẻ mặt cao ngạo bỗng chốc mang theo chút ngượng ngùng.

“Ngại quá, tôi nói lung tung thôi.”

Nói xong lại tiếp tục, “Chờ hai người kia quay lại, giáo viên sẽ hướng dẫn.”

Mấy nam sinh ngừng lại, nhìn giáo viên bên cạnh, “Thầy ơi, tư thế của bọn em không đúng ạ?”

Bạn gái kia chạy chưa về, bọn họ cùng chờ, nhưng hỏi giáo viên trước chắc không sao đâu...

Ngay chính bọn họ cũng không hề phát hiện ra rằng, tuy không dám nói nhưng trong lòng bọn họ đang bất mãn.

Thầy Hứa cũng không quản nhiều, trực tiếp cầm trái bóng, vỗ vỗ tay, “Nào, nghỉ ngơi đủ rồi chứ? Chúng ta bắt đầu học tiếp.”

“Đầu tiên, lúc ném bóng...”

“Thầy ơi, còn 2 bạn nữa chưa về.” Vu Lan cắt ngang lời thầy.

Cái này không giống với tưởng tượng.

Tôn Hạo Quảng nhìn thoáng qua bên này, nhớ tới mấy câu cô ta nói lúc nãy, chắc một tiếng, không thèm để ý quay đi.

Người sang luôn tự biết bản thân.

Thầy Hứa không thấy có vấn đề gì, cười nói, “Cố Thần vừa nãy có nói, hai em ấy sẽ về chậm nên không cần chờ, lát nữa bạn gái kia quay về cứ để cậu ấy dạy là được.”

Mấy nam sinh nghe thấy thế thì sắc mặt hơi thay đổi, sờ sờ mũi.

Thầy Hứa đã giải thích xong, vỗ tay, “Được rồi, chú ý nghe cho cẩn thận.”

“Đầu tiên, cầm bóng phải cẩn thận, tiếp xúc bóng bằng ngón tay và bàn tay, lòng bàn tay không được chạm bóng, giống như vậy...”

Về mặt Vu Lan tập trung lắng nghe, dường như mấy câu vừa nãy chỉ thuận miệng hỏi, nhưng lòng bàn tay đã hiện lên vài vết hằn đỏ.

...

“Còn 100 mét nữa...”

“Ngoan, sắp tới rồi...”

“Còn 50 mét nữa...”

Bước chân ngày càng chậm, Sở Dư chỉ thấy thở không ra hơi, trước mắt hóa thành màu đen.

Một chút thôi, không biết sức mạnh từ đâu ra, trước mắt cô lại rõ ràng hơn...

Hai mươi mét ...

Tới rồi!

Đến đích, Cố Thần xoay người chặn Sở Dư lại.

Quả nhiên lúc đến đích, căng thẳng trong lòng Sở Dư đã được thả lỏng, cảm thấy hai chân mềm nhũn, trước mắt tối sầm muốn ngã xuống.

Bàn tay đang đỡ lấy cô bỗng nhiên truyền đến sức lực.

Cố Thần dùng sức, tay kia nắm lấy eo cô, kéo người đang yếu kia vào ngực.

Sắc mặt Sở Dư trắng bệch, toàn thân không còn sức.

Cố Thần ôm chặt lấy cô, dồn dập hỏi, “Sao rồi?”

“Sở Tiểu Dư, cậu có sao không?”

Trước mắt đều biến thành màu đen, trời đất quay cuồng, trán cô đặt trên ngực cậu, hai mắt nhắm chặt, nói.

“Không... sao...”

Để cô bình tĩnh...

Được rồi, dễ chịu rồi.

Tác giả:

Cổ Tiểu Gia: Chẳng hiểu sao tôi lại dong dài với cậu như thế, rõ ràng trước kia tôi kiêu ngạo thế cơ mà...

30. Chương 30

Cổ Thần đỡ lấy eo cô, cẩn thận ôm cô đi về phía trước, “Đầu tiên cứ đi từ từ đã.”

Vừa chạy bộ xong, không thể dừng lại ngay lập tức được.

Sở Dư khó chịu nhíu mày lại, trước mắt sắp biến thành màu đen cả rồi, chân cô cũng mềm nhũn hết cả ra.

“Không muốn di chuyển nữa.” Cô nói nhỏ, trong giọng nói có phần tủi thân.

Thiếu niên bị giọng của cô làm tay chân trở nên luống cuống, chỉ có thể thì thầm bảo đảm, “Thêm hai bước nữa được không, hai bước nữa thôi.”

Cậu hận không thể lập tức vỗ ngực mình và bảo với cô rằng cô không cần đi nữa, nhưng lại không được.

Người trong ngực không nói gì, chẳng qua chỉ lấy một bàn tay nắm lấy áo quần cậu, trán để ở phía trên, đi về phía trước theo lực tay của cậu.

Bộ dạng này tương đối thoải mái.

Lúc này, hai người cũng không hề phát hiện, tư thế của họ rất thân mật, thân mật đến nỗi đã sớm vượt xa giới hạn của bạn bè.

Tôn Hạo Quảng ngồi ở bên kia quan sát bị dọa sợ, thiếu chút nữa thì rớt bóng rổ trên tay, đẩy mấy người bên cạnh một cái, “Cậu, cậu nhìn kia, có phải mình tôi bị hoa mắt không?”

Tốc độ phát triển kiểu gì mà thần thánh quá vậy?

Rõ ràng là mấy hôm trước vẫn còn đáng vẻ đơn thuần trong sáng, vậy mà mới mấy ngày... Sao bây giờ lại ôm luôn rồi?

Triệu Tường bị cậu đẩy một cái, bóng đang ném bị lệch khỏi rổ cả một ngàn tám trăm dặm, nhưng nhìn mặt cậu, lại nhìn sang hướng cậu đang nhìn.

Hoàn toàn không để ý đến chuyện tức giận nữa.

“... Tôi cũng hoa mắt rồi sao?”

...

Đi được một đoạn, đầu Sở Dư càng choáng hơn nên từ từ đi chậm lại.

Cô giật giật, chớp mũi hít vào hơi thở làm cô đột nhiên mở mắt ra.

Cảm thấy eo ở dưới tay cứng đờ, Cổ Thần cúi đầu xuống, “Sao thế?”

Cậu nghĩ là cô không muốn đi nữa, tay chân có chút luống cuống, “Đi thêm hai bước nữa được không?”

Khi không nhìn thấy, thường thì thính giác sẽ càng nhạy bén hơn, dù cô không thấy tình cảm của cậu, nhưng có thể rõ ràng cảm nhận được, trong lòng cậu đang rất đau lòng, rất luống cuống.

Mặt Sở Dư nóng lên, đầu rời khỏi ngực cậu, thuận theo mái tóc dài, tầm mắt nhẹ nhàng rơi xuống chân cậu.

“Không có,” Cô nhìn chằm chằm dấu chân cậu bên cạnh cỏ nhỏ, “Tôi nghỉ một lát, lát nữa tôi tự đi được.”

Thiếu niên phản ứng lại, mới nhận ra được ý trong lời nói của cô.

Tầm mắt của cậu vô thức rơi xuống tay mình, cậu có thể rõ ràng cảm nhận được eo ở dưới tay, nhỏ nhắn, mềm mại, tay cậu nắm lấy... Một tay có thể ôm hết.

Trong nháy mắt, tai của chàng trai đỏ lựng hết cả lên, nhanh chóng thu tay về, trên mặt đã nóng giờ càng thấy nóng hơn.

“E hèm.”

Cậu nhanh chóng nhảy ra một bước, nuốt nước bọt, mắt hết nhìn trời rồi lại ngấm đất, “Tôi... Tôi cũng không muốn đi cùng cậu nữa.”

Sở Dư khẽ hít một hơi, bước qua cậu rồi đi về phía trước.

Tiết thể dục này chỉ có mỗi lớp học ở sân thể dục, những người khác đều đang luyện tập bóng rổ, trên đường đua rất yên tĩnh.

Hai người, một trước một sau, từ từ đi.

Bước chân giẫm trên đường đua phát ra một tiếng vang nhỏ.

Cô gái đang đi trước mặt cong môi, chàng trai bướng bỉnh ở phía sau im lặng không nói gì, chỉ đi sau lưng cô, lén hôn vào lòng bàn tay lúc này vừa chạm vào ai đó, mặt đỏ bừng.

Trong không khí tựa như có gì đó đang nảy mầm.

Trẻ trung lại ngọt ngào.

...

Lúc hai người trở về sân bóng, thầy Từ đã thông báo kết thúc giờ tự do luyện tập.

“Nhị Ca!”

“Hai người về rồi...”

Nhìn hai người trở về, một trước một sau, thực sự không thể kiềm chế được sự tò mò trong lòng mình, Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường vội vàng xích lại gần.

Đưa hai trái bóng qua, “Đây là bóng của hai người.”

“À.”

Cổ Thần nhận lấy, đáp một tiếng, khoe mắt vô thức hướng về phía Sở Dư đang đứng cách cậu hai bước xa.

Lặng lẽ cầm chai nước bên cạnh lên rồi đưa tới.

Mặt Sở Dư hơi đỏ, không nói gì, đưa tay nhận lấy.

“Thầy đã cho tự do luyện tập rồi, có muốn tới không...”

Giọng nói của Tôn Hạo Quảng càng ngày càng nhỏ.

Không biết là chuyện gì, rõ ràng là hai người chẳng ai nói gì cả, nhưng bầu không khí này có gì đó mơ hồ lắm, lại làm cậu cảm thấy, nếu bây giờ cậu mà nói chuyện... thì chính là tội ác tày trời.

Cậu sờ mũi, yên lặng kéo Triệu Tường ở bên cạnh cách xa một chút.

Nhìn hai người bên kia đường như hoàn toàn không biết bọn họ đã rời đi,

Tôn Hạo Quảng: ...

Cậu thò đầu qua, nhỏ giọng nói, “Cậu có cảm thấy... có chỗ nào không đúng không?”

Triệu Tường yên lặng ôm bóng rổ vào người.

“Trong không khí tràn ngập tình yêu này, trừ đôi phương ra, tất cả đều là mùi chua cả thôi.”

Bây giờ hai người đó thuộc về loại cảm giác... thế giới chỉ có mỗi hai người.

Cậu phải yên lặng.

Bên này.

Sở Dư nhận lấy chai nước cậu đưa, mở nắp uống hai ngụm.

Trong nước như có cho thêm mật ong vào vậy, nước ấm áp chảy qua cổ họng, làm dịu cổ họng đang khát khô và đau buốt.

Thiếu niên bên cạnh lẽ mề đi tới, mặt như lơ đãng mà lẩm bẩm, “Đừng uống nhiều quá.”

Cậu ho khan, giọng rất nhỏ, “Lát mà đau bụng là tôi mặc kệ cậu luôn đấy.”

Mới vừa chạy xong không bao lâu, tốt nhất là không nên uống quá nhiều nước, đợi một lát rồi hẵng uống tiếp.

“... Ừ.”

Sở Dư khựng lại, cái miệng nhỏ lại uống thêm hai ngụm nữa, rồi lấy nắp vặn chặt.

Hàng mi cô rũ xuống, lấy chai nước đặt vào một chỗ, ôm quả bóng dưới đất lên, tuy nhìn rất kỳ cục nhưng cô lại không hỏi Cố Thần ở bên cạnh, mà lại nhìn chăm chăm vào tư thế của những người khác.

Sau đó lại nhìn vào khung bóng rổ cách đó không xa, thử ném vào.

Bóng ném tới khung bóng rổ lại quay trở lại.

Bị thiếu niên bên cạnh vươn tay tiếp lấy.

Cậu vẫn đứng đấy, nâng cằm lên, làm bộ không tình nguyện mà dạy cho cô.

“Đến đây, tôi dạy cậu!”

...

“Cậu tách ngón tay ra, dùng ngón tay và bàn tay giữ chặt bóng, lòng bàn tay không chạm vào bóng...”

Cố Thần đứng bên cạnh cô, mắt vô thức nhìn xuống eo cô, cứ như bị bóng vậy, rồi đi rất nhanh.

Tim đột nhiên đập mạnh.

Cầm bóng rổ trong tay so tư thế cho cô xem.

“Ngón tay phải chia ra thế này... Bóng mới không bị lệch hướng...”

“Sau đó phải chú ý...”

Tim ngày càng đập dữ dội hơn, Cố Thần cứ như kích động, cũng chả biết mình đang nói cái gì...

“Cậu, cậu nhìn tôi làm gì, đừng nhìn tôi, nhìn bóng đi...”

Cậu đứng gần quá, hơi thở cậu phả vào tai cô, cứ như đang vây quanh cô vậy.

Sở Dư cụp mi xuống, rõ ràng nghe được tiếng tim đập thình thịch thình thịch bên tai, không khác gì đang ở trong cuộc thi đấu, tiếng này nối tiếp tiếng kia.

Có vẻ như cô...

Dường như ý thức được lời nói của mình quá mâu thuẫn, tầm mắt của Cố Thần dừng ở trái bóng trên tay cô.

“Không đúng, mấy ngón tay này phải tách ra một chút...”

Cậu đưa tay ra điều chỉnh vị trí cho cô,

Cố Thần rất cao, đặc biệt là lúc xích lại gần, dường như có thể bọc cả người Sở Dư dưới bóng của cậu.

Mắt Sở Dư rũ xuống đúng lúc có thể thấy trước ngực cậu có nếp nhăn hơi mập mờ.

—— Bị cô bắt đi ra ngoài.

Bàn tay ấm áp chạm vào ngón tay lạnh lạnh của cô.

Bóng trong tay run run, lặn xuống đất.

Thiếu niên ho khan một tiếng, tai ửng đỏ, nhanh chóng nhặt quả bóng ở dưới đất lên, nhét vào tay cô, “Cậu nghe không hiểu sao...”

Sở Dư lắc đầu, vuốt tóc ra sau tai. Giọng nói nhẹ nhẹ, dường như cũng không khác gì so với bình thường.

“Không có.”

“Sở Tiểu Dư cậu thật là!”

Cậu ấn đầu cô một cái, tầm mắt rơi xuống người cô rồi lại dời đi rất nhanh, giọng nhỏ lại, giống như đang thì thầm.

“Đồ ngốc!”

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Tiểu Gia OS: Đồ ngốc...

Tui cũng muốn có một chàng trai gọi tôi là đồ ngốc!

31. Chương 31

“Ngốc chết được.”

Hiếm khi thấy Sở Dư không phản bác.

Rất dễ nhận ra, trong đó không hề có ý ghét bỏ, mà tràn ngập... tình yêu.

Không lâu sau đã hết tiết, mọi người lục tục quay về.

—— Rốt cục vẫn chưa học được bóng rổ.

...

Hôm sau là thứ bảy.

Sinh nhật của Lý Linh Linh được tổ chức vào ngày hôm đó.

Cho nên thứ sáu sau khi tan học, Sở Dư định đi mua quà sinh nhật.

“Cậu không định mua hả?” Cô nói với người đi phía sau.

Cố Thần cười khinh bỉ, “Bộ cậu thấy tôi là người rảnh rỗi mua quà cho bạn nữ à?”

Không rảnh, có lẽ là lý do được dùng nhiều nhất.

Không thèm nhắc đến mấy món quà sinh nhật cô nhận được hằng năm, Sở Dư cong môi mỉm cười, sóng mắt trong suốt, “Vậy cậu định thế nào?”

Cô cứ như là đang xem kịch vui.

Tặng quà khi đi sinh nhật là phép lịch sự cơ bản nhất.

Cố Thần cứng đờ, nhìn sang chỗ khác nhỏ giọng nói, “Hai chúng ta tặng một phần quà không phải tốt hơn sao.”

Người một nhà thì tặng một phần quà thôi chứ.

Giọng cậu hơi nhỏ nhưng Sở Dư vẫn nghe được.

Cô gái bỗng quay đầu lại, hạ tầm mắt, vành tai đỏ lên, cô nhìn về phía kệ hàng một lần nữa, giả vờ không nghe cậu nói, “Để tôi chọn giúp cậu.”

...

Tiệc sinh nhật của Lý Linh Linh được tổ chức tại nhà, khách mời cũng không nhiều lắm, chỉ có vài người bạn nên không cần mặc lễ phục trang trọng.

Lúc Sở Dư và Cố Thần đến, bọn họ không gọi bảo Lý Linh Linh ra đón, chắc hẳn giờ ở trong nhà cô ấy đã đủ bận rồi.

Bọn họ đưa thiệp mời cho bảo vệ xem rồi tự mình đi vào.

Sở Dư và Cố Thần đến không sớm cũng không muộn, trong phòng đã có vài người, bạn học nữ nhiều hơn nhưng cũng có vài bạn nam, bọn họ ngồi xung quanh phòng khách, Lý Linh Linh ngồi ở giữa, không biết có người nói gì mà cả đám người đều nở nụ cười.

Thoạt nhìn vô cùng vui vẻ.

Phòng rất lớn, vô cùng tráng lệ, mấy hộp quà được đặt ngăn nắp trên bàn.

Lúc bọn họ đang quan sát căn phòng, chủ nhân bữa tiệc Lý Linh Linh cũng thấy bọn họ đến.

Cô ấy đứng dậy chào.

“Cố Thiếu.”

“Sở Dư, cậu đến rồi ~”

Cô ấy chào Cố Thần xong liền nắm chặt tay Sở Dư, đôi mắt ẩn chứa ý cười.

Sở Dư đưa quà trong tay mình cho cô, “Sinh nhật vui vẻ nha Linh Linh, đây là quà của mình và Cố Thần.”

“Cám ơn nha~”

Lý Linh Linh lại cười tươi hơn, lôi kéo cô sang bên kia, người bên cạnh mỉm cười rồi dịch sang bên chừa chỗ cho hai người.

Cố Thần nhíu mày, đi đến trước mặt bạn học ngồi bên cạnh Sở Dư, “Phiền cậu...”

Chưa nói dứt câu, bạn học đó đã vỗ trán mình, cậu ta là bạn học ở lớp 6, quên mất Cố thiếu nhất định phải ngồi bên cạnh Sở Dư... thế là vội vàng nhường một chỗ thật to cho cậu.

Cố Thần ngồi xuống.

Nhìn Sở Dư đang nói chuyện vui vẻ với Lý Linh Linh, ánh mắt chậm rãi cong lên như vầng trăng.

...

Bạn bè lần lượt đến, trong phòng dần dần đầy ắp tiếng cười.

“Linh Linh, mấy ngày không gặp mà đẹp hẳn ra!”

Lý Linh Linh đẩy tay cô bạn, nhìn cô ấy với người bên cạnh, “Hai cậu thế mà lại đánh lể.”

Ba người bọn họ lúc trước chơi hay chung với nhau.

“Ha ha ha, mình thấy cậu ta theo đuổi mình khổ quá, thế là dứt khoát nước phù sa không chảy ruộng ngoài thôi...”

Bạn nam bắt đầu dĩ, không phải lúc trước là cô ấy theo đuổi mình sao?

Cố Thần chặc một tiếng, im lặng nhích lại gần Sở Dư...

“Ấy Linh Linh, cậu đen đi nhiều đó!” Một bạn gái bước vào, nhìn Lý Linh Linh một lát, vừa mở miệng đã nói ra câu này.

“Thật không! Cậu biến đi!”

Hơi thở chàng trai tựa như quần quýt lấy cô, Sở Dư không tự giác dịch sang bên cạnh.

“Cậu dựa sát thế làm gì...”

Cố Thần cứng đờ, phản bác, “Ai, ai muốn dựa sát cậu chứ!”

Cậu cứng miệng, “Nếu không phải do bên kia chật quá thì sao tôi dịch sang đây hả!”

... Bạn học nam lớp 6 ban này, sau khi thấy Cố Thần, khoảng cách giữa hai người đã có thể nhét thêm một người vào.

“Sinh nhật vui vẻ nhé Linh Linh!”

“Ha ha, vào đi, đang chờ cậu đó!”

Chàng trai chờ người một hồi, thấy Sở Dư cúi đầu đang nghĩ gì mà không để ý cậu thì cậu mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Chân dài không để ý rung rung, đến khi đụng chân người bên cạnh mới chịu dừng lại.

Chắc, nhỏ như thế, chắc chắn là không chịu ăn cơm rồi.

“Sở Dư, sao không nói gì hết vậy, cậu khát không?” Lúc Lý Linh Linh quay về, ánh mắt sáng rực, dường như rất vui khi bạn bè đến đây.

“Bên kia có nước trái cây đó, cậu qua lấy uống nha ~” Cô ấy chỉ sang bàn để bánh ngọt và nước trái cây bên kia.

Trên chân truyền đến hơi ấm, Sở Dư dịch chân sang chỗ khác.

... Bị phát hiện rồi?!

Người ngồi bên cạnh cứng đờ.

Ý cười nơi khóe môi Sở Dư tăng lên, ánh mắt yêu kiều, lắc lắc đầu, “Không sao, mình không khát.”

“Cậu đừng ngại...” Lý Linh Linh bận rộn, nói với Sở Dư vài câu lại phải chạy ra đón khách.

...

Không lâu sau, Lý Linh Linh nhìn số lượng khách đến, thấy mọi người đã đến đầy đủ. Dì giúp việc đẩy xe đựng thức ăn đến, bên trên đặt một cái bánh sinh nhật 5 tầng.

“Mau ước đi, ước đi!”

“Nhắm mắt lại nào!”

Lý Linh Linh đứng dậy, được đẩy đến trước bánh sinh nhật, hai gò má đỏ bừng.

“Happy Birthday to you, Happy Birthday to you...”

Lời bài hát Happy Birthday được ngân nga khắp phòng khách.

Lý Linh Linh mở mắt ra, hít một hơi rồi thổi tắt nến.

“A ~” Mọi người vỗ tay chúc mừng.

Vô cùng náo nhiệt, vô cùng vui vẻ.

Sau đó bắt đầu cắt bánh kem, mỗi người đều nhận được một đĩa bánh.

Mấy thanh niên sau khi cầm được bánh rồi cũng không ăn, bánh kem bắt đầu biến thành vũ khí, tiếng hét chói tai, tiếng cười to, Lý Linh Linh từ đầu đến chân đã biến thành người kem.

Có bạn nữ không muốn tham gia, lúc tìm một góc để trốn thì phát hiện bên trong đã có người.

Bạn gái vỗ vỗ ngực, lại quay đi tìm chỗ khác để trốn.

... Hú hồn.

— Cái đôi này cũng không chịu lên tiếng, rồi bị mình thấy cảnh không nên thấy thì làm sao bây giờ!

Sở Dư cười rộ lên, “Cậu dọa người ta rồi kia.”

Cô cho rằng bạn nữ kia bị Cố Thần dọa sợ.

...

Cả đám ẩm ỉ đến lúc ăn trưa mới yên tĩnh lại.

Bàn ăn rất lớn, đủ để mọi người cùng ngồi xuống, đồ ăn cũng rất phong phú, bày kín cả bàn.

“Chúc Linh Linh sinh nhật vui vẻ...”

Mọi người nâng ly lên chúc mừng.

Cố Thần dứt khoát rót nước trái cây cho Sở Dư, không cho phép từ chối, “Cậu uống cái này đi.”

Rượu không có gì tốt cả.

Dù Sở Dư đang ở cạnh để cậu dịu dàng đi không ít, thì vẫn không có ai dám hó hé gì.

“..., Tiểu Cố, cậu uống được không?”

Cô không muốn thấy cậu say rượu ở đây đâu.

Rủi như... lại lôi kéo cô kể lể bí mật nữa thì sao...

Cố Thần cũng nhớ đến chuyện đó, trong chớp mắt xù lông lên, “Sao lại không!”

Tuy nói thế... nhưng chàng trai giật giật khoe môi, vẫn chỉ uống một hớp.

Khụ, không phải cậu sợ mất mặt, mà là...Sở Tiểu Dư chắc chắn không đỡ cậu nổi.

Sở Dư hơi kén ăn, nên đồ ăn trên bàn cũng không có mấy món cô thích.

Cố Thần cau mày, tay mát lạnh lẹ gắp nhiều đồ ăn bỏ vào chén của cô, “Gầy quá rồi, ăn đi.”

Cả người toàn xương là xương.

Sở Dư nhìn đồ ăn trong chén của mình, mỉm cười, gắp bỏ vào miệng.

Không biết sao mọi người trên bàn lại nói về đường chỉ tay.

Ba đường chỉ tay trong lòng bàn tay đại diện cho tình yêu, học vấn và đường đời.

Bạn học nam kia dường như có hứng thú, vừa nói xong liền coi tay mọi người.

“Ha ha ha, Linh Linh, đường học của cậu ngắn quá, đồ không có não, ha ha ha!”

“Sở Dư, của cậu thì sao ~” Lý Linh Linh trêu chọc vài câu, chạy đến cạnh cô, “Trông có vẻ chuẩn đấy!”

Sở Dư thản nhiên đưa tay cho cô ấy.

“Wow, đường học của cậu dài thật!” Cô ấy nhìn một hồi, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ thốt lên.

Ngay lập tức lại hạ giọng, nhìn về mặt Sở Dư nói, “Nhưng mà đường tình có nhiều rẽ quá...hơi ngắn nữa...”

Ngắn nghĩa là thời gian yêu cũng ngắn.

“Ôi chao,” Lý Linh Linh nhìn Cố Thần, khoát tay nói, “Cái này không tin được, không nên tin!”

Cố Thần cười khinh bỉ, lạnh lùng mắng một câu chửi tục, “Chuẩn cái mông!”

“Mình cũng thấy vậy...” Lý Linh Linh giận dỗi cười gượng hai tiếng rồi trốn đi mất.

Trên đường trở về.

Lúc Sở Dư đang định xuống xe.

Cố Thần bỗng nhiên gọi cô lại.

“Cậu không xem là thật đấy chứ?” Cậu hất cằm, “Có mấy đứa ngốc mới tin cái đó thôi.”

Sở Dư sững sốt, sau đó bật cười, “Sao cậu biết nó không chuẩn chứ?”

Cô vốn không tin mà.

Cố Thần nhú mày, “Còn phải nghĩ hả?”

“Cậu ngốc quá mà, tôi một giây không nhìn thôi là cậu gặp chuyện không may rồi, thế mà đường học lại dài như vậy, sao mà chuẩn được chứ?”

Sở Dư không biết nên cười hay nên giận, còn có một chút ngọt ngào khó hiểu.

“Đường tình cũng ngắn...” Cô nhếch khóe môi.

“Vậy là do tôi không sống lâu rồi!”

Lời này vô cùng sắc bén, đầy khí phách.

Nhưng lời vừa thốt ra, gương mặt chàng trai đỏ bừng, ánh mắt không biết phải nhìn đi đâu.

Người mà cả đời hững trong tay cũng không đủ...

Nếu cậu sống lâu, sao lại để cô chịu ảm ức được.

Nếu cậu sống lâu, sao lại để đường tình cô lận đận được.

Cậu mà còn sống, sẽ yêu thương, dỗ dành cô...

Dù là nói bóng gió cô dĩ nhiên hiểu rõ.

Tựa như có giọt mật rót vào cõi lòng, theo máu chảy khắp toàn thân.

Bỗng có một luồng xúc động đánh ập đến, sự xao động xuất hiện từ hóm qua dường như không thể chờ đợi được thúc giục cô mở miệng.

“Tiểu Cố...” Cô mím môi.

Trong không khí tràn ngập sự ngọt ngào.

“Cái... cái gì.” Không biết sao, nhìn vào mắt cô, cậu lại cảm thấy thật khẩn trương.

Hình như, sắp có chuyện xảy ra...

Tim đập như trống vang.

Một tiếng rồi lại một tiếng.

Tác giả:

Ừ, mấy bạn đoán xem có ở bên nhau không ~

32. Chương 32

Sở Dư chu môi, “Có lẽ tôi...”

Tim Cố Thần đập nhanh đến nỗi nhảy lên cuống họng.

“Cũng thích...”

Ánh mắt như ngôi sao nhỏ trên trời, ngày càng rực rỡ.

“Gâu!”

Một con chó săn không biết từ đâu chui ra, nhìn về phía bọn họ rồi đột nhiên sủa to.

Lời Sở Dư còn chưa ra khỏi miệng thì đã nuốt vào lại trong bụng.

Cố Thần cứng đờ, tim đập bùm một tiếng rơi xuống đáy cốc.

Nghiêng đầu cứng ngắc, cổ như đang phát ra tiếng rắc rắc, u ám nhìn con chó kia.

HÔM NAY, NHẤT ĐỊNH, PHẢI, ĂN LẤU THỊT CHÓ!

“Gâu!”

Con chó kia bị nhìn chăm chăm liền lui về phía sau hai bước, gào một tiếng rồi xù lông lên, sủa thêm hai tiếng to hơn để dọa cậu, rồi cụp đuôi chạy cái vèo.

...

Trong lòng muốn bắt con chó lại rồi chém cả trăm lần, Cố Thần quay đầu lại nhìn Sở Dư, làm như không để ý, “Nãy cậu muốn nói gì thế? Nói tiếp đi.”

Sở Dư vuốt tóc, thuận tay vén tóc lui sau tai, quay đầu sang một bên, “Không có gì.”

“Chỉ muốn nói là, tôi cũng tiếp thu* ý kiến của cậu, sẽ không tin vào đường chỉ tay...”

(*Từ ‘thích’ trong tiếng Trung là hỉ hoan/xǐhuān, Sở Dư mới nói được chữ “hỉ/xǐ” thì bị ngắt lời, mà từ ‘tiếp thu’ đọc là xiēqǔ nên Sở Dư nhanh chóng vòng từ ‘thích’ qua ‘tiếp thu’)

“Không đúng!”

Tiếp thu cái gì chứ!

Thiếu niên giận dữ ngắt lời, “Rõ ràng lúc nãy cậu muốn nói gì đó chứ không phải nói cái này!”

Mi mắt Sở Dư run run, “VẬY cậu cảm thấy, tôi muốn nói cái gì?”

“Đương nhiên là cậu sẽ nói cậu thích tôi rồi!”

Thiếu niên cất cao giọng, không cho phép nghi ngờ.

Sở Dư cong khóe môi nhìn cậu, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cậu, còn kiên quyết đối mặt với cô chứ không chịu nghiêng đầu qua, phải đợi một câu trả lời.

“Cũng có thể.” Cô đột nhiên nói.

Không đợi Cố Thần cao hứng, đuôi mắt cô lại cong lên, “May mà tôi vẫn chưa nói.”

“Hả...” Mặt Cố Thần cứng đờ, “Cậu có ý gì?!”

Sở Dư cười nhẹ nói, “Tôi nói, cậu còn tìm lý do từ chối tôi, thì sẽ rắc rối to...”

Cố Thần tức giận, “Tôi làm sao mà từ...”

Cậu đợi lâu như vậy, nhận được câu trả lời vui đến mức nhảy cẫng lên cũng không quá đáng...

Còn từ chối á, là đầu cậu bị đụng vào cửa, hay là não chưa phát triển tốt?!

Đợi một chút!

Về mặt giận dữ của Cố Thần chợt cứng đờ, lúc trước cậu, hình như, đúng là, đã từng nói.

Được rồi, đầu cậu thực sự đã đụng phải cửa rồi.

“Tôi... Đó là...” Về mặt Cố Thần cứng như đá, nhưng vẫn mở miệng, “Nói...” bậy thôi.

Sở Dư mỉm cười, gợn sóng long lanh, cắt ngang lời cậu,

“Được rồi, biết cậu là người đàn ông đã nói là sẽ giữ lời, không cần nói nữa, tôi sẽ nhớ.”

Thực tế thì, cô liếc nhìn nhân viên bảo vệ ở cách đó không xa, sắc mặt phiem hồng.

Tiểu Cố: “...”

Không, cậu không phải là đàn ông.

...

Chập tối, ông Cổ về nhà, ngồi trên ghế salon nghe mấy bài hát trong ti vi, vui vẻ vỗ tay rồi hát theo đôi ba câu.

Liền thấy một bóng người như hồn bay phách lạc lang thang đi vào.

“U a...”

Ông Cổ dừng lại, cảm thấy hơi khát, lấy một quả nho cho vào miệng,

“Con là ma đó hả?”

Ông cẩn thận quan sát sắc mặt cậu, lông mày trắng bạc nhếch lên, “Bộ dạng con như biểu hình cho câu ‘không gì luyến tiếc với đời’ lắm đấy...”

“Đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, mau nói ông nghe, để ông vui vẻ chút nào.”

Cổ Thần bay tới, hoàn toàn không nghe được lời nói ngoài tai, chỉ mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Hoàn toàn là: Vợ muốn thổ lộ, nhưng lại bị mình từ chối...

Phun một lít máu.

Phun tiếp hai lít máu.

“Ồ hay!” Ông Cổ nhìn bóng lưng Cổ Thần không để ý đến mình mà đi thẳng vào phòng, rồi lập tức vỗ đùi một cái, tức muốn chết.

“Cái thằng oắt con này!”

Quan tâm nó một lần thôi mà cũng khó khăn ghê gớm!

...

Cổ Thần nằm trên giường, im lặng nhìn trần nhà đăm đăm.

Đột nhiên, điện thoại có tiếng chuông thông báo từ WeChat.

Tiếng thông báo cứ ting ting không ngừng, làm cậu có cảm giác muốn đập nát cái điện thoại này luôn cho rồi.

Bấy giờ mới đánh thức cậu khỏi trạng thái này.

Cổ Thần đột nhiên ngồi dậy cầm điện thoại lên, nhìn tên người gửi tin nhắn... Háo Tử, không nói nhiều lời cũng không thèm xem liền tắt đi, mở Tieba lên.

Tôn Hạo Quảng rung en nờ lờ: ... Mẹ nó! Tôi lại có một câu nói không biết có nên nói ra không.

Nghĩ một lát, thiếu niên đứng lên khóa cửa phòng lại, nhìn quanh một hồi rồi mới post thread mới.

#Cầu_cao_nhân_giúp_đỡ: Trước kia tôi từng nói người trong lòng mà tỏ tình thì tôi sẽ nghĩ cách để từ chối, mà lúc này người thương mới tỏ tình được một nửa thì lại nghĩ đến chuyện này... Bây giờ... Phải làm thế nào?!

Lầu một: ... Ha ha ha ha ha ha ha ha! Cho tui cười trước đã ha ha ha ha!

Lầu hai: Tự mình đào hố chôn mình, phải quỳ để được sống.

Lầu ba: Ha ha ha, không đỡ nổi nữa rồi, phục ông quá! /đập bàn cười to/

Lầu bốn: Không nhin được cười ha ha ha ha ha! Cười đến nổi mẹ tôi bảo tôi bị bệnh thần kinh luôn đây này ha ha ha!

Lầu năm: Sao giờ? FA thâm niên nhưng vẫn muốn hóng hớt!

...

Lầu bốn bảy: Chờ má các thím sao lại nói như vậy với chủ thớt chứ! Chủ thớt cũng là một chó độc thân đáng thương thôi mà, vẫn có thể thương nhớ người trong lòng cả đời, sau đó... làm chó độc thân thuần chủng luôn ha ha ha!

Mấy người sống có tâm một chút có được không vậy! Thôi, lặng lẽ tặng cho chủ thớt một cây nến nè ^__^

Lầu bốn tám: Được rồi, ai bảo tui là người hiền lành cơ chứ, tặng chủ thớt hai cây nến luôn nè ^__^

Lầu bốn chín: Xì, ba cây luôn cho máu.

...

Cố Thần nhìn mấy bình luận với vẻ mặt đen thui, muốn đập điện thoại không biết bao nhiêu lần, hậm hực trực tiếp xóa thread.

Lầu một trăm lẻ tám: Ấy! Chủ thớt vẫn còn ở đây sao?

Không có ở đây.

Cố Thần đã xóa Tieba, tràn trọc cả đêm.

Vẫn là muốn chuẩn bị nói cho rõ ràng.

—— Cậu nghĩ kỹ rồi, cậu chưa từng nói muốn từ chối cái gì cả.

Mặt Cố Thần căng ra, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

—— Không biết đứa ngốc nào nói câu đó nữa, dù sao cũng không phải cậu.

...

Sáng sớm hôm sau.

Cố Thần đi tìm Sở Dư.

Lúc này Sở Dư đang ở trong sân sau.

Im lặng ngồi dựa vào xích đu, lật sách trong tay, ánh mắt trời chiếu vào gò má cô, như một bức tranh phát sáng, xinh đẹp lạ thường.

Bước chân Cố Thần đang vội vã bỗng dừng lại.

Không kiềm được mà bước nhẹ lại, cứ như chỉ cần lớn tiếng một chút, sẽ phá vỡ hình ảnh này.

Cảm giác như có ai đó đang nhìn cô... Sở Dư đang đọc sách liền ngẩng đầu lên, cười, “Sao cậu lại đến đây?”

Sở Dư hỏi cậu, lúc này Cố Thần mới nhớ lý do mình tới đây.

Gò má trong nháy mắt đã đỏ bừng, cậu cao giọng, “Bộ tôi không được đến đây hả!”

Vừa nói, cậu vừa đi đến xích đu phía bên kia, khó chịu ngồi xuống.

“Không có.” Ngón tay như lá hẹ gấp sách lại, Sở Dư nhìn cậu, trong mắt có ý cười.

“Đương nhiên là cậu có thể tới.”

Thật ra Cố Thần cũng không để bụng đến câu trả lời này, cậu nhú chân mày có chút ngượng ngùng, đắm chìm trong những lời lát nữa mình phải nói... Cảm xúc không thể nào kiềm chế được.

Sở Dư nhìn cậu không nói gì, nheo mắt lại cười, không quấy rầy cậu.

Hai người cùng im lặng..

Gió thu thổi nhẹ nhẹ, thổi nhiệt độ của người bên cạnh sang phải lên mặt, còn có thể ngửi được một cách rõ ràng, hơi thở của mình và đối phương đang hòa vào nhau.

Bầu không khí hài hòa mà yên tĩnh.

Nhưng Cố Thần càng ngồi lại càng mất tự nhiên.

Tim bắt đầu bồn chồn.

Toan mở miệng mấy lần, mà lần nào lời vừa đến cổ họng cũng nuốt vào lại.

“Tôi có một vấn đề muốn hỏi cậu.”

Cảm xúc càng để lâu lại càng nhiều, Cố Thần không chịu được, cậu nhìn chăm chăm vào một mảng rêu xanh trên bức tường phía trước, mở miệng hỏi.

Mắt Sở Dư giật giật, nghe được tiếng tim mình đập rất rõ, nhìn chăm chú chiếc váy hoa của mình, giọng nhẹ nhàng, “Vấn đề gì?”

Thiếu niên cắn răng, nói rất nhanh.

“Cậu thích...” Tôi đúng không!

Cảm giác được Sở Dư nhìn sang, Cố Thần hoảng hốt, buột miệng thốt lên, “... Mèo hay chó?”

... Yên lặng ba giây, Cố Thần lặng lẽ cắn mình một cái.

Sau đó làm vẻ mặt đầy nghiêm túc nhìn về phía Sở Dư, cứ như vấn đề cậu muốn hỏi vốn dĩ vấn đề này.

... Một vấn đề rất nghiêm túc.

Hiếm khi thấy Sở Dư ngẩn người ra như thế, sau đó cô liền vui vẻ bật cười, cảm xúc không lý giải được ban nãy đột nhiên biến mất.

Cô nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Chó đi.”

Thật ra thì chó hay mèo gì cô cũng thích cả.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Thiếu niên im lặng, đột nhiên nhỏ giọng nói, “Gâu!”

“Cái gì?” Sở Dư ngây người.

Tiểu Cố then quá hóa giận, quay đầu hét to, “Gâu!”

Thấy cô không có phản ứng, cậu cất cao giọng, “Tôi mặc kệ, cậu nói thích tôi!”

Cậu căng mặt lại, trưng vẻ mặt đầy kiêu ngạo và cương quyết, “Bây giờ tôi đồng ý với cậu!”

[Nhật ký mất mặt của Cố Tiểu Gia]

Cố Tiểu Gia: Tôi còn phải nghĩ cách để từ chối cậu!

Lại là Cố Tiểu Gia: Tôi nói cái câu ngu ngốc đấy hồi nào chứ! Tôi mặc kệ! Tôi đồng ý với cậu đấy!

33. Chương 33

Cậu bạnh mặt, trưng ra dáng vẻ đầy kiêu ngạo và cương quyết, “Bây giờ tôi đồng ý với cậu!”

“...”

Sở Dư nắm chặt quyển sách trong tay nhìn dáng vẻ cố ngạo mạn của cậu, rồi tay dần thả lỏng, cô nhẹ nhàng hỏi, “Không phải cậu từ chối rồi ư?”

Trong lời cũng không phủ nhận việc cậu nói cô thích cậu.

Có chút ngượng ngùng, nhưng ý trêu đùa lại chiếm phần hơn.

Chàng trai đột nhiên quay đầu nhìn cô, “Cậu, cậu đồng ý rồi hả?”

Ấy vậy mà cậu không có vẻ xấu hổ như cô nghĩ, trái lại bây giờ Cố Thần đang đắm chìm vào việc cô không hề phủ nhận.

Tuy biểu hiện ngày hôm qua của cô vô cùng rõ ràng, nhưng cậu vẫn không dám chắc, như thể người nghèo bỗng nhiên nhặt được kho báu, cậu vẫn không thể nào tin được.

Ha ha ha~ khoe môi chàng trai bất giác cong lên, lại cố gắng kiềm chế, gương mặt nhăn nhó, đôi mắt long lanh, “Tôi biết cậu thích tôi mà.”

Dáng vẻ như tôi đã nhận được điều tuyệt vời nhất trên thế giới này, vô cùng đắc ý.

Sở Dư nhẹ nhàng vuốt ve nếp gấp trên sách, hai má đỏ bừng, vội vàng chuyển chủ đề, “Tôi đang hỏi cậu, không phải cậu đã từ chối rồi ư?”

“Ai, ai nói tôi từ chối hả?”

Gương mặt chàng trai đỏ bừng, tròn to mắt.

“Cậu có bằng chứng không?”

Sở Dư ngẩn người.

Cô không ngờ Cố Thần lại phủ nhận, không phải bảo mình là đàn ông chuẩn men hả?

Chàng trai quay lại nhìn cô, thấy cô không phản đối thì nhẹ nhàng thở ra, “Tôi nói cậu biết, không có bằng chứng thì đừng nói lung tung!”

Sở Dư buồn cười.

“À, vậy là tôi nhớ nhầm.”

Cô cười khẽ, “Hình như là Đại Hoàng nói đó.”

Cố Thần bỗng chốc đỏ mặt.

Đại, Đại Hoàng là thằng chó nào??

Cái tên xấu xí thế, sao cậu lại nhớ tới con chó bị rụng lông lúc nhỏ cậu thấy ở đồng rúc, con chó Đại Hoàng liếm móng liếm đến quên trời kia...

Hồi nhỏ cô còn gọi nó là Đại Hoàng thì phải?

“Aiz, chẳng lẽ không phải Đại Hoàng nói?” Sở Dư nhìn về mặt của cậu.

Cố Thần căng mặt lại, cắn răng gật đầu.

“Đúng, là Đại Hoàng nói đó.”

Không liên quan đến cậu!

...

Sở Dư đúng là phục sát đất tiết tháo của Cố Thần.

Cô cúi đầu bật cười.

Rồi tiếng cười càng lúc càng lớn.

“Cậu, cậu cười cái gì?” Cố Thần định vờ như không nghe thấy, rốt cục không nhịn nổi, thẹn quá hóa giận rống lên.

Có gì buồn cười đâu!

“Tôi...ha ha, không cười...”

Sở Dư ngẩng đầu, mắt long lanh ánh nước, đôi mắt cong cong như vầng trăng, tràn ngập ý cười.

Tức giận trong lòng Cố Thần bất giác vơi đi một nửa.

Đàn, đàn ông phải khoan dung, không được tức giận với cô.

Đến khi Sở Dư lại tiếp tục bật cười, cô vừa cười vừa nói, “Nhưng tôi...không nhịn được.”

“Sở Tiểu Dư!”

Cố Thần cuống lên, bộ đàn ông không cần thể diện hả!

“Cậu cười bạn trai như thế là không đúng, có biết không hả?!”

Vừa dứt câu, hai người bỗng chốc im lặng.

Dường như có thể nghe thấy tiếng gió thổi bên tai.

“Lúc nào cậu...thành bạn trai tôi rồi?”

“Vừa, vừa nãy đó.”

Vẻ mặt cậu chàng vô cùng tự nhiên, cằm hất lên đầy kiêu căng, ánh mắt tránh né không biết nên nhìn đi đâu bèn đưa tay lên vật lá cây bên cạnh xé.

“Cậu nói...cậu thích tôi, tôi đồng ý rồi.”

Vừa nói xong, cậu sợ cô đổi ý, đột nhiên xoay đầu... nhìn cô chằm chằm.

“Tôi mặc kệ! Nói lời phải giữ lấy lời!”

Dưới sự cương quyết trong mắt che giấu một chút sợ hãi và hy vọng.

Nắng chiếu lên bức tường đầy rêu xanh, yên tĩnh lại đẹp đẽ.

Sở Dư cong môi.

Cô nở nụ cười rồi nói, “Chờ tụi mình lớn lên, sẽ ở bên nhau.”

Chàng trai đột nhiên yên lặng.

Dường như gió cùng ngừng thổi.

Không biết qua bao lâu, cậu cẩn thận hỏi lại. “Cậu, cậu nói thật hả?”

“Lớn lên...sẽ ở bên nhau hả?”

Không chờ cô đáp, dường như cậu, cảm xúc trong mắt dần dần rút đi, nhường chỗ cho sự vui vẻ.

Nụ cười bên môi càng lúc càng lớn, nét bướng bỉnh giữa mi tâm ngày càng mềm đi, “Tôi biết mà!”

Cậu không biết làm sao, chỉ có thể lăm bằm để phát tiết sự kích động của mình, “Tôi biết mà, cậu chỉ trêu mình tôi, chỉ đánh một mình tôi, đối xử với tôi đặc biệt như thế, sao lại không thích...”

Lại còn có vẻ rất kiêu ngạo với những lời này.

“...”

Sở Dư khẽ cười, có một chút ngọt ngào khó nói đang chảy trong lòng, cùng lúc đó, hai má đỏ bừng.

Cô bỗng nhiên vươn tay, mở sách đang đặt trên đùi ra, cúi đầu đọc sách.

Đợi đến lúc Cố Thần ngừng nói thì phát hiện bạn gái tương lai của mình đang đắm chìm vào trang sách.

Chàng trai nghiêm mặt.

Sách đẹp hơn cậu hả??

Cậu chính là bạn trai tương lai của cô đó!

Chàng trai vẻ mặt bất cần ngồi xuống bên cạnh, vờ như lơ đãng nhìn sách, hừ một tiếng, “Sách này có gì hay chứ?”

Cậu khinh bỉ, “Vừa buồn vừa chán.”

Sở Dư ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi, “Vậy cái gì không buồn không chán?”

Chàng trai nhìn sang chỗ khác, vành tai run rẩy, nhỏ giọng đáp, “Thì ngắm hoa, ngắm cỏ, ngắm người đó...”
Ví dụ như ngắm tôi này.

34. Chương 34

Thật ra Sở Dư đã nghe câu này rồi.

Nhưng cô vẫn hỏi lại, “Cái gì?”

“Còn có thể là cái gì chứ!” Thiếu niên nhìn cô, thấy dáng vẻ vô tội của cô thì cắn răng cao giọng nói, “Thì nhìn hoa, nhìn cỏ...!”

“... Nhìn cây!”

Cuối cùng vẫn sửa lại.

Cố Thần suýt chút nữa là cắn phải đầu lưỡi, cậu hằm hừ, “Mất cậu vốn đã nhỏ rồi, nếu không chú ý bảo vệ mà nhìn hoa nhìn cỏ nhìn... cây, nhờ híp thành kẻ hở thì làm thế nào?!”

Đương nhiên là cậu chỉ đang nói xạo thôi.

Mất Sở Dư cứ như biết nói chuyện, nhưng cậu lại thích nhất.

Sở Dư cong môi, cô quay đầu đi.

Ừ, cô không nghe được ban đầu cậu nói gì cả.

...

Cố Thần vẫn cứ thao thao bất tuyệt, lại thấy cô chỉ cúi đầu cười, cảnh tượng đẹp giống như trong giấc mơ của cậu vậy.

Cả người cậu giống như khinh khí cầu bị đâm thủng, trong nháy mắt không khí liền biến mất, chỉ còn lại vỏ ngoài mềm mại mà dịu dàng.

Cậu lén lại gần một chút, “Được rồi được rồi, đừng đọc sách nữa ~”

Mắt nhìn cô, nhỏ giọng thì thầm, “Nói chuyện với tôi một lát nhé?”

“... Được.”

Cô gạt đầu, rồi cười dịu dàng, “Cậu muốn nói gì?”

“...”

Cố Thần đột nhiên cứng họng, cậu muốn nói cái gì ấy nhỉ?

Tối hôm qua đã nghĩ ra rất nhiều điều muốn nói với cô, nhưng khi đến lúc, cậu cũng chẳng biết mình nên nói gì nữa.

“Cậu có muốn chơi xích đu không?”

Cậu nghĩ một lát, bỗng phần chấn hỏi.

Chiếc xích đu này là do ông Sở tự tay làm cho Sở Dư, mặc dù hồi nhỏ cô cũng chẳng ngồi được mấy lần.

Nhưng hầu như lần nào ngồi xuống đây, cô cũng đều ngồi chung với cậu.

“Cậu muốn đẩy cho tôi hả?”

Khóe môi Sở Dư cong lên.

Trước kia cả hai người bọn họ đều cùng ngồi, rồi để chú bảo vệ đẩy họ ở phía sau.

Lông mày thiếu niên nhíu lên, “Không, chúng ta phải ngồi chung chứ!”

Cậu muốn được sánh đôi cùng cô!

Nụ cười của cậu rạng rỡ, mũi chân dậm xuống đất, cùng nhau dùng lực đẩy ghế xích đu ra sau.

Hồi nhỏ mũi chân của cậu vẫn chưa chạm đất được, bây giờ thì có thể rồi, muốn đẩy kiểu gì cũng được!

Cậu mặc kệ cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, cậu và cô phải ngồi cùng nhau cơ!

“Có nhẹ quá không? Muốn mạnh hơn chút không?” Cậu hỏi.

Một tay Sở Dư cầm vào dây xích đu, nhẹ nhàng nheo mắt lại hưởng thụ, cười lên, “Được thôi ~”

Xích đu được đẩy lên cao hơn, có tiếng cười nhẹ nhàng vang trong không khí.

Mái tóc mượt mà tung bay trong gió, có vài sợi bay đến mặt chàng trai, nghịch ngợm cọ vào mặt, mang theo mùi thơm thoang thoảng.

Thiếu niên kìm lòng chẳng dặng nghiêng đầu nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng lấy mấy sợi tóc trên mặt xuống, nụ cười trên khóe môi ngày càng tươi.

Trong lúc không để ý, làm đứt sợi tóc quấn quanh ngón tay cất vào trong áo.

...

Lúc ông Sở xách một bình trà chuẩn bị ra đi dạo, liền nghe thấy tiếng cười của cháu gái mình, không nhận được mà lại gần.

Cháu gái ông lúc nào cũng cười mỉm, mềm mại dịu dàng, rất ít khi có thể nghe được tiếng cười giòn giã như vậy.

“Hửm?”

Ông Sở nhìn xuyên qua cửa sân sau, nheo mắt lại, hai mắt nhìn cảnh tượng bên trong.

Lúc này cháu gái ông đang ngồi trên xích đu, đu rất cao, ánh mắt cong thành hai vầng trăng khuyết, mắt sáng như ánh sao.

Ngồi bên cạnh là cháu nội của ông Cố đang dậm chân đẩy, mỗi lần như thế xích đu lại càng đu cao hơn một chút.

“Ồ...” Ông Sở chợt hiểu ra.

Hóa ra là đang chơi xích đu, chẳng trách...

Từ nhỏ Sở Dư đã thích chơi xích đu rồi, mỗi lần chơi đều cười rất vui vẻ.

Còn người bên cạnh ấy à, ông Sở chấp tay sau lưng rồi đi, lúc còn bé hai đứa nó cũng ngồi y chang như vậy.

Nhưng ông Sở cũng không nghĩ là, tính khí của thằng bé Cố Thần thế mà cũng thích chơi xích đu giống cháu gái của ông cơ đấy...

...

Rất nhanh đã đến buổi trưa.

Lúc ông Sở đi bộ một vòng rồi trở lại, ngạc nhiên phát hiện Cố Thần vẫn chưa rời đi.

“Tiểu Cố, con còn ở đây luôn hả? Không phải nãy ông nội con mới kêu con về ăn cơm hả?”

Lúc vừa mới về, ông còn thấy Cố Lão Chùy đi gọi cháu trai về nhà. Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Cố Lão Chùy lúc đi tìm cháu, ông còn tưởng là cậu đã về rồi, nên cũng không nói gì.

Hóa ra là không phải.

Mặt Cố Thần cứng đờ, “A, con đang giảng bài cho Sở Dư, quên cả thời gian.”

“Ừ.” Sở Dư cười híp mắt gật đầu, nhưng lại nhìn về phía Cố Thần, “Cậu về nhà ăn cơm trước đi.”

Thiếu niên thấy ông Sở có ở đây, cũng không dám nói gì, chỉ nhìn cô một cái thật nhanh, trong mắt có phần tủi thân.

Không bảo cậu ở lại thì thôi đi! Lại còn đuổi cậu về nữa chứ!

Cuối cùng thấy ông Sở nhìn sang, thiếu niên cắn răng, nhìn qua đúng là rất lễ phép, “Cái đó, ông Sở, con về trước đây ạ.”

Vừa nói xong liền làm vẻ mặt rất bình thường nhìn sang Sở Dư, “Sở Tiểu Dư, vấn đề này vẫn còn chưa giải quyết xong đâu đấy, chiều tôi sẽ quay lại nói với cậu sau.”

Sở Dư vẫn không nói gì, ông Sở đã khoát tay, “Ồi giờ, làm phiền con quá rồi!”

“Không cần phải gấp đâu! Tiểu Cố à con có chuyện gì thì cứ làm trước đi! Giờ hay đến lúc đi học nói tiếp cũng giống nhau cả ấy mà.”

Thằng bé nhà họ Cố này đúng là một đứa trẻ ngoan.

Sở Dư cười hì hì.

Cố Thần trợn mắt nhìn cô, mới cúi đầu xuống, “Không cần khách sáo đâu ạ.”

Cậu thầm bỏ qua một câu, “Con không có chuyện gì gấp đâu.”

Ông Sở hoàn toàn không chú ý, nhưng Sở Dư lại để ý.

Tai có hơi đỏ, “Không cần đâu, lát chiều Tiểu Cố cậu cứ đi làm chuyện của mình đi.”

Cố Thần mở to hai mắt, tức chết mất.

Như vậy là cô không muốn gặp cậu chứ gì?!

Không nói thì không nói! Là ai đòi giảng bài cho cô vậy!

Buổi chiều cậu cũng chẳng thèm đến nói đâu!

Cậu mà đến nữa thì cậu là đồ con heo!

...

Buổi chiều.

Thiếu niên nhìn xung quanh một lát, bước vào nhà họ Sở.

Nghiêm mặt ho khan một tiếng.

—— Cậu đến đây không phải là để giảng bài.

—— Cậu đến tìm người.

...

Không bao lâu sau, lúc Sở Dư tỉnh dậy thì Cố Thần đã ở đây rồi.

“Sao cậu lại đến đây?” Chẳng phải bảo là không đến nữa sao?

Lúc này cô đang chuẩn bị lấy ly uống nước.

“Sao tôi lại không thể đến đây?!” Thiếu niên chột dạ cất cao giọng, nhìn cô mơ mơ màng màng, lại thở phào nhẹ nhõm, hạ giọng xuống.

Chỉ là không ngừng nói nhảm, “Sở Tiểu Dư có phải cậu quên thân phận của tôi rồi không thế?!”

Cô đi đến đâu cậu đi đến đấy, cũng không quan tâm đến chuyện cô không phản ứng cậu, “Tôi chính là bạn trai tương lai của cậu, buổi trưa cậu cũng chẳng thèm giữ tôi lại một chút, cậu làm như vậy là không đúng có biết không hả?”

Nhìn cô mơ màng đi rót nước, tự lấy ly nước của cô, đổ nước ấm xuống xem nhiệt độ như nào, thấy có hơi nóng.

Cậu vừa cầm hai ly nước rồi bắt đầu đổ qua đổ về, vừa tiếp tục nhắc, “Nói là phải giữ lời đấy, tôi là bạn trai tương lai của cậu, cậu phải đối tốt với tôi đấy! Ôm ấp hôn hít hay nâng lên cao gì đấy cậu không làm, thì cũng phải đưa tôi ra ngoài đi chứ...”

Vốn còn đang có chút mơ màng, thế mà lại bị cậu nhắc đến tỉnh luôn rồi.

Ôm ấp, hôn hít, lại còn nâng lên cao...

Sở Dư vừa thấy gương mặt vừa thấy buồn cười, lấy một viên kẹo sầu riêng ở trong tủ lạnh ra, xé vỏ rồi nhét vào trong miệng cậu.

“Ăn kẹo đi.”

— Đừng nói nữa.

“Ừm...” Thiếu niên hoàn toàn không chống cự, há miệng ra ăn vào mới nhớ mình muốn hỏi đây là cái gì, “Cái gì...”

Mùi vị tan ra lại làm cậu nuốt luôn cả câu hỏi xuống bụng, “Kẹo sầu riêng.”

Mắt cậu sáng rực lên, sau đó ho khan một tiếng, nhìn cứ như không để ý hất cằm lên, “Kẹo sầu riêng cậu để bao lâu rồi? Còn ăn được không đấy?”

Từ lúc nào mà cô... bắt đầu để ý đến chuyện cậu thích ăn kẹo sầu riêng vậy? Có phải là vì đã thích cậu từ trước đó không?

“Lần này về nước có mang về cho cậu.”

“Được rồi.” Không phải thì không phải.

Cố Thần cũng không đợi cô nói, lại kiêu căng lần nữa, “Vì tôi thích kẹo sầu riêng nên tôi cũng không thèm so đo với cậu nữa...”

“Tôi là bạn trai tương lai của cậu, tôi phải thật rộng lượng, đối xử với cậu thật tốt...”

Sở Dư đỡ trán, những lời này... Cô nghe nhiều quá rồi.

Cô buồn cười, lại mở vỏ một viên kẹo sầu riêng ra rồi nhét vào.

— nhìn cái mặt như kiểu một cái vãn chưa đủ.

“... Ừm.” Thiếu niên bị nhét kẹo vào miệng, đầu liền ngửa ra sau.

“Uống.. nước đi...” Hai viên kẹo sầu riêng làm cậu nói chuyện không rõ ràng, thiếu niên ngậm miệng lại, thử nước ấm một lát, sau đó mới đưa ly nước trong tay cho cô.

Sau đó cắn nát viên kẹo trong miệng, nuốt xuống, rồi mới hỏi lần nữa.

“Sở Tiểu Dư, sao cậu lại nhét vào mồm tôi những hai cái luôn thế?”

— Để cậu không nói được chứ còn gì nữa mà hỏi...

Sở Dư cầm ly nước trong tay uống một ngụm, nước ấm vừa đủ, thấy Cố Thần đang nhìn cô, cô không hoảng cũng không vội vàng uống thêm hai ngụm nữa, mới đặt ly nước xuống.

“Cậu thấy không vui sao?”

Thiếu niên liền thấy mặt tự nhiên, lỗ tai cũng dần đỏ lên, nhỏ giọng nói, “Tôi thích cậu đút cho tôi ăn mà...”

“Ừ.” Sở Dư uống hết nước trong ly, mở vòi nước chuẩn bị rửa ly.

“Vậy, vậy tôi thích cậu nhé...” Ánh mắt cậu di chuyển, mặt đanh lại, đồ bưng, nhỏ giọng buột miệng nói ra.

Thích cậu... đút cho tôi ăn được không?

Tay Sở Dư trượt một cái, suýt chút nữa thì làm rớt ly.

“Tiểu Cố!”

Cô trừng cậu, mặt bỗng nhiên đỏ lên, đành lấy ly nhét vào tay cậu, “Cậu rửa đi!”

Nói xong liền xoay người đi.

—— Cứu, ai cứu cậu với, hồi nãy cậu vừa mới nói cái nời gì vậy?!

Trong bếp, cậu đứng sững tại chỗ rất lâu, đến khi nước trong bồn sắp tràn ra, cậu mới lấy lại tinh thần.

Gương mặt đỏ bừng, cầm giẻ rửa chén lên.

Haiz, cô vẫn không trả lời...

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Tiểu Gia cao giọng: Cậu nói đi! Cậu có dứt tôi ăn không?!

35. Chương 35

Mặt đỏ bừng, cầm giẻ rửa chén lên.

Haiz, thực ra, cô vẫn chưa trả lời...

Chậm rãi bước vào nhà, Sở Dư đã ngồi vào bàn học đọc sách.

Chàng trai yên lặng một lát rồi mới đi tới, cầm lấy một cuốn sách.

Dường như Sở Dư không biết cậu đến, không hề ngẩng đầu lên nhìn cậu, cả căn phòng im lặng chỉ có âm thanh lật trang sách.

Sách, sách này đọc chán quá...

Chàng trai xem được một lúc, lén nhìn người bên cạnh, nhin không được ho một tiếng.

“Khụ...” thấy người bên cạnh nhìn sang, cậu hất cằm, “Sách này chán quá, vừa khô khan lại nhạt nhẽo, tôi đọc mà đau cả đầu, không biết sách này do ai viết nữa!”

“Chúng ta giảng... giảng bài tiếp đi.”

Ánh mắt Sở Dư hơi phức tạp, vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ, cô mím môi, nhẹ nhàng liếc nhìn quyển sách cậu đang cầm trong tay.

—— Đọc sách ngược, đương nhiên là...chán ngắt rồi.

Cố Thần nương theo tầm mắt cô, bỗng chốc cứng đờ người, vội vàng gấp sách lại ném lên bàn, cậu ngồi ngay ngắn lại, hai mắt nhìn thẳng.

“Nhìn, nhìn gì hả!”

Cậu không dám nhìn Sở Dư, giọng điệu cứng nhắc, “Cậu tưởng tôi đọc không hiểu hả?! Đọc sách ngược là một nghệ thuật đấy biết không?”

Cậu lại nói tiếp, vẻ mặt nghiêm trang không hề xấu hổ, “Bình thường ở nhà tôi toàn đọc sách ngược.”

“À.” Sở Dư cong khóe miệng, à một tiếng, cũng không nói mình tin hay không.

Chàng trai không nghe cô trả lời, đứng ngồi không yên, “Cậu không tin à?”

Sở Dư nhẹ nhàng lật một trang sách, cúi đầu mỉm cười.

“Không tin.”

“Không tin cái gì!”

Cố Thần đứng dậy, thẹn quá hóa giận, “Không cho người ta được đọc sách ngược hả?”

Người bên cạnh gắt gỏng cũng không hề ảnh hưởng đến Sở Dư.

“Cho chứ.”

Cô mỉm cười, không lật sách nữa, ngẩng đầu nhìn cậu đầy dịu dàng, cô nhẹ nhàng đáp, “Đương nhiên là cho rồi.”

Thực ra, Tiểu Cố xù lông trông đáng yêu thật...

Sự bực bội, xấu hổ của Cố Thần bỗng chốc tan biến.

Bị người ta nhìn bằng ánh mắt này, cả người cậu như được ngâm vào hũ mật, vô cùng ngọt ngào, đầu óc trống rỗng.

Phạm... phạm quy rồi!

Sở Tiểu Dư dịu dàng như thế thì cậu làm sao nổi giận được nữa!

...Cho ...cho nên tiếp theo cậu phải làm gì đây?

Sở Dư nhìn cậu đứng bất động ở đó, cong môi nở nụ cười, cô nắm lấy tay áo cậu kéo kéo.

“Không phải kêu giảng bài sao? Ngồi xuống đi.”

Chàng trai không có cách nào chống cự, bị cánh tay ấy nắm lấy, không biết làm sao liền ngã xuống ghế ngồi.

Hương thơm nhàn nhạt tiến lại gần, “Giúp tôi giảng bài này đi.”

Sở Dư cầm bài tập không giải được hỏi cậu.

“Hả hả?”

Cố Thần chưa kịp lấy lại tinh thần, theo quán tính mở miệng, “Câu này phải dùng...”

Mùi hương ngày càng đến gần, ánh mắt của cậu bất giác lạc sang nơi khác, không biết... Sở Tiểu Dư dùng đầu gọi gì nữa.

“Nên đáp án là...”

Về mặt cậu vô cùng nghiêm túc, còn viết đáp án lên tập, “Chăm chỉ xịu là nghe hiểu hết, cậu hiểu chưa?”

“... Ừ.”

Ngón tay trắng nõn trượt trên trang tập, đến một đề bài, giọng nói mang theo ý cười, “Nhưng mà cậu viết sai chỗ rồi.”

“...”

cách, ngòi bút bị chàng trai ấn gãy.

Cố Thần thẹn quá hóa giận, “Đã bảo chăm chỉ vào mà!”

“Cậu để ý tôi viết chỗ nào làm gì hả?”

...

Những người vừa yêu nhau lúc nào cũng thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Giảng bài tập không cũng mất cả một buổi chiều.

Âm thanh của mấy ông cụ ở bên ngoài nhà họ Sở đã bắt đầu thưa thớt, xem chừng có nhà ăn cơm sớm nên đã quay về nhà rồi.

Sở Dư nhìn sắc trời bên ngoài dần ảm đạm, cô rút cây bút khỏi tay cậu, “Được rồi, không còn sớm nữa, cậu về đi.”

Cố Thần không muốn về, lằm bằm, “Còn sớm mà.”

“Có phải cậu không biết nhà tôi bình thường ăn cơm trễ đâu, bây giờ về sớm làm gì?”

Sở Dư bỏ bút xuống, cười nói, “Đừng quậy nữa, lát nữa bà Cố sẽ sốt ruột đấy.”

“Bà nội không...”

Lúc cậu ra khỏi nhà bà nói còn nói, tối nay cậu mà tìm được chỗ ăn cơm bà còn vui không hết nữa là.

Nhớ đến bà Cố, Sở Dư dừng lại, gương mặt đỏ bừng.

Chỉ sợ bà Cố không thêm sốt ruột ấy chứ.

Nhìn vẻ mặt của Sở Dư, chàng trai không tình nguyện rầm rì, “Cậu còn đuổi tôi...”

Cậu đã nói bà nội sẽ không sốt ruột rồi mà.

Sở Dư trừng mắt nhìn cậu, bọn họ mới như thế, sao có thể không để cho cậu về nhà được.

Thiếu niên hất cằm, “Đi thì đi!”

Dáng vẻ không cam lòng rời đi.

Cậu bước hai bước, lại quay trở về, vẻ mặt thờ ơ, kiêu căng nói, “Cậu không tiễn tôi hả?”

Quan hệ của bọn họ đã tiến triển tới bước này...

Nhìn ánh mắt lay động kia, Sở Dư đứng dậy, đôi mắt cong lên như vầng trăng, cô nâng váy lên, “Tiễn chứ.”

Vậy còn được.

Chàng trai xấu hổ nghĩ.

...

“An An đi đâu đó?”

Ở trong sân còn lại ba người, hai người ngồi bên bàn cờ, ông Sở thì ngồi bên cạnh.

Nghe câu này, ông Tôn đang ngồi bên cạnh cũng ngước lên nhìn, thấy hai người một trước một sau đi ra.

Ông Tôn yên lặng nhìn bàn cờ, vẻ mặt phức tạp.

— Nền kia... sắp chiếu tướng rồi.

“Ông Sở, tụi con ra ngoài một lát...”

“Ừ, đi đi!” Khoảng cách hơi xa, ông Sở không nhìn rõ vẻ mặt cứng nhắc của Cố Thần, nên không nghĩ gì nhiều, liền đồng ý, hai đứa nhỏ ra ngoài cũng bình thường thôi.

“An An mặc ấm vào.” Ông Sở dặn dò.

Nhà bọn họ ăn cơm rất trễ, bây giờ vẫn còn sớm, ra ngoài đi dạo cũng tốt, nhưng phải mặc ấm vào.

“Dạ... Con biết rồi...”

Ông Tôn nghe hai người nói chuyện, vẻ mặt không biết làm sao, nghiêng răng hạ một quân cờ.

“Này này!” Ông Sở vừa dặn dò cháu gái xong, quay đầu lại nhìn thế cờ vừa hạ của ông Tôn, bất mãn vỗ đùi, “Lão Tôn, ông đi sai nước cờ rồi.”

Đây không phải là nước cờ chết sao?

Ông Tôn thông cảm nhìn ông, “Bên kia sắp chiếu tướng rồi, ông cứ không nổi đâu.”

“...”

Ông Sở run tay.

Sao ông cứ thấy ánh mắt của ông Tôn... có vẻ đang nhạo báng.

...

Cố Thần ra khỏi nhà Sở Dư thì thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi lần gặp ông Sở là cậu cứ có cảm giác... chột dạ... khó hiểu.

Ừ, là khó hiểu thôi.

Cậu chẳng có gì chột dạ cả.

Cậu tự an ủi bản thân xong rồi bình tĩnh lại, nhìn người bên cạnh, “Cậu có lạnh không Sở Tiểu Dư?”

Gần tối gió cũng không lớn lắm, nhưng vẫn có cảm giác lạnh lạnh.

“Không lạnh.” Sở Dư vén tóc ra sau tai, cười khẽ, “Không phải cậu bảo tôi mặc ấm rồi sao?”

Lúc cô đi ra tiễn cậu, Cố Thần cứ bắt cô mặc thêm áo mới cho cô đi.

“Ừ.” Cố Thần gật gật đầu, “Không lạnh là tốt rồi.”

Nói xong cậu chuyển chủ đề.

“Con chó này sửa nghe dữ ghê.”

Trong ngõ nhỏ vắng lặng, nên có thể nghe thấy tiếng chó sủa rất rõ.

“Tôi nghe sao giống con chó Ngao nhà ông Tôn quá.”

Sở Dư cong khóe môi hỏi, “Vì sao?”

Cố Thần nhích lại gần, “Cậu...” nghe.

Lòng bàn tay Sở Dư đột nhiên run lên, nhích lại gần.

Cố Thần nói được một nửa, bỗng ngừng lại, lấy lại tinh thần, “Vì, vì giống chó khác nhau tiếng sủa sẽ khác nhau, có hung dữ, có ngoan ngoãn...”

Cậu nói không ngừng, bắn như súng liên thanh, không thể nào dừng lại được, nói đến đỏ cả mặt, hai tay nắm chặt thành quyền.

Ngay lập tức, ngón tay chạm vào một cái gì đó mềm mại, áp áp hơn ngón tay của cậu.

Bấy giờ cậu mới phát hiện, khoảng cách giữa bọn họ ngày càng được rút ngắn, ngày càng gần hơn.

Bờ vai cậu dễ dàng chạm đến bờ vai gầy gò mảnh khảnh, khiến người khác muốn che chở của cô.

Sợi tóc mềm mại lướt đến tay cậu, còn có sợi khê phất qua cánh mũi cậu, mang lại mùi hương động lòng người.

Trong ngõ nhỏ yên tĩnh, cậu có thể nghe được tiếng tim đập thành thịch của bản thân.

“Chó Ngao sủa vừa lớn lại vừa vang, nghe như đang ‘gào khóc’...”

Tim của cậu cũng đang gào khóc đây này.

Chàng trai cắn chặt răng, cánh tay giật giật.

Hai tay thả lỏng, càng ngày càng tiến lại gần.

Gần hơn tí nữa.

Thình thịch, thình thịch, tim đập ngày càng vang.

Tựa như lơ đãng chạm vào.

Hai tay như chạm phải điện, vội vàng rút về, nắm chặt quần mình.

Lông mi Sở Dư run lên như cánh quạ vỗ.

Chàng trai quên mất mình đang nói gì, miệng cứng đờ ra, bỗng chốc an tĩnh hẳn.

...

Hai người lẳng lặng đi về phía trước.

Cố Thần nhìn ngõ nhỏ trước mặt, đây là lần đầu tiên cậu thấy con ngõ này lại dài và yên tĩnh đến thế.

Trong ngõ chỉ có tiếng hít thở của hai người, hơi thở người bên cạnh lại đáng yêu đến vậy.

Chàng trai hít vào một hơi, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, ngón tay run rẩy, chậm chậm di chuyển sang bên cạnh...

36. Chương 36

Chàng trai hít vào một hơi, mắt nhìn thẳng về phía trước, tay chốc chốc lại giật giật, chậm rãi đưa sang bên cạnh...

Những ngón tay mềm mại chạm vào nhau.

Hai người run lên, bước chân bất giác chậm lại.

Tay chạm tay mang theo cảm giác lạnh lạnh, mềm mại như ngọc, khoe môi chàng trai bắt giác cong lên, làm thế nào cũng không ngừng lại được, gương mặt đỏ bừng nhìn thẳng về phía trước, ngón tay vừa buông xuống chậm rãi hướng lên trên, tiến lại gần, mười ngón tay đan xen vào nhau...

Lập tức, nắm thật chặt.

Hai trái tim như va vào nhau, sự mềm mại từ lòng bàn tay truyền đến khiến tim cậu đầy ắp thỏa mãn.

Bàn tay nắm lấy tay cô rất lớn, rất nóng, nóng đến độ khiến tim cô tê rần. Ngón tay Sở Dư run run, cảm giác người bên cạnh càng nắm chặt hơn.

Cảm giác ươn ướt, nóng nóng bao trùm lòng bàn tay của mình.

Cô mím môi, nhìn sang người bên cạnh.

— Vừa vặn chạm vào ánh mắt của chàng trai.

Hai người bỗng nhiên cứng đờ, má dần nóng lên.

Mặt Cố Thần đỏ bừng.

“Nhìn, nhìn gì thế!” Cậu đột nhiên xù lông, nắm tay cô càng chặt, “Không phải là cậu muốn nắm tay tôi ư?!”

Lòng bàn tay cậu ươn ướt, gương mặt đỏ ửng hiện lên nét kiêu căng, mắt nhìn xung quanh, “Tôi, tôi chỉ thỏa mãn ước mong của cậu thôi!”

Độ ẩm trong lòng đường như vẫn còn lưu lại trên gương mặt, Sở Dư bật cười khó nói, cô tròn mắt, giọng nói vẫn dịu dàng hờ hững, “Vậy thì cậu đừng nắm.”

Chỉ là nét trẻ trung ngây thơ trên mặt kết hợp cùng xấu hổ yêu thích, như nụ hoa vừa chớm nở đang chờ người hái, là thời điểm hấp dẫn nhất.

Cố Thần cứng đờ, nắm chặt tay, mạnh miệng nói, “Cậu bảo không nắm thì không nắm chắc...”

“Tôi đây lại càng muốn nắm.”

Về mặt cậu cứ như thể tôi đang mất mặt lắm đấy, song hai tai đỏ ửng cùng ánh mắt liếc ngang liếc dọc đã lộ ra sự chột dạ của mình.

Hai người bước đi rất chậm.

Nắng chiều dần dần tắt hẳn ở phía chân trời, con ngõ bắt đầu tối đi.

Trong con ngõ, hai người không nói gì, im lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng hít thở, mọi sự chú ý đều đặt lên mười ngón tay đan xen vào nhau, nóng bỏng, ẩm ướt, nhưng lại yên lòng một cách kì lạ.

Chàng trai nhướn mày, khoe miệng không nhịn được giơ lên, cười toe toét.

Ha, ha, ha.

... Đến khi, cánh cửa nhà họ Cố hiện ra.

Cố Thần không cười nổi nữa rồi.

Sao lại nhanh vậy? Không có khoa học gì cả, bình thường cậu thấy nhà họ Cố và nhà họ Sở xa ời là xa, cứ như cách cả trăm sông ngàn núi, hôm nay sao lại thế! Thời gian còn không đủ để cậu ăn một viên kẹo sầu riêng nữa!

Thấy Cố Thần đứng im, không có ý buông tay cô ra, Sở Dư nhìn tay mình lắc lắc, “Còn không vào đi?”

Cố Thần dờ người, theo phản xạ nắm chặt không để cô giẫy ra.

Lông mi run run, Sở Dư nhìn cậu, “Buông ra nào.”

Cố Thần cứng mặt.

... Không muốn buông.

Nghĩ một hồi, hai mắt cậu sáng lên, “Đúng rồi, tôi muốn đưa cậu về!”

Cậu hất cằm, giống như đã tìm được lý do, giọng nói vô cùng chắc chắn, “Trời tối thế này, tôi sao lại để một cô gái như cậu về nhà một mình được?”

Lúc rời khỏi nhà họ Sở, cậu không nghĩ sẽ để cô đưa về nhà, chỉ muốn ở cùng cô một lúc, để cô đưa ra đến cổng là được rồi.

Nhưng mà... đã nắm được tay rồi thì ai lại muốn buông ra chứ...

“Để tôi đưa cậu về.”

Cố Thần sợ cô nghĩ nhiều, bèn kiêu căng nói thêm một câu, “Cậu yếu như vậy, lúc tối lửa tắt đèn thế này, đưa cậu về nhà là chuyện đàn ông cần làm.”

Sở Dư nhìn bầu trời vẫn còn chưa tắt nắng, khoe miệng cong lên, cúi đầu nở nụ cười.

Ở đâu lo lắng chứ nơi này thì không cần, với lực lượng bảo vệ ở đây, đừng nói là chạng vạng, con nít ba tuổi ra ngoài vào lúc đêm khuya cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Sợ cô từ chối, Cố Thần ho khan một tiếng, lén nhìn cô, không chờ cô trả lời liền nắm lấy tay dắt cô đi về nhà họ Sở.

“Khụ, đi mau đi mau, làng nhàng hoài phiền quá đi!”

Sở Dư nhìn cậu.

Chàng trai cứ như bị chập, run lên một cái, chớp mắt nhìn xung quanh, vừa gật đầu ra vẻ hiểu biết vừa lẩm bẩm, “Mấy bức tường của viện này toàn là màu xám, trông rất đẹp, tôi thấy còn có sức sống hơn mấy cái màu đỏ gạch kia...”

Làm ra vẻ như đang chìm đắm vào cảnh sắc xinh đẹp xung quanh không để ý đến ánh mắt cô đang nhìn cậu.

Nhưng cánh tay kia, bắt kể ra sao cũng không chịu buông ra.

Dù cho lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Lèo nhèo một hồi, ngõ có dài cách mấy thì cũng sẽ đến nơi.

Cố Thần im lặng nhìn cánh cổng đằng trước.

Mấy cánh cửa bấy giờ đều học cách dịch chuyển thời gian hết cả rồi hả?

“Trời tối rồi, mau về đi.” Sở Dư buông tay ra, cong mắt nhìn Cố Thần.

Chàng trai không thèm động đậy.

Về mặt cậu vô cùng đứng đắn, giống như bàn tay nắm chặt lại khi cô giãy ra không phải là của cậu vậy.

Cậu đề nghị, “Hay là, cậu đưa tôi về nhé?”

Cậu già mồm, mắt đỏ lên, vờ kiêu căng giải thích, “Cậu, không phải cậu bảo đưa tôi về nhà sao?”

“Rồi đến cổng nhà cậu thì ai đưa tôi về?”

“Rủi như xảy ra chuyện thì làm sao?”

Sở Dư buồn cười day day trán.

Tiến qua tiến lại, muốn diễn 18 lần đưa tiễn ở đây hả?

...

Cuối cùng chàng trai tũn thân xách mông về nhà.

Bước một bước lại quay đầu hai lần... phát hiện cô gái sắt đá kia đã quay vào nhà không còn bóng dáng đâu cả.

Cố Thần bỗng chốc nổi điên.

Cô gái Sở Tiểu Dư kia! Vậy mà! Vậy mà không thèm lưu luyến cậu chút nào!

Hừ! Ai thèm để ý!

Ngày mai cậu không thèm đi đón cô đâu!

Ai để ý chính là...

Không được, chàng trai hăm hừ nuốt lời vừa nói trở vào.

... Cậu để ý đó.

...

Không lâu sau.

Chàng trai đi càng lúc càng chậm, tự an ủi bản thân.

Bỏ đi, cậu là bạn trai tương lai của cô, cậu phải rộng lượng, phải nhường cô. Cô lần đầu tiên làm bạn gái, chắc chắn không hiểu, sau này cậu sẽ từ từ dạy cô.

Nếu mà giận cô, ngày mai không đi đón cô thì ai nắm tay cô chứ!

Ừ, quyết định vậy đi, ngày mai đến đón cô sớm một chút

~Để tỏ ra là cậu rộng lượng không giận cô, phải nắm tay cô mới được

~Chàng trai rụt rè cong khóe môi. Hi! Cậu là đàn ông mà!

Lúc về đến nhà.

Ông bà Cố đã ăn cơm.

Bà nội không hỏi tại sao bây giờ cậu mới về, chỉ cười tủm tỉm nhìn cậu, “Thằng hai về rồi hả?”

Bà vẫy vẫy tay với cậu, “Nhanh tắm đi rồi ra ăn cơm.”

“Con ra ngay.” Cố Thần hào hứng đáp lại.

Ông Cố nhìn cả người cậu đều toát ra sự phấn chấn, hừ một tiếng.

Y chang thằng ngáo.

Tiếng nước truyền ra từ phòng tắm.

Dòng nước ấm áp chảy dọc thân thể gầy gò của chàng trai.

Lúc này Cố Thần không có phản ứng gì, chỉ cúi đầu nhìn bàn tay của mình mà trầm tư.

Cậu nhớ mình vừa làm một chuyện gì đó rất quan trọng.

Lòng bàn tay dường như vẫn còn cảm giác, chàng trai không nhịn được nắm chặt tay, mặt mày mang theo ánh sáng hạnh phúc, dần dần nở rộ, vô cùng chói mắt.

Sở Tiểu Dư...

Chỉ cần nghĩ đến ba chữ ấy thôi, cậu đã không thể khống chế được bong bóng sôi sùng sục từ đáy lòng.

Trên mặt gương xuất hiện ba chữ.

Chàng trai nhìn vào gương, mặt đỏ bừng lên, vung tay lên xóa sạch ba chữ ấy,

Sao... lại viết ra rồi?

Cậu ho một tiếng, lau khô người rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Cố Thần nằm lên giường rồi bật dậy.

Vẫn còn sớm.

Cậu đứng dậy đi đến thư phòng, mở ngăn tủ lấy một bức tranh rồi mở ra.

Thời gian dần dần trôi qua, chàng trai vẫn còn đang vẽ, ánh đèn hắt lên sườn mặt cậu tạo thành một bóng mờ đầy dịu dàng.

Trên mặt giấy trắng, hiện lên con ngõ nhỏ, chàng trai nắm chặt tay cô gái, hai bóng người chồng lên nhau.

Trông thân thiết lại ngọt ngào.

...

Mười một giờ.

Cố Thần lẩn qua lộn lại này giờ, cảm xúc cứ trào dâng mãi, cậu không nhịn được bèn cầm điện thoại lên.

“Háo Tử?” Cậu banh mặt, vờ hỏi, “Mấy bữa nay cậu làm gì thế? Có thấy chán không?”

Có thể nghe rõ người bên kia đang cựa quậy ngồi dậy, “Phắc! Nhị ca, anh chưa ngủ hả?”

Bình thường Cố Thần có thói quen làm việc và nghỉ ngơi như quân đội mà...

Lập tức nhớ đến câu hỏi vừa nãy, cậu lên tiếng, than vãn, “Chán chứ, sao lại không chán.”

“Mấy ngày rồi chán đến chết, muốn tìm anh chơi mà không thấy trả lời, Nhị ca, anh sắp thành tiên rồi...”

“Vậy à.” Chàng trai rụt rè, “Tôi khác mấy cậu.”

Cậu làm sao mà giống mấy thằng FA này được, cậu là người đã có bạn gái tương lai đấy.

“... Khác cái gì?” Tôn Hạo Quảng im lặng, cảm thấy lời cậu nói có gì đó... thiếu đòn.

“Khụ, cậu biết không, con gái, đều thích bám người, Sở Tiểu Dư cũng thế.”

“...” Nhị ca, chắc anh đang mơ rồi.

“Chúng ta là đàn ông, làm bạn trai người ta thì phải tốt với họ một chút.”

“Cái, cái gì?”

Tôn Hạo Quảng sợ đến lắp bắp, đưa điện thoại ra xa, sao lại là bạn trai bạn gái rồi? Chắc cậu cũng... đang nằm mơ rồi.

Bên kia truyền đến giọng nói nhạt nhẽo, “Aiz, Sở Tiểu Dư đã tỏ tình rồi, vì thể diện của cậu ấy, tôi không thể không đồng ý.”

Làm thế nào cũng không ngăn được sự đắc ý kia.

Tôn Hạo Quảng im lặng, cậu hiểu rồi, Nhị ca đang gọi điện khoe khoang đấy.

Nhưng...

Cậu ta hỏi nhỏ, “Nhị ca, anh nói vậy Sở Dư biết không?”

Cố Thần cứng đờ, “Đương nhiên! Đây là sự thật mà!”

Cậu nheo nheo mắt, uy hiếp hỏi, “Sao, cậu không tin nhị ca cậu hả?”

“...Không có.” Không dám.

Nhưng cậu ta vẫn không tin, ai tin là đồ ngốc!

Bấy giờ Cố Thần mới vừa lòng, nói tiếp, “Tôi nói cậu nghe, Sở Tiểu Dư cái gì cũng tốt, chỉ có hơi bám người, tối nay lúc tôi về nhà, cậu ấy không muốn để tôi về, cả đường cứ lưu luyến mãi.”

Tôn Hạo Quảng: ...

“Còn len lén nắm tay tôi, nắm rồi thì không chịu buông, tôi còn cảm giác được mồ hôi trong lòng bàn tay cậu ấy nữa...”

Tôn Hạo Quảng: ...

Cuối cùng trước khi cúp điện thoại, chàng trai còn nói, “Quên đi, tôi nói với cậu làm gì, dù gì cậu cũng là dân FA.”

Tôn Hạo Quảng: ... Anh vui là được rồi.

Gọi điện thoại xong, Cố Thần vẫn thấy chưa đã.

Cậu lại cầm điện thoại lên, lướt lướt danh bạ,

“Alo, Triệu Tường hả?”

...

“Tôi khác với mấy cậu!”

...

“Sở Tiểu Dư cái nào cũng tốt, chỉ hơi bám người, lúc chia tay cứ lưu luyến, lúc đi lại tiễn tôi một đoạn.”

Triệu Tường: ...

“Còn len lén nắm tay tôi, nắm rồi thì không chịu buông, tôi còn cảm giác được mồ hôi trong lòng bàn tay cậu ấy nữa...”

Triệu Tường: ...

“À đúng rồi, tôi quên mất cậu là FA.”

Triệu Tường: Anh Cố à, lừa mình dối người... vui không?

Cố Thần hài lòng cúp điện thoại, tiếp tục mở danh bạ ra, bấm số gọi người tiếp theo.

“Alo? Trần Thuật hả?”

“Anh Cố ~”

“Dạo này chán không?”

“ ... ”

“Tôi khác mấy cậu...”

...

Trần Thuật: Cậu...gọi đến để khoe hả?

Cái mùi tình yêu hôi thối ở đâu đấy.

Sau khi khoe khoang hết một lượt bạn bè, Cố Thần mới chịu bỏ điện thoại xuống lên giường nằm.

Lăn qua lộn lại vẫn chưa ngủ được, vừa nhắm mắt lại liền hiện lên gương mặt mỉm cười của Sở Tiểu Dư, cậu sờ sờ tai mình, lại vào Wechat lướt Moment.

Cố gia chuẩn men: Thân phận tôi bây giờ, không hiểu nổi mọi người chán thế nào nữa.

Trần Thuật: ...

Triệu Tường: ...

Tôn Hạo Quảng: ...

Cậu chưa khoe đủ hả?

Sở Dư bên ngoài luôn tỏ ra lạnh nhạt, nhưng trong lòng cô vẫn có chút ngọt ngào và phấn khích.

Ít khi cô lên Wechat, vừa lên thì thấy Cố Thần đã trể thế này mà còn đăng bài.

Cô cử động ngón tay, “Ngủ chưa?”

Trể thế này còn chưa ngủ, thói quen làm việc và nghỉ ngơi của cậu chưa bao giờ muộn thế này.

Âm thanh báo vang lên, Cố Thần ấn vào, gương mặt bỗng chốc cứng đờ, vội trả lời lại.

“Ngủ rồi.”

Cậu đang ngủ! Cậu không phải vì chuyện này mà vui mừng đến mất ngủ! Cậu chưa kể với người khác cô tỏ tình với cậu!

Chờ, chờ chút...

Tin nhắn có thu hồi được không?

Tác giả có lời muốn nói: 108 cách tìm đường chết của Cố Tiểu Gia chỉ Sở Tiểu Dư khẳng khái tỏ tình với tôi.

37. Chương 37

Chờ...chờ đã...

Có thể thu hồi tin nhắn được không?

Sở Dư nở nụ cười thật lâu, ngủ rồi sao lại trả lời tin nhắn của cô?

Đồ ngốc.

” —— Ngủ ngon.”

Cô đặt điện thoại xuống, khoe miệng mỉm cười, dường như trong mơ còn thấy vẻ mặt Cố Thần mở to mắt mạnh mẽ bảo mình ngủ rồi.

...

Xem tin nhắn trả lời, Cố Thần chỉ muốn đập đầu, có thu hồi cũng chả được gì.

Cố Thần trần trọc cả đêm, vì sao mỗi lần gặp Sở Dư thì cái ngáo của cậu lại bộc phát thế nhỉ...

Cuối cùng vẫn không nghĩ ra đáp án.

Sáng hôm sau, cậu nhìn người trong gương, bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ.

— Liệu Sở Tiểu Dư có hối hận không nhỉ?

Suy nghĩ ấy cứ quanh quẩn trong đầu cậu, như có hai người đang đánh nhau ở trong đó, “sẽ” và “không sẽ” ôm nhau vật lộn, làm thế nào cũng không chịu dừng lại.

Đừng vội. Vì tình yêu mà biến thành kẻ ngốc là chuyện vô lý.

Cố Thần hất cằm, chuyện mất bình tĩnh như thế sẽ không xảy ra ở trên người cậu, nói ra cũng chẳng ai tin.

Thế nên, Sở Dư sẽ không hối hận đâu nhỉ...

Đúng, đừng suy nghĩ nhiều nữa...

Tự an ủi bản thân xong, chàng trai thay đồ, lấy đồ đạc rồi đi ra ngoài.

Ừ, kiểu này nhìn đẹp trai hơn này.

...

“Cậu... khụ...” Cố Thần nhìn người ngồi bên cạnh, mắt tự nhiên hỏi, “Tối hôm qua ngủ ngon không?”

Ngủ có ngon không? Có thấy cậu... ngốc lắm không?

Sở Dư nhìn dáng vẻ mắt tự nhiên của cậu, không trả lời chỉ mỉm cười, lấy một hộp bánh bao hình con thỏ mắt đỏ từ trong cặp ra.

“Ăn không?”

Sự chột dạ và hồi hộp vừa nảy của Cố Thần bỗng chốc tan biến.

Ngay cả một bữa ăn cũng nghĩ đến cậu, thế thì làm sao mà hối hận được chứ.

Chàng trai nhích lại gần, cố gắng kiềm chế nụ cười, vờ hỏi, “Cố ý mang đến cho tôi hả?”

Đôi mắt Sở Dư cong thành vầng trăng, “Đúng đó.”

Không biết sao mà hôm nay nhà cô lại làm bánh bao hình con thỏ, bất ngờ chính là, vừa nhìn cô liền cảm thấy con thỏ này khá giống Cố Thần.

Sẽ đổ mắt trừng người, nhưng thực ra không có tí sát thương nào cả, khi lúng túng sẽ nhảy cẫng lên, mà hề vuốt lông là lại ngoan ngay.

Kể ra thì càng giống mèo hơn, Sở Dư khẽ cười, không biết trong nhà có khuôn bánh hình con mèo không nữa.

“Cậu ăn không?” Cô hỏi.

Cố Thần nhìn cái hộp nho nhỏ kia, vẻ mặt ghét bỏ, “Đàn ông không bao giờ chơi mấy món hoa hòe này.”

Còn là hình con thỏ, mấy cái thứ mềm mềm đó không giống cậu tí nào, cậu không thích.

Chàng trai vô thức hất cằm, càng nhích lại gần, tỏ vẻ miễn cưỡng, “Nhưng cậu đã cố ý mang cho tôi thì tôi đành nể mặt cậu vậy.”

Động tác trên tay hoàn toàn trái ngược với lời nói, vội vàng vươn tay sang lấy.

Sở Dư nhìn ánh mắt kiên cố của cậu, cuối cùng không nói ra nguyên nhân thực sự.

“Cậu ăn không?”

“Không ăn.” Sở Dư lấy chai nước ra, cười lắc đầu, “Tôi ăn rồi.”

Chàng trai nghĩ nghĩ, đưa cái bánh bao đến bên miệng Sở Dư, đôi tai ửng đỏ, kiên trì nhìn cô, “Ăn miếng nữa đi, cậu ăn như gà ấy.”

Sở Dư cụp mắt nhìn bàn tay để bên miệng cô, cười cười cắn một miếng, “Được rồi...”

Tay Cố Thần run lên, thu tay lại, nhìn dấu răng trên con thỏ, đôi tai đỏ lên, khụ một tiếng, vờ bình tĩnh cắn một cái.

Cậu cắn hai cái giải quyết xong một con thỏ, Cố Thần lại lấy một cái ra, đưa đến bên miệng cô, ánh mắt né tránh, “Ăn miếng nữa.”

Sở Dư nhìn cậu ăn nãy giờ, hô hấp ngừng lại, hơi lắc đầu, “Tôi no rồi.”

“No, no cái gì mà no!” Chàng trai từ chối lý do này, hất cằm, che dấu hai tai ửng đỏ, “Sáng nay có phải chỉ ăn một chén canh không? Nhanh nào, ăn một miếng nữa.”

Đôi mi Sở Dư run rẩy, đưa tay cầm cái bánh, “Để tôi tự ăn.”

“Không được!” Chàng trai lớn tiếng cắt ngang.

Lúc lấy lại tinh thần, gương mặt cậu đỏ bừng, ho khan một tiếng, ánh mắt lảng sang chỗ khác, hung ác nói, “Tôi tôi, đúng rồi, cậu chưa rửa tay, nãy giờ lâu như thế, tay cậu không sạch đâu.”

Cố Thần mạnh mẽ đáp, “Tôi là bạn trai tương lai của cậu, là một người đàn ông, tôi phải lo lắng cho cậu, không để cậu làm loạn.”

“...”

Thật ra hai người bọn họ đều biết rõ nguyên nhân thực sự là gì.

Rốt cuộc Sở Dư cũng không chống đỡ được, mặt ửng hồng như hoa đào tháng ba, mềm mại, nhẹ nhàng cắn một cái.

Cố Thần cắn vào dấu răng kia rồi nuốt xuống.

Sau đó lại tiếp tục đút cô ăn cái khác.

...

Không biết tại sao, Sở Dư không nói nữa, mỗi lần bánh bao thỏ đưa tới miệng, cô liền nhẹ nhàng cắn một miếng.

Hai người đều im lặng, anh một miếng em một miếng ăn hết bánh bao.

Không khí ở băng ghế sau trở nên kỳ diệu.

Rõ ràng khoảng cách hai người khá xa, rõ ràng chỉ ăn bánh bao thôi, nhưng vẻ mặt hai người này càng ăn lại càng đỏ, một bầu trời hường phấn tỏa ra, không khí càng thêm vi diệu.

Tài xế ngơ ngác ra mặt, không biết phải làm sao.

Nhưng trong lòng lại điên cuồng gào thét.

Mấy người nói tôi biết đi, không phải chỉ ăn mỗi bánh bao thôi sao?

Vì sao lại thành ra thế này?

Đỏ mặt cái gì??? Bong bóng hường phấn cái gì???

Bệnh hết rồi hả!

...

Sức chiến đấu của Cố Thần khá mạnh, nhanh chóng giải quyết xong hộp bánh bao.

Sau khi ăn xong, hai người đều tự giác nhìn hàng ghế phía trước, dường như bọn họ đều có hứng thú với hoa văn trên ghế.

Bầu không khí chìm vào im lặng.

Rồi bỗng chàng trai đưa tay sang nắm chặt lấy tay người ngồi bên cạnh, con gái mà, muốn được yêu thương, muốn được thân mật nhưng lại ngại ngùng, làm bạn trai tương lai phải tỉnh ý, chủ động một chút, giữ thể diện cho cô ấy.

Ừm, mềm quá.

Anh tài xế nghiêm mặt, mắt muốn mù luôn rồi.

Anh chàng đưa tay chỉnh kính chiếu hậu về phía sau một chút.

Chàng trai nắm chặt tay cô gái, vẻ mặt giả vờ bình tĩnh nhìn thẳng về phía trước, không hề chú ý đến tay mình vừa làm gì.

Sở Dư cụp mắt, hàng mi run run, không nói gì.

Cơ thể chàng trai đang cứng đờ dần dần trầm tĩnh lại.

Thật lâu sau, cậu len lén nhìn sang, vừa nhìn thấy khoảng cách không xa lắm liền nhắm mắt lại, nhưng vẫn không chịu buông tay.

“Tối qua tôi không ngủ được, ngủ đây.”

“...Ừ.”

Cuối cùng Sở Dư cũng nhìn cậu, khóe miệng cong lên, “Ngủ đi.”

Cố Thần nhắm mắt, tựa lưng vào ghế, chưa đầy hai phút, hô hấp ổn định chìm vào giấc ngủ.

Sở Dư sợ quấy rầy cậu, tay lại để yên.

Không lâu sau, cái đầu đang dựa vào ghế dần dần nhích sang bên đây.

Sở Dư nhìn sang.

Cố Thần cứng đờ người, tim như ngừng đập, dáng ngồi dựa vào ghế vẫn bất động không dám nhúc nhích.

Xe chậm chậm chạy trên đường.

Trong xe vô cùng im lặng.

Lúc xe rẽ ngoặt, có lẽ xe lắc hơi mạnh nên người đang ngủ bên cạnh không khỏi lung lay, đầu ngã vào vai cô.

Sở Dư cảm thấy bả vai nặng nề, đầu Cố Thần đè xuống.

Mái tóc của chàng thanh niên có hơi cứng, chạm vào gáy khiến cô có cảm giác ngứa ngáy.

Sóng mũi cao chạm vào cổ cô, chỗ đó không có quần áo che đậy, tiếng hít thở nặng nề ổn định vang lên từng tiếng từng tiếng, trực tiếp phả vào da thịt của cô, âm ỉ, một luồng tê dại chạy thẳng vào tim.

Gần... Gần quá rồi.

Mặt Sở Dư nóng lên, cô quay đầu nhìn cái đầu đang đặt trên vai mình, nhỏ giọng gọi thử, “Tiểu Cố?”

Hơi thở tràn đầy vị ngọt, thậm chí có thể cảm nhận được cảm xúc da thịt tiếp xúc, mềm mềm, thơm thơm, Cố Thần không nhận được hô hấp càng thêm nặng nề, hai má bắt giác đỏ bừng.

Cậu như vậy... có phải hơi xấu không?

Không ngờ... lại gần đến thế, chàng trai không nhận được cọ cọ chóp mũi.

... Đáng... đáng sợ quá!

Tài xế run tay, cả xe lắc lư, thiếu niên đang ngủ ngồi không vững, đầu càng nghiêng về phía Sở Dư.

Sở Dư đang cúi đầu nhìn cậu, tình huống bất ngờ trở tay không kịp, đầu cậu đột nhiên nhào đến.

Đôi môi mềm mại đặt lên trán người trước mặt.

Bầu không khí chìm vào im lặng.

Cảm xúc mềm mại chợt biến mất, chàng trai nín thở.

Sở Dư nhắm chặt mắt, hai tai đỏ ửng, mặc kệ có đánh thức cậu hay không, xoay người đi.

Nhưng cảm giác đôi môi có gì đó khác thường, cô mím mím môi.

Cổ Thần thở dốc, tim đập như trống bỏi, đôi mắt nhắm chặt càng chặt hơn, không có ý mở ra.

Được rồi đừng nghĩ nữa, cậu đang ngủ! Không có gì hết, cậu là bạn trai tương lai! Chuyện đó là chuyện đương nhiên!

Dấu hôn trên trán dường như đang nóng lên, tứ chi cậu như nhũn ra, giống như đang ngâm trong suối nước nóng, từng bọt nước nổi lên...

Mềm mại, dịu dàng như thế, không biết lúc chạm vào... sẽ thế nào...

Tim đập càng lúc càng vang, trong xe khá yên lặng nên càng nghe thấy rõ ràng.

Mặt Sở Dư càng lúc càng đỏ, đột nhiên cô quay trừng cậu một cái, bả vai giật giật muốn đẩy đầu cậu ra.

Cổ Thần không có phản ứng, ngoại trừ gương mặt càng lúc càng đỏ ra thì đầu cứ như dán keo 502, đẩy cỡ nào cũng không đẩy ra được.

Cậu... cậu đang ngủ...

Sở Dư véo chàng trai một cái, lông mi run rẩy nhìn ra ngoài cửa sổ, phân tán sự chú ý của bản thân, hoảng hốt nhớ đến đề toán mình làm cách đây vài hôm.

Nhưng hơi thở nóng rực ấy cứ phả vào cổ cô, dường như quá nóng khiến cho da thịt chỗ ấy cũng bắt đầu đỏ lên.

Tài xế nhìn hàng ghế phía sau: ...

Ha ha, không biết xấu hổ.

38. Chương 38

“Khụ, tới rồi à.” Chàng trai chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt mù mịt, đáng vẻ như mới vừa tỉnh ngủ.

“...Ừ.” Nếu cậu muốn giả bộ không biết, đương nhiên Sở Dư sẽ vui vẻ phối hợp.

Tài xế: ...

Ha ha, có ai mới tỉnh ngủ mà mặt mày đỏ ửng như vừa nhuộm thể không? Có ai ngủ mà tim đập còn hơn tiếng trống không? Có ai ngủ mà lại giữ chặt tư thế đầu gối lên vai không?

Quan trọng là, ông chưa từng nghĩ một người hơn bốn mươi tuổi như ông mà lại bị hai đứa trẻ mười mấy tuổi này rải thức ăn cho chó!

“Tới rồi thì xuống thôi.” Thiếu niên vuốt mặt, ánh mắt né tránh cô, không biết nhìn đi đâu, “Khụ, lúc này ngủ ngon ghê, Sở Tiểu Dư, vai cậu có mỏi không?”

Tài xế: ...

Sở Dư mở cửa xe bước xuống, “... Không sao.”

Cổ Thần nói mấy câu với tài xế mới xuống xe.

...

Hai người không nắm tay nhau, dù sao đây cũng là trường học, nhưng Cố Thần không cam lòng cách quá xa.

Chàng trai im lặng đi đến gần cô gái, vai kề vai cùng nhau sóng bước.

Gió thu thoảng qua thổi rụng lá vàng của hai hàng cây bên đường, lướt qua trước mắt, khiến cảnh tượng này thêm phần đẹp đẽ.

Dọc đường đi, sự ngại ngùng trong lòng Sở Dư đã dần biến mất, thay vào đó là yên lặng thản nhiên.

Có lẽ tài xế lái xe hơi nhanh, lúc hai người tới trường vẫn chưa đến giờ vào học.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta đến sớm như thế.”

Cố Thần lấy khăn giấy ướt ra, đã quen với việc cô lau bàn ghế, quen tay nhận giấy đi vứt.

Sở Dư bật cười, gật gật đầu.

“Tôi đi lấy nước.”

Cố Thần nghĩ đến việc gì đó, nhìn bình nước trên bục giảng chỉ còn có tí thì vỗ tay, xách thùng rác đến bên cạnh Sở Dư, “Cậu vứt vào đây là được.”

Nghe nói uống nước ấm có lợi cho sức khỏe, Sở Dư thích uống nước, hôm nay ăn bánh bao hơi khô, nước cô mang theo chắc đã hết rồi, chắc lát nữa sẽ khát.

Bình nước kia đã để mấy ngày rồi, hơn nữa lát có người vào sẽ tranh nhau uống, cậu nên đi lấy nước mới thì tốt hơn.

“Ừ.” Sở Dư gật đầu, khoe miệng cong lên.

...

Lúc Tôn Hạo Quảng vào lớp thì thấy phía trước có người vác bình nước nhẹ nhàng như cầm cuộn giấy vệ sinh.

Trông quen quen nhỉ.

“Nhị ca?”

Cậu ta chạy lên, gọi một tiếng.

Không quên ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay mặt trời đâu có mọc đằng tây đâu.

“Hả?” Cố Thần quay lại lườm một cái, nhíu nhíu mày, vẻ mặt đầy vui vẻ khó che giấu, “Đến rồi à?”

Cậu ta biết sự vui vẻ ấy từ đâu mà đến...

Tôn Hạo Quảng vội bước lên, “Để, để em!”

Cậu ta vươn tay định nhận lấy thùng nước trong tay Cố Thần.

Cố Thần né, “Được rồi.”

“Lưng còn vác balo, tranh gì mà tranh.”

Cậu cũng không phải ông già, vác nước cho vợ thì mệt chỗ nào.

“Nhị ca ~” Tôn Hạo Quảng cảm động kêu to.

Nhị ca tốt với cậu quá!

Sau đó nhị ca cậu ghét bỏ nói, “Nói chuyện đằng hoàng.”

Đàn ông con trai mà cũng học đòi làm nũng.

Tôn Hạo Quảng: ... Không thể cảm động nổi.

Lớp bọn họ ở tầng ba không cao lắm, bước chân Cố Thần trông bình thản nhưng tốc độ rất nhanh.

Nháy mắt đã đến lần ba.

Tôn Hạo Quảng vội vàng bước lên mở cửa ra.

Chỉ thấy nhị ca nhà mình đặt bình nước lên, sau đó tự nhiên cầm thùng rác bên cạnh Sở Dư đặt lại góc tường, rồi lại cầm bình nước của cô đi rót đầy.

“...”

Vậy là, bạn gái anh còn chưa lên tiếng, anh đã vội vàng làm trâu làm ngựa rồi?

Tôn Hạo Quảng giật giạt khoe miệng.

Thái độ thế này... mà dám nói Sở Dư mặt dày bám lấy anh? Còn dám nói người ta bám người?

Đúng là MẶT TO NHƯ CÁI MÂM!!!

... Chắc cũng chỉ dám nghĩ trong mơ thôi.

Cổ Thần không biết cậu đang nghĩ gì, lấy nước cho Sở Dư xong thì đã đến giờ vào học.

Có người đi lên lấy nước, sau đó mọi người lục tục đi lên lấy, cả lớp đang yên lặng bỗng chốc ồn ào hẳn.

Sau khi vào học.

Chủ nhiệm vỗ tay, tuyên bố một chuyện, “Chú ý! Xin các em 5 phút!”

Mọi sự chú ý của các bạn học đều dồn lên bục giảng, Sở Dư ngẩng đầu nhìn thầy giáo.

“Chúng ta khai giảng gần một tháng rồi, mọi người chắc cũng biết ở trường mình mỗi tháng sẽ có một kỳ thi, đặc biệt là khi chúng ta đã lên 12, thế nên về sau sẽ càng có nhiều bài kiểm tra...”

“Trời...” Các bạn học bắt mồm hô to.

Bất kể là lúc nào, bọn họ không bao giờ thích thi cử.

Cổ Thần lén nhìn người bên cạnh mấy lần, bàn tay dưới bàn len lén đưa sang, ra vẻ đương nhiên nắm tay cô đặt lên đùi mình.

Sở Dư ngừng lại, không biết thầy đang nói gì, giãy tay lại không giãy ra được.

Nhìn người bên cạnh, cậu đang nghiêm chỉnh nhìn thầy giáo, bên miệng còn phụ họa la theo mấy bạn học, giống như đang nghe thầy nói, hoàn toàn không hề để ý đến cô.

Sở Dư vừa buồn cười vừa tức giận, quay đầu tiếp tục nghe thầy nói.

Càng ngày càng giỏi giả vờ.

Kỹ năng điều luyện nhất của một thầy giáo chính là không quan tâm vẻ mặt của học sinh mình ra sao, lo nói hết phần mình là được.

“Giải đề là phương pháp tốt nhất, trong thời gian này, thầy sẽ cho mọi người một vài đề thi, đều là những đề thi kinh điển, tuy không biết có thời gian sửa hay không nhưng mọi người phải tự giác làm...”

“A...” Mấy bạn học có người che đầu lại, “Nhiều quá!”

Vừa mới khai giảng, nhiệm vụ chưa nặng lắm, nhưng nếu thế này thì mỗi ngày phải giải đề, thậm chí làm không xong còn phải về nhà làm thêm.

Hai lần trước, mỗi lần chạm vào bàn tay mềm mại kia là đầu óc trống rỗng chưa kịp cảm nhận gì, bây giờ mới nhận ra, bàn tay mềm mại không xương, chàng trai bắt đầu động tay.

Bóp bóp, nắn nắn, lại bóp bóp.

Giống như cậu bé vừa giành được món đồ chơi yêu thích, chơi thế nào cũng không đã, cho cậu một đêm, cậu có thể chơi đến quên ăn quên uống.

Sở Dư nhéo nhéo tay cậu khiến cậu đang hoảng được một chút, lại có cảm giác hơi ngứa.

Chàng trai không đáp lại, ngón tay sờ tới sờ lui tay cô, miệng thì hòa theo mấy bạn khác, nhiều lắm...

Đến mặt còn không thềm đỏ.

Nói thế nào nhỉ? Lần đầu thì mới, lần hai quen thuộc, lần ba là chuyện đương nhiên.

Chuyện ngại ngần trong xe lúc sáng cậu còn giả vờ được, chuyện nhỏ này thì tính là gì.

“Nhà trường quyết định thứ tư và thứ năm sẽ kiểm tra, chiều nay sẽ công bố phòng thi và sổ báo danh, nội dung kiểm tra là toàn bộ bài học, lớp chúng ta chưa ôn tới nên các em phải cố gắng chuẩn bị.”

Thầy giáo nói xong thì rời khỏi, giáo viên bộ môn tiếp tục giảng bài.

Cố Thần không hề có ý buông tay, chơi đùa đến hết tiết, cả lớp ồn ào hẳn lên.

Sở Dư quay đầu, lẳng lặng nhìn cậu.

Dưới ánh nhìn như thế, chàng trai vốn dĩ còn ra vẻ được một lúc, ánh mắt bắt đầu tránh né, mặt đỏ bừng, rốt cục không giả vờ được nữa bèn xù lông, “Nhìn cái gì mà nhìn!”

Sở Dư cười, “Tôi đang nhìn xem có phải cậu đang vtự trát mặt mình không.”

Trát từng lớp từng lớp lên mặt, khiến da mặt cậu dày như tường thành, lúc không có ai thì không nói làm gì, trong giờ học mà cậu cũng dám.

“Trát cái gì!” Đương nhiên Cố Thần hiểu ý cô là gì, sắc mặt đỏ bừng, cậu cao giọng, “Tôi nắm tay cậu không phải là chuyện bình thường ư?”

Cậu nói rất nhanh, “Quan hệ giữa hai chúng ta là gì? Tôi là bạn trai tương lai của cậu, nắm tay cậu là chuyện đương nhiên, huống chi lúc này cậu hôn tôi tôi còn chưa nói nữa là!”

Cậu càng nói càng thấy mình đúng, cảm thấy mình có lý, mặt cũng không còn đỏ nữa, “Được rồi, lần này không nhớ thì tôi tha cho cậu một lần đó!”

“Lần sau nhớ kỹ mối quan hệ chúng ta là được.”

Bọn đã hôn nhau rồi, nắm tay có gì mà ngạc nhiên chứ!

Sở Dư đỡ trán bật cười.

Quên đi, sau này cậu muốn nắm cứ để cậu nắm, cũng ầm ầm mà!

...

Chờ... chờ chút, câu này chứa nhiều chi tiết quan trọng, Tôn Hạo Quảng ngừng thở, không biết phải phản ứng ra sao?

Đầu tiên khinh bỉ nhị ca đi học mà nắm tay người ta không buông, hay là kinh ngạc vì tốc độ phát triển quá nhanh của hai người...

Không... cái ngày không quan trọng.

Tôn Hạo Quảng may mắn được ngồi sau bọn họ mà sao cảm thấy đau tim quá.

Mất cá chết nhìn nhị ca, quan trọng là...

Hôm qua nhị ca kiêu ngạo đến tận trời... là do được làm BẠN TRAI TƯƠNG LAI?

Chưa được lên chính thức ư!

Cậu ta chỉ muốn nắm cổ Cố Thần mà lắc, hỏi cậu, tiền đồ của anh đâu, ở đâu hả?

Có tiền đồ xù đi được không?

Tôn Hạo Quảng che mắt, không đành lòng nhìn tiếp, một chút tiền đồ thôi... cũng được mà!

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Cố kiêu ngạo: Tiền đồ là cái gì? Cậu có tiền đồ, vậy cậu có vợ không?

39. Chương 39

A! Thi xong rồi!” Cuối cùng những ngày tắm tối cũng đã qua, học sinh như đàn ong vỡ tổ tràn ra khỏi cổng trường, ai nấy đều mang vẻ mặt phấn khởi.

Sở Dư và Cố Thần sánh vai bước đi dưới bóng cây, học sinh lớp năm lớp ba đi ngang qua.

“Ngày mai không học à?”

Cố Thần mở miệng.

Sao nghe giọng cậu chứa đầy hờn tủi vậy.

Mấy hôm trước vì sắp phải thi, Sở Dư chưa nắm chắc cơ bản nên phải vội vàng tập trung ôn thi.

Cố Thần không ngốc như lúc cậu ở trước mặt Sở Dư, đương nhiên sẽ không khiến cô mất tập trung, làm chậm trễ việc học, ngược lại, lúc nào cậu cũng ở bên cạnh giúp đỡ cô ôn tập.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy bức bối, nắm tay cô đùa một chút cũng không thu hút được sự chú ý của cô.

—— Tình địch của cậu chắc chắn là việc học rồi.

Mai đã là thứ bảy, nếu mà học nữa chắc cậu tức chết.

“...Ừ.”

Sở Dư nhìn dáng vẻ tức tối của cậu, cười gật đầu.

Bấy giờ cậu mới thấy vui vẻ hơn xít.

“Vậy ngày mai cậu ở nhà chẳng phải chán lắm sao?” Cậu nhìn sang, vờ như không thèm để ý, “Thôi, mai tôi dẫn cậu ra ngoài chơi vậy.”

Thuận tiện hẹn hò luôn.

“Đi đâu?” Sở Dư hỏi.

“Đi...” Cố Thần ho một tiếng, “Dù...dù sao cậu cứ đi theo tôi là được.”

Cậu có đem cô đi bán đâu mà lo.

...

Nửa đêm.

Ánh trăng sáng xuyên qua từ khe cửa.

“Bộ này hơi chín chắn thì phải?”

Chàng trai mặc vest đứng trước gương xoay qua xoay lại, cứ cảm thấy sai sai chỗ nào.

Cậu đã thử hết mấy bộ đồ, từ kiểu thể thao đến style bình thường hay trưởng thành đều thử đủ, nhưng thử bộ nào cũng không thấy đẹp.

Cậu không nhìn được đăng lên Wechat, “Mấy người nói xem, đi hẹn hò thì nên mặc đồ gì?”

Gõ chữ xong rồi mới nhớ ra danh sách bạn bè có Sở Tiểu Dư, bèn yên lặng xóa chữ “hẹn hò” gõ lại thành “đi ra ngoài.”

Có vài người là cú đêm, giờ này vẫn chưa ngủ.

Trần Thuật trả lời đầu tiên, “Anh Cố mặc gì cũng đẹp, nhưng mà ra ngoài thôi mà, mặc đại là được.”

Cố Thần “Tôi với cậu khác nhau, ra ngoài sao mặc đại được?”

... Câu này khiến cậu ta nhớ đến cảnh tượng khoe khoang vào tối mấy hôm trước, đột nhiên hiểu ra “đi ra ngoài” của Cố Thần có ý gì.

Trần Thuật, “... Không sao, cô ấy thích cậu như thế, cậu mặc gì cô ấy cũng thấy đẹp thôi.”

Tôn Hạo Quảng lẳng lặng nhìn trộm, Trần Thuật bị ngốc đấy à?

Thế mà lại tin Sở Dư có thể...

Tôn Hạo Quảng đỡ trán, mặc gì cũng thấy đẹp, là cảm giác của nhị ca đối với Sở Dư thì có.

Tôn Hạo Quảng bình luận, “Không cần mặc nghiêm chỉnh quá, nếu không sẽ bị gò bó, cũng không thể quá thoải mái, Nhị ca...”

Cố Thần vừa đọc liền thông suốt, cởi bộ vest ra rồi tìm bộ đồ lần trước Sở Dư mua cho cậu.

Bộ này đi.

Nói không chừng có thể nhắc cô, cậu chỉ có một bộ đồ, mua thêm cho cậu một bộ nữa... cũng được, cậu không từ chối đâu.

Cố Thần nhìn đồng hồ, đặt báo thức, lên giường nằm rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Còn 6 tiếng nữa là qua ngày mai rồi, rùi sáng mai cậu không dậy nổi thì sao?

“... Sớm thế?”

Sở Dư hơi bất ngờ khi thấy Cố Thần, cô chỉ vừa mới ăn sáng xong.

“Ặc.” Cố Thần vờ như không có chuyện gì, “Ra ngoài thôi mà, đàn ông không cần thay đồ, trang điểm, thì mất bao lâu?”

“Một phút thôi mà.” Cậu khoát khoát tay áo.

Lúc này, chàng trai đã quên mất chuyện mình tối qua thử đồ suốt mấy tiếng đồng hồ.

Dù sao Sở Tiểu Dư cũng chẳng biết.

Sở Dư gật đầu, không nghĩ gì nhiều, “Vậy cậu chờ tôi một lát, tôi đi thay quần áo đã.”

“Đi đi.” Cố Thần tìm chỗ ngồi xuống.

Ừ, nghe nói con gái khi ra ngoài với người mình thích, thay đồ không đã mất mấy tiếng, may mà cậu đến sớm.

Sau đó chưa đến 10 phút, Sở Dư đã bước xuống.

“Sao nhanh thế?” Cố Thần sững sốt, hơi bất mãn.

Không phải càng thích thì càng căng thẳng hay sao?

Sở Dư khó hiểu nhìn cậu, “Sợ cậu chờ lâu đó.”

“Ồ.” Cơn bực nhanh chóng biến mất, chàng trai cong khóe miệng, “Đi thôi.”

Cố Thần dẫn cô đến trung tâm thương mại.

Nắm tay cô, ngó nhìn lung tung không mục đích.

“Cậu muốn mua gì hả?” Sở Dư hỏi.

“Không có.” Cố Thần cứng đờ, “Tôi chỉ dẫn cậu đến đây đi dạo thôi.”

Đến một cửa hàng đồ nam, cậu hắng giọng rồi nhìn cô, “Cậu... có muốn mua gì không?”

Ví dụ như, mua quần áo cho cậu, vân vân và mây mây.

Sở Dư lắc đầu, nhẹ nhàng cười nói, “Không có.”

Chàng trai đơ ra, bước chân nặng trĩu, “Vây đi thôi.”

Nói đi nhưng lại không đi về phía cửa mà cậu lại nắm tay cô bước lên tầng trên.

Đi được một lúc, lại vô tình hỏi, “Hôm nay có thấy tôi khác không?”

Ví dụ như bộ đồ cậu đang mặc.

Sở Dư quay đầu nhìn cậu, tay động đậy, ánh mắt chứa ý cười, “Tiểu Cố đẹp trai hơn xiu nè.”

Cô... cô ấy thấy mình đẹp trai!

“Đương... đương nhiên!” Cố Thần hất cằm, đôi tai đỏ ửng, ánh mắt sáng bừng, “Cậu tinh mắt đấy!”

Cậu nhìn cô, đột nhiên nhỏ giọng nói, “Hôm nay cậu cũng rất đẹp ~”

Cậu nói thật.

Trong mắt cậu, ngày nào cô cũng đẹp, hôm nay lại diện một bộ đồ mới, tóc chải gọn gàng, rất nổi bật.

Nói xong, mặt cậu đỏ bừng, nắm tay cô nhìn chằm chằm bằng hiệu phía trước.

Sở Dư ngẩn người, đột nhiên thấy hơi ngại ngùng.

Hai người im lặng đi dạo một lúc.

Lúc Cố Thần lấy lại tinh thần, cậu chợt nhớ ra lúc này chuyện cậu định nói... không phải là cái này.

Đảo mắt một cái, cậu hỏi, “Sở Tiểu Dư, cậu có cảm thấy gần đây tôi cao hơn không?”

“Dạo này tôi ăn hơn nhiều, thấy mình hình như cao thêm 2 cm.”

Sở Dư xoay người, nhìn dáng vẻ của cậu, “Cao à? Lát về nhà đo thử xem.”

Nghĩ nghĩ cô lại nói tiếp, “Nhưng mà cái này không liên quan đến việc ăn nhiều hay ít đâu.”

Chỉ cần đầy đủ dinh dưỡng, đa phần đều do gen di truyền, nên đừng bắt cô ngày nào cũng ăn nhiều nữa.

“Sao lại không liên quan?!” Chàng trai quay đầu, cao giọng nói, “Bởi vì cậu ăn ít nên mới lùn đấy, cậu nhìn cậu đi... ồm chỉ còn mỗi bộ xương khô.”

Sở Dư bắt lực, cô có thịt nha...

Đi ra xa, Cố Thần nhỏ giọng lầm bầm, “Về sau tôi phải giám sát cậu...”

Rất nhanh đã ra khỏi phạm vi của cửa hàng đồ nam, cậu bỗng nhiên muốn vào, cậu muốn nói... cũng không phải cái này mà.

Cố Thần dừng bước.

Sở Dư bước đi, hai tay đang nắm kia không hề động, cô quay lại hỏi cậu, “Sao thế?”

Cố Thần há miệng thở dốc, “Cậu...” giúp tôi mua một bộ đồ.

Nhìn ánh mắt trong trẻo của cô, cậu cắn chặt răng, cố lấy tinh thần, “... Có thấy quần áo tôi hơi ngắn không?”

Ý chí bỗng dưng bị dập tắt một nửa.

... Có phải nên mua thêm một bộ không.

“Hả? Không có.” Sở Dư nhìn cửa hàng quần áo, buồn cười lắc đầu.

Nói xong cô nắm tay cậu đi về hướng khác, “Đi thôi.”

Cố Thần muốn bùng nổ!

Cậu đã nói rõ ràng như thế rồi mà!

“Sở Tiểu Dư!” Cậu thở gấp nắm tay cô đi đến cửa hàng quần áo kia, “Tôi mặc kệ, cậu phải lựa cho tôi một bộ, tôi muốn mặc đồ mới rồi mới đi!”

Cô không mua cậu sẽ không đi!

Đi được một lúc, phát giác đằng sau không có âm thanh, bước chân của Cố Thần chậm lại, có phải là... có chỗ không đúng không?

Đợi... đợi tí, hướng này không đúng rồi!

Chàng trai cứng đờ người, hướng mà Sở Tiểu Dư dắt cậu đi với hướng cậu muốn đi, là một mà...

Mà hướng ra cửa và hướng đến cửa hàng quần áo nằm ngược nhau.

Cho nên... Sở Tiểu Dư định dẫn cậu đến cửa hàng?

Vừa nghĩ thế cậu liền giật mình.

Mắt Sở Dư cong như vầng trăng, nhìn cậu cứng ngắc quay lại không khác gì cương thi, chớp chớp mắt, ý cười lan ra.

Cô chậm rãi chột chột thắt lưng cậu, “Sao lại không đi nữa?”

**

Cố Thần xém tí nhảy dựng lên, nghiêng răng đi theo cô, gương mặt đỏ bừng, thoắt xanh thoắt trắng, quan trọng là, khóe miệng cậu cứ cong lên, không giống cười cũng chẳng giống khóc.

Suốt đường đi, ai nấy đi qua đều quay lại nhìn cậu.

—— Phắc, bị bệnh à...

Đến lúc mua đồ xong mặt cậu vẫn chưa hết đỏ...

Lần này Sở Dư chọn rất nhiều đồ, đặc biệt lựa cho cậu.

Lúc ra khỏi tiệm, nhìn vẻ mặt sưng sứa đầy xấu hổ của cậu, Sở Dư nhin cười, bình tĩnh hỏi, “Còn sưng sứa nữa, Tiểu Cố, cậu không thích mấy bộ đồ này hả?”

Giọng nói như mang theo nỗi oan ức.

“Không có!” Chàng trai vừa nghe thế, chẳng còn cảm giác ngại ngùng nữa, vội vàng quay đầu nói, “Tôi thích, tôi thích, cậu đừng...” khóc mà.

Lời chưa dứt đã vội nuốt trở lại khi nhìn thấy ý cười trong mắt Sở Dư.

—— Gương mặt nháy mắt đỏ thành mông khỉ.

“Phì...” Sở Dư không nhin được nữa, cong môi nở nụ cười.

“Sở Tiểu Dư!” Thiếu niên thẹn quá hóa giận, “Cậu!”

Ý cười trên mặt Sở Dư càng lúc càng nhiều, ánh mắt như chứa cả một bầu trời đầy sao, sáng lấp lánh lóa cả mắt.

Sự tức giận bỗng chốc biến mất, cậu lấy tay che mắt cô lại, hạ giọng nói, “Sao cậu lại hư thế chứ!”

Hư quá...

Cứ khiến cậu bị cuốn theo tâm trạng của cô, đến nỗi không thể nào tức giận được.

Vậy mà cậu lại thích mới chết chứ.

Trước mắt Sở Dư bỗng nhiên tối đen, giọng nói của cậu như đang nỉ non bên tai, ngập tràn cưng chiều, cảm giác khó nói rõ nhưng lại khiến lòng cô tê dại, truyền khắp cả người.

Ánh mắt cô càng thêm ngọt ngào.

“Quên đi, không so đo với cậu!” Cậu mở miệng, bỏ tay đang che mắt cô ra.

“Đàn ông phải rộng lượng, đi, đi chơi thôi!”

Sở Dư cúi đầu mỉm cười, đi theo cậu.

Rạp chiếu phim.

Sở Dư nhìn bảng hiệu, nhẹ nhàng nở nụ cười nhìn cậu một cái.

Nếu như cô nhớ không lầm, cậu không thích xem cái này.

Cố Thần thấy cô đang nhìn về hướng đó, giấu đầu lòi đuôi giải thích, “Dạo, dạo này nghe nói có vài bộ phim bom tấn, tôi đưa cậu đi mở mang kiến thức.”

Cố Thần đắc ý, cậu đã tìm xem vài cuốn tiểu thuyết rồi.

—— Đọc nhiều tiểu thuyết như vậy cũng không phải đọc không.

“Khụ,” Cậu hắng giọng, hai tai ửng đỏ, vội lảng sang chuyện khác, “Phim kinh dị này có vẻ hay đấy, chúng ta vào xem nhé.”

Trong tiểu thuyết có nói, lúc đi xem phim, nhất định phải xem phim kinh dị, đến lúc đó... có thể... khoe ra bản lĩnh đàn ông của bản thân.

Bộ phim kinh dị này... được xưng là bộ phim dành cho tình nhân đó.

Sở Dư nhìn thoáng qua poster phim, không nói gì, mặt ửng đỏ gật đầu.

Người trong phòng chiếu phim không nhiều lắm.

Có khoảng 5 6 người, nhưng đều đi có đôi có cặp.

Mấy bạn nam nhìn nhau, rất ăn ý chọn vị trí cách xa nhau, kiếm một góc để mình và bạn gái ngồi.

Ánh mắt Cố Thần lơ đãng lướt qua, tựa như tùy ý chọn đại một chỗ nhưng lại cách bọn họ khá xa.

Ánh đèn trong phòng chiếu tắt đi.

Cố Thần đưa hộp bắp và ly nước ngọt vừa mua cho Sở Dư cầm, “Khụ, lát nữa đừng sợ nhé.”

Cố Thần sờ sờ mặt mình, thấy may mắn vì trong phòng khá tối, “Nếu sợ thì tôi, tôi tôi ở đây, anh đây không sợ mấy thứ đó!”

“... Được.”

Sở Dư mím môi, lông mi run run, nhận lấy đồ cậu đưa.

Mở đầu phim là cảnh mấy người định lên thuyền du ngoại.

Từng phút trôi qua, mạch phim dần đẩy nhanh, nội dung ngày càng chặt chẽ.

Trong bóng tối, Cố Thần ngồi không yên, lát nữa Sở Tiểu Dư sợ hãi nhào vào lòng cậu, cậu phải an ủi cô thế nào đây?

Ôm thật chặt? Hay là hôn an ủi?

Hô hấp như bị tắc nghẽn, hình như hơi nóng, cậu mất tự nhiên nhìn màn hình, hai tay kéo dây kéo trên áo khoác ra.

— Lát nữa Sở Tiểu Dư nhào đến, rùi như mặt cô ấy đụng vào dây kéo thì sao? Thôi cứ nhào vào lòng cậu đi, khụ, ngực cậu ấm lấm, ấm áp nên không sợ ma nữa.

Lúc nữ chính đang soi gương.

Bỗng nhiên hét lên “A a a a!” tiếng hét chói tai vang lên trong phòng.

Mấy cô gái phía trước bất ngờ thét chói tai, tiếng bạn trai ngồi kế bên an ủi vang lên.

Sở Tiểu Dư bên cạnh cậu lại không có phải ứng gì, còn nở nụ cười, Cố Thần hít vào một hơi, dừng nóng, chưa tới cảnh ** mà.

Cậu động đậy, sửa lại tư thế ngồi, uốn lưng lên.

— Tư thế này lát nữa Sở Tiểu Dư nhào vào sẽ dễ hơn.

Rất nhanh, rất nhanh, Cố Thần nhìn màn hình, cậu vừa mới tra thử, đoạn ** của phim này sẽ xuất hiện vào mấy phút nữa, nghe nói là cảnh đáng sợ nhất, tất cả bạn nữ sẽ nhào vào lòng bạn trai.

Cố Thần chuẩn bị tư thế, kéo áo ra, im lặng dang hai tay.

Đến đây nào —

“A!!”

Trong phòng chiếu phim vang lên tiếng thét chói tai của mấy bạn nữ.

...

Cố Thần chờ ba giây, vẫn không thấy ai nhào tới.

... Sao lại thế này?!

“Ngoan, đừng sợ...”

“Ừm...” Phía trước vang lên tiếng hôn nhau, trên màn hình chiếu gì chắc bây giờ chả ai thèm quan tâm nữa.

Chàng trai không nhận được nhìn sang người bên cạnh.

Cố Thần phát hiện người ngồi cạnh đang chậm rãi nhai bắp rang, cậu há miệng thở dốc, giọng nói hơi kỳ quác, “Sở Tiểu Dư, cậu, cậu có sợ không?”

Sở Dư mỗi lần làm gì cũng đều chăm chú, nghe thế cũng không chú ý chỉ lắc đầu trả lời, “Không.”

“... À.”

Cố Thần yên lặng thả hai tay xuống.

Nhân viên bán vé cảm thấy thật kỳ lạ.

Rõ ràng cùng một bộ phim, nhưng người bước ra đều có tâm trạng khác nhau. Mấy đôi tình nhân lục tục bước ra, không khí vô cùng ngọt ngào, vẻ mặt nhà trai đều bừng sáng hẳn lên.

Duy chỉ có một đôi cuối cùng, trai xinh gái đẹp, không phải tình cảm giữa bọn họ không tốt, chỉ nhìn không khí quanh họ thôi cũng biết tình cảm rất tốt, nhưng vấn đề ở đây là, rõ ràng tình cảm rất tốt, nhưng lúc chàng trai bước ra, mặt mày méo xệch, còn hơi uể oải.

Quái... Nhân viên bán vé yên lặng cúi đầu.

... Không lẽ anh chàng kia sợ ma? Không đem lại cảm giác an toàn cho bạn gái?

“Sao vậy?” Sở Dư thấy cậu dừng bước nên hỏi.

“Không có gì.” Cố Thần nhìn chằm chằm mấy cặp đôi đang trước, cảm thấy ghen tị, sai ở đâu vậy hả, vì sao cậu không được như thế chứ!

Nhìn theo ánh mắt của cậu, Sở Dư liền hiểu ra.

Xem phim kinh dị... hình như không phải xem phim thật...

Cô dời mắt, nhìn xuống sàn nhà.

Cố Thần suy nghĩ một lát, lại kéo cô đi sang bên cạnh, hất cằm đầy kiêu căng, “Cậu thấy bộ phim kinh dị này hay không?”

Cậu liếc nhìn cô, nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, nói nhanh, “Cũng không tệ lắm nhỉ.”

“Tôi nhớ bộ phim lúc này còn kinh dị hơn phim này, chúng ta lại xem thử đi.”

Đàn ông gấp quỳ rồi!

Cô không sợ thì thôi, cậu sợ là được!

Tác giả có lời muốn nói, Cố Tiểu Gia OS: Tôi sợ! Cần lắm một cái ôm ấm áp!

40. Chương 40

Cô không sợ cũng được thôi, nhưng cậu thì sợ đó!

—— Rốt cuộc là có đi xem phim kinh dị không đây?

Đi... xem tí vậy...

Bình ổn hơi thở, hơi nóng trên mặt đã khiến đầu óc dừng vận chuyển, đại não rồi ren.

Sở Dư khổ sở suy xét vấn đề này một hồi, nhưng ngoài việc mặt càng ngày càng nóng ra thì không nghĩ được gì cả.

Khóe mắt lại liếc thấy vẻ mặt cậu càng ngày càng nóng, cuối cùng cô cũng gật nhẹ đầu.

Cố Thần thấy cô gật đầu thì tai ù lên, đầu óc trống rỗng, hai mắt dần bừng sáng.

Cậu siết chặt bàn tay trong tay.

“Chào cô, cho hai vé phim XX.” Cố Thần lập tức quyết định, nói ra cái tên mình muốn xem.

Vừa này cậu có thấy bộ phim này ở bên trên rồi.

Sắc mặt nhân viên bán vé có phần kỳ quái, đặc biệt là ánh mắt nhìn Cố Thần – có gì đó gọi là thông cảm, nhưng vẫn làm tròn bổn phận mà giải thích, “... Xin lỗi anh, bộ phim này chỉ chiếu buổi chiều.”

Bây giờ còn chưa đến trưa, còn lâu mới tới chiều.

Lập tức Cố Thần chờ người ra.

Nghĩa là cậu... vất vả lắm mới chuẩn bị xong việc mất mặt... kết quả lại không thể không kìm nén?

—— Khó chịu vô cùng.

Có lúc, con người ta xui xẻo thì dù uống nước cũng bị mắc răng, cho nên ngay tới việc xem một bộ phim cũng không được như ý.

Sở Dư mím môi mỉm cười.

Cười một lúc, nhìn Cố Thần đứng đơ người trước quầy bất động, cô bèn bước lên giơ tay chỉ vào một bộ phim, dịu giọng giải vây, “Cũng không sao mà, hay chúng ta xem phim này?”

Bộ phim cô chỉ là phim hoạt hình, giống phim con nít hay coi.

Bên ngoài trời nắng chói chang, chẳng thà cứ ở trong rạp xem phim.

Không biết sao cậu lại thoáng thờ phào, đưa mắt nhìn poster, chỉ thấy một con chó trên mặt viết rõ hai chữ “ngu ngốc” cùng với con mèo trên đầu nó.

“... Được.” Dĩ nhiên cậu sẽ không phản đối cô rồi.

Huống hồ cậu vẫn ở với cô, thế thì những chuyện khác cậu đều có thể nhận.

Có điều hai người không phát hiện ra, thật ra bọn họ có thể ra ngoài mà không cần ở lại rạp phim được mà. Nhưng không một ai nghĩ đến, như thế...

... Như thế... bọn họ chưa đạt tới bước ôm hôn trong rạp thì sẽ không rời đi.

Mở đầu bộ phim chính là Husky ngu ngốc trên poster chạy tới trước mặt con mèo, “Mimi! Có chuyện lớn rồi có chuyện lớn rồi, ông Cây Già bị bệnh!”

“Miao~ để tớ đi xem với cậu!”

“Ông Cây Già, ông thế nào rồi ạ?” Chú mèo nhìn gốc cây già run run liên tục, đi quanh “ông ta” hai vòng, trên khuôn mặt đầy lông hiện nét lo âu.

“Ôi.” Cây Già cất giọng già nua, “Đau quá... Có con sâu cắn ta.”

“Ông Cây Già ông đừng sợ, nhất định chúng cháu sẽ chữa khỏi cho ông!” Hai con vật thè thốt.

Rồi sau đó là bắt đầu tới giai đoạn chữa trị cho ông Cây Già, “Chúng ta đi hỏi anh Chim Nhạn đi, anh ấy đi qua rất nhiều nơi, biết được rất nhiều tin, nhất định anh ấy biết cách chữa cho ông Cây Già.”

Mấy đứa trẻ trong rạp phá lên cười, Sở Dư cũng vui vẻ cười theo.

Cổ Thần dờ dẫm ra mặt: ... Cái quái gì thế này.

Vẫn là ngấm Sở Tiểu Dư đi vậy, cậu dứt khoát tìm một lý do cho mình rồi nghiêm mặt nhìn cô chăm chú.

Chim Nhạn nói cho bọn họ biết cái gì mà bệnh của ông Cây Già thì cần phải đi tìm bác sĩ Gô Kiến, “Núi Nam có chim, tên viết Gô Kiến, dói thì mổ cây, đến chiều ở tổ...”

Mấy người bạn nhỏ lại trải qua trăm ngàn cay đắng, đi đến núi Nam.

Sau đó chim Gô Kiến đi ra, mổ “rục rục rục” con sâu trên cây.

Trong bóng đêm, cậu thiếu niên ngấm nhìn gò má trắng như ngọc của người bên cạnh, hai mắt nóng bỏng, chỉ cảm thấy người trước mặt nơi nào cũng hoàn mỹ.

Sao cô lại có thể đẹp đến vậy?

—— Cánh môi đỏ nhạt, chiếc cằm xinh xắn, hai mắt sáng ngời... Dù là đâu cũng khiến cậu nhìn không đủ.

Cảnh hài trong phim xuất hiện liên tục.

Lúc Sở Dư đi ra, bên miệng cô vẫn treo nụ cười, như thể vẫn đang chìm trong bộ phim vừa rồi.

Đột nhiên Cổ Thần thấy bị ai, “Xem hay vậy à?”

Lại có thể khiến cô nghĩ tới tận bây giờ, còn cậu ở ngay bên thì cô lại không chú ý?

“Đúng thế.” Sở Dư gật đầu, cười khẽ, “Thú vị mà.”

Cô không ngờ Cổ Thần ấy vậy mà lại ghen, nghe thấy lời cậu nói có vẻ sai sai, nhưng cô cũng chỉ nghi ngờ một chút.

Cô mỉm cười, từ tốn nói, “Chỉ là... Con chim gô kiến đầu to cổ dài, có gì nói đó, trông xấu, lưỡi dài có thể co dãn, trên đỉnh đầu có chỏm tóc như lưỡi câu, hơi bị lệch với thực tế.”

“Cậu, thích chim gô kiến lắm hả?” Đột nhiên Cổ Thần giật nảy mình, hai tai đỏ lên, trong nháy mắt còn ghen biến mất, lắp bắp nói.

“Hả?” Sở Dư cũng không nghĩ nhiều, “Ừ.”

Có thể là vì giáo dục trẻ em nên mỗi nhân vật đều có ưu điểm nào đó, mỗi một hình tượng khắc họa đều thực xuất sắc.

Cô rất thích.

“Vậy cậu có muốn bắt chước chim gõ kiến không?”

“—Gì cơ?” Sở Dư quay qua nhìn cậu.

“Học theo chim gõ kiến đấy.” Lúc này cậu chỉ nhìn thẳng về trước mà không nhìn cô lấy lần nào, như thể chỉ thuận miệng đề nghị mà thôi.

“Vậy bắt chước như thế nào?” Sở Dư thấy buồn cười, trong mắt lóe lên ánh cười.

Sao đề tài lại lái vào chuyện bắt chước chim gõ kiến rồi?

Một giây sau đó cảm nhận được ánh mắt bên cạnh, Cố Thần ho một tiếng, vẻ mặt càng thêm thờ ơ, song hai tai đã đỏ bừng, nhanh chóng nói ra đáp án.

“Khụ, thì xem mặt tôi như cây...”

Cậu hất cằm, giọng đã nhỏ hơn, “Tôi không ngại.”

Chiếp chớp chớp...

Có thể... thích hợp hơn nữa không...

41. Chương 41

Chiếp chớp chớp...

Có thể nào thích hợp hơn nữa chứ...

Mặt Sở Dư bỗng đỏ ửng lên, cô dừng bước, cuối cùng cũng đã hiểu ý Cố Thần là gì rồi, nhưng sau đó Sở Dư lại mím môi ngại ngùng cười.

“Không cần đâu, đầu cậu cũng chẳng có sâu.”

“Không đâu, cậu...” Tiếp tục đi...

Lời định nói cứ mắc trong cổ Cố Thần.

Nếu cậu để cô tiếp tục, không phải là đang thừa nhận trong đầu mình có sâu ư?

Cậu chỉ đứng đơ một chốc mà Sở Dư đã đi vượt cậu một đoạn, có vẻ như không muốn quay đầu lại.

Cố Thần vội vàng cất bước đuổi theo.

Vừa đi cậu vừa len lét nhìn người bên cạnh, giận rồi hả? Đầu giống đầu, gương mặt trắng trẻo mũm mĩm kia đang ửng hồng, khóe miệng cong lên nở nụ cười, chỉ có ánh mắt là hơi...

Xấu hổ ư?

À, hóa ra là thẹn thùng đây mà.

Sau khi cậu chàng nhận ra thì giật mình, chẳng rõ tại sao trong lòng lại tràn ngập ngọt ngào, từng từng bóng hồng bắt đầu dâng trào.

Cô đang ngại ngùng!

Hóa ra Sở Tiểu Dư ngại ngùng vì cậu đó nha!

Cố Thần càng nghĩ thì nụ cười trên mặt càng tươi rói, ánh mắt như bừng sáng như thấp đầy ánh lửa, rực rỡ vô cùng.

Chàng trai bước đến lại gần người bên cạnh, cup mắt tìm tay của Sở Dư, rồi mặt dày tách tay cô ra đan tay mình vào.

Hàng mi Sở Dư run run, cô cự tay ea nhưng không được, thế là cũng đành thôi.

Cố Thần nhìn chăm chăm gò má của cô, mặt mũi hớn hở.

— Sở Tiểu Dư lúc xấu hổ trông cũng thực đáng yêu!

Đúng lúc này, Sở Dư đột nhiên kéo tay cậu.

“Cậu nghĩ gì thế? Không biết nhìn đường hả?”

Xấu hổ ngại ngùng gì đều biến mất sạch, cô vừa buồn cười vừa tức giận.

“Đang nghĩ xem có phải cậu đang xấu hổ...” Cố Thần bật thốt, vừa nói xong mới hoàn hồn, lo lắng ho một tiếng, “Đừng giận đừng giận mà.”

Cái bệnh chỉ cần Sở Tiểu Dư hỏi là cậu trả lời ngay này... không biết khi nào mới trị dứt đây?

Chàng trai mất tự nhiên quay đầu sang chỗ khác không nhìn cô nữa, trước mắt bỗng chốc tối sầm.

“...”

Cố Thần ngửa đầu nhìn cột nhà bằng đá sừng sững trước mắt, sang trọng, xinh đẹp, chói mắt... Nhưng không thể làm nó biến mất, mũi chân của cậu chỉ cách cây cột có chút xíu, đi thêm một bước nữa thôi là có thể tông vào ngay.

Hay lắm.

Đã vậy cứ hết lần này tới lần khác xảy ra ở trước mặt Sở Tiểu Dư!

Cố Thần nghiêm mặt, dẫn Sở Dư lùi về sau một bước, bình tĩnh lách khỏi cây cột, như thể không hề nhận ra nhiệt độ nóng bừng trên mặt mình.

Ngay giữa đại sảnh mắc mớ gì lại để cây cột ở đó vậy, có gì hay để xem đâu, chẳng biết trình độ thưởng thức ở đâu nữa?! Xấu muốn chết!

Sở Dư cũng không nói gì, để mặc cậu nắm tay kéo đi.

Nhưng đi được một đoạn, cô nhìn xung quanh rồi mở miệng nói, “Tiểu Cố...”

“À, tôi biết...” Chàng trai lơ đãng ngắt lời cô, chân không ngừng bước, không thèm quay sang nhìn cô một cái.

“Trưa rồi, chúng ta phải ăn trưa đúng không?”

Nhưng cậu đi không nhanh lắm, đủ để Sở Dư đuổi kịp mình.

“Ừm.”

“Vậy đi thôi.”

“Nhưng...”

“Cậu khỏi nói, cậu không ăn cay, ăn nhạt, tôi biết có chỗ ăn.”

Sở Dư không nhịn được dừng bước, nắm chặt tay cậu không để cậu có cơ hội cắt ngang nữa, “Ý tôi là sai đường rồi!”

Cố Thần chậm chậm nghiêng đầu sang chỗ khác, “...Cái gì?”

Bỗng nhiên có một dự cảm xấu, không lẽ cậu lại làm chuyện gì ngu ngốc nữa rồi?

Gionjg nói của Sở Dư rất dịu dàng, ánh mắt nhìn cậu tràn đầy ý cười, “Ừm, bọn mình muốn ra ngoài thì ở hướng kia.”

Cô chỉ một hướng ngược lại với hướng bọn họ đang đi.

Nếu như cô nhớ không lầm, bọn họ đang đi về hướng của mấy cửa hàng.

Hai người đi ăn cơm.

Ở đây đúng là có một nhà hàng giống như Cố Thần đã nói, rất hợp khẩu vị của Sở Dư.

Nhà hàng trông có vẻ rất cao cấp, tuy không đông khách nhưng cũng không hề ít, bọn họ đến đặt phòng thì có một nhân viên phục vụ đi đến chào hỏi.

Suốt đường đi, Cố Thần toàn lảng nhìn đi chỗ khác không hề nói chuyện với Sở Dư, song tới khi vào phòng rồi, cần gọi món gì cần dọn đồ gì cậu đều làm đủ cả.

“Không cay, vị nhạt, không bỏ tỏi, có còn gì khác nữa không ạ?” Nhân viên nhanh chóng ghi lại những yêu cầu của cậu, theo thói quen hỏi thêm một câu.

“Quý khách có dùng thêm nước uống không ạ, nước ép hay rượu vang?”

Thỉnh thoảng nhân viên phục vụ lại len lén nhìn bọn họ, không phải lạ lùng gì mà chỉ hơi tò mò một xíu.

Sở Dư nhướn mày, cô không thích người khác nhìn Cố Thần như thế.

Nhưng cô chưa kịp lên tiếng thì có điện thoại gọi đến.

Cố Thần giơ tay ý bảo nhân viên chờ một lát.

Nhìn người gọi đến, Sở Dư nhìn Cố Thần một cái, mắt cong lên bấm nhận điện thoại.

“Anh ạ?”

Sở Dư có một người anh trai, tình cảm giữa bọn họ rất tốt.

Trước khi Sở Dư ra đời, ba cô mang họ Varban, gia tộc Waban là một nhánh của gia tộc Warren, nhưng về sau chính quyền vương tộc Warren sụp đổ, gia tộc Varban lên nắm quyền, bắt đầu thống trị Navarra, nước Pháp, Ý. Mặc dù đến nay vì một vài nguyên nhân chính trị mà giao vương quyền, nhưng đó vẫn là một trong những gia tộc nổi tiếng ở châu Âu với lực lượng chính trị không thể khinh thường.

Nhưng cũng như chuyện xảy ra với các đại gia tộc, lúc ấy mẹ Sở đang mang thai cô, trong nhà tổ chức sinh nhật cho anh Sở Dư, đúng lúc đó thì bị người trong gia tộc bắt cóc, sau khi hai mẹ con chạy trốn được, vì vận động quá độ mà mẹ Sở sinh non.

Cũng vì vậy mà từ lúc sinh ra cơ thể Sở Dư đã yếu đuối.

Anh Sở vì thế mà tự trách mình, nghĩ rằng nếu không phải mình muốn ra ngoài chơi thì sẽ không xảy ra chuyện như thế, dù ba mẹ Sở có an ủi thế nào, thì hề nghe thấy tiếng khóc yếu ớt của cô là anh lại chẳng thể quên được.

Hơn nữa ba mẹ Sở quá bận, lúc Sở Dư còn bé đều do Sở Phong chăm sóc, cho nên trước mặt anh trai thì cô vẫn là một cô bé con.

“An An, có phải em sắp được nghỉ rồi không?”

Một người đàn ông với vẻ ngoài sắc sảo ngồi xem tài liệu trước máy tính, nghe giọng nói êm ái từ bên kia, vẻ mặt anh cũng dịu dàng hẳn.

“Ừm? Nghỉ gì?”

Ánh mắt Sở Dư tràn đầy thân thiết, nghe thấy thế thì ngẩng đầu nhìn Cố Thần, sắp nghỉ ư?

Cố Thần nghe thấy cô nói chuyện, dĩ nhiên sẽ không giận dỗi vào lúc này, cậu gật đầu, “Mùng 1 tháng 10, được nghỉ Quốc Khánh.”

Sở Dư tính một hồi, “Mùng 1 tháng 10 em được nghỉ, còn 5 ngày nữa.”

“Sao anh lại biết?”

Màu mắt của anh Sở xanh biếc như đại dương, mênh mông yên ả lại đong đầy cương chiều, anh không trả lời cô.

“Tháng 11 về nhà không?” Giọng anh trầm thấp hỏi, “Cả nhà đều rất nhớ em.”

Thật ra, ba mẹ Sở không biết lại chạy đi đâu nghiên cứu rồi, đến giờ vẫn chưa quay về gia tộc.

Đôi mắt màu xanh lóe lên, An An còn quá nhỏ.

Sở Dư ngẩn người, bất giác nhìn Cố Thần rồi dịu dàng trả lời, “Em phải chăm sóc ông ngoại...”

Giống như một bé con đang làm nũng với người lớn trong nhà.

Anh Sở híp mắt không nói gì, ngón tay gõ gõ mặt bàn, mặc kệ màn hình máy tính tối om, “VẬY anh đi thăm em nhé?”

“Anh cũng nhớ ông ngoại.”

Sở Dư cong mắt, khe khẽ thở dài một hơi, “Được.”

“Ông ngoại chắc sẽ vui lắm, lúc đó em sẽ đón anh!”

“Ừ.”

Anh Sở khép hờ đôi mắt, chuyển chủ đề, “An An ở nhà ông ngoại có quen không?”

Đã hơn nửa tháng không gặp Sở Dư, anh hơi lo lắng.

“Quen rồi ạ.” Sở Dư gật nhẹ đầu, nhả chữ chậm chậm, “Sức khỏe của ông tốt lắm, mỗi ngày cùng các ông trong viện đánh cờ...”

“Em cũng rất khỏe, tháng này không hề bị bệnh.”

“Ừ, đồ ăn ở nhà ông ngoại ăn có quen không? Nghe nói rau củ trong nước chất lượng không tốt, anh gửi qua cho em nhé?” Anh Sở nhẹ hỏi, hàng mày nhíu lại, cuối cùng vẫn là lo lắng cho Sở Dư, “Còn có mấy đầu bếp chuyên dụng của em...”

Giọng điệu cứ như chỉ cần cô gật đầu thì ngay ngày mai anh sẽ gửi sang cho cô vậy.

“Không cần đâu ~” Sở Dư đỏ khốc đỏ cười, “Anh đừng lo cho em, đồ ăn nhà ông ngoại ngon lắm.”

“Ừm...” Anh Sở khẽ gật đầu, tiếp tục dặn dò, “Bình thường còn phải...”

“Vâng vâng, em nhớ rồi...”

...

Cố Thần cứng đờ, cậu nghe Sở Dư nói chuyện điện thoại này giờ. Lúc này gương mặt vẫn chưa hết đỏ song đã nhạt bớt, đáy lòng hơi căng thẳng.

Tháng 11 này...anh vợ sắp về rồi, cậu phải làm sao đây?

Cứ có cảm giác chẳng lành là thế nào.

“Quý khách, khụ...quý khách có dùng nước uống không, nước ép trái cây hay rượu vang?” Nhân viên phục vụ đợi đã 5 phút, tiến đến nhỏ giọng cắt ngang suy nghĩ của Cố Thần.

Bên ngoài còn biết bao khách đang chờ kìa.

Càng đến gần càng thấy vẻ mặt của vị khách này... có phần trắng trắng, còn biến sắc nữa...trời ơi!

“Không.” Cố Thần nghiêm mặt, giả vờ bình tĩnh, cứ như đồ mặt là chuyện bình thường.

Nhân viên phục vụ đang nhìn lên thấy thế thì cúi đầu.

Vị khách này bình tĩnh như thế, chắc đây là hiện tượng bình thường, có lẽ do kiến thức của bản thân quá ít.

...

Anh Sở không nói lâu, chưa đến 10 phút đã cúp máy, nhưng đây cũng coi như là một cuộc gọi dài rồi.

Anh và ba Sở đều là người lạnh lùng, chỉ có khi ở trước mặt hai người phụ nữ trong gia đình mới dịu dàng thôi, anh Sở không yên lòng về Sở Dư cho lắm, dặn dò càng thêm kỹ càng cho nên mới nói chuyện điện thoại lâu như thế.

Sở Dư cúp máy, trong mắt ngập tràn âm áp.

Tháng 11 này anh trai bay sang, nên dẫn anh đi đâu chơi đây?

...

Nhân viên phục vụ suy nghĩ cũng đúng, không phải là mặt đỏ à, có người da trắng, da đen, thì chắc cũng có da đỏ, còn có người “mặt đỏ” ở vùng cao nguyên nữa mà, có điều chỉ là hơi ít mà thôi, không có gì kinh ngạc hết.

Nghĩ xong, nhân viên phục vụ buông tay, “Quý khách xin chờ một chút.”

Nhưng cậu ta không hề biết, mặt Cố Thần đỏ không phải do nước da tự nhiên.

Lúc Sở Dư để điện thoại xuống, cô trông thấy vẻ mặt cứng ngắc giả vờ bình tĩnh của Cố Thần khiến nhân viên không còn kinh ngạc nữa thì hơi buồn cười.

Có lẽ tâm trạng rất tốt, cô bỗng nảy sinh cảm giác ác ý.

Hai người đi ra, đến một chỗ khá vắng vẻ.

Cô giật giật nhìn chàng trai đang nắm tay mình, “Tiểu Cố à, sao lúc này cậu không nói lời nào?”

“...” Cố Thần cứng đờ người, vừa mới bình tĩnh lại thì lại nghe thấy cô nói thế, bụng lại ghen đầy xấu hổ.

Sao cô ấy vẫn còn nhớ dai thế?

Đàn ông, dù trưởng thành hay vẫn còn vị thành niên, đều có suy nghĩ muốn biểu hiện rất mãnh liệt, không bao giờ làm chuyện ngu ngốc trước mặt người mình thích.

Tiếng bước chân của cậu càng thêm nặng nề.

“Tiểu Cố à ~” Sở Dư lại kêu cậu, giọng nói tràn ngập ý cười, “Cậu phải nhìn đường cho kỹ đó.”

Cô chưa nói câu sau nhưng hai người đều biết rõ, nhìn đường cho kỹ, coi chừng lại đâm đầu vào cột.

Mặt Cố Thần lại nóng bừng, cậu nhắm mắt lại.

“Tiểu Cố...” Cậu càng không để ý tới cô, càng mất tự nhiên thì Sở Dư lại càng buồn cười, “Muốn đi đâu đây? Chỗ này vắng hoe, chúng ta có đi đúng đường không vậy?”

Cơn đùa dai bình thường bị sự dịu dàng che lấp, dường như chỉ khi ở bên Cố Thần thì vẻ mặt này của cô mới xuất hiện.

Cố Thần dừng bước, càng lúc cậu càng xấu hổ, cảm xúc như đã đến đỉnh điểm, một giây sau sẽ bùng nổ.

Sở Dư lắc lắc tay cậu, cười híp cả mắt, “Sao, đi nhầm thật hả?”

Cố Thần hít một hơi thật sâu, mọi cảm xúc như dồn vào một chỗ, gương mặt nóng đến muốn nổ tung, bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ, không sao ngăn lại được.

— Che miệng cô lại, không cho cô nói nữa...

“Nếu không thì, tôi dắt cậu đi nhé...”

Cố Thần đột nhiên quay đầu, cao giọng nói, “Không cho nói nữa!”

Âm thanh vang vọng trong góc, giữa hàng chân mày viết đầy xấu hổ và kiềm chế.

Sở Dư cong khoé mắt, nở nụ cười dịu dàng, “Được.”

Cô cười khê, “Tôi chỉ nhắc cậu, nơi này quá vắng vẻ, e là...” không ra được.

Mọi âm thanh bỗng ngưng biến mất.

Trong đầu như có một dây cung bị đứt, đôi tay chàng trai bỗng dùng sức, ấn người đang lảo đảo không vững kia vào lòng mình, lồng ngực nhấp nhô, cậu thở hổn hển nói, “Đã bảo là không được nói nữa mà!”

Cậu xoay người, đặt cô lên tường, đôi mắt đỏ lên, dùng tay đè chặt môi cô, “Cậu còn nói.”

Sở Dư hoảng hốt, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô còn chưa kịp phản ứng thì đã thành như thế này rồi.

— Lưng tựa vào tường, chàng trai trước mặt nắm chặt eo cô đè cô vào tường, tay còn lại đi môi cô, miệng thì lẩm bẩm gì đó.

Nhưng gần quá, gần quá đi.

Dù...dù không có... thật thì...

Hơi thở của cậu bao phủ cô như tràn ngập cả góc nhỏ hẻo lánh này, hơi thở của cậu chiếm trọn cả không gian, như muốn khắc lên ký hiệu của riêng cậu.

Gương mặt Sở Dư nóng bừng.

Cô quay đầu, lắc lắc tay cậu, “Cậu thả tôi ra trước đã.”

Tác giả có lời muốn nói:

Cổ Nhị: không thả được!

42. Chương 42

Gương mặt Sở Dư bỗng chốc trở nên đỏ bừng.

Cô quay đầu sang chỗ khác, đẩy tay cậu ra, “Cậu buông tôi ra trước đã.”

...

Cổ Thần ngơ ngác, hơi thở nóng hổi phả vào lòng bàn tay của cậu, đầu lưỡi mềm mại chạm vào, cậu có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác vừa ấm nóng vừa mềm mại kia.

Cơn giận vừa bùng lên lúc nãy...

Toàn bộ chuyển thành một cơn nóng khác.

Chàng trai đứng im một chỗ nhìn chằm chằm bàn tay mình, tựa như có thể nhìn xuyên qua nó trông thấy được cánh môi hồng phấn bên dưới, hàm răng trắng như sứ, đầu lưỡi xinh đẹp thỉnh thoảng lại lộ ra...

Một cảm xúc nào đó càng để lâu lại càng dâng cao.

— Sở Dư vẫn không hề biết.

Cô chỉ cảm thấy cánh tay đặt bên eo mình ngày càng siết chặt, cơ thể hai người dựa sát vào nhau, thậm chí còn có thể cảm nhận được đường cong cơ thể.

Thân mật quá rồi...

Nhịp tim của người trước mặt càng lúc càng nhanh, hơi thở...càng ngày càng nặng nề, dường như còn mang theo ý định “xâm chiếm”.

Nơi bị cậu nhìn trở nên nóng như lửa đốt, cảm giác tê dại bỗng chốc lan ra.

Hàng mi Sở Dư run rẩy, thầm nghĩ phải cách xa ra một chút.

Một tay cô kéo cái tay đang đặt trên môi mình ra, tay kia đẩy ngực người trước mặt, quay đầu sang chỗ khác, âm thanh nhẹ nhẹ, “Buông ra...”

Sức lực yếu hơn dự đoán.

Cố Thần thuận tay để cô kéo xuống, bàn tay đặt trên môi cô dần buông ra, nhận cơ hội trượt đến lòng bàn tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, sau đó đè cô lên tường.

Không có gì cản trở tầm mắt cậu nữa.

Làn da Sở Dư rất mịn màng, ngón tay của cậu để lại vài dấu ấn màu đỏ trên đó, lộ ra làn da trắng nõn, xinh đẹp đến mê người.

“Không muốn buông...” Thần trí mơ hồ, cậu thấp giọng lẩm bẩm.

Cánh tay cậu càng ôm chặt hơn, bàn tay đặt ở eo cô như muốn nhắc nhở cô lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi của Sở Dư, giọng nói như phát ra từ đáy lòng.

“Tôi không muốn buông...”

Không muốn buông cô ra.

Chỉ muốn ôm cô như thế.

Cái ôm càng thêm chặt hơn.

Chặt đến nỗi, có thể khảm cô vào trong cơ thể mình...

—— Thành thích, thành thích, thành thích...Nhịp tim càng lúc càng nhanh, trong góc nhỏ mờ tối, không khí dường như cũng dừng lại, bầu không khí khác thường ngày một tăng cao...

Đôi môi dường như bị ánh mắt kia đốt cháy.

Gương mặt Sở Dư bắt đầu nóng lên, càng lúc càng đỏ, hàng mi như cánh bướm đang vỗ cánh tung bay, run rẩy không thôi.

Cô vô thức liếm liếm môi.

Động tác này như cọng cỏ cuối cùng, cảm xúc lên đến đỉnh điểm, cắt đứt lý trí của cậu.

Đầu óc chàng trai trống rỗng, nâng cằm cô lên, đột nhiên cúi đầu xuống...

...

“Ừm...”

Sở Dư ngẩn ngơ, đôi môi bị bịt kín không thể phát ra âm thanh nào.

Một giọt máu chậm rãi rỉ ra...

Chàng trai trước mặt bỗng chốc hóa thành tượng đá, khí nóng dần dần tỏa ra nhuộm đỏ cả gương mặt của cậu, lơ đãng không biết phải làm sao, đáy lòng như thể có hàng ngàn hàng vạn “bình luận” nhảy xổ ra liên tục.

#Cứu mạng! Hôn bạn gái, nhưng lại cắn rách môi người ta rồi, làm sao giờ?!

#A a a a! Lại mất mặt trước Sở Tiểu Dư rồi!

#Có lẽ nào để chui xuống không?!

#Thế giới này không bao giờ ưa tôi mà!

—— Không phải cảnh dồn đối phương vào chân tường nào cũng đạt được kết quả đầy lãng mạn, đặc biệt là những chàng trai mới lớn chưa hôn ai bao giờ.

Phì...

Sở Dư cụp mắt bật cười, sự căng thẳng vừa nãy đã hoàn toàn biến mất.

Cánh tay đặt bên eo cô cũng buông lỏng đi, quả nhiên là Tiểu Cố, cô nhớ lại, không tự giác liếm vết máu bên khóe môi.

Nhưng cô không hề biết, động tác này của cô, vết máu, đôi môi, hàm răng, đầu lưỡi...có sức hấp dẫn thể nào đối với Cố Thần.

Huyết dịch cả người cậu bỗng chốc sôi trào.

Cố Thần cứng đờ người, ánh mắt tối sầm lại, hơi thở xung quanh trở nên gấp gáp.

Rất dễ nhìn thấy, một giọt máu lại chảy ra.

Lần này không đợi Sở Dư đưa đầu lưỡi ra, chàng trai vội vàng đưa tay nâng cằm cô lên, ngón tay nhẹ nhàng lau đi vết máu, giọng nói khàn khàn.

“Chảy máu rồi...”

Hai cánh môi của cô rất mềm, mềm giống như kẹo dẻo QQ cậu ăn lúc bé, ngọt ngào, mềm mềm...ăn một lần rồi mà vẫn thèm.

Ngón tay chạm vào có hơi mập mờ, mang theo cảm giác ngứa ngáy khiến Sở Dư mất tự nhiên.

“Đau không?” Hô hấp chàng trai hơi nặng nề, giọng nói trầm xuống, cậu len lén nhích sát lại, “Thối một chút nhé?”

Máu lại chảy ra, Cố Thần ép cô vào tường, khiến cô ngay cả cử động cũng khó khăn.

Hầu kết khê trượt, âm thanh trầm thấp, khê nỉ non, “Hay là, tôi cầm máu giúp cậu nhé?”

Môi cậu lần nữa chạm vào môi cô, mút đi giọt máu kia.

Bốn cánh môi đồng thời run lên.

Trong đầu như có pháo hoa nổ tung, đèn hoa rực rỡ lung lay xinh đẹp, phong cảnh đẹp nhất thế gian cũng không bằng cảnh này.

Tách ra một chút, rồi Cố Thần lại hôn lên môi cô.

Cánh môi bị thương được mút lấy vô cùng thân mật, dịu dàng và đầy che chở.

Trong một góc nhỏ hẻo lánh, bong bóng hồng phấn dần dần lan tỏa, cách đó một khoảng nhưng vẫn có thể cảm nhận được không khí đầy ngọt ngào.

...

Rạp chiếu phim tối đen như mực.

Bộ phim đã bắt đầu được chiếu trên màn hình.

Trừ hai người ngồi ở hàng ghế cuối thì không có ai đi vào.

Cố Thần đã hoàn toàn quên mất dự tính ban đầu của mình khi muốn xem phim, cậu chỉ biết đưa tay sờ môi mình, người ngồi ghế bên cạnh cũng không nói lời nào.

Sắc mặt đỏ ửng, nụ cười ngây ngốc, trông rất thỏa mãn.

Rõ ràng âm thanh từ bộ phim phát ra rất ồn ào, tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, nhưng bầu không khí ở hàng ghế này lại vô cùng bình tĩnh, như tạo hẳn một thế giới riêng biệt của hai người, dù thế giới bên ngoài có ồn ào, âm ỉ cách mấy cũng không thể quấy rầy bọn họ.

Chỉ có nhiệt độ từ người bên cạnh là chân thật nhất.

Chỉ nghe thấy hô hấp của người bên cạnh và nhịp tim của người ấy.

Sở Dư chăm chú nhìn lên màn hình lớn, gương mặt lại hơi ửng đỏ, suy nghĩ không biết đã chạy đi nơi nào, cứ thế cứ thế, cô lại đếm nhịp tim của Cố Thần.

129, 130...

Cố Thần bỏ tay xuống, không nhịn được liếm liếm môi, nhích lại gần hơn.

Ghế ngồi bên cạnh bị lún xuống, có người đang nhích sang đây.

Có lẽ đang suy nghĩ chuyện gì đó, cũng có thể là không, thời gian tựa như đã rất lâu, nhưng cũng chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt.

Lúc Sở Dư lấy lại tinh thần thì cảm giác có một đôi tay len lỏi từ khoảng trống giữa eo của cô, đặt lên vai cô, cả người người kia như quấn chặt lấy cô.

Theo bản năng, chàng trai thở nhẹ, cọ vào cổ Sở Dư, thấp giọng làm nũng, “Sở Tiểu Dư, tôi sợ quá...”

Cậu đang làm nũng, mang theo cảm giác thỏa mãn của một chú cún vừa bú sữa xong.

Thu hồi lại móng vuốt và lực công kích, trở về là một chàng trai vô hại.

Cũng chính là đáng vẻ khiến người ta không đành lòng trách mắng.

Cậu như có trực giác vốn có của dã thú, Sở Dư bắt đặc dĩ.

—— Bầu không khí bắt đầu thay đổi.

Cô vuốt tóc cậu, “Sợ cái gì?”

Lúc này còn gan thế mà.

Cố Thần ôm chặt hơn, lẩm bẩm với cô, “Cậu đừng mặc kệ tôi mà...”

Cố Thần ôm cô vào lòng, cậu cảm thấy trái tim trống rỗng của mình như được lấp đầy, lúc này đây, gương mặt cậu dịu dàng hẳn đi, không hề có sự tức giận, cũng không hề ngạo mạn, kiêu căng như trước.

Giống một chú mèo kiêu ngạo, sau khi thu hút được sự chú ý của ‘con sen’ thì bắt đầu đánh người làm nũng.

Đáng vẻ này... có giận mấy cũng xù xuống hết.

...

Sở Dư nhếch môi, hai mắt cong lên như vầng trăng khuyết, “À.”

“Chỉ à thôi hả.” Chàng trai nhảy cảm nhận ra ý cười của cô, giọng nói vui vẻ hẳn.

“Tức quá mà...” Cậu hừ một tiếng, nhưng đầu lại càng chôn chặt hơn, chớp mũi cọ lên cô, “Có phải trên màn hình lại có ma xuất hiện hay không?”

Cậu ôm cô chặt hơn, “Tôi sợ, cậu ôm tôi đi.”

“Cậu ôm tôi một cái tôi sẽ không giận nữa...”

Sở Dư vuốt tóc cậu, chậm rãi nở nụ cười, “Vậy cậu cứ tiếp tục giận đi.”

Nhưng cô vẫn dung túng hành động thân mật của cậu.

“Này!” Chàng trai không vui, lại bắt đầu lẩm bẩm, “Sở Tiểu Dư, cậu còn có lương tâm không hả ~”

“Không có...” Giọng cô vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại không hề do dự.

“...”

Cố Thần hừ một tiếng, chớp mũi lại cọ lên làn da mịn màng kia, giả vờ không nghe thấy lời cô nói, tự mình lẩm bẩm, “Nhà nước đã phát cho cậu một người bạn trai đẹp trai thế này, cậu phải biết quý trọng có biết không hả?”

Phải tốt với cậu, không được làm cậu tức giận, không được để cậu sợ hãi... Lúc cậu sợ, phải dỗ dành ôm hôn.

“A, thế à...” Sở Dư mím môi, dịu dàng nói, “Nhà nước phát rồi có thu hồi được không?”

“Đương nhiên là không!” Cậu dứt khoát, không cho phép vấn hồi.

“Nhà nước nói, hàng đã phát miễn trả lại.” Cố Thần hừ một tiếng, “Cậu có biết quá trình đổi hàng phiền phức lắm không? Phải biết thông cảm cho nhà nước chứ.”

Một khi đã phát ra thì chính là chuyện cả đời, đến khi tuổi thọ của hàng hóa kết thúc mới có thể trả lại.

“Tiếc quá...” Sở Dư nói mang theo chút tiếc nuối, đôi mắt cô cong cong, “Tôi lại không muốn ký nhận món hàng này...”

“Sao cậu lại như thế...” Chàng trai bỗng dừng hẳn cô một cái, buồn buồn đáp lại, “Cậu đã mở ra dùng rồi, không khen thì thôi đi, giờ còn muốn trả hàng nữa!”

“Cậu đây là đùa giỡn lưu manh đấy có biết không hả?”

43. Chương 43

“Ai giả trò lưu manh hả?”

“Là cậu đó.” Hơi thở cậu phả vào cổ cô, khó chịu đáp, “Cậu còn không chịu thừa nhận ~”

Mấy người trong rạp chiếu phim chậm rãi rời đi, Sở Dư đẩy chàng trai đang bám người ra. Cổ Thần như một chú cún con mở to mắt nhìn cô, cô mím môi đưa tay ra, “Ừ, tôi không thừa nhận đó, cậu có đi không đây?”

Bàn tay to lớn nhanh chóng nắm lấy tay cô, không hề do dự đứng dậy, “Đi!!”

Cậu còn có thể làm gì nữa?

Trong lối đi, khoe môi Sở Dư chậm rãi cong lên.

Rất nhạt nhưng lại đầy ngọt ngào.

...

Thời gian nhẹ nhàng trôi qua.

Tôn Hạo Quảng ngẩng đầu nhìn trời, trông thấy nhị ca nhà mình hấp tấp đi sau lưng Sở Dư, có lẽ đã quên Tôn Hạo Quảng ở bờ hồ Đại Minh năm nào rồi*, đáng vẻ ngoan ngoãn về nhà.

(*Từng có một thời, câu hỏi “Còn nhớ người bên bờ hồ Đại Minh năm xưa hay không?” trở thành “câu cửa miệng” của dân mạng Trung Quốc, ám chỉ việc quên mất người nào đó.)

“Nhị ca...” Cậu gọi Cổ Thần với trái tim tan nát.

Người đằng trước chỉ nhìn chăm chú cô nàng bên cạnh, phần chân thì thềm gì đó, hoàn toàn không nghe thấy có người gọi phía sau.

“...”

“Nhị ca...” Cậu gọi lần nữa.

Nhị ca của cậu đang len lén nhìn xung quanh, sau đó hôn một cái lên mặt Sở Dư, động tác vô cùng... nhanh gọn lẹ.

“...” Cạn lời.

Cậu cảm thấy mình luôn chịu nhiều tổn thương mà sống đến tận bây giờ... là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi bị tổn thương hai lần, Tôn Hạo Quảng ôm ngực khôi phục lại sinh lực.

Sinh lực khôi phục quá chậm, cậu nhìn chăm chăm hai người trước mặt, sinh lực vất vả lắm mới hồi phục được lại vì cái nhìn thoáng qua đám bong bóng hường phần kia làm cho tổn thương lần nữa.

Thấy hai người bọn họ chuẩn bị lên xe, Tôn Hạo Quảng hít một hơi thật sâu rồi hét to, “Nhị ca.”

Mấy bạn học đi chậm phía sau nghe thấy thế thì đồng loạt quay đầu lại.

Duy chỉ có cái người nên quay đầu lại kia vẫn không chịu quay lại.

“...Gì?”

Chàng trai quay lại, trách một câu, “Cậu làm điếc tai tôi đấy.”

... Nói dối mà không chớp mắt kia!

Tai bị hét điếc mà vẫn không nghe thấy cậu gọi.

Tôn Hạo Quảng nhìn cậu, cậu giả vờ không nhìn thấy Sở Dư đẩy cậu.

“Chuyện gì nói nhanh?” Cậu nhún mày.

“Mấy ngày nữa là đến lễ trưởng thành của Trần Thuật, anh có nhớ không?”

Mấy người bạn họ không rảnh mà mỗi sinh nhật lại tổ chức một lần, nhớ thì mời mấy anh em ăn một bữa, không nhớ thì thôi.

Nhưng lễ trưởng thành lại khác.

Quan trọng là gia đình bọn họ rất coi trọng chuyện này.

“... Nhớ chứ.”

Nhìn dáng vẻ nói chuyện không hề chột dạ của Cố Thần, Tôn Hạo Quảng không nhịn được ngẩng mặt lên trời, sao có thể luyện được da mặt dày thế này?

“Lễ trưởng thành tổ chức tại nhà cậu ấy, người đến người đi nên lúc đó có lẽ khó nói chuyện, vẫn như cũ, trước ngày đó chúng ta tụ tập là được.”

“Ừ.” Cố Thần không hề do dự, đồng ý ngay lập tức.

“Lúc đó tôi sẽ dẫn Sở Tiểu Dư đi cùng.”

Sở Dư chỉ khẽ cười, không cắt lời cậu bảo mình không đi.

Đi đâu cũng nhớ tới cô... lại rả rức ăn cháo rồi.

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng Tôn Hạo Quảng vẫn hiểu ý cậu, cậu muốn nhân dịp này để chính thức giới thiệu Sở Dư cho mọi người biết. “Được, vậy để em đi nói trước với cậu ta.”

“Cậu đi với tôi nhé?” Lên xe Cố Thần liền tóm lấy tay Sở Dư, vịn vào một hồi.

Sở Dư không hề từ chối, “Được thôi.”

Cậu tích cực muốn giới thiệu cô với anh em như thế, cô sẽ không đả kích cậu.

“Trần Thuật thích gì vậy?” Đã mang danh nghĩa là tiệc sinh nhật thì không thể thiếu quà tặng.

Cố Thần có chút không vui, “Không thích gì cả.”

Quan tâm cậu ta thích gì làm chi?

Sao cô không mua gì mà cậu thích ấy, quần áo hôm qua cũng là do cậu nhắc cô mới mua.

Sở Dư nhướn miệng cười, không để ý tới cậu, “Chú Vương, đến trung tâm thương mại đi.”

Chú Vương đáp lại, không thèm để ý cậu chủ nhà mình không hề lên tiếng, trực tiếp đánh tay lái.

— Cuối cùng nghe lời ai thì nhìn vào là biết ngay.

Cầm gác chiếc xe đang rẽ ngoặt, chàng trai nghiêng răng kèn kẹt, bóp mạnh bàn tay trong lòng bàn tay mình một cái.

“Đi trung tâm thương mại làm gì? Ra sạp vỉa hè kia!”

Cậu nói với chú Vương, “Trần Thuật nó thích mấy viên đá thủy tinh 5 hào một viên ở ngoài lề đường ấy.”

Sở Dư nhìn cậu, “Đó là anh em của cậu đấy.”

Cố Thần hừ một tiếng, “Cho nên lát nữa tôi sẽ mua cho cậu ta 18 viên.”

Anh em như thể tay chân, lúc gặp khó khăn thì không thể chối từ, mà giờ cũng không phải lúc khó khăn gì, cần đoạn tuyệt thì đoạn tuyệt thôi.

Sở Dư buồn cười nói với cậu, “Quả nhiên cậu rất có tình nghĩa anh em.”

Mười tám cái cũng hết 4 5 tệ rồi.

“Ừ.” Cố Thần không hề chột dạ.

Cậu còn thấy tủi thân, cố ý lầu bầu, “Mấy năm nay sinh nhật tôi cậu có bao giờ nhớ tặng quà, lần nào tôi mà không nhắc thì cậu có nhớ đâu.”

Trong tình huống này, cậu cảm thấy mình nhớ đến mua vài viên đá thủy tinh... mà không tặng cho cậu ta một đồng thủy tinh vụn là đã có tình anh em lắm rồi.

Sở Dư không phủ nhận, khi đó quan hệ của bọn họ đâu thân thiết như bây giờ.

Bây giờ nghĩ lại... mỗi lần đến sinh nhật cậu, Cố Thần suy nghĩ trăm phương nghìn kế để nhắc cô, rõ ràng mong đợi ghé thăm nhưng lại cứ ra vẻ như là tôi đây nể mặt cậu đấy, nhớ đến là lại mặc cười.

Đôi mắt tràn ngập ý cười, cô đẩy cửa xe ra, “Cậu có xuống không đây?”

“Không xuống!” Cố Thần nhìn trung tâm thương mại nổi tiếng ngoài cửa kính, gương mặt bạnh ra.

Cậu tủi thân thế này mà cô không thèm phản ứng luôn?

“Không xuống thật hả?” Sở Dư vịn cửa xe, cười nhẹ hỏi cậu.

“Nói không là không.”

Ánh mắt cậu nhìn thẳng phía trước, dáng vẻ không muốn nói nhiều. Muốn cậu đi cùng thì phải biểu hiện chút đi chứ!

“Được thôi.” Sở Dư bất đắc dĩ, hoàn toàn không có ý dỗ dành cậu, vuốt vuốt tóc rồi nói, “Vậy tôi đi một mình...”

Có phải cô đang trêu cậu không?

Cố Thần kiên trì một lúc, phát hiện không còn âm thanh dư thừa nào, quay đầu lại thì chỉ thấy mỗi bóng lưng của Sở Dư...

Chân dài sải bước, không nói hai lời vội vàng xuống xe, “Sở Tiểu Dư!”

Cô nói đi là đi hả! Đúng là lòng dạ sắt đá!

—— Thôi bỏ đi, bây giờ cậu lại muốn đi rồi.

**

Sở Dư nghe tiếng bước chân đằng sau, đôi mắt như chứa đựng muôn vàn vì sao.

Cố Thần bước nhanh đến nắm chặt tay cô, hất cằm nói, “Tôi muốn mua vài thứ, dù sao cũng tiện đường, cùng cậu đi dạo một vòng.”

Đẩy cửa bước vào, không khí mát mẻ từ máy điều hòa phả vào mặt.

“Cậu muốn mua gì?” Sở Dư mỉm cười hỏi cậu.

Cố Thần bị tịt lời, lát sau mới phản ứng lại, kiêu căng đáp, “Bí mật, không nói cho cậu biết.”

Sở Dư chậm rãi nói, “Sở dĩ bí mật là bí mật, là vì bất cứ ai cũng không biết.”

Cô đảo mắt nhìn anh, ánh mắt trong trẻo, “Cậu thấy sao?”

Cô cắn chữ theo vần, chỉ là lần này cố ý nhấn mạnh từ “bất cứ”.

Cố Thần cứng đờ người, gương mặt đỏ bừng, bất cứ người nào... bao gồm cả cậu.

Nhưng chỉ một lát, mặt dày lại trở về, thậm chí còn nghiêm túc gật đầu đồng ý mà không có chút gì gọi là chột dạ, “Cậu nói không sai.”

Thậm chí lén hôn trộn cô một cái, hùng hồn đáp, “Thật tuyệt!”

Sở Dư dừng lại, mặt ửng hồng, đưa tay xoa xoa gương mặt mình, làm bộ ghét bỏ, “Người không biết xấu hổ, vô địch thiên hạ.”

Kể từ ngày xem phim về, Cố Thần bắt đầu say mê mấy hành động nho nhỏ này, chốc chốc lại hôn “chụt” một cái lên mặt cô.

Đang ăn cơm, không biết nghĩ gì lại sáp tới hôn một cái, rồi quay lại khảy khảy chén cơm của mình; đang đi trên đường, thừa dịp không có người để ý lại sáp vào lén hôn một cái; thậm chí lúc lên lớp không thể hôn mặt thì lại thừa dịp cô không chú ý cầm tay cô hôn một chút...

Cố Thần khẽ ho, hai tai đỏ bừng, lại hôn “chụt” một cái, “... Cậu nói đúng đó.”

“...” Sở Dư cũng đã dần quen với việc này.

Trong trung tâm người đến kẻ đi, có vài người nhìn sang, ánh mắt đầy khiển trách: Thời thế thay đổi, trước mặt mọi người mà ngược chớ độc thân là hành vi không có đạo đức.

Cô lấy tay che miệng Cố Thần lại, trừng mắt liếc cậu, “Đi mau!”

Chàng trai liếm liếm khóe môi, mặt mày vui vẻ đi theo sau.

Sở Dư kéo cậu đi vào thang máy, ấn tầng cao nhất, đồ càng ở trên cao thì giá tiền càng mắc.

Cố Thần không cam lòng, “Đừng mua đồ tốt cho cậu ta, phí tiền lắm...”

Đúng là... anh em tốt.

“Ting”... Thang máy dừng lại, người bước ra quay đầu lại nhìn hai người bọn họ.

Chàng trai kia... Miệng vẫn không dừng, cứ thì thầm kinh nghiệm tiết kiệm tiền, mục đích chính là, đừng mua đồ tốt quá...

Sở Dư chỉ khẽ cười mà không nói lời nào.

Đến khi hai người dừng chân lại, Cố Thần ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, —— Thế giới tình nhân.

Những lời chưa nói xong đều bị nghẹn lại.

Hồi lâu sau, ý cười bên khóe môi ngày càng lớn, ánh mắt bừng sáng như ánh mặt trời, sáng như muốn thiêu đốt lòng người, cậu lẩm bẩm nói, “Cậu ý vào việc tôi thích cậu đây mà...”

Cho nên mới thích trêu chọc cậu thế này!

44. Chương 44

“Cám ơn quý khách!”

Nhân viên cửa hàng ân cần tiễn khách đến tận cửa, ánh mắt sáng rực vô cùng chân thành, cứ như thể đang nhìn hai vị tổ tông nhà mình.

Hai người đã đi xa rồi mà đôi mắt của cô nhân viên bán hàng vẫn còn sáng lấp lánh.

Nương theo tầm mắt của cô thì thấy một đôi bạn trẻ đang tay trong tay.

Một tay của nam sinh kia xách rất nhiều đồ, tay còn lại thì nắm chặt tay cô bạn gái, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng đủ để cảm nhận được sự đặc ý và hưng phấn từ trên xuống dưới của cậu.

Nhân viên bán hàng thở dài không thôi.

Hai người kia đúng là khách sộp, ngoại trừ đồ đôi, bọn họ cũng mua mấy món đồ nhỏ tình nhân trong cửa hàng, dây đeo điện thoại, vòng tay tình nhân, sticker đôi, vân vân mây mây, lại còn không trả giá nữa chứ!

—— Đúng là đôi bạn nhỏ đáng yêu nhất vũ trụ!

Trong cửa hàng vang lên một ca khúc.

“Có chuyện gì vui là muốn chia sẻ cùng em. Khi buồn lại muốn cho em một bờ vai. Đây là lần đầu tiên anh lo lắng vì một người. Anh rất muốn yêu chiều em... Không nén được sự mong chờ nho nhỏ vì tình yêu.”

Đi càng xa, tiếng nhạc dần nhỏ lại, Cổ Thần lại không kìm được mà ngâm nga hát theo.

“... Mỗi ngày đi học đều có em ở bên cạnh. Anh yêu thích từng giây từng phút...”*

*Sủng ái – TFBOYS

Sở Dư nhìn sang người bên cạnh, khoe môi cong cong, “Thỏi vàng biết đi.”

“Thỏi vàng biết đi là gì?” Đuôi mày khoe mắt đều tràn ngập ý cười, lời ca trong miệng dừng lại.

Sở Dư cúi đầu cười, “Lúc này ánh mắt của nhân viên bán hàng nhìn cậu giống như đang nhìn một thỏi vàng biết đi...”

Nhìn kỹ thì thấy, chàng trai trước khi bước vào cửa hàng và sau khi rời khỏi đã được thay đổi ăn mặc một lượt từ trên xuống dưới.

Lúc quan sát cậu, ánh mắt Sở Dư không khỏi dừng lại, dừng trên ngực cậu, sau đó lại dời mắt sang chỗ khác, hai tai đỏ bừng.

Cổ Thần đang mặc một chiếc áo thun đen, trông rất đơn giản, nhưng vị trí ở ngực có một hình vẽ trông như túi áo, trong túi có một cô bé ngốc nghếch nhô đầu ra khỏi túi.

Nhìn qua thì không có gì đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, cô bé kia chính là phiên bản thu nhỏ của Sở Tiểu Dư.

Cổ Thần phát hiện tầm mắt của cô đang nhìn cái áo tình nhân của mình, cậu đắc ý ưỡn lưng, “Ông đây chính là thỏi vàng, đẹp chứ ~”

Nhìn cô quay đầu, cậu mặt dày đối mặt với cô rồi cất tiếng hát.

“Tuổi còn nhỏ vẫn chưa biết thế nào là yêu. Nhưng lại bị nụ cười ngọt ngào của em đánh bại.”

Thấy Sở Dư quay đầu sang chỗ khác, cậu liền đi sang tiếp tục hát lên.

“Em chớp chớp đôi mắt to tròn, ôi dễ thương quá ~ Thật muốn nhét em vào túi áo ~”

Hát đến câu cuối cùng, cậu còn đưa tay sờ sờ lên túi áo trước ngực mình.

Sở Dư trốn không thoát, trừng mắt lườm cậu một cái.

Cổ Thần đắc ý quên trời, bỗng nhích lại gần, hôn lên mặt cô một cái, đã vậy còn liếm khoe môi mình.

“Sở Tiểu Dư, sao cậu lại thích tôi đến thế!”

“...”

“Mặc thật hả?”

Hàng mi Sở Dư khẽ run.

Thật ra Sở Dư cũng có một cái áo y như vậy.

Lúc Cổ Thần đi vào cửa hàng kia liền chăm cặp áo này, nài nỉ Sở Dư mua một bộ, mặc dù cô cảm thấy mình cũng mặt dày nhưng không bao giờ thắng được Cổ Thần...

Cố Thần mặc ngay tại chỗ, đứng trước gương ngắm một hồi, bắt cô phải khen đẹp. Sau khi Sở Dư khen xong, cậu lại càng không muốn cởi ra.

Nhưng sắp về rồi, ông Sở vẫn chưa biết, cậu chỉ muốn ngắm Sở Dư mặc áo này thôi, không bắt buộc cô phải mặc.

Đi dự tiệc lần này, Cố Thần đã không thể nhịn nổi.

“Mặc đi ~ Mặc đi ~” Giọng nói bên kia vô cùng nhõng nhẽo, ngay sau đó lại nghiêm túc hẳn lên, “Đồ mua rồi mà không mặc sẽ hư mất, phí tiền quá!”

Sau đó lại đổi giọng, rụt rè nói, “Tôi mặc cùng cậu mà!”

“Sở Tiểu Dư ~”

Sở Dư chỉ suy nghĩ vài giây, lại nghe thấy bên kia tuôn ra một tràng lý do.

Đuôi mày khỏe mắt đều ngập tràn ý cười, cuối cùng cô gật đầu đồng ý, “Được rồi.”

***_

“Lượng Tử, sao vậy?”

Một chàng trai ném đồ cho cậu ta, lười biếng duỗi lưng nói, “Sao lại đến đây ăn vậy?”

“Mợ nó, cậu đổi khẩu vị rồi hả?”

Mấy anh em bọn họ đều đã đến đây rồi, nhưng chỉ tới một lần thôi, đồ ăn ở đây khá nhạt, Trần Thuật lại là người thích ăn mặn.

Tôn Hạo Quảng đang nhắm mắt nằm trên sofa bật cười, “Ha ha ha ha! Cậu ta không đổi không được.”

“Biến đi!” Trần Thuật bóp nát món đồ trong tay, cầm xâu chìa khóa, “Cậu lại chơi xe hả?”

“Hả?”

Chàng trai lên tiếng, đá vào chân Tôn Hạo Quảng một cái rồi ngồi xuống, quăng Trần Thuật sang một bên, hiếu kỳ hỏi, “Có chuyện gì thế?”

“Hừ!” Trần Thuật lắc đầu, gạt gù đắc ý hát vài câu, “Anh em còn không bằng một chuyện tầm phào ~”

Cậu ta có cái tài lẻ này, có thể hát mọi lúc mọi nơi.

Tôn Hạo Quảng ghét bỏ né ra, tránh xa cậu ta ra một chút, “Ngứa lỗ tai.”

Sau đó cậu nhìn chàng trai kia, ngáp một cái, “Cậu đi mà bảo Phong Nguyên và Dương Hoành kể cho nghe.”

Hôm qua cậu cày game đến khuya, sáng nay 11 giờ đã phải dậy, bây giờ buồn ngủ quá.

Phong Nguyên và Dương Hoành cười ha ha, không từ chối, tiến lại khẽ ho, “Chuyện này phải kể từ...”

Vừa nói vừa vỗ vỗ đùi.

“Mấy yêu cầu này đều do chính miệng Cố nhị thiếu thích gì làm đó nói ra đấy, mà đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, còn nhiều lắm, ví dụ như không bỏ tôi, không...”

Cậu ta nói một hơi, càng nói càng khiến chàng trai ngồi nghe trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Nhìn mấy người bên cạnh gật đầu đồng ý, ung dung nhìn phản ứng của cậu ta, im lặng một lúc, cậu ta vuốt mặt, không nhịn được mắng một câu, “Phắc!”

Mọi người bật cười ha hả.

Chàng trai thả ngựa ra, kết luận, “Anh Cố sợ vợ!”

Cố Thần ở ngoài đang định đẩy cửa bước vào: ...

Mấy người khác yên lặng... Trần Thuật nhỏ giọng nói, “Không... đến nỗi này chứ?”

Nhưng mà âm thanh càng lúc càng nhỏ.

Tôn Hạo Quảng nằm trên sofa...yên lặng gật đầu, không phải sợ vợ đâu, mà là cực kỳ, vô cùng, siêu cấp sợ vợ ấy chứ.

Vừa nghĩ xong, chỉ nghe thấy cánh cửa “ầm” một tiếng, làm cậu sợ đến ôm cả đầu...

Cứ sợ cánh cửa bay thẳng vào đầu cậu.

45. Chương 45

Cậu cứ sợ cánh cửa bị đập bay thẳng vào đầu mình.

Tiền Độ đang nằm trên sofa vội vã bật dậy, đỡ đỡ nhìn người vừa bước vào.

Bóng đen kéo dài càng khiến cậu trở nên đáng sợ.

“Mấy cậu đang nói gì thế?” Cậu nhú mày, “Cho tôi tham gia với.”

Vừa nói vừa bước tới ném quà cho Trần Thuật vẫn còn đang ngơ người, giọng nói bình tĩnh nhưng lại như tiếng sấm ầm nổ.

Chàng trai đối diện hást cằm, “Nói tiếp đi, tôi nghe nè.”

Tiền Độ nhìn sang mấy người kia cầu cứu, chỉ muốn khóc, sao số cậu ta lại xui thế này, mới nói có mấy câu...

Phong Nguyên và Dương Hoành lảng tránh ánh mắt của cậu ta, không tự chủ lui về co người lại ở một góc.

Tôn Hạo Quảng bận nhìn trời, im lặng ngồi dậy, sờ mũi rồi cũng tránh xa cậu ta ra.

Chỉ có Trần Thuật nhìn cậu ta nở nụ cười an ủi, sau đó... cúi đầu nhìn món quà vừa nhận, đáng vẻ chỉ muốn xé giấy gói quà mà không thèm quan tâm đến chuyện xung quanh.

Đậu mè! Lòng Tiền Độ thẳm chữi trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi, tình anh em như cọng lông á.

“Lúc này bọn em đang nói...khụ!” Tiền Độ ngẩng đầu, nói được nửa câu thì dừng lại, “Vừa này bọn Phong Nguyên nói, anh Cố có bạn gái, em đang bày tỏ lòng hâm mộ thôi mà.”

“Thật à?” Cố Thần gác chân lên, nhìn Phong Nguyên.

Ánh mắt sắc lẹm tựa như đặt mình trong hầm băng.

Phong Nguyên cười gượng, thầm nguyện rửa Tiền Độ trong lòng cả trăm lần, sau đó lại trưng ra vẻ mặt chân thành tha thiết, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Cậu ta mặt không đổi sắc chuyển sang khen Sở Dư:

“Sở Dư có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, dịu dàng thùy mị, trong chúng ta chỉ có anh Cố là tìm được bạn gái tốt như thế, xứng đôi như thế, bọn em không chỉ hâm mộ thôi đâu.”

“Đúng không Dương Hoành?”

“Đúng vậy.” Dương Hoành đập cậu ta một cái, hận không thể đập cậu ta lên trời, bình thường hai người họ chơi chung với nhau là thế, vậy mà vợ nó, kéo mình làm bia đỡ đạn cũng thuận tay ghê.

Nhưng sự việc cứ như xe bị tụt xích, gương mặt thô kệch càng tỏ vẻ chân thành thì cũng dễ dàng đổ vỡ, “Này là Tôn Hạo Quảng nói đó...Mà bọn em không có tin.”

“Háo Tử?” Cố Thần cười toe toét nhìn sang.

“Đậu xanh!” Tôn Hạo Quảng bật dậy, “Nhị ca, anh đừng có nghe tụi nó nói xàm! Em chưa nói gì cả!”

Sao lại kéo lên đầu cậu ta rồi!

Tiền – thật thà – Độ sờ sờ mũi, yên lặng núp vào góc tối.

Tôn Hạo Quảng nhìn đáng vẻ Đại Ma Vương của Nhị ca nhà mình, “Không phải đâu Nhị ca! Anh tin em đi!”

Nhìn Nhị ca không có vẻ dụ đi, ngón tay cậu ta run rẩy, Tôn Hạo Quảng trừng mắt, chân thành nói nhanh, “Nãy em có nói, chờ anh và Sở Dư kết hôn phải mời em làm rể phụ đó.”

Dường như cậu đang nghĩ đến điều gì đó.

Cố Thần “này” một tiếng, hai tai đỏ ửng ngồi xuống ghế, ánh mắt do dự, khoát khoát tay, “Nói sớm làm gì, đến lúc đó vị trí phù rể còn nhiều lắm.”

Ngay cả bao nhiêu phù rể cũng tính rồi... hai đứa mình... cuối cùng là ai tính sớm hả??

Hơi thở lạnh lùng bỗng chốc biến thành bong bóng hường phấn, tuy có hơi ngứa mắt nhưng ít ra đã không còn nguy hiểm.

Mấy người còn lại âm thầm bật ngón cái cho Tôn Hạo Quảng, nhưng vẫn không giấu được vẻ mặt khó nói của mình.

—— Gia vờ cái gì? Cả thế giới đều biết cả rồi... bộ vui lắm chắc?

Nhưng Cố Thần cũng không định tha cho bọn họ, cậu đột nhiên quay đầu lại nói, “Lát nữa chơi mạt chược nhé?”

Dẫu gì cả bọn ngồi đây nói đều là nam, lát nữa để đám đực rựa này thua một lần là được.

Mọi người lập tức sững sốt.

Tôn Hạo Quảng im lặng một lát, bỗng nhiên cất tiếng hỏi, “Nhị ca, anh đang mặc gì vậy?”

Phong Nguyên hiểu ý Tôn Hạo Quảng, hòa theo, “Áo đôi hả?”

Dương Hoành thật thà, “Xem ra chuyện tình cảm của anh Cố rất tốt! Sở Dư chắc là thích anh lắm!”

Về mặt chân thành càng tăng thêm lực sát thương. Cố Thần hắng giọng, ra vẻ hồ hững gật đầu, “Cũng tạm tạm.”

Mắt cậu dù không nhìn sang đây, nhưng hai tai lại dựng đứng lên, khí lạnh quanh người cũng dần dịu xuống, đáng vẻ như muốn nói, các cậu mau nói đi, nói tiếp đi nào...

Mấy anh em đều là người có mắt nhìn, Tiền Độ đã hiểu ra, ho khan vài tiếng, trừng mắt như phát hiện ra điều gì, “Đúng vậy, từ bé em đã cảm thấy hai người ở cùng nhau không chịu ra ngoài, chắc chắn là đã vừa mắt nhau từ bé rồi!”

Trần Thuật bị sắc nước, giỏi thật, trợn mắt nói dối ghê thật, không phải là do hồi nhỏ Sở Dư không khỏe nên không thể ra ngoài ư...

Cố Thần không kiềm chế được sự vui vẻ, kiêu căng nói, “Chính xác, hồi nhỏ Sở Tiểu Dư có hơi bám tôi.”

—— Cậu rất thích nghe người khác khen tình cảm của hai người tốt ra sao.

Nói xong, cậu lơ đãng nhìn Trần Thuật vừa sặt nước kia, sao, không đồng ý à...

Phong Nguyên ngồi bên cạnh đập lên đùi Trần Thuật, tiện đà nghiêng vai phất. Trần Thuật hít một hơi sâu, kiềm chế vẻ mặt nhăn nhó của mình.

“Đúng đúng, tình cảm của hai người còn tốt hơn hồi xưa, bây giờ Sở Dư còn bám anh hơn nữa.” Cậu ta trịnh trọng nói, “Mấy bữa trước còn bắt anh phải nắm tay mà, đoạn đường từ nhà họ Cố đến nhà họ Sở ngắn tẹo mà cũng không nở lòng rời xa anh... Aiz, anh Cố, chắc bình thường lên lớp, Sở Dư cũng không buông tay anh ra đâu hả?”

Tôn Hạo Quảng nhìn Trần Thuật bằng ánh mắt kính nể.

Cậu ta mà đứng nhì về khoản nịnh nọt thì không ai dám xưng nhất, mọi người ở đây ai cũng biết đang nói nhảm nhí, bản thân cậu ta cũng biết điều đó, nhưng lại có thể nói một cách tự nhiên như triết lý châm ngôn.

“Đúng...” Cố Thần ho một tiếng, mặt như muốn hất lên trời, ra vẻ lơ đãng sờ sờ túi áo của mình, “Sở Tiểu Dư bảo muốn nhét tôi vào túi để có thể mang đi mọi lúc mọi nơi, cứ một hai bắt tôi mua cặp áo đôi này.”

“Hóa ra là vậy!” Mấy anh em nhoẻn miệng cười, anh vui là được rồi, bọn họ nói dối không chớp mắt, “Muốn nhét anh vào túi không phải là vì thích anh ư?”

Sở Dư yên lặng thu tay về, cho nên, còn có bao nhiêu người tới nữa?... Sao lại không chịu đóng cửa?

Cô yên lặng khép cánh cửa lại, sau đó lại gõ cửa.

“Mời vào.”

Sở Dư bước vào, hai mắt như vàng trắng non, “Sinh nhật vui vẻ nhé Trần Thuật.”

Trần Thuật vội vàng đứng dậy, “Cám ơn cám ơn!” Sau đó cậu ta nhìn sang Cố Thần, “Sao còn mang quà đến? Cậu và anh Cố một phần quà là được rồi!”

Tiền Độ ngồi cạnh Cố Thần vội dịch sang một bên, cứ cười tủm tỉm, không nhìn ra dáng vẻ nịnh nọt ban nãy, “Sở Dư ngồi đi! Ở đây toàn người nhà cả, không cần chào hỏi đâu.”

“Chưa đến lúc mà.” Sở Dư mỉm cười dịu dàng trả lời Trần Thuật, không từ chối vị trí của Tiền Độ, đôi mắt cong cong nói lời cảm ơn.

Cố Thần ra vẻ bình tĩnh, ho một tiếng rồi nhích lại gần cô thấp giọng hỏi, “Cậu quay lại hồi nào đấy?”

Cậu đã có kinh nghiệm mở cửa lúc này... cách âm của căn phòng này nát cỡ nào.

Lúc này khi hai người đến thì cô bảo muốn đi vệ sinh.

“Vừa quay lại.” Sở Dư nhìn cậu, ánh mắt sáng trong, cô nở nụ cười giống như không hiểu vì sao cậu lại hỏi thế.

Cố Thần nhẹ nhõm thả lỏng cả người, vươn tay nắm chặt lấy tay cô, tâm trạng vui vẻ trở lại, “Không có gì, không có gì.”

Quả nhiên, sau cô còn có mấy người chưa tới, ai tới cũng chào Cố Thần một tiếng rồi quay sang trêu Trần Thuật vài câu, ném cho cậu ta một món quà.

Sau đó, bọn họ vừa trò chuyện vừa quan sát bên này.

Đến khi mọi người xuất hiện đông đủ, Cố Thần mới chính thức giới thiệu Sở Dư với mọi người, mấy người Tôn Hạo Quảng tiên phong chúc phúc bọn họ.

Mọi người ai cũng lời đời, thấy thái độ của bọn họ như thế liền biết phải làm thế nào, ai ai cũng lên tiếng chúc mừng.

Trường hợp thế này chắc chắn không thể thiếu rượu, ngoại trừ Sở Dư đang cầm nước trái cây ra thì mọi người đều nâng ly rượu chúc mừng.

“Sinh nhật vui vẻ, Lượng Tử!”

“Chúc anh Cố trăm năm hạnh phúc!”

Lúc đầu còn nêu lý do, nhưng càng về sau bọn họ cứ trực tiếp uống mà không cần lý do.

Trần Thuật giận dữ vì chơi thua, đang định gấp một con tôm cho hả giận.

... Nhưng cậu ta lại trở mắt nhìn cái mâm xoay tròn, đĩa tôm to tướng dừng trước mặt Sở Dư, Nhị ca nhà mình đặt tay xuống mâm xoay, gấp con tôm cuối cùng trong đĩa, ngắt đầu bỏ đuôi một cách gọn gàng, sau đó bỏ vào chén của Sở Dư.

Trần Thuật yên lặng để đĩa xuống.

Cầm ly rượu lên tiếp tục uống.

Một ly rồi lại một ly, càng uống càng đau lòng.

Hôm nay là sinh nhật cậu ta, không có người lột tôm cho ăn thì thôi đi, nhưng giữa người với người phải có chút tình yêu chứ?

Có thể chừa đường sống cho dân FA hay không, nếu không thì cũng đừng ngồi đối diện cậu ta chứ!

Mợ nó, vừa ngẩng đầu liền thấy, nào là áo đôi, nào là gấp đồ cho nhau, rồi nào là vòng tay đôi nữa, bong bóng hồng phấn bay khắp nơi rồi...

Sở Dư biết Cố Thần không thể uống rượu nên cô lặng lẽ đổi nước trái cây cho cậu, ánh mắt Cố Thần sáng lên nhìn cô, nhanh chóng hôn cái chụt, “Cậu đau lòng cho tôi hả ~”

Trần Thuật không cẩn thận ngẩng đầu lên: ...

Nghẹn ngào nuốt vào một ngụm máu, lại còn hôn nữa chứ.

Hôm nay tâm trạng Cố Thần rất vui, trên đường về nhà như mang theo gió xuân, cứ tựa vào bờ vai của Sở Dư hôn tới hôn lui.

Sở Dư không hề kháng cự, đôi mắt ngậm ỷ cười cho đến khi rời khỏi.

Cô bỗng dừng lại, mắt cong lên, dịu dàng hỏi, “Nghe nói tôi bắt cậu phải mặc áo đôi hả?”

46. Chương 46

Cô bỗng dừng lại, đôi mắt cong lên, nhỏ nhẹ hỏi, “Nghe nói tôi bắt cậu phải mặc áo đôi hả?”

Cô cách cậu rất gần, giọng nói dịu dàng, hơi thở ấm áp như lan như sương cứ phủ lên mặt cậu.

Rõ ràng tư thế này rất mập mờ, nhưng trong đầu cậu bây giờ như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng, chỉ có một suy nghĩ không ngừng hiện lên.

Cô nghe thấy rồi!

Lúc này cô ở bên ngoài!

Cô nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, nghe thấy rồi...

Sau đó tất cả gom lại thành một hàng chữ to:

—— Hu hu! Chết chắc rồi!

Chàng trai nhìn bóng lưng dịu dàng thướt tha đi tới cửa cô, sắc mặt thay đổi xoành xoạch, từ đỏ sang xanh, từ xanh sang trắng, cuối cùng mặt trắng bệch...

... Bây giờ xin tha có còn kịp không?

“Khụ!” Cố Thần giả vờ ho khan.

Sở Dư không quay sang nhưng đặt tay lên môi ra hiệu im lặng, mắt nhìn thầy giáo đang đứng trên bục giảng, cô như học thêm một kiến thức thú vị, đôi mắt cong cong nở nụ cười.

Cố Thần không cam lòng khép miệng lại, dưới miệng như ngồi phải bàn đinh, xê qua dịch lại vẫn không thấy thoải mái.

Trong lòng như có mười lăm cái thùng nước đầy sóng sánh vãi ra ngoài.

Khó khăn lắm cậu mới chờ đến hết tiết.

Cố Thần thở phào nhẹ nhõm, "... Sở Tiểu Dư ~"

"Hả?" Đôi mắt Sở Dư như mặt hồ tĩnh lặng, lấp lánh trong vắt như phản chiếu bóng hình cậu, nhìn thế nào cũng không nhận ra cô đang giận dữ.

"Có phải cậu giận không ~" Cậu bất giác hạ thấp giọng, đưa tay túm lấy tay cô, "Tôi..."

Cậu nhìn xung quanh, hai tai ửng đỏ, "Tôi sai rồi ~"

Sở Dư lắc đầu, đặt tay lên môi cậu, "Đừng." Cô nở nụ cười nói tiếp, "Về nhà tính tiếp."

Có một số việc để hai người bọn họ biết là được.

Tính, tính gì?

Tính nợ hả?

Cố Thần bỗng thấy hai đầu gối mềm nhũn.

— Muốn quỳ.

...

Giờ giải lao, Sở Dư đi vệ sinh.

Cố Thần nghĩ trái nghĩ phải, cứ thấy lo lo.

"Khụ!" Cậu quay đầu, ho khan.

Tôn Hạo Quảng biết cậu có chuyện cho nên ngẩng đầu lên hỏi, "Sao thế nhị ca? Anh có chuyện gì hả? Nói đi."

"Tôi không sao!" Cố Thần cứng đờ, mặt bạnh ra.

"... À."

Cố Thần hắng giọng, "Đúng vậy, là bạn tôi gặp chút chuyện."

Từ xưa đến nay, cứ nói là "bạn tôi" thì đa phần là ám chỉ bản thân mình.

Nghĩ đến Tôn Hạo Quảng biết tất cả bạn của mình, Cố Thần đổi giọng, "Không phải, là anh tôi."

"... À." Tôn Hạo Quảng cong khóe miệng... Lôi cả anh Cố vào luôn rồi.

Nhìn cậu ta đồng ý, mặc kệ Tôn Hạo Quảng có tin hay không, Cố Thần nhú mày, "Đúng, anh tôi chọc giận chị dâu tương lai thì phải làm sao..."

Chọc Sở Dư tức giận hả ha ha ha, đáng đời!

"Anh Cố tự biết phải làm gì mà, chúng ta không cần quan tâm..." Tôn Hạo Quảng nhe răng cười.

"Sao không quan tâm!" Cố Thần nhú chặt mày, nhìn Tôn Hạo Quảng chằm chằm, giọng nói đầy nguy hiểm, "Đó là anh tôi, sao tôi có thể mặc kệ được? Nói mau."

Tôn Hạo Quảng đã sống dưới bóng ma của Cố Thần từ nhỏ, cậu ta run rẩy nói ngay, "Được được được!"

Cậu ta đưa tay đầu hàng, "Vậy anh nói đi... Anh... à không... anh của anh và chị dâu tương lai đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này Cố Thần mới bình tĩnh lại, "Là, là cô ấy nghe tôi, anh tôi nói mấy câu không nên nói."

"Câu gì mà không nên nói?"

"Cậu quan tâm kỹ thế làm gì?" Cố Thần bùng nổ, gương mặt nóng bừng, "Bảo cậu nghĩ cách, chứ không bảo cậu nhiều chuyện!"

“Anh không nói rõ thì em làm sao nghĩ cách?” Tôn Hạo Quảng oan ức quá, không hiểu vì sao Cố Thần lại nổi giận.

Sở Dư nghe cậu nói gì, cậu...

Đợi...đợi chút...

Nhớ đến lúc Sở Dư bước vào, rồi lại nhìn vẻ mặt thẹn quá hóa giận của Nhị ca nhà mình trước mặt...

Một suy nghĩ to gan thành linh xuất hiện.

Tôn Hạo Quảng thấy mắc cười kinh khủng, má ơi, ha ha ha ha!

Ha ha ha ha ha

~~~~ Không lẽ Sở Dư... nghe thấy Nhị ca nhà mình đang khoác lác...

Này thì khoác lác! Này thì khoe khoang! Đáng đời ha ha ha ha!

“Nhị ca...” Trong lòng cười muốn rụng rún, bên ngoài lại không dám cười thành tiếng, Tôn Hạo Quảng nín cười đến đỏ cả mặt, nói không ra hơi, “Chuyện này...sặc, em không giúp được anh rồi.”

Cố Thần đập một phát lên đầu cậu ta.

***

Sau khi tan học.

Sở Dư ung dung về nhà mình, người bên cạnh cứ lèo đèo đi theo song cô cũng mặc kệ.

Cố Thần im lặng đi tới gần cô, sợ sệt há to miệng rồi lại khép lại.

Thỉnh thoảng cậu lại len lén nhìn cô.

Đến khi cô mở cửa phòng, cười với cậu một cái, “Chào buổi trưa.”

Cố Thần bỗng thấy giận, trực tiếp lách vào qua khe cửa, duỗi tay nắm lấy tay cô, “Sao cậu có thể không để ý đến tôi!”

Đã nói rồi, giận cậu thì có thể đánh cậu mắng cậu, nhưng không được ngó lơ cậu, cô quên rồi ư??

Thấy cô lẳng lặng nhìn cậu, cơn giận lại biến mất, sợ sệt tiến lại gần, hai tay ôm chặt eo cô, tựa đầu vào hõm cổ của cô, buồn buồn cất giọng, “Tôi sai rồi, đừng giận nữa mà ~”

Cậu như tấm áo choàng khổng lồ bao lấy cả người cô.

“Sở Tiểu Dư ~” Cậu không nheo gọi cô, chớp mũi cọ cọ lên làn da cô, “Cậu để ý tới tôi một chút đi mà ~”

Sở Dư dịu dàng hỏi, “Nghe nói tôi bắt cậu mặt đồ đôi hả?”

“Không có...” Cố Thần xấu hổ, mặt càng chôn sâu hơn, “Là tôi sai rồi...”

“Suyt...” Sở Dư thở dài, ngắt lời cậu.

Nhìn gương mặt mờ mịt của Cố Thần, cô vươn tay, bỗng lấy ra một đôi bờm tóc thỏ con màu hồng phấn.

Cô cười tủm tỉm nói, “Đúng là tôi muốn cậu mang bờm đôi này.”

Nhìn con thỏ màu hồng kia, Cố Thần như gặp phải đại địch.

Đừng, đừng nói là bắt cậu mang nó nha?

Trong mắt Sở Dư lấp lánh ý cười, đưa tay vuốt tóc cậu rồi cài cái bờm lên, nhẹ nhàng vỗ vào mặt cậu, “Ngaoan nè, trưa nay không được gỡ nó xuống nha.”

Sau đó cô đẩy cậu ra, nhón chân hôn lên mặt cậu một cái, “Buổi trưa vui vẻ.”

“Bộp” một tiếng đóng cửa phòng lại.

Cố Thần đứng chờ ra như bức tượng sáp, nhìn bóng người phản chiếu trên cánh cửa, con thỏ kia đứng trên đầu cậu vô cùng phách lối.

—— Khóc không ra nước mắt.

Chuông điện thoại vang lên, cậu nhấn tắt mấy lần nhưng cuối cùng vẫn nghe máy.

“Chuyện gì?”

Không biết bên kia nói gì mà Cố Thần nhú mày lại, vẻ mặt dần hung tợn, nghiêm nghị nói, “Tôi tới ngay.”

Cậu cất bước rời khỏi đó, đứng trong thang máy, nhìn con thỏ trên đầu, mấy lần cậu vươn tay nhưng vẫn không dám lấy xuống.

Khụ, được rồi.

Sở Tiểu Dư đã nói rồi, trưa nay không được lấy nó xuống, nếu... Đương nhiên không phải cậu sợ cô giận đâu, chỉ là việc đeo bươm với việc có phải là đàn ông hay không không hề liên quan đến nhau!

... Đàn ông chân chính mà đeo cái này vào thì vẫn là đàn ông chân chính!

***

Cùng lúc đó.

“Chuyến bay *** đã hạ cánh an toàn, mời quý hành khách mang theo hành lý của mình...”

Chiếc Lincoln màu đen dừng ngoài sân bay, vệ sĩ mặc đồ đen kính cẩn đứng ngoài xe đợi, mấy người đi ngang đều ngoái lại nhìn thêm vài lần.

Đúng lúc này, nhóm vệ sĩ đồng loạt xoay người.

Người qua đường không khỏi nhìn theo, không tự chủ hạ thấp giọng.

Một người đàn ông chân dài với khí thế mạnh mẽ xuất hiện.

“Đi đến chung cư **”

Nếu Sở Dư ở đây thì sẽ biết nơi anh nói chính là chỗ ở của cô.

“Vâng.” Chiếc xe nhanh chóng xuất phát, mấy người phía sau mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại bàn tán xôn xao.

***

Trong con ngõ nhỏ.

“Anh Triệu!”

Chàng trai hô to.

Tiếng gió sắc lẹm từ sau lưng đánh tới, Triệu Tường run lên, định nghiêng người tránh nhưng tránh không được...

Đúng lúc này, một cánh tay thon dài xuất hiện, bắt lấy cổ tay người kia dễ như trở bàn tay, sau đó nghe “rắc” một tiếng, người kia đau đớn kêu lên.

“Anh Cố!” Triệu Tường thở dài một hơi.

“Lão đại...anh...”

Đám người vui sướng nhìn sang, nhưng vừa nhìn thì mấy lời vui vẻ đều tắt nghẹn trong cổ họng.

“Dáng vẻ như đang ăn shit.”

Chỉ thấy chàng trai vừa đến có gương mặt rõ ràng, thân hình cao lớn, vừa liếc mắt thì bỗng có một cảm giác khoa trương không thể nói nên lời. “Bộ đầu bị đánh phệ hết rồi sao mà đứng đứng đực ra đó hả?”

Chỉ là, trên đầu lại cài một cái bươm con thỏ màu hồng phấn.

—— Không hài hòa chút nào.

Sắc mặt mọi người tái xanh chuyển sang trắng, liều mạng công kích đối phương, mợ nhà mày mới ăn shit ấy!

Thắng rồi.

Cố Thần cẩn thận sờ sờ cái bờm tóc dễ thương trên đầu mình, thở phào một cái, may quá, may mà không rớt, ngay sau đó lại nhận ra vẻ mặt khác thường của đám anh em...

Mặt cậu trầm xuống, “Sao, không đẹp hả?”

Cả đám người: ...

Cố Thần nhú mày, hơi thở ngang ngược phả ra, “Vẫn thấy sợ vợ hả?”

“Mợ nó, ông đây cóc sợ vợ!”

Cả đám người nhìn con thỏ màu hồng phấn trên đầu cậu: ... Ồ.

Triệu Tường lau mặt, ha ha, anh vui là được rồi.

***

“Boss, là chỗ này.” Dưới lầu, một người đàn ông dẫn người đàn ông mắt xanh bước vào thang máy.

Anh trai Sở ừ một tiếng rồi bước vào.

Đồng thời, Cố Thần đang nhấn chuông cửa nhà Sở Dư.

Cậu sờ sờ lên cái bờm vẫn còn nguyên vẹn, thở dài một hơi.

“Ting ting” Tiếng thang máy vang lên.

47. Chương 47

Ánh mắt Tiểu Cố như đang sáng lấp lánh.

Sở Dư chỉ bảo cậu đeo, không được gỡ nó xuống, chứ cô không có nói nếu cậu làm theo thì sẽ tha thứ cho cậu.

Lát nữa cậu có nên làm nũng không nhỉ?

Nếu cô nói... vậy... lát nữa có nên... học thêm một chiêu mới không?

Cố Thần ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên hành lang, hai tai đỏ bừng. Nếu cậu chặn môi cô lại...

Khụ, không phải cậu không muốn làm thế, chẳng qua là cậu lo cô sẽ tức giận hại thân thôi.

Đúng lúc này, thang máy “ting” một tiếng.

Đôi giày da sáng bóng bước ra, giẫm lên sàn nhà vô cùng khí thế.

Cố Thần hờ hững nhìn sang.

...

Cặp mắt đen láy cùng đôi mắt xanh nhìn nhau.

Bầu không khí như bị đóng băng.

Cố Thần cứng đờ cả người.

Đôi giày da dừng lại, ánh nhìn của người đàn ông mắt xanh chậm rãi dời sang đỉnh đầu của Cố Thần.

Anh nhìn chăm chăm con thỏ kiêu căng kia.

Phản ứng đầu tiên của Cố Thần chính là giơ tay lên che đầu mình, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của cậu mà thôi.

Cố Thần mỉm cười, đứng thẳng lưng. Cậu hoàn toàn cảm thấy đeo bờm thỏ trên đầu không có gì không đúng, tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến, thế là kiêu ngạo lên tiếng, “Anh... Sở.”

Dù lúc nhỏ anh Sở chỉ đến đây vài lần, nhưng cậu vẫn nhớ rõ đôi mắt xanh này.

Anh Sở nhìn cậu, lạnh lùng ra lệnh, “Lén la lén lút, bắt nó lại.”

Mấy vệ sĩ sững sờ, nhưng chỉ một giây sau, bọn họ liền nhào đến chỗ Cố Thần.

Cậu nhúm mày, nháy mắt liên hiểu ra nguyên nhân vì sao anh Sở làm thế. Đoán chừng là anh đã biết quan hệ giữa cậu và Sở Dư rồi đây.

Vẻ bướng bỉnh khê lóc lên rồi biến mất.

Cố Thần mượn lực của vách tường bên cạnh, giơ chân rạch gió đá về phía đầu của vệ sĩ, động tác lưu loát mạnh mẽ, ra tay cũng rất tàn nhẫn.

Tiếng va chạm quanh quẩn trong hành lang.

Người đàn ông dẫn đường nhìn chằm chằm bóng mình phản chiếu trên sàn nhà, lưng càng lúc càng cúi thấp.

Anh ta là người phụ trách bảo vệ an toàn cho cô chủ ở trong nước, đương nhiên biết Cố nhị thiếu là ai... và quan hệ giữa cậu và cô chủ như thế nào.

Bây giờ... Boss rõ ràng không hài lòng Cố nhị thiếu mới tí tuổi đã dám lừa gạt cô chủ, anh vợ và em rể đang chiến tranh với nhau...

Thật đáng sợ mà!

Đánh nhau trong hành lang rất có lợi với Cố Thần, nơi này hẹp, dù vệ sĩ có nhiều thì chỉ có hai người có thể đụng đến cậu.

Có thể nói rằng “Một người trông giữ cửa quan. Vạn người phá cửa vẫn bền như không.”*

(* , : Một câu trong bài Thực Đạo Nan của Lý Bạch, dịch: Trần Đông Phong.)

Anh Sở nhìn trận đấu, ánh mắt trầm xuống. Anh định nói gì đó thì tiếng mở cửa bỗng vang lên.

Sở Dư vừa mở cửa đã thấy Cố Thần duỗi tay nắm lấy đầu người bên cạnh, cơ thể xoay ngược lại... “Bịch” một tiếng, quật người mặc đồ tây ngã xuống đất.

Sau đó cậu đưa tay đâm vào mũi của người sau lưng mình.

Sở Dư: ...

Cô nghiêm mặt, trước tiên quan sát tình huống trước mắt. Thậm chí tay cô đã đặt lên đồ vật trông giống như đồ chơi ở trước ngực mình.

Đến khi cô nhìn thấy người đàn ông đứng sau lưng vệ sĩ.

“Anh?”

Sở Dư yên lặng bỏ tay xuống.

Anh Sở dụ mặt, bảo vệ sĩ lui ra, còn mình thì tiến lại gần cô.

Mừng rõ qua đi, Sở Dư bước nhanh tới, nắm chặt tay áo của anh kéo anh vào phòng, trách móc, “Đã nói anh là gọi điện thoại kêu em tới đón rồi mà?”

“Anh hai sai rồi.” Anh Sở trực tiếp nhận lỗi, giơ tay lên chuẩn bị sờ đầu cô, tay anh dừng giữa không trung một chút rồi đặt lên con thỏ trên đầu cô.

“An An, con thỏ này đẹp quá, cho anh hai đi.” Anh đưa tay lấy cái bờm xuống.

Sở Dư bỗng ngăn người. Bây giờ cô mới nhớ ra bên ngoài có chuyện.

Từ xưa đến nay cô rất thông minh, kết hợp với chuyện vừa nãy anh hai bảo vệ sĩ đánh nhau với Cố Thần, cô liền hiểu ra mọi chuyện.

Mặt cô nóng rần, nhìn thoáng qua anh hai nhà mình, “... Anh hai ~”

Giọng nói không rõ là ngượng ngùng, nũng nịu hay là gì.

...

Bên này, Cố Thần xoa xoa cổ tay, thấy Sở Dư lúc đầu còn nhìn mình, nhưng sau khi nhìn thấy anh hai liền vút cậu sang một bên, lôi kéo người vào nhà mà không thèm quan tâm cậu lấy một câu.

Cậu cố giấu đi sự chột dạ, yên lặng đi theo sau.

Sau đó, vệ sĩ nằm trên đất cũng lồm cồm bò dậy, sờ sờ mặt mình.

Đã nói đánh người không đánh mặt, mắng người không vạch điểm yếu rồi mà?

Cố Thần vào nhà thì cảm thấy bầu không khí không đúng cho lắm, Sở Dư hơi cúi đầu, không nhận ra vẻ mặt thế nào, cậu lập tức nhú chặt mày.

“Sở Tiểu Dư!” Cậu không yên lòng, nặng nề bước tới.

Lúc này Sở Dư mới ngẩng đầu lên, cô vẫn giữ nụ cười như cũ, hai má trắng nõn, “Ừm.”

Thấy thế Cố Thần mới yên lòng.

Nhận ra ánh mắt của anh Sở, Sở Dư né tránh, mắt cứ nhìn chăm chăm dưới giày anh, chỉ chỉ Cố Thần, nhẹ nhàng nói, “Anh hai, đây là Cố Thần.”

Anh Sở nhìn sang Cố Thần, vẻ mặt không đổi, “Cố nhị thiếu.”

Hình như anh không hề cảm thấy gọi một người nhỏ hơn mình là nhị thiếu thì không có gì sai.

Cố Thần lại run rẩy, “Nhị thiếu cái gì, anh Sở cứ gọi em là Tiểu nhị là được rồi.”

“Anh đừng xa lạ như thế làm gì.”

Anh Sở nhìn cậu chăm chăm, mặt dạn mày dày, vẫn lạnh lùng đáp, “Đó là phép lịch sự không thể thiếu.”

“Người nhà với nhau đâu cần phải lịch sự như thế.”

“Trong lòng em, anh Sở cũng như anh em vậy, nếu anh Sở không chê, em xin phép gọi anh một tiếng anh hai.”

Hoàn toàn không thấy đáng vẻ tàn nhẫn khi đánh nhau, trông cậu vô cùng chân thành.

Mặt Sở Dư càng lúc càng nóng, cô cắt ngang lời bọn họ, “Anh bay thời gian dài như thế có mệt không, em đi rót cho anh một tách trà nhé.”

Ai là người nhà với cậu hả.

“Không cần đâu.” Anh Sở nhìn sắc mặt của em gái, càng thêm đen mặt.

Em gái nhà mình được chăm sóc như cải trắng, mới về nước mới có một tháng đã bị heo ăn, chẳng muốn chữa cho chút mặt mũi nào.

Anh lạnh lùng đáp, “Không thích.”

Cố Thần: ...

***

—— Rằm.

Tôn Hạo Quảng nhìn Cố Thần đá văng ghế, cứ như một giấy sau sẽ nổ “bùm” một cái.

Thậm chí... trông cậu có chút uể oải khó nói.

“Anh Cố, khụ, anh có chuyện... gì hả?”

Sao không thấy Sở Dư đi cùng anh ấy? Bộ cãi nhau thật à? Không lẽ Sở Dư... không chịu tha lỗi cho anh ấy??

Cố Thần nhú mày, cắn răng nói, “Xin nghỉ rồi.”

Thật ra Cố Thần cũng không thể đợi ở lại nhà Sở Dư được lâu.

Cậu đến nhà Sở Dư là vì sắp đến giờ học buổi chiều.

Áp suất của anh vợ lớn quá, quá trình đi rót nước với Sở Dư... cậu chưa nói với cậu được hai câu, chứ đừng nói chỉ là hỏi cô còn giận hay không, hay là nói với cô lúc trưa mình đeo bờm thả con... bảo cô khen vài câu.

Khó khăn lắm mới nhịn đến lúc đi học, cậu đã tính toán kỹ rồi, lát nữa trên đường đi học phải nói với Sở Dư vài câu, không nhéo một chút, đòi ôm một cái...

Ai ngờ anh vợ lại lạnh lùng ném cho một câu, đã XIN NGHỈ cho Sở Tiểu Dư!

—— Sao trên đời này lại có sinh vật gọi là anh vợ thế nhỉ?!!

Pháp Hải của Lôi Phong tháp* cũng chẳng có pháp lực cao thâm bằng anh!

(*Pháp Hải hòa thượng là nhân vật trong Bạch Xà truyện.)

***

Tác giả có lời muốn nói:

Anh vợ: Ồ, còn muốn ôm một cái nữa hả?

48. Chương 48

—— Sao trên đời này lại có sinh vật gọi là anh vợ thế nhỉ?!!

Pháp Hải của Lôi Phong tháp* cũng chẳng có pháp lực cao thâm bằng anh!

(*Pháp Hải hòa thượng là nhân vật trong Bạch Xà truyện.)

***

“Được rồi, lát nữa chuông reo thì mấy em có thể ra về. Đi đường cẩn thận nhé. Chúc các em có một kỳ nghỉ lễ vui vẻ!”

“Yeah!”

Bạn học vỗ bàn hoan hô nhảy nhót, ngay cả một xấp đề thi đặt trên bàn cũng không hề ảnh hưởng tâm trạng của bọn họ.

Chỉ còn có mấy phút thôi nên giáo viên cũng không cần nghiêm khắc la mắng. Cô chỉ lắc đầu rồi thu dọn đồ đạc của mình.

Học sinh vừa dọn đồ trên bàn, vừa vui vẻ lên kế hoạch vào lễ Quốc khánh của mình.

Giọng một bạn học nam vang lên từ phía sau, cậu ta nói bạn gái bắt mình đi mua sắm cùng. Sau đó cậu ta lại phàn nàn bảo đi mua sắm với bạn gái đúng là ác mộng. Vừa nhìn thấy quần áo là sức chiến đấu của cô ấy lại tăng lên, mà mình thì vừa chán vừa mệt...

Cây bút trong tay Cố Thần vang lên tiếng “Răng rắc”, cậu càng nghe càng nghiêng răng...

—— Mẹ nó, loại đàn ông này giữ lại làm gì cho mệt? Định về nhà ăn Tết chắc? Tranh thủ đá ngay còn kịp!

Còn cậu lại muốn ra ngoài với bạn gái đây này! Có thể sao? Có thể sao!

Có cơ hội còn không biết quý trọng!

Lúc đứng dậy ra về, Cố Thần nhìn một xấp đề thi trên bàn Sở Dư.

... Tâm trạng của cậu bỗng dưng tốt lên, lát nữa cậu đem xấp bài thi này qua cho Sở Dư. Chuyện học là quan trọng nhất, không được chậm trễ.

Thấy vẻ mặt cậu tốt hơn, Tôn Hạo Quảng sờ sờ cái mũi đi lại, không hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói, “Nhị ca, Quốc Khánh được nghỉ bảy ngày, chúng ta đi đâu chơi đây. Gần đây Tiền Độ phát hiện được một đấu trường trên biển thú vị lắm, đến xem nhé?”

“Không đi.” Cố Thần từ chối ngay, “Sở Tiểu Dư không đi được...”

Nghĩ đến cái gì, cậu nói, “Đồ ở đấu trường mắc lắm, tôi không có tiền.”

Cậu hất cằm, hơn nữa, Sở Tiểu Dư không rời xa cậu được, thời gian rảnh cậu phải ở nhà chơi với Sở Tiểu Dư, tiện thể giảng bài cho cô luôn.

Về mặt Tôn Hạo Quảng không thể diễn tả được, anh tưởng anh chuyển chủ đề là em không hiểu anh đang nói gì chắc?

Hơn nữa... anh em bọn họ nói ai không có tiền thì được chứ Cố Thần thì không. Tuy khả năng quản lý của Cố Thần không hẳn là thần sầu, nhưng ánh mắt đầu tư rất đặc biệt. Tiền của anh em bọn họ đều là nhờ đi theo Cố Thần mà có.

Nói tới nói lui cũng chỉ là nhớ nhà mà thôi.

Tôn Hạo Quảng nhìn bóng Cố Thần đã khuất xa, gọi điện trả lời, “Anh Cố của cậu không đi.”

Không biết bên kia nói gì mà Tôn Hạo Quảng không đổi sắc mặt mắng một câu.

“Mợ nó còn dám nói tôi? Anh Cố của cậu có bệnh đấy. Bệnh sợ vợ phải về nhà, không cứu nổi đâu!”

**

Phía bên này.

Cố Thần cầm xấp đề thi như cầm kim bài miễn tử đi qua nhà Sở Dư.

Lát nữa, nếu mà anh vợ hỏi cậu đến làm gì, cậu sẽ đưa bài thi ra ngay. Sau đó cậu sẽ nói lại cho Sở Dư biết những điểm cần lưu ý mà giáo viên đã nói qua.

Giáo viên đã nói gì nhỉ...

Cố Thần cứng đờ người, sau đó lại hất cằm lên, cái đó không quan trọng.

Quan trọng là những lời giáo viên nói rất quan trọng, lát nữa phải chính miệng cậu nói với Sở Tiểu Dư mới được.

Rất nhanh đã đến nhà Sở Dư.

Cố Thần nhấn chuông cửa.

Cậu chỉnh chỉnh áo quần, cầm đề thi ra, nghĩ xem lát nữa nên nói gì.

...

Chuông cửa vang lên hồi lâu mà không có người ra mở cửa.

Cậu lại ấn chuông thêm lần nữa.

Không đúng, anh vợ ngủ rồi hả? Chuyện này cũng có thể lắm chứ, dù sao anh cũng ngồi máy bay lâu như vậy, nhưng mà Sở Tiểu Dư không ngủ giờ này mà.

Đúng lúc này, cậu bỗng chú ý đến mảnh giấy ở dưới đất.

— Tiểu Cố, anh hai dẫn mình về trước rồi.

Như sấm giữa trời quang âm âm bổ thẳng vào đầu cậu, chàng trai đứng đực trước cửa. Ngay bây giờ, trong đầu cậu bỗng xuất hiện một câu nói đập thẳng vào khiến cậu choáng váng mặt mày.

— Rút... củi... dưới... đáy... nòi.

... Cậu chỉ muốn đến xem anh vợ sẽ nói thế nào. Không ngờ anh lại chơi chiêu “rút củi dưới đáy nòi”! Vốn dĩ là không cho cậu cơ hội gặp cô mà!

“Về nhà!” Cậu nói với tài xế.

Như nghĩ đến cái gì, Cố Thần lấy điện thoại ra xem. Quả nhiên, điện thoại nhận được một tin nhắn y chang mảnh giấy vừa này.

Sở Dư giải thích, anh hai của cô muốn quay về đại viện thăm ông ngoại nên bọn họ đã về nhà trước. Lúc đó cậu còn đang học nên điện thoại để chế độ yên lặng, có lẽ Sở Dư sợ cậu không đọc được cho nên để lại mẫu giấy nhỏ ở trước nhà.

Cố Thần gấp mẫu giấy lại rồi nhét vào túi trước ngực. Cậu nhú mày, được rồi, chuyện học là trên hết, cô về nhà rồi thì cậu vẫn phải đưa đề thi qua đó.

***

“Con chào ông Sở!” Cố Thần vừa vào đã chào ông Sở.

Cậu còn tưởng hôm nay không có ai đánh cờ nữa cơ.

Thực ra anh Sở quay về, ông Sở cũng muốn đuổi bọn họ về lắm, nhưng nghĩ nghĩ rồi nói mấy câu với anh Sở, bảo anh đi nghỉ trước.

Đều là người một nhà cả, nói chuyện thì lúc nào chả được, đợi đến khi ăn tối rồi nói vẫn chưa muộn. Bay từ Châu Âu sang, chuyến bay kéo dài hơn 13 tiếng đồng hồ, người có làm bằng sắt thì cũng phải cần nghỉ ngơi chứ.

“Ừm, Tiểu Cố đấy hả?” Ông Sở thuận miệng đáp lại, “Sao? Tìm ông của con hả?”

“Dạ không phải.”

Ông Cố bắt mắt ngẩng đầu lên, “Không tìm ông thì mày tìm ai hả?”

Thằng ranh, dám chào ông Sở trước, bộ nó không nhìn thấy ông nội nó ngồi ở đây hả?

Cố Thần giơ tay đang cầm xấp đề thi lên, vẫn nhìn ông Sở, “Sở Dư có ở nhà không ông, chiều nay cậu ấy xin nghỉ, giáo viên phát đề thi nhiều lắm, bảo con mang đến cho cậu ấy.”

“À.” Ông Sở tính nước cờ, không thềm để ý nói, “An An ở trên lầu ấy, con lên đưa cho con bé đi.”

Ông Tôn: ...

Đây là ông ngoại ruột thật ư?

Cố Thần bước được vài bước rồi lại quay về.

“Khụ.” Cố Thần hắng giọng, hỏi, “Ông Sở, vậy... anh Sở cũng ở nhà ạ?”

“Hả?” Bấy giờ ông Sở mới ngẩng đầu lên, “Sao con biết Sở Phong về?”

Cố Thần tặc lưỡi.

Nhưng ông Sở chỉ hỏi thế thôi, ông nói tiếp, “Sở Phong mệt quá nên ngủ rồi, lát nữa con có lên lầu thì đừng đánh thức nó.”

“Dạ!” Cố Thần đáp lại rất hùng hồn.

Ông Tôn yên lặng vuốt chòm râu của mình, khó khăn lắm anh vợ mới ngủ, đoán không chừng nó còn hận không thể cầm bình thuốc ngủ lên cho anh vợ ngủ đến ngàn năm luôn, đánh thức mới là lạ ấy!

Nhìn chàng trai đi vào nhà, rồi lại nhìn hai ông già không thèm để ý đến đang tranh luận với nhau nên hạ cờ ở chỗ nào. Ông Tôn nở nụ cười.

Sao mà hai ông lão này lại có trái tim lớn thế này? Chẳng có thông minh tí nào...

***

“Sở Tiểu Dư ~”

Sở Dư vừa ngẩng đầu đã thấy chàng trai đang đứng trước mặt mình.

“Hả?” Cô nở nụ cười, “Sao cậu lại tới đây...”

“Nói nhỏ chút!” Chàng trai để ngón tay lên môi mình làm dấu hiệu “suyt”, thấp giọng nói, “Anh hai ngủ chưa? Chúng ta đừng đánh thức anh ấy.”

“Đó là anh hai của tôi!” Sở Dư đỏ mặt, rồi lại cảm thấy buồn cười, cô cười cười gật đầu.

“Như nhau cả thôi.” Cố Thần hùng hồn đáp, đóng cửa lại.

Trong không gian yên tĩnh, tiếng đóng cửa vang lên giòn dã.

Hai người cứng đờ, bấy giờ mới nhớ ra... trai đơn gái chiếc, cửa phòng đã đóng. Trong căn phòng nhỏ này, hô hấp của đối phương như quanh quẩn đâu đây.

Bầu không khí bỗng trở nên mờ ám.

“Cậu đóng cửa làm gì thế?” Sở Dư nhẹ giọng hỏi.

Mặt Cố Thần đỏ bừng, ánh mắt lướt khắp phòng không biết phải nhìn đi đâu, “Đóng, đóng cửa lại thì âm thanh sẽ nhỏ hơn, không đánh thức anh hai.”

“À.” Sở Dư không biết phải trả lời thế nào, cúi đầu nhìn cuốn sách đang đặt trên chân mình.

Cố Thần chần chờ trong một lát, sau đó đi qua rồi đột nhiên bế cô lên.

“Cậu làm gì đó?” Sở Dư theo phản xạ ôm lấy cổ của cậu.

Cuốn sách rơi “bộp” xuống dưới chân...

Cố Thần đỏ mặt, “Tôi chỉ muốn để cậu ngồi bên cạnh mà thôi...”

Bọn họ ngồi gần nhau thì dù có nói nhỏ cỡ nào vẫn có thể nghe thấy.

... Nhưng bây giờ thì không được rồi...

Hai tai chàng trai đỏ bừng, cậu xoay người nằm lên ghế nằm, sau đó đặt người lên chân mình, ôm thật chặt vào lòng.

Mặt Sở Dư càng lúc càng nóng, “Không phải cậu bảo...ngồi bên cạnh à...” Cô cúi đầu nhìn cuốn sách rơi dưới chân mình, “Thả mình xuống đi.”

Lòng ngực người phía sau càng lúc càng phập phồng, hơi thở nóng bỏng cứ phả vào cô cô, nhiệt độ trong phòng càng thêm nóng.

Thật lâu sau Cố Thần mới cất giọng, tội nghiệp nói, “Tôi không thả được nữa...”

Đây là lần đầu tiên cậu ôm cô vào lòng, cũng là lần đầu tiên cậu cảm nhận được cô mềm mại thế nào.

Cảm xúc mềm mại trên đùi, vòng eo mềm mềm, cái trượt qua tay cậu cũng mềm nữa. Cái gì của cô cũng mềm cả, cả người cô cứ như không có xương. Cậu không kiềm chế nổi, muốn cô biến đổi thành nhiều hình dạng trong tay mình.

Tay... không nằm trong sự khống chế của cậu.

Sở Dư dờ mắt, cảm thấy phía sau lưng như một tấm áo lông xù, khiến cô cảm thấy nóng bừng bừng.

Cơ đùi bên dưới càng lúc càng căng lên, hàng mi Sở Dư khẽ run rẩy, cô nói lảng sang chuyện khác, “Vừa này... cậu cầm gì đó?”

“Vừa này cái gì...” Hô hấp của chàng trai ngày một nặng nề, trong đầu cậu bây giờ đều bị người trước mặt mình chiếm giữ, làm sao có thể nghĩ đến chuyện khác, tự nhiên quên mất xấp đề thi mà cậu mang tới.

“Kệ nó đi!” Cậu hơi khó chịu, ôm người chặt thêm, chỉ hận không thể khắc cô vào trong xương cốt của mình.

“Cậu chỉ được nhớ đến tôi thôi!” Cậu buồn bực cắn một cái lên cổ cô, sau lại đưa lưỡi ra liếm, từng ngụm hôn rải rác rơi xuống làn da cô.

Sở Dư bị bất ngờ ập đến, cả người run lên, cô đưa tay đẩy đầu cậu ra, sau đó lại cảm nhận được một cơn tê dại từ vết cắn lan ra, “Tiểu Cố!”

“Cậu buông ra coi!”

Cô thấy như mình đang quát cậu, nhưng vào tai Cố Thần, giọng cô lại mềm mại đến không ngờ.

“Không nhịn được...” Chàng trai ôm cô chặt thêm, giọng nói buồn bã mang theo chút không nhẽo. Chóp mũi khẽ hít lấy hơi thở của cô, rồi lại cúi xuống tạo thêm một dấu ấn màu hồng trên làn da cô, lưu luyến không về.

Hàng mi Sở Dư run rẩy, giọng cô mềm mại, “Tiểu Cố, cậu buông ra đi mà ~”

—— Đúng là đòi mạng mà!

Giọng nói vừa ngọt ngào vừa mềm mại của cô như thêm dầu vào lửa, lý trí Cố Thần bỗng chốc biến mất tăm.

Cậu hít vào một hơi, hung hăng cắn lên bờ vai trắng nõn của cô một cái, đặt cô xuống bên cạnh, mạnh mẽ rút tay về, cắn răng nói, “Cách xa mình một chút!”

Nếu mà cứ tiếp tục thế này cậu sẽ không nhịn được mất...

Sở Dư vội vàng đứng dậy, bả vai khẽ động. Cô nhặt cuốn sách nằm dưới đất lên, bước ra khỏi phạm vi, “Mình đi đặt sách lại chỗ cũ...”

Cố Thần ôm đầu, gương mặt đỏ bừng...

***

Chuyện muốn nói trước khi đến đều đã quên sạch.

Sau khi đầu óc tỉnh táo lại, Cố Thần mới phát hiện ra mình đã quên hết mọi chuyện định nói.

Được rồi, Cố Thần hất hất cằm, đi đến chỗ Sở Dư trả sách mãi mà chưa về.

“Sở Tiểu Dư, sao cậu chậm thế!”

Cậu ôm cô từ phía sau, cầm tì lên vai cô, trông vô cùng tự nhiên cứ như đã quên hết mọi chuyện vừa xảy ra.

“Không có gì.”

“Không được đọc sách ~” Cố Thần hôn lên mặt cô một cái, thân mật hỏi, “1 tháng 10 muốn đi đâu chơi hả?”

“Anh hai đi Cố Cung chưa? Chúng ta dẫn anh ấy đi nhé?”

“... Chưa đi.” Sở Dư nghĩ một lát rồi cười, “Để mình hỏi anh ấy.”

“Ừm, còn có Trường Thành nữa, anh hai có thích leo núi không...”

“Nếu không thì đến trường đua ngựa cũng được, ngựa ở trường đua Hồng Huy cũng được lắm...”

Sở Dư lẳng lặng nghe chàng trai nói không ngừng, đôi mắt cong lên như hai vầng trăng.

...

Hai người nói chuyện một hồi, trời bắt đầu tối dần, Sở Dư đẩy Cố Thần, “Được rồi, cậu về đi ~”

Cố Thần dừng lại một chút, hừ một tiếng, khó chịu nói, “Không muốn đi.”

Ngày mai anh vợ không có ngủ nữa, nói chuyện với cô còn khó chứ nói chi là ôm ôm.

Sở Dư buồn cười, “Anh hai mình sắp dậy rồi.”

Anh hai lúc nào cũng tràn đầy năng lượng, cô thấy anh sắp dậy đến nơi rồi.

“Giờ mới có mấy giờ đâu!” Cố Thần không cam lòng, cậu ôm chưa được bao lâu, nhỏ giọng nói, “Bay từ châu Âu đến phải mất 13 tiếng, anh hai sao...”

“Anh mình không giống người thường.”

“Tôi mặc kệ ~ Mai sẽ không được ôm cậu nữa ~ Cậu còn không để tôi ôm một lát ~” Cố Thần tội nghiệp cọ cọ cổ cô.

Mặc kệ cô nói thế nào cậu cũng không chịu buông tay ra, nhõng nhẽo nói, “Một chút nữa thôi ~ Tôi ôm một chút nữa thôi ~”

Sở Dư chỉ đành kệ cậu.

Nhưng lần mè nheo này lại kéo dài cả nửa tiếng.

“Chút nữa thôi ~”

“Một chút cuối cùng mà ~”

Sở Dư bắt lực kéo cậu ra cậu mới buông tay ra.

***

Ở căn phòng bên cạnh.

Rèm cửa che bớt ánh nắng bên ngoài, người đàn ông bên trong mở mắt ra, mơ hồ nhìn khắp phòng.

Anh vén chăn bước xuống giường, tùy tiện mặc đồ vào...

Lúc đi qua căn phòng bên cạnh, anh lấy một chai nước từ tủ lạnh uống một hớp.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, anh rót một ly sữa rồi đặt vào lò vi sóng hâm nóng lại, bưng lên lâu.

Anh chậm rãi bước lên lầu, càng lúc càng tối gần.

...

Đúng lúc này, cánh cửa từ từ mở ra.

Anh Sở bước nhanh hơn một xíu, anh đứng trước cửa, vẻ mặt lạnh lùng trở nên dịu dàng hẳn, nụ cười trên xuất hiện trên môi, “An An~”

Người đứng sau cánh cửa xuất hiện, đôi mắt xanh đối diện với đôi mắt đen láy.

Sắc mặt anh Sở bỗng chốc cứng đờ.

***

Tác giả có lời muốn nói:

Anh Sở: Thằng kia ra đây ngay!

49. Chương 49

Sắc mặt anh Sở thoát sa sầm.

Sở Dư cảm thấy bầu không khí có gì đó là lạ, cô mở miệng nói, “Anh hai ~~, anh đến tìm em hả?”

Cô chột dạ nhìn anh, tựa như khi bé làm chuyện xấu bị anh bắt gặp.

Mặt anh Sở vẫn đen như đất nồi, “Không phải.”

Anh nhìn chàng trai đứng trước mặt em gái mình, mặt lạnh đi. Đó là em gái của anh! Anh sẽ đánh em mình ư!!

“Anh tìm cậu ta.”

Anh cất giọng lạnh đến thấu xương, “Bước ra đây.”

Cố Thần cứng người, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm, rồi bỗng nhiên cảm thấy dù gì anh cũng biết hết cả rồi... có đánh chết thì cậu cũng sẽ không buông tay.

Cố Thần quay đầu nhìn Sở Dư ý bảo cô đừng lo lắng.

“Còn – chưa – chịu – đi – ra?” Anh Sở thấy bọn họ liếc mắt đưa tình, ánh mắt nhìn Cố Thần như muốn đóng băng.

Anh đứng sờ sờ ở đây mà còn dám quyến rũ em gái anh!

“...”

Anh Sở nhét ly sữa vào tay Sở Dư, đóng cửa phòng một cái “rầm”. Anh cố gắng kiềm chế cơn giận, nhưng vẫn nói với cô, “Đừng lo, em uống sữa xong thì đọc sách tiếp đi.”

“... Dạ.”

Sở Dư nhìn cánh cửa trước mặt đóng lại, sự căng thẳng ngập tràn trong ánh mắt. Nhưng cô không mở cửa ra, Sở Dư quay lại ghé ngồi cầm sách lên tiếp tục đọc.

Có căng thẳng nhưng không lo lắng.

—— Cô tin anh mình.

Anh Sở rất có chừng mực.

Bộp...

Bộ âu phục phẳng phiu bị ném xuống đất không thương tiếc, ngón tay dài chậm rãi xắn tay áo lên, anh Sở hờ hững nói, “Lên đi.”

Em gái ngoan ngoãn nhỏ nhắn được mình cưng chiều từ bé sắp bị người khác cướp đi rồi, giờ này ai còn quan tâm giữ chừng mực nữa chứ!

***

Dĩ nhiên Cố Thần sẽ không sợ.

Anh Sở được sinh ra trong gia đình như thế thì đương nhiên sẽ được huấn luyện bài bản. Cố Thần cũng đã được bồi dưỡng từ nhỏ. Thế là hai người đàn ông đánh nhau một trận ra trò.

Sở Phong cứ nhắm vào mặt cậu mà đánh, càng đánh càng thấy giận. Em gái anh còn nhỏ như thế, chắc chắn là bị gương mặt này mê hoặc đây!

Ngược lại Cố Thần lại đi theo một lối khác, cậu dồn hết sức lực đánh vào những chỗ không nhìn thấy.

...

Cuối cùng, mặt mày Cố Thần bầm tím, anh Sở thì đau phần bụng.

Thật ra Cố Thần đang ở tuổi mới lớn nên vẫn còn nhiều chỗ chưa phát triển hết.

Anh Sở mặc âu phục vào, ánh mắt anh không để lộ tâm trạng, “Có chỗ cần cậu đi một chuyến.”

“Chỗ nào?”

“Căn cứ XX.”

Anh đã từng đến căn cứ XX, người ngoài có lẽ chưa bao giờ nghe đến danh tiếng của nó. Nhưng XX rất nổi tiếng về mô hình huấn luyện khắc nghiệt ở Châu Âu, dù cậu đã tham gia đặc huấn ở Trung Quốc rồi thì cũng đáng để tham gia một lần.

Không thể xem thường quốc gia cổ kính này được, Cố Thần thuộc tầng lớp gần như cao cấp của đất nước, người bên dưới không thể điều tra tư liệu về cậu, nhưng bình thường cậu ta và An An qua lại thì vẫn có khả năng bị thăm dò.

Chỉ cần thế là đủ, anh không cần biết cậu là ai, tính cách thế nào. Anh chỉ để ý đến thái độ của cậu đối với An An. Phần thái độ này cũng đủ cho cậu ta một vị trí, xem như cảm ơn vì cậu đã quan tâm đến An An...

Về chuyện phản đối, Sở Phong hờ hững cài nút áo lại.

Chỉ mới mười bảy tuổi mà thôi, yêu đương tuổi mới lớn là chuyện bình thường, chưa chắc đã có thể ở bên nhau. Nếu thế thì anh phản đối làm gì.

Sở Phong lạnh lùng đưa mắt nhìn, bây giờ chỉ là anh không quen khi có người khác xuất hiện quanh em gái mình... Em gái là của anh.

Đuổi đi xa một chút là được rồi.

Nếu như trở thành thật thì... À, vậy thì thêm một cuộc sát hạch tiêu chuẩn em vợ vậy.

***

Cố Thần đi về phòng Sở Dư, phát hiện phía sau không có ai đuổi theo.

Cứ thế mà... qua cửa rồi sao?

Cố Thần cảm thấy thật khó tin, cứ như mơ vậy... Nhưng sự vui vẻ vì có thể gặp được Sở Dư xông thẳng vào đầu khiến cậu nhanh chóng quên đi sự nghi ngờ này.

Anh Sở uống nước rồi ra ngoài tìm ông Cố. Chuyện này vẫn phải nói với ông một tiếng. Còn về lúc này... Có điều anh sợ em gái mình không gặp Cố Thần mấy tháng thì sẽ lo lắng, nên cho hai đứa thời gian tạm biệt nhau vậy.

Lúc ông Cố nói chuyện quan trọng thì rất nghiêm túc, nhưng chuyện này đúng là trăm lợi không hại. Sau khi cân nhắc được và mất, ông hỏi xem Cố Thần đã đồng ý hay chưa. Với tính tình cầu kính của thằng nhóc Cố Thần ấy... Nhận được câu trả lời, ông đồng ý ngay.

“Cảm ơn con nhé Tiểu Sở!”

Anh Sở chưa kịp trả lời thì ông Sở đã phát tay, “cạch” một tiếng hạ cờ, “Chuyện nhỏ thôi mà!”

“Bạn già nhiều năm nay sắp thành người một nhà, lão Cố nhà ông khách sáo làm gì!”

Cũng chỉ là một vị trí mà thôi, họ hàng xa không bằng láng giềng gần, bọn họ lại là bạn bè lâu năm, chuyện nhỏ chuyện nhỏ.

“...”

Ông Tôn cong môi: ... Đúng là... người một nhà.

***

Phía bên này.

“Sở Tiểu Dư ~”

Cố Thần gõ cửa trong tâm trạng vui vẻ.

Sở Dư đặt sách xuống, đi ra mở cửa. Khi nhìn thấy cậu thì nhíu chặt mày, “Mặt cậu sao vậy?”

Mặt cậu không đến nỗi nghiêm trọng lắm, không sưng, có lẽ người đánh rất nường tay, nhưng vẫn có vài chỗ bị bầm tím.

“Để mình giúp cậu bôi thuốc.” Cô nhìn là biết ngay, có lẽ cậu đã đánh nhau một trận với anh hai, “... Có đau không?”

“Tôi không sao, cậu đừng lo.” Cố Thần thuận tay vẫy vẫy, dáng vẻ chuyện nhỏ không có gì. “Vết thương nhỏ xíu xiu này sao đau được.”

Cậu đánh nhau từ nhỏ tới lớn, mặc dù sức mạnh càng lúc càng lớn, nhưng va chạm nhiều người, mấy vết thương nhỏ này là chuyện thường ngày ở huyện, quen rồi cũng không thấy đau nữa.

“Ừm, mình biết rồi.” Sở Dư lắc đầu, lấy hộp cứu thương ra giúp cậu bôi thuốc, nhẹ giọng hỏi, “Anh mình thế nào?”

Vậy mà cô thật sự không lo lắng cho cậu nữa. Cố Thần không vui, hừ hừ hai tiếng, “Anh hai vẫn còn khỏe chán.”

Sở Dư nhẹ tay dịu dàng bôi thuốc cho cậu. Nhìn vết bầm trên mặt cậu, vẻ đau lòng khê hiện lên rồi biến mất, tay cô càng thêm nhẹ, “Anh hai có bị thương không?”

“Không có...” Sau đó lại bắt mắt đổi giọng, “... Có.”

Sở Dư dừng tay, buồn cười hỏi, “Rốt cục là có hay không hả?”

Cố Thần khó chịu gật nhẹ đầu, “Có.”

Bọn họ đều bị thương.

“Được rồi ~” Sở Dư bôi xong, nhẹ nhàng vặn nắp chai thuốc lại rồi đặt vào trong hộp, dọn dẹp một chút rồi nói, “Tiểu Cố, về nhà cậu không được đụng nước đâu đấy. Mình đi xem anh hai sao đã.”

Đoán chừng anh hai sẽ không chịu bôi thuốc đâu.

Ý cô chính là, cậu về nhà trước đi.

Cố Thần nghiêng răng, bắt lấy tay cô, “Sở Tiểu Dư ~”

“Sao?”

Cố Thần vớ đại một câu hỏi, “Cậu không thêm quan tâm tôi hả?” Rõ ràng trên phim truyền hình mỗi lần nhà trai đến gặp phụ huynh nhà gái, nhà gái đều lo lắng không yên mà.

Đương nhiên, lúc này cô không lo lắng cho cậu cũng không sao cả. Dầu sao cô cũng tin tưởng cậu, Cố Thần hất cằm, không có gì đáng lo cả.

Mà bây giờ bôi thuốc cho cậu xong, nhưng không hề có một cái hôn nào lại còn định chạy! Chỉ nhớ đến mỗi anh vợ!

“... Mình tin anh hai mình.”

Cái cằm kiêu ngạo kia bỗng cứng đờ. Không, không phải... tin cậu sao?

Cứu mạng, Cố Thần có dự cảm không tốt, giống như... trong lòng Sở Dư... cậu không bằng anh vợ ấy!

Sở Dư ngẩng đầu hôn lên cằm cậu một cái, nhoẻn miệng cười, “Được rồi đó, mình đi bôi thuốc cho anh hai đây ~”

Biết anh trai bị thương mà chỉ quan tâm đến bạn trai chỉ có ở trong phim mà thôi. Anh hai cưng chiều cô suốt mười bảy năm, làm sao cô lại không quan tâm đến anh được?

Cố Thần vẫn còn đắm chìm trong sự thật đau buồn, cậu im lặng một lúc sau đó đưa mặt lại gần cô, cất giọng buồn buồn, “Sở Tiểu Dư, mặt tôi có hơi đau...”

Tuy biết chuyện kia không chân thật, nhưng vẫn đau lòng.

“Cậu thối thối cho tôi được không...”

Sở Dư thấy cậu cứ như con nít, cô chỉ đành chiều theo, xích lại gần thối thối lên vết thương của cậu, đôi mắt lấp lánh như mặt hồ trời thu...

“Rồi đó, hết đau rồi ~”

Thuận tiện hôn lên môi cậu dỗ dành.

Cảm xúc từ trên môi truyền đến, vô cùng dịu dàng. Trái tim cậu như được ngâm trong hồ nước nóng, ừng ực bốc hơi.

Cố Thần đột nhiên tràn trề sinh lực, hôn mạnh lên môi cô, “Được rồi, cậu đi đi!”

Cô thích cậu! Cậu có thể cảm nhận được.

Mới có mấy ngày thôi mà, còn lâu cậu mới nghĩ đến cái chuyện không chân thực kia!

Bọn họ từ từ qua lại. Cậu sẽ khiến cô càng ngày càng thích cậu, một ngày không được thì hai ngày, hai ngày không được thì ba ngày. Cậu còn có cả đời ở cùng cô, một ngày nào đó cậu sẽ đoạt được vị trí đầu tiên trong lòng cô.

—— Cố Thần không hề nghi ngờ gì, cậu sẽ là người ở cạnh cô cả đời, cũng là người cô yêu nhất, người quan trọng nhất trong trái tim cô.

Sở Dư không hề biết cậu đang nghĩ gì, thấy tâm trạng của cậu đã tốt hơn thì thở phào trong lòng. Cô lại nhắc cậu không được đụng nước rồi xách hộp cứu thương đi tìm anh hai.

...

“Anh hai!” Sở Dư đi tới, thấy Sở Phong không bôi thuốc thì nói, “Sao anh lại không chịu bôi thuốc hả?”

“Vết thương nhỏ này cần gì bôi thuốc.” Sở Phong ngồi trên sofa ghim dao vào trái táo, đôi môi mấp máy nói lảng sang chuyện khác, “Thằng nhóc kia đi rồi hả?”

“Ngày mai A Đại sẽ đưa cậu ta đến căn cứ XX, em đừng lo.”

Sở Dư sững sờ, Sở Phong nhìn vẻ mặt của cô, “Sao, cậu ta không nói em biết hả?”

“Tiểu Cố kia chắc lại quên rồi.” Cô nói là nói thể nhưng đôi mắt lại lấp lánh ánh sáng.

Sở Phong nhìn cô rồi đưa tay vuốt tóc cô, có hơi lo lắng.

Đó chính là yêu thích.

Sở Dư hoàn hồn, nhẹ giọng thì thầm, “Anh, đừng nói sang chuyện khác, mau tới đây thoa thuốc.”

Anh Sở: ...

Sở Dư lẳng lặng nhìn anh.

Sở Phong, “... Để anh tự làm!”

***

Ngày hôm sau, Cố Thần chuẩn bị đi đến nhà họ Cố với tinh thần phấn chấn.

Dù sao cậu cũng đã qua được cửa ải anh vợ rồi, cậu nhất định sẽ làm cho Sở Dư càng thích mình hơn! Bắt đầu từ hôm nay trở đi!

Nhưng mà, chưa ra ngoài thì ông Cố đã đi tới vỗ vỗ vai cậu, mắt sáng lấp lánh.

“Tiểu Nhị à, huấn luyện cho tốt nhé!”

Ông không hề nói bất cứ một câu thừa thãi nào. Đây cũng không phải lần đầu tiên Cố Thần đến căn cứ huấn luyện. Chỉ là đổi sang một căn cứ khác mà thôi, không cần phải dằn dò gì nhiều.

Cố Thần bỗng có dự cảm xấu.

Có phải cậu đã bỏ qua điều gì hay không?

****

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Tiểu Gia: Sở Tiểu Dư... mặt tôi bị đánh đau quá ~

50. Chương 50

Cố Thần bỗng dưng có dự cảm không tốt.

Có phải cậu đã bỏ qua điều gì không?

Cuối cùng, dự cảm của cậu đã trở thành sự thật.

Cố Thần nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh vợ mình, rồi lại nhìn sang người vừa đến tiền cậu thì mới nhớ ra mình đã bỏ qua chuyện gì.

Cuộc sống luôn khiến bạn cảm thấy khi mình sắp lên đến đỉnh núi, thì bỗng nhiên một trận gió nổi lên, cuốn bạn ngã xuống vực sâu.

Giờ đây Cố Thần đã nhận ra, cậu chính là người vừa ngã xuống vực sâu ấy. Những suy nghĩ tươi đẹp đã biến thành “hoa trong gương, trăng trong nước”, gió vừa thổi qua liền biến mất không còn.

Lại nghĩ đến thời gian nửa năm, Cố Thần trước nay chưa từng sợ điều gì bây giờ lại bắt đầu lo lắng.

Hiện tại, cậu có thể nói không đi có được không?

Nửa năm không được gặp nhau... sẽ chết người đấy.

—— Không được.

Cuối cùng Cố Thần vẫn không tình nguyện chuẩn bị rời đi. Sở Dư và anh Sở đứng tiền cậu.

Lúc lên xe, chàng trai không nén nổi đột nhiên mở cửa xe chạy xuống, kéo người kia ôm vào lòng thật chặt, vuốt ve không rời.

“Sở Tiểu Dư ~”

Sắc mặt anh Sở trầm xuống nhưng cũng không nói gì.

Sở Dư đưa tay ôm lấy eo cậu, ngón tay nắm góc áo cậu thật chặt.

Cô bỗng nhận ra rằng, cậu sắp đi thật rồi.

Chàng trai cảm nhận được động tác của cô, cánh tay đặt phía sau lưng cô khẽ dùng sức, cậu hung hăng hôn lên trán cô một cái, sau đó hít một hơi thật sâu, buộc mình buông tay ra.

Cậu nói như ra lệnh, “Phải nhớ tôi đấy.”

Cậu quay người rời đi, sóng lưng thẳng tắp không dừng lại một giây nào.

Chiếc xe màu đen càng lúc càng xa, nhanh chóng rẽ hướng rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Anh Sở do dự, “Em có muốn anh gọi cậu ta quay về hay không?”

Anh bỗng nghĩ đến, Cố Thần phải đi hơn nửa năm, em gái dịu dàng của mình sẽ cô đơn một mình. Dù anh không ưa thẳng nhóc kia nhưng phải thừa nhận một điều là cậu ta chăm sóc em gái mình rất tốt.

Sở Dư sững sờ, cảm xúc vừa nãy biến mất, ánh mắt sáng long lanh, cô cười nói, “Không muốn.”

Cô kéo tay Sở Phong, chuyển chủ đề, “Anh tốt với em quá.”

Cố Thần nên là một chú chim bay lượn bốn phương. Cô không nên và cũng sẽ không trở thành gánh nặng của cậu.

**

Phía bên này.

Cố gia.

Ông Cố nhàn nhã khê hát, chắp tay sau lưng quay về. Ông nhìn bà Cố đang ngồi thêu thùa trên sofa.

“Bà không muốn nói gì hả?”

Bà Cố lúc nào cũng yêu thương Cố Thần, nhưng lần này lại không đi tiễn cậu.

Bà Cố đẩy đẩy kính lão, “Sao ông lại không đi?”

Cố Thần đã không còn là trẻ con, đi huấn luyện cũng không phải là lần đầu. Hơn nữa chuyện này rất có lợi cho tương lai của cậu, chỉ có điều là lần này đi hơi xa, không nằm trong tầm mắt của bọn họ mà thôi.

Về chuyện xin nghỉ nửa năm, tạm không bàn đến chuyện chậm trễ việc thi đại học, bởi vì tuy đại học là chuyện quan trọng đối với người khác, song với gia đình như bọn họ thì đó cũng chỉ là một cuộc thi phổ thông thôi.

Đậu thì tốt, không đậu cũng không sao cả.

Ông Cố hừ hừ hai tiếng, không thèm trả lời câu hỏi của bà, hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Trưa nay tôi muốn ăn thịt.”

Mấy ngày rồi chưa được ăn thịt, bây giờ cứ gặp người là ông lại ngửi ra mùi thịt, dạ dày không khỏe, ăn một hai lần chắc không sao đâu.

Bà Cố cúi đầu tiếp tục may vá, cười tủm tỉm nói, “Ừm.”

Ông Cố vểnh râu, tròng mắt, “Ý bà là sao!” Còn bày ra vẻ mặt này cho ông xem.

Nhìn bà Cố không thèm để ý đến mình, ông hậm hực ngậm miệng lại. Sau đó lại nghĩ nghĩ, ông vui vẻ hẳn, không phản đối nghĩa là đồng ý rồi. Bây giờ ông đi nói với bảo vệ đây!

Ông lão vui vẻ chắp tay sau lưng bước ra ngoài, miệng khê hát mấy câu. Nếu chú ý nghe có thể nghe được ông đang hát,

“Mùa xuân vừa đến trăm hoa đua nở. Đưa tay cắt thành một chữ song hỷ, người cũng xứng đôi a, thành đôi, thành đôi thành đôi.”

Ông lão đi càng lúc càng xa, đặc ý vểnh râu, “Chữ hỷ thành đôi, người cũng xứng đôi. Chữ hỷ thành đôi, người cũng xứng đôi...”

Ông Cố bỗng hắt hơi một cái, khê lầm bầm, “Ai đang mắng tôi đấy?”

...

Suốt kỳ nghỉ Quốc Khánh, nói Sở Dư dẫn anh Sở đi chơi khắp nơi, thì chẳng bằng nói anh Sở đi chơi cùng cô.

Anh Sở có rất nhiều chuyện phải làm trong gia tộc, anh ở lại đây mấy ngày rồi rốt cục cũng phải quay về.

Lễ Quốc Khánh qua đi, học sinh bắt đầu đi học lại.

Tôn Hạo Quảng thấy Sở Dư đi có một mình thì hơi kinh ngạc. Cô giải thích vài câu thì cậu hiểu ra ngay.

Hồi xưa, mỗi lần nghỉ đông hay nghỉ hè, anh Cố của cậu cũng hay đi lên núi huấn luyện, thường xuyên biến mất không thấy bóng dáng, thậm chí còn lâu quá thời gian khai giảng, bọn họ cũng đã quen rồi.

Nghĩ lại, đây là học kỳ đầu tiên Cố Thần xuất hiện vào đúng ngày khai giảng.

Sở Dư im lặng lắng nghe, cũng không nói gì thêm.

Hồ hững, lạnh lùng, dường như không có gì khác so với lúc trước.

***

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Mùa xuân dần đến gần.

Không khí vui mừng dần dần lan tỏa, những con hẻm quanh quẽ cũng bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Sở Dư đi theo ông Sở gặp vài người bạn của ông, ông Sở cũng biết cô thích yên tĩnh, những người còn lại không nhất thiết phải gặp, ông cũng không ép nên bảo Sở Đăng Phi đưa cô quay về viện.

Gần đây Sở Đăng Phi có chuyện phải ra ngoài, vất vả lắm mới quay về nhà.

“Chắc.” Sở Đăng Phi gác chân lên, chắc một tiếng, “Anh nói này An An, Tết đến nơi rồi mà em còn đọc sách hử. Em không thấy chán ư?”

Em họ anh trông hồ hững là vậy, nhưng không ngờ lại thích đọc sách như thế, sắp đến Tết rồi mà vẫn không nở buông sách.

Sở Dư hơi thất thần, cô dường như nhớ đến dáng vẻ ghen tuông với cuốn sách rồi không nheo than chán với cô, khóe môi bất giác nở nụ cười, “Anh họ muốn làm gì?”

Sở Đăng Phi suy nghĩ một lúc, hình như không có gì để làm cả, mấy trò cậu chơi cũng không thể dẫn em gái ngoan của mình theo chơi được.

“Hay mình đánh một bàn game đi?”

“... Game??” Sở Dư khép sách lại, cũng không thể nói không.

Sở Đăng Phi nhìn sang em họ chỉ cần ngồi xuống thì yên tĩnh như một bức tượng, cậu không thể tưởng tượng được dáng vẻ ngồi trước máy tính chơi game điên cuồng của cô...

Đôi môi mấp máy, cậu thấy mình chắc bị điên rồi mới nghĩ ra cái ý kiến nhảm nhí này. Nhưng em họ cứ nhìn cậu chăm chăm khiến cậu không thể đổi ý...

Mẹ nó, gặp quỷ rồi!

Sở Đăng Phi lỡ đâm lao rồi phải theo lao, cậu néo néo mi tâm, bật máy tính lên tải trò chơi, sau đó giải thích cách chơi cho cô biết, “Cái này này, đây là trò chơi đối chiến 5 vs 5, bản đồ là...”

Sở Dư nghe cậu giải thích quy tắc trò chơi một lần. Hai người ngồi trước máy tính bắt đầu vào game. Biết em họ mình là tân thủ, vẫn chưa nắm rõ quy tắc, cũng không biết gì về mấy anh hùng. Sở Đăng Phi trở thành một người anh trai có tâm, phổ cập cho Sở Dư về những kỹ năng anh hùng thường gặp trong game.

Sở Đăng Phi cũng là một nhân vật khá nổi tiếng trong game, vừa vào đã có người mời cậu đến đánh một trận. Cậu không thể bỏ rơi Sở Dư nên dẫn cô theo.

“Em theo anh!”

Nhưng đàn ông cũng không được cẩn thận, mấy chỗ không nhớ rất nhiều, lúc chém giết hăng máu cũng không còn nhớ đến ai, kẻ địch là người nổi tiếng, Sở Dư chết ngay khi vào trận.

Đương nhiên, ván này thua chắc.

Sở Đăng Phi sờ sờ mũi.

Sở Dư không giận, khóe mắt cong cong, “Tiếp tục đi.”

Hai người chơi game cả buổi trưa. Cuối cùng, Sở Đăng Phi nhún vai vỗ vai Sở Dư, “Em họ à, lỗi đánh của em thế này, nếu đối phương không ngốc thì thắng chắc.”

Có vài cô gái rất giỏi, nhưng rõ ràng không phải là em họ của cậu.

Sở Đăng Phi không nhịn được trêu cô, “Anh thấy em đời này đừng nghĩ đến chuyện thắng 1vs1 nữa.”

Sở Dư bỗng nở nụ cười, không, cô sẽ thắng.

Nghĩ đến cái gì, cảm xúc của cô khẽ động, đổi đề tài, “Ăn cơm không?”

Sở Đăng Phi gật đầu đồng ý.

...

Ngày Tết dần đến gần.

Nhà nhà dán câu đối, người nhà họ Sở cũng bắt đầu quay về đón giao thừa.

Đại gia đình tập hợp nên rất náo nhiệt, Sở Dư gọi điện thoại cho ba mẹ và anh trai xong thì ngửi thấy hương thơm từ phòng bếp tỏa ra.

Tuy tay nghề của mẹ cả và mẹ hai không giỏi nhưng thức ăn đều mang hương vị thường ngày. Ít khi ở nhà nên bọn họ muốn trở lại trong bữa cơm tất niên này.

Ban đêm, đại gia đình ăn cơm xong thì tập trung ở phòng khách chờ đón giao thừa. Đây cũng là lần đầu tiên gia đình đón giao thừa đông đủ như thế. Mọi năm đều có người đón Tết tại đảo Điều Ngự.

Sở Dư định tắt điện thoại, nhưng nghĩ đến điều gì đấy mà lại đặt nó xuống.

Vừa 12 giờ, điện thoại bắt đầu có tin nhắn báo đến.

Hàng mi Sở Dư động đây, cô kiểm tra thử, có Tôn Hạo Quảng, Trần Thuật, có Lý Linh Linh ngồi trước cô, và nhiều người khác.

Nhưng đến khi kéo đến cuối cũng không còn tin nhắn nào khác, Sở Dư dùng tay cup mắt, để điện thoại xuống.

Mùng một Tết, mọi người trong viện đều quen biết nhau nên con cháu đi khắp nơi trong viện để chúc Tết.

Sở Dư là cháu ngoại nên không đi nhiều. Lúc đến nhà họ Cố, bà Cố ngồi trên sofa, có một người phụ nữ mặc quân trang rất nghiêm túc ngồi gần bà.

Bà Cố quay người lấy một bao lì xì được thêu bằng tay đưa cho Sở Dư, trên bao lì xì được thêu hoa văn bình an đơn giản, nhưng nhìn rất tinh xảo, “Bé ngoại, tiền lì xì con không được từ chối đâu đấy.”

Người phụ nữ mặc quân trang ngồi bên cạnh kinh ngạc.

Có lẽ người ngoài không biết, nhưng gia đình họ rất rõ ràng, bao lì xì này là chính tay bà Cố thêu, chỉ phát cho người trong nhà, đại biểu cho thân phận người nhà, người ngoài không có.

Bà Cố cười tủm tỉm nhìn cô.

Sở Dư sờ chữ Cố nho nhỏ trên bao lì xì, khép hờ mắt rồi cầm lấy, “Con cảm ơn bà.”

Sở Đăng Phi âm ỉ, “Ai, bà bắt công quá, em họ con vừa về nước là con không còn địa vị gì cả. Sao con lại không có lì xì chứ!”

Bà Cố bật cười ha hả, “Trái tim bà có hơi rộng ở bên trái, nên bắt công một chút.”

Cả nhà cười vang.

...

Từ mùng hai bắt đầu có người lục tục đến nhà chúc Tết. Sở Dư không thích ồn ào nên tránh mặt.

Không hiểu sao, Sở Dư cứ nhìn cánh cửa trước mặt mà ngẩn người. Đây là nhà họ Cố. Cô quay người đi, trên nền đất tuyết rơi một mảng mềm mềm ướt ướt, khi đạp lên lại vang lên vài tiếng “xẹt xẹt.”

Sở Dư vươn tay, nhìn một mảng trắng xóa trước mặt. Tựa như cả đất trời chỉ còn mỗi cô, yên tĩnh, lạnh lẽo.

Cô bỗng đăng lên tường nhà trong Wechat.

Sở Dư, “Tuyết rơi rồi.”

—— Cổ Thần, mình nhớ cậu lắm.

***

Thời gian trôi qua vùn vụt, đảo mắt một cái, sắc đỏ của câu đối trên tường đã phai màu.

Tháng hai đã tới, cách sinh nhật Sở Dư ngày càng gần.

Trên đường, một chiếc xe chạy như bay, không kịp chờ đợi chạy đến nơi nào đó.

“Ông ngoại.” Sở Dư từ nhà bước ra, cô mặc rất dày, áo lông xù màu trắng che gần hết gương mặt lộ ra đôi mắt long lanh. Cô cầm một cái áo khoác dày khoác lên cho ông Sở, “Ông mặc áo khoác đi.”

Thời tiết thủ đô khá lạnh, đã tháng hai dương lịch rồi nhưng vẫn còn rất lạnh, thỉnh thoảng lại có vài trận tuyết rơi.

Bây giờ tuyết vẫn đang rơi, nhẹ nhàng rơi xuống trong khoảng trời trắng xóa, mỗi lần có người bước vào sân lại vang lên tiếng “xẹt xẹt”.

Ông Sở cứ khẳng khái không chịu nhận mình đã già, ông rất thích chống gậy ra ngoài đi dạo trong thời tiết thế này.

Ông Sở lên tiếng, nhưng lại không dám cởi áo xuống, “Được rồi, được rồi, ông ngoại mặc mà.”

Ông nói xong lại giục Sở Dư đi vào nhà, bên ngoài lạnh lắm, dễ bị cảm.

Sở Dư cười cười, lạnh đến nổi đỏ cả mặt, làm gương mặt vốn trắng nõn của cô thêm xinh đẹp, khuyên ông lão quay về.

Quay về phòng, cô im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuyết rơi càng ngày càng lớn, xe cộ di chuyển trên đường bắt đầu ỉ ạch, đèn xe lập lòe nhấp nháy, xếp thành một hàng dài.

Trong một chiếc xe đang bò trên đường.

Người ngồi ghế lại đập một cái lên tay lái.

Khẽ dời tầm mắt là có thể nhìn thấy đường cong mạnh mẽ của chiếc cảm, cùng ánh mắt đen láy đang nôn nóng, mong chờ, hận không thể mọc cánh mà bay về ngay, nhưng hàng xe trước mặt lại xếp thành một hàng dài.

Sắc trời dần tối, ánh chiều tà chỉ còn một nửa bầu trời.

Chiếc xe dừng lại trước ngõ nhỏ, người đó bước xuống với những bước chân vội vã...

Đến cánh cổng nhà nào đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-day-coc-so-vo>